

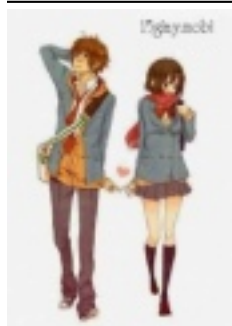
Xin Lỗi Làm Người Yêu Tở Đi

Contents

Xin Lỗi Làm Người Yêu Tở Đi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	73
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	87
25. Chương 25	89
26. Chương 26	92
27. Chương 27	94
28. Chương 28	97
29. Chương 29	99
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	113
34. Chương 34	115
35. Chương 35	119
36. Chương 36	122
37. Chương 37	128
38. Chương 38	132
39. Chương 39	138
40. Chương 40	143
41. Chương 41	149

42. Chương 42	155
43. Chương 43	162
44. Chương 44	166
45. Chương 45	169
46. Chương 46	175
47. Chương 47	182
48. Chương 48	190
49. Chương 49	194
50. Chương 50	200
51. Chương 51	204
52. Chương 52	214
53. Chương 53	220
54. Chương 54	227
55. Chương 55	240

Xin Lỗi Làm Người Yêu Tở Đi

Giới thiệu

Đọc truyện Xin Lỗi! Làm Người Yêu Tở Đi của tác giả Big Smile - một câu truyện teen hài và không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-lam-nguoi-yeu-to-di>

1. Chương 1

Lớp 7B1, mới sáng sớm đã ồn ào. Tiếng một lũ con trai cười ầm ĩ vang cả ra ngoài hành lang, át đi tiếng khóc thút thít của của một cô bé. Đào Duy Quân - cậu bé có làn trắng bóc - tay hươ hươ cái bật lửa hình khẩu súng, miệng cười nhăn nhơ:

- Ê Phương, cho tao quyền vớ này đi. Xem cái bật lửa này có tốt không?

Trần Thanh Phương - cô bé nhỏ người đang rúm ró đứng giữa một vòng tròn bọn quỷ lớp 7B1 - miệng méo xệch, tay giữ khư khư quyền vớ màu hồng hình Hello Kitty:

- Không được, đây là vớ Văn của tao.

Mặc kệ con bé bắt đầu mếu máo, Quân nháy mấy đứa đàn em xung quanh xúm lại, đẩy ngã Phương xuống rồi giật lấy quyền vớ, bắt đầu châm lửa. Quyền vớ hồng cháy, đỏ rực rồi tan thành tro, bay lung tung khắp lớp. Phương bật khóc thành tiếng, nức nở. Mấy đứa con trai xung quanh có vẻ ái ngại khi một con nhóc người bé tý ngồi thụp xuống nền nhà khóc to, nhưng có vẻ như chủ nhân của việc khiến Phương khóc lúc này lại rất bình tĩnh. Thằng nhóc đá vào chân Phương, giật lấy đuôi tóc dài đen nhánh của cô nhóc, gằn từng tiếng:

- Cầm mày khóc. Nếu không tao đốt luôn tóc mày đấy.

Con bé vẫn khóc, càng lúc càng lớn. Quân bực mình, tay bật cái bật lửa, từ từ dí vào mái tóc đen nhánh của Phương.

- Vẫn khóc này!

Lũ con trai thấy sắp có trò vui liền cười khoái trá. Miệng nhao nhao cổ vũ thằng bạn đại ca của chúng nó:

- Đốt đi anh Quân, xem tóc cháy có mùi như thế nào. Tóc con này dài, cháy một đoạn không sao đâu.

Quân - nhờ có sự cổ vũ của đám đàn em - lại càng hứng chí hơn, tay đưa cái bật hơi hơi đuôi tóc của Phương. Có mùi khét bốc lên.

- NÀY! MÀY LÀM CÁI GÌ ĐẤY HẢ QUÂN?

Cái giọng chua ngoa vang lên không lẫn đi đâu của cái Trang trưởng thét lên. Cả lũ đang cười hớn hở bỗng im bật. Quân nghe cái giọng “nghìn năm có một” ấy thì giật mình, cái bật lửa trên tay rơi xuống. Nhưng tóc Phương đã bốc cháy mất một đoạn. Cái Trang chạy đến, lũ quỷ tự động rẽ ra cho nó vào. Một tay cầm tóc Phương, một tay cầm cặp sách đập đập vào đuôi tóc đang cháy một cách rất nhiệt tình. Cuối cùng thì tóc cái Phương cũng ngừng cháy nhưng mất đi một đoạn khá dài, phần đuôi tóc khô ráp, màu hung hung.

Phương vẫn không ngừng khóc, hai tay che mặt, nức nở. Cái Trang trưởng quát âm lên:

- Một lũ con trai chúng mày xúm vào bắt nạt cái Phương không thấy nhục à? Xem chúng mày làm gì đây? Lát nữa xem chúng mày có chết với cô Giang không.

Cô Giang là cô chủ nhiệm lớp 7B1, cực kì nghiêm khắc, thét ra lửa. Thằng Quân đã từng bị cô đình chỉ một tuần vì đánh nhau, còn bọn đàn em lóc nhóc kia thì mỗi đứa 3 ngày.

Nghe cái Trang trưởng nhắc đến cô Giang, mặt đứa nào đứa đấy xám ngoét. Riêng thằng Quân mặt vẫn nhơn nhơn, thách thức:

- Mách được cứ mách, cùng lắm tao chuyển trường. Sợ gì!

Cái Trang tức nổ đom đóm mắt, nghiêng răng trèo trẹo:

- Được. Cứ chờ xem.

Nói rồi Trang đỡ cái Phương dậy. Con bé còn chưa hoàn hồn. Mặt không có tí cảm xúc nào, trắng bệch. Trang phải phẩy quần áo cho Phương, miệng dỗ dành an ủi Phương, rồi lầm bầm:

- Thằng ôn con, đừng có cậy nhà mày giàu thì làm gì cũng được. Lần này thì 100% chuyển trường rồi con ạ.

Cái Phương ngồi yên vào chỗ, giờ mới dám lên tiếng:

- Nhưng mà Trang ơi, tao sợ nó trả thù tao lắm.

- Lo cái gì. Yên tâm, đã có con bạn tri kỉ của mày ở đây rồi. Vừa nãy nó đốt vỏ gì của mày thế?

- Vỏ Ván.

- Úy, tý nữa là tiết Ván rồi. Đây, cầm lấy mà ghi. May ày hôm nay tao cầm mấy quyển vở mới đi đấy.

Phương đón lấy quyển vở, nhoẻn miệng cười. Nụ cười của nó rất đẹp, cực kì hồn nhiên. Cái môi bé tí toé ra, lộ cả hàm răng trắng, đều như hạt bắp.

- Gớm. Mới khóc xong đã cười rồi. Đi rửa mặt với tao, mặt mày lem nhem quá cơ.

- Ủ đi. Mới sáng ra đen quá. – Phương nhăn nhó – Không biết tao với thằng Quân có thù oán gì mà sao nó cứ “cắn” tao.

- Tại mày cả, ai bảo hiền quá bị chúng nó bắt nạt cơ. – Trang nguýt dài.

- Ước gì tao cũng mạnh mẽ được như mày thì đỡ.

- Đi học võ với tao đi. Học võ đánh chết cha mấy thằng mấy dạy kia đi. Nói đến chúng nó lại bực mình. Dám lợi dụng lớp vắng bắt nạt mày. Không biết lần này lần thứ mấy rồi. Sao mày không dám tổng sỉ vả vào mặt chúng nó. Cứ im im chúng nó lại được đà bắt nạt. Lần này lần thứ mấy rồi. Tao bảo bao lần rồi mày có nghe tao đâu cơ chứ. – Trang lại lên giọng giáo huấn.

- Ủ ừ biết rồi!. Quá quen với những lần giáo huấn như thế này của Trang, Phương chỉ cười hiền. Thật ra nó cũng muốn thể lăm chứ, nhưng bản tính nó nhát từ bé. Ở nhà sợ bố mẹ với anh trai một phép, có cãi lại bao giờ đâu.

Sau lần bắt nạt với cái Phương thì Quân bị cô Giang lôi lên Ban Giám Hiệu, lập biên bản đình chỉ học 3 tuần. Quá ngán ngẩm vì con trai nghịch như quỷ của mình bị đình chỉ hết lần này đến lần khác, mẹ Quân nộp đơn xin Ban Giám Hiệu cho thằng nhóc chuyển trường. Sở dĩ Quân bắt nạt Phương và có một lượng đàn em lóc nhóc khá lớn, căn bản vì nó lớn hơn bạn cùng lớp 1 tuổi. Nghe đâu vì đánh nhau nên bị lưu ban. Không chỉ mình cái Phương và Trang mừng mà cả lớp 7B1 cũng mừng theo. Cuối cùng thì cái lớp này cũng được yên ổn. Những trò nghịch ngợm, phá đám thầy cô của Quân cùng lũ đàn em được chấm dứt. Những ngày tháng cấp 2 của Phương cũng bình yên hơn, và cô nhóc cũng lành lặn đến lớp, không nơm nớp lo sợ như trước nữa.

3 năm sau.....

Kì thi cấp 3 diễn ra nhanh chóng. Thành quả của 4 năm học, cả một học kì 2 lớp chín, 5 tuần hè lao vào ôn thi không ngừng nghỉ, Phương thi đỗ vào trường THPT Chuyên Võ Thị Sáu với số điểm khá cao: 57 điểm. Cái Trang thì theo gia đình sang Pháp định cư. Ngày chia tay, Phương và Trang khóc như mưa. Từ đó đến nay cũng đã 3 tháng. Sau cái ngày Quân chuyển đi, cuộc sống của Phương yên bình, phẳng lặng trôi đi. Rồi không biết từ lúc nào, nó quên mất thằng đại ca từng hành hạ nó không thương tiếc suốt một nửa quãng thời gian cấp 2.

Ngày nó đến trường nhận lớp, nó suýt té ngã khi nhìn vào sơ đồ xếp lớp, lớp nó là lớp 10C2, sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu như nó không tò mò nhìn sang lớp hàng xóm, ngay cạnh lớp nó – 10C3, cái tên Đào Duy Quân to đùng, ngày tháng năm sinh cũng trùng. Nó trợn mắt, tý ghen bánh mì, không tin vào mắt mình nữa. “ Chắc chỉ là 1 sự trùng hợp thôi” - nó trấn an bản thân. Lớp mới của nó khá thân thiện. Thầy Chủ nhiệm vui tính và tâm lí. Đào Thu Huyền – cô bạn cùng bàn với nó rất dễ thương. Khuôn mặt trái xoan, tóc mái ngắn màu hạt dẻ, nụ cười với chiếc răng khểnh rất xinh. Nhờ cô bạn mà nó cảm thấy bớt hồi hộp với lớp mới hơn.

Trống ra chơi, Huyền kéo tay nó rủ sang lớp bên cạnh, tức là lớp 10C3, không để nó trả lời, Huyền đã lôi tuột nó đi. “ 10C3 không phải là lớp của cái người kia sao. Chết rồi. Lỡ không phải là trùng hợp thì sao. Nếu đúng là thằng Quân thì sao. 3 năm rồi không biết nó có thù mình vụ đấy không?” – nó nghĩ, bất giác run lên. Dù rằng trong 3 năm qua, cái Trang đã dẫn nó đi tập võ, làm đủ trò giúp nó tự tin, mạnh mẽ hơn như “đề nghị” với cô Giang cho nó đại diện lớp đi biểu diễn văn nghệ, bắt nó cùng với mình làm MC trong các sự kiện của trường, nó những tưởng rằng nó đã không còn sợ cái tên Duy Quân nữa, nhưng nó đã nhầm, chỉ cần nghe tên thôi mà nó đã rúm ró rồi.

Mãi suy nghĩ, nó không biết rằng nó và Huyền đã đến cửa lớp 10C3. Huyền phải gọi nó mới giật mình thoát ra khỏi mớ suy nghĩ rối tung trong đầu. Và nó còn giật bắn người hơn nữa khi nghe Huyền nói với cô bạn ngồi bàn đầu dãy ngoài cùng:

- Cậu ơi cho tớ gặp Đào Duy Quân.

Cô bạn hỏi to xung quanh có ai là Đào Duy Quân không. Huyền quay qua nháy mắt với nó:

- Đào Duy Quân là anh họ tớ đấy! Gọi ra đây làm quen luôn. Có gì khó khăn cậu cứ nhờ anh ấy nhé. À mà anh ấy hơn bọn mình 1 tuổi đấy.

- Ai đấy... À Huyền à. Tìm anh có việc gì đấy? - Tiếng con trai vang lên. Nó giật bắn người, giọng nói này, đã 3 năm rồi nhưng nó không quên được, cái thằng trời đánh thánh vật, thằng chết tiệt đã bắt nạt nó suốt 2 năm học, cái thằng đã khiến nó phải đi sửa lại bộ tóc đen nhánh, cái thằng gây cho nó khổ đốn với không biết bao nhiêu trò quỷ quái mà nó đếm không hết. Nó cúi gằm mặt xuống, tay nó nắm chặt tay Huyền, mồ hôi túa ra.

Huyền nhận thấy sự thay đổi kì lạ của nó nhưng rồi tặc lưỡi cho qua.

- À, em gái thân yêu đến thăm ông anh phá phách ấy mà. - Huyền hất mặt sang nó - Bạn em đấy, dễ thương không? Trần Thanh Phương nhé.

- Trần Thanh Phương ? – Quân hỏi lại với giọng hơi ngạc nhiên.

Phương lại giật mình. “Thôi xong, những ngày tháng yên bình của tôi”. Nó đành lúng túng, ngẩng đầu lên, nặn ra nụ cười méo mó:

- À ừm... Chào cậu, rất vui được làm quen!

- Rất-vui-được-làm-quen? – Quân gần lại từng tiếng - Mới có 3 năm mà đã quên tôi rồi à bạn Phương thân mến?

- Tớ... tớ... - Nó ấp úng, cúi thấp xuống lần nữa.

- Ngẩng cái đầu lên xem nào. – Quân có vẻ thích thu khi phát hiện nó học cùng trường, giở giọng đều đều ra lệnh cho nó.

Nó không dám ngẩng đầu, chỉ cho đến khi Quân quát:

- NGẮNG!

Nó ngẩng đầu ngay lập tức. Mắt tròn tròn nhìn Quân, không dám chớp, nhưng rồi cái mặt đang nhăn nhó của Quân làm nó thấy tức tức, lẩn át nỗi sợ nãy giờ. Nó cắn môi, nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Nhìn kĩ lại thì, 3 năm qua Quân cũng thay đổi nhiều. Cao hơn (nó chỉ cái đến gần cổ cậu), da vẫn trắng như hồi trước, mái tóc cắt ngắn, phần tóc mái dựng lên, hất ngược ra sau, mũi cao, đôi mắt màu đen, sâu hun hút. Nhìn vào mắt Quân, nó không biết cậu ta đang nghĩ gì nữa, đôi mắt phủ màu đen dày đặc che đầy hết những suy nghĩ của chủ nhân chúng, môi mỏng, khe nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng trông đều vô cùng. Quân.. nói thật thì... đẹp trai hơn trước, nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là bản tính đều giả bất nạt nó thì vẫn không thay đổi.

Huyền thấy tình hình không ổn, bèn mở lời trước:

- Anh Quân với Phương quen nhau à? Hay quá, vậy đỡ mấy công Huyền giới thiệu. - Huyền vỗ tay bôm bốp – Thôi xuống canteen rồi chúng ta nói tiếp.

Bỗng nó giật tay mình ra khỏi tay Huyền, cái bản mặt nhăn nhó của Quân làm nó càng ngày càng điên lên. Nó nhú mày, đôi mắt bắn ra những tia lửa phóng thẳng vào mặt Quân:

- Xin lỗi cậu, nhưng tôi sẽ không để cậu bắt nạt tôi như trước đâu. - rồi quay sang Huyền đang ngơ ngác ở bên cạnh – Tớ ăn sáng rồi, cậu cứ tự nhiên nhé, tớ về lớp đây.

Huyền đơ người nhìn theo những bước đi như chạy của nó, không nói được câu gì. Quân thì từ ngạc nhiên chuyển sang thích thú, cười khùng khục. Huyền quay qua lườm Quân, đánh vào vai cậu:

- Anh với Phương của em có chuyện gì đấy? Liệu hồn. Cấm bắt nạt bạn em.

Quân vẫn chưa thôi cười, vừa cười vừa nghĩ: “Vui đấy!”. Quay sang khoác vai cô em họ đang chau mày giận dữ kia, Quân nói:

- Ai dám bắt nạt “Phương của em”, chuyện này dài đấy, về anh kể cho nghe. Đi ăn sáng đã, đói quá. - Rồi lôi tuột Huyền đi.

2. Chương 2

Nó ngồi trong lớp mà hết vò đầu bứt tóc lại quay sang hành hạ quyển vở. Nó vừa làm gì vậy? Khiêu khích cái kẻ mà nó sợ hơn thần chết? 3 năm cấp ba của nó rồi sao đây? Chẳng lẽ lại chuyển trường? Nhưng mà khó khăn lắm nó mới thi vào trường này – ngôi trường có tiếng dạy giỏi của thành phố. Không được, 3 năm Trang trưởng huấn luyện nó không thể công cốc như thế được. Nó đã (và đang ^^) học võ cơ mà, sao phải lo, mặc dù nó không giỏi võ nhưng các thế võ thầy dạy cho nó cũng không phải là vô dụng, còn bản lĩnh

của nó qua những lần hát hò làm MC nữa cơ mà. Mà nói mới nhớ, học lực của Quân yếu lắm, sao lại thi đỗ vào trường này. Lạ thật! nó mãi suy nghĩ mà không biết là Huyền về lớp, ngồi cạnh nó từ lúc nào. Huyền khẽ gọi:

- Phương ơi!

Không trả lời.

- Phương ơi!

Vẫn không trả lời.

- PHƯƠNG!

Nó giật bắn người, ngã khỏi ghế, rơi cái rằm phát. Huyền đang tức điên vì nó dám bơ cô cũng phải bật cười.

- Cậu nghĩ cái gì mà tớ gọi 3 câu không trả lời thế?

Nó lúng túng trả lời:

- À... không có gì. Tớ đang ngấm lớp.

Huyền suýt bật cười trước câu trả lời ngây ngô như đứa ngố của Phương. Cô nén cười, nghiêm nghị nhìn nó:

- Hết tiết này trường cho khối 10 về sớm. Cậu đi ăn kem với tớ đi. Coi như làm quen tìm hiểu thân nhau hơn.- Nói rồi Huyền cười tít mắt, rất vô tư.

- À.. ừ... ừm. À mà anh họ cậu có đi cùng không? – Nó chợt hỏi, nếu có mặt tên hắc ám ấy chắc nó nuốt không trôi mất.

- Tất nhiên là có. Anh tớ nói là muốn đi chơi ôn lại chuyện xưa với cậu. Anh tớ bảo hồi trước thân với cậu nhất đấy! - Huyền nháy mắt tinh nghịch, nhiều lúc nó nghĩ Huyền không biết buồn thì phải.

- Bạn thân á? Gì cơ? Không phải đâu? Anh cậu hỏi trước... - Nhưng nó chưa nói hết câu thì Huyền đã chặn - Ô thầy vào kia. Thôi hết giờ đợi tớ ở cổng trường nhé.

Nó không nói được gì nữa. Định bụng rằng hết giờ sẽ trốn về trước, nhưng ngặt nỗi nó lại sợ Huyền giận. Dù gì Huyền cũng là người bạn đầu tiên của nó trong quãng thời gian học cấp 3. Thật là “tiến thoái lưỡng nan”.

Nó quyết định là sẽ đi. Không việc gì phải sợ cả. Dù gì thì giờ nó cũng đã khác xưa nhiều lắm. Nghĩ là làm. Hiện tại nó đang ở dưới cổng trường, ngồi yên trên chiếc xe đạp điện đen mới cóng – quà của nó cho việc thi đỗ cấp 3. Từ đằng xa, Huyền và Quân đang đi song song với nhau, thấy nó Huyền vẫy tay gọi ý ới. Nó cũng lịch sự vẫy tay chào. Quân tiến lại gần, chỉ nói cộc lốc: “Chào” rồi đi trước.

Quán kem mà Huyền mời nó cách trường khoảng 200m. Nó ngồi cạnh Huyền, Quân ngồi đối diện. Suốt buổi chỉ có Huyền nói nhiều nhất. Bỗng Huyền có điện thoại rồi nói có việc phải về, để nó và Quân ở lại. Nó nuốt nước bọt. Huyền về rồi thì nó sao chịu được cái tên ác quỷ kia. Quân không nói gì, chỉ gật đầu chào Huyền. Huyền đi rồi, cậu mới quay ra nói, cười đều:

- Cuối cùng con kì đà kia cũng về. Tôi giờ mới có cơ hội “nói chuyện” với cậu.

- Cậu... có chuyện gì... cần nói với tôi? Nó ngập ngừng hỏi, tim đập bình bình. Đã tự hứa là không sợ, nhưng giờ thì lại như thế này đây.

- Bạn cũ lâu ngày gặp lại cũng có nhiều chuyện cần ôn lại chứ. – Quân nhếch môi - Nhờ cậu và tri kỉ thân thiết của cậu mà hồi đấy tôi lại “được” chuyển trường.

Nó nghe hai từ “bạn cũ” mà rét run dù trời đang là mùa hè. Thu hết mọi can đảm, nó hít một hơi đầy phổi, nhìn Quân:

- Tất cả là tại cậu mà, sao lại trách tôi? Nếu hồi đấy cậu không bắt nạt tôi thì cậu cũng đâu có bị chuyển trường.

- Đơn giản vì cậu rất hợp với việc bị bắt nạt. – Quân thản nhiên.

Tới lúc này thì nó không kìm chế được nữa. Mắt trợn lên, nhìn Quân đầy tức giận, nghiêng răng trèo trẹo:

- Đào Duy Quân, cậu nghĩ tôi là cái gì? Là con rối để cậu cùng cái lũ ***** kia chà đạp à? Tôi giờ đã khác trước rồi, không còn là cái con ngốc để cậu bắt nạt nữa đâu.

- Ồ vậy à? Hoan nghênh.- Quân cười cười nhìn nó. Nụ cười đó làm nó ngẩn người ra. Vẫn là nụ cười đều nhưng hình như có lẫn trong đó sự vui mừng. Hay là nó nhầm. Lần đầu tiên nó thấy Quân cười như thế.

Rồi không dấu được sự tò mò, nó hỏi:

- Mà tại sao cậu thi đỗ vào trường này vậy? Cậu học tệ lắm mà.

- Chạy. – Quân nói cụt lủn.

- Thật? – Nó hỏi lại.

Gật.

- Đúng là nhà giàu lắm tiền thừa của.- Nó lẩm bẩm.

- Nói cái gì đấy? – Quân trợn mắt, hắt hàm về phía nó.

- Không có nói gì đâu. – Nó xua tay. Rồi nhận ra rằng không nên ngồi lâu với Quân nữa, biết đâu lại dính vào những trò bắt nạt của cậu ta, nó vợ vội cặp sách, rút tiền ra – Tôi phải về đây, cậu ở lại ăn kem vui vẻ, tiền kem của tôi đây.

Nhưng nó chưa kịp để tiền lên bàn thì Quân nói:

- Tôi mời.

- Gì... gì cơ? Không cần đâu. Cậu cầm lấy... - Không để nó nói hết câu, Quân nhắc lại, giọng nhuốm sự tức giận:

- Tôi-mời.

Biết có sự chẳng lành, nó đành rút lại, vợ cặp chạy mất. Chạy xe nhanh về nhà, nó chỉ kịp chào mẹ một tiếng rồi lao ngay lên phòng, tim vẫn đập mạnh. Nó vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh. Tại sao nó vẫn sợ Quân như trước? Có lẽ cậu ta ám ảnh nó quá nhiều. Nó lồm cồm lấy quần áo rồi đi tắm. Có lẽ nước lạnh sẽ làm nó bình tĩnh hơn.

Những ngày sau đó, nó luôn tìm cách tránh mặt Quân. Nó luôn ở lì trong lớp, lắc đầu quảy quảy khi Huyền rủ nó đi ăn. Chắc chắn Huyền sẽ rủ cả ông anh đáng quý của cô đi cùng. Mà nó lại không muốn nhìn mặt cậu ta một chút nào. Cái nó cần là sự yên bình. Qua Huyền, nó cũng biết được Quân ở lớp đấy đã quen hết tất cả những tên con trai quậy phá đồng thời cũng là những công tử nhà giàu - giống Quân, lập thành một hội luôn đi chơi cùng nhau, quậy phá đủ thứ. Quá khứ ủa về hù dọa nó, khiến nó nơm nớp nghĩ rằng Quân sẽ lại hành hạ nó như hồi trước. Nhưng đã mấy tuần học rồi mà nó không thấy động tĩnh gì, nghĩ rằng có lẽ cậu ta đã thay đổi, nó yên tâm được phần nào.

Nhưng “người tính đâu bằng trời tính”, nó đâu có ngờ rằng nó lại lâm vào tình cảnh trớ trêu đó.

Hôm đó là 6h chiều Chủ nhật, nó đi đến nhà sách, vì xe hết điện nên nó đi bộ. Đang thong dong trên đường thì bỗng nhiên có một chiếc xe Lexus màu trắng chạy đến, phanh kít lại chỗ nó, cửa xe mở ra, một cánh tay rắn chắc kéo mạnh nó vào trong xe. Nó không chống lại được, vì cánh tay đấy khỏe quá. Cửa xe ô tô đóng lại, xe bắt đầu lăn bánh.

Chẳng lẽ lại là bắt cóc? Nhưng mình có đắc tội với ai bao giờ đâu? Quay sang bên kia, nó trợn mắt, sững sờ nhìn người bên cạnh. Là Quân, tại sao cậu tại lại bắt nó. Nó lắp bắp:

- Cậu... Sao cậu... bắt tôi?

- Đi chơi. - Lại kiểu nói cộc lốc. Mắt Quân vẫn chăm chú vào cái iPad, không thèm nhìn nó.

- Chơi... cái gì cơ... Tôi sao lại đi chơi với cậu? Cho tôi xuống đi? Làm ơn tha cho tôi. – Nó bỗng hoảng lên. Kiểu này chắc chắn Quân sắp trả thù nó rồi. Chẳng lẽ lại những trò hành hạ gần mức Đào Duy Quân.

Quân không nói gì. Vẫn chăm chú vào cái iPad. Nó liên tục cầu xin Quân. Miệng méo xệch, mắt bắt đầu rớm nước. Tại sao lúc quan trọng thế này nó lại quên điện thoại chứ.

- Đến nơi rồi. – Quân không thèm để ý đến nó, lạnh lùng nói rồi mở cửa xe xuống, vòng qua bên kia mở cửa xe cho nó. Nó lắc đầu liên tục, nhất quyết không xuống, nhưng Quân đã túm lấy tay nó, lôi khỏi xe. Nơi Quân đưa nó đến là sân Hoàng Gia – vũ trường lớn nhất thành phố. Nó sợ các vũ trường. Tiếng nhạc xập xình, mùi rượu ngập trong không khí, những cô gái ăn mặc sexy uốn **, những tên thanh niên học đòi nốc rượu chơi thuốc, những ông già trung niên tay ôm eo những cô gái dáng chuẩn như người mẫu,... Nó không nghĩ là Quân lại là khách VIP của những nơi như này. Quân mới 16 tuổi, hơn nó 1 tuổi mà đã dấn vào những nơi như thế này. Nó quá ngây thơ khi nghĩ rằng Quân đơn thuần chỉ là quậy phá bình thường.

Nó nín tay Quân lại, lắc mạnh đầu, mắt ứa sừng, chỉ cần chớp mắt thôi là nước mắt sẽ chảy xuống ngay. Quân nhìn nó, chưa đến 1 giây, quay đi lôi tay nó tiến sâu vào trong. Nó không ngờ Quân lại vô tình đến như thế. Quân dẫn nó đến một bàn lớn, la liệt rượu. Xung quanh là hội của Quân – các công tử nhà giàu đập phá tiêu tiền không xót tay. Quân đẩy nó ngồi vào ghế sofa lớn rồi bình thản ngồi bên cạnh, tay quàng qua vai. Lũ bạn Quân ngạc nhiên nhìn nó, quay qua trêu Quân:

- Em nào đây? Nhìn mặt ngây thơ thế?

- Bạn gái tao. Hôm nay đưa em ấy ra mắt chúng mày.

Lũ công tử ấy từ ngạc nhiên chuyển qua thích thú, hú ầm lên. Anh chàng DJ chuyển nhạc. Từ những bản nhạc ballad nhẹ nhàng chuyển sang những bản Nonstop sôi động. Cả sàn nhảy nóng hần lên, hội bạn của Quân bắt đầu lắc lư theo nhạc. Nó thấy đầu mình đau đau. Càng lúc càng dữ dội. Nó khá yếu, dị ứng với những nơi như thế này. Mắt nó dần mờ đi. Nó đưa tay lên ôm đầu, lắc lắc để tỉnh táo hơn. Quân không để ý đến điều ấy, cậu cười nói vui vẻ với hội bạn. Trường - bạn Quân - thấy nó ngồi lảo đảo, hất mặt về phía Quân:

- Em gái kia sao thế Quân?

Quân quay sang nhìn nó, khẽ nhú mày. “Chắc cô ấy không chịu được. Hình như mình đùa hơi quá”. Quân định đỡ nó dậy, nhưng chưa kịp làm gì thì Hiếu – thành viên khác trong hội – đưa cho nó ly rượu mạnh màu đỏ:

- Uống đi em gái. Xem người yêu của thằng Quân chịu chơi thế nào.

Nó quay cuồng trong âm thanh xập xình, lại cộng thêm cái cổ đang bỏng rát, không kịp nghĩ gì, nó đưa tay với lấy ly rượu tu một hơi hết luôn. Cả hội trở mắt nhìn nó. Quân không nói được câu gì, quá sốc với hành động của một con bé nổi tiếng hiền lành ngoan ngoãn. Sau khi uống xong, nó thấy người như có lửa, cổ họng càng nóng hơn, cái thứ chất lỏng màu đỏ kia như ngọn lửa, đi đến đâu điên cuồng đốt cháy đến đó. Bụng nó nóng rát, nó đưa tay ôm lấy bụng, cúi gập người xuống, mồ hôi túa ra đầm đìa. Trước lúc chìm vào trong vô thức, nó chỉ thấy khuôn mặt lo lắng của Quân.

“Cầm mày khóc. Nếu không tao đốt luôn tóc mày đấy”

“Vẫn khóc này”

Những kí ức hồi lớp 7 dội về đầu nó. Mái tóc suôn mượt, dài qua lưng của nó đang bị Quân cầm chặt, dí cái bật lửa hình khẩu súng, mùi khét lẹt bốc lên. Nó lắc đầu nguầy nguậy, miệng không ngừng la hét: “Không! Đừng đốt tóc tôi”. Nó vùng dậy, mồ hôi sau lưng áo đầm đìa. Nó thở hổn hển. Khuôn mặt trắng bệch, không còn giọt máu, đôi mắt hoảng loạn.

- Cậu tỉnh rồi à?

Nó giật mình nhìn sang bên cạnh. Là Quân. Vậy nó đang ở đâu?

- Tôi... đang ở đâu? Sao cậu lại... ở đây?

- Bệnh viện. Cậu tự nhiên ngất đi làm tôi thót tim, còn nôn hết ra áo tôi nữa. Nhưng giờ không sao rồi.

Nó nhú mảy, cố nhớ lại mọi chuyện trước đó. Quân túm nó lên xe, lôi nó vào vũ trường. Nó uống rượu. Rồi ngất đi. Còn về sau như thế nào thì nó không nhớ. Chợt người nó trào lên sự tức giận. Nó bị Quân đem ra làm trò cười cho hội bạn của cậu ta, bị uống rượu. Lần đầu tiên trong đời nó vào vũ trường. Lần đầu tiên nó uống rượu. Ở cái tuổi 15 này. Càng nghĩ càng giận sôi máu. Nó chợt vùng quay sang Quân, vung tay tát mạnh vào mặt cậu ta. Quân bị bất ngờ, không tránh được. “Chát”. Tiếng kêu như xé vải. Rồi tất cả chìm vào im lặng. Nó ngồi trên giường, thở hổn hển vì tức giận. 1 phút. 2 phút. 3 phút. Quân tức giận quát lên:

- CẬU LÀM CÁI TRÒ GÌ ĐÂY?

- Chính tôi mới phải hỏi cậu câu đây mới đúng. Cậu làm cái trò gì mà lôi tôi vào cái địa ngục đây? Cậu nghĩ tôi là cái gì của cậu?

- Chả làm sao cả. Có trách thì trách cậu tự ý uống ly rượu đây thôi.

- Nếu không phải tại cậu lôi tôi vào đây thì tôi đâu có bị thế này. 3 năm trước cậu hành hạ tôi chưa đủ sao? Bắt nạt tôi cậu sung sướng lắm à? Tôi và cậu nợ gì nhau mà sao cậu hết lần này đến lần khác không buông tha cho tôi thế? Tôi mệt mỏi lắm rồi. Làm ơn, xin cậu hãy để cho tôi yên ổn. Tôi còn phải học. Hiểu chứ? Đừng động đến tôi nữa. Tôi không muốn nhà trường can thiệp vào chuyện này đâu.

- Cậu nghĩ là nhà trường sẽ làm gì tôi? – Quân cười khinh khỉnh.

- À phải rồi. Gia đình cậu có tiền, có quyền thế. Có phải gia đình cậu dạy cậu quyền chà đạp lên danh dự, hành hạ người khác phải không? Cậu luôn tự nhĩ trên người khác, muốn gì được nấy. Cậu đã bao giờ nghĩ về cảm giác của người khác chưa? – Nó nói mà nước mắt rơi lã chã. Quân quả thật đã quá đáng lắm rồi. Nó leo xuống giường, giật sợi dây truyền nước biển ở tay ra, đi về phía cửa – Xin lỗi, tôi phải về. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu thêm 1 giây nào nữa.

3. Chương 3

Phương đi rồi, còn mỗi Quân ở trong phòng. Cậu gục đầu vào tay, nghĩ về việc vừa mới xảy ra. Không ngờ 3 năm không gặp Phương lại thay đổi như vậy. Nó không còn là con bé nhút nhát, lúc nào cũng rúm ró trước những trò bắt nạt của cậu, không dám phản kháng. Phương của bây giờ đã dám đứng dậy, vung tay tát cậu. Cái tát làm cậu nóng máu, khiến cậu quát Phương, giọng điệu khinh khỉnh trả lời nó. Chắc Phương ghét cậu lắm. Mà không, Phương luôn luôn ghét cậu mới đúng. Học cùng với nó bao nhiêu năm là bấy nhiêu năm cậu gây khó dễ cho nó. Hết tát nước vào người nó, hất đổ bữa sáng của nó, nhốt nó trong nhà vệ sinh của trường, ... và cuối cùng là đốt vở và tóc của nó. Thử hỏi làm sao mà nó yêu quý cậu chứ.

Mãi suy nghĩ, Quân không biết có người bước vào.

- Anh lại giả vờ trò cũ ấy ra à? - Giọng của Huyền.

Quân ngồi im, không nhúc nhích, cũng không trả lời Huyền.

- Sẽ chả có cô gái nào thích anh nếu anh làm thế đâu. - Huyền thở dài, ngán ngẩm.

Đúng, Quân rất thích Phương. Thích từ hồi mới vào cấp 2. Nhìn cái mặt bầu bĩnh, làn da trắng hồng đúng kiểu trẻ con, nụ cười cực đẹp của Phương là Quân đã “cắm” ngay. Quân bắt nạt Phương cũng chỉ vì một mục đích là Phương sẽ chú ý đến cậu. Bị chuyển trường, Quân tưởng rằng sẽ quên được cái con bé nhút nhát ấy, nhưng cậu vẫn nhớ da diết cái nụ cười hồn nhiên, vẻ đẹp thánh thiện của Phương. Cậu điều tra từ bọn đàn em biết Phương thi trường Võ Thị Sáu, cậu cũng nộp hồ sơ thi vào trường đấy, biết tin Phương đỗ, Quân cũng “chạy” vào trường. Nhưng đứng trước Phương cậu lại lúng túng, không dám cho Phương biết tình cảm của mình, cậu che đậy sự lúng túng ấy lại bằng những hành động chọc phá Phương. Cậu thâm hiểm rửa mình khi đã làm tổn thương Phương.

- Thế giờ anh phải làm như thế nào? – Quân uể oải đáp.

- Bắt đầu tình yêu bằng tình bạn trước đi. Khiến Phương quên hết chuyện cũ, chấp nhận anh. - Huyền đáp lại, giọng rất nghiêm túc.

- Nhưng cô ấy giờ ghét anh lắm.

- Em sẽ giúp anh. Ngày mai ở phòng chức năng, ra chơi tiết 1.

- Ủ.- Quân nói rồi đứng dậy đi về, để lại Huyền đứng trong phòng, khẽ thở dài: “Đúng là đồ ngốc, đời có ai tán gái như anh không?”

Nó đến lớp với cái bộ mặt không thể tệ hơn. Đôi mắt thâm xì vì mất ngủ, sưng lên vì khóc. Cái mặt bí xị, má chảy xuống. Huyền nhìn nó mà khẽ rửa thầm ông anh quái ác của mình, nặn một nụ cười tươi nhất có thể quay sang nó:

- Phương này, tý nữa hết tiết xuống phòng chức năng lấy đồ với tớ nhé.

- Ủ. – Phương trả lời mà không cần hỏi xem Huyền thì lấy cái gì ở đấy. Có lẽ cú “chấn động” ngày hôm qua vẫn chưa hết. Về nhà, nó đã bị bố mẹ tra khảo là đi đâu tối mịt mới về. Nó chỉ ấp úng trả lời là đến nhà bạn rồi chạy biến lên phòng, khóa cửa khóc rầm rức rồi ngủ lúc nào không biết, quên cả ăn tối.

Trường nó quy định giờ ra chơi hết tiết 1 là dài nhất – 15 phút để học sinh xuống canteen ăn sáng. Vừa mới trống, cái Huyền đã lôi tuột nó đi. Nó chỉ biết ú ớ theo sau. Qua cửa lớp 10C3, nó khẽ rùng mình, bước chân gấp gáp hơn. Đến cửa phòng chức năng, bỗng Huyền đẩy nó vào, nói nhanh rồi chạy biến:

- Á tớ đau bụng quá, cậu vào lấy giúp tớ quyển vở ở trên đệm nhảy ấy, tớ để quên.

Phòng chức năng là một phòng tập đa năng, rất rộng, phân chia rõ ràng: khu bóng rổ, khu đánh cầu lông – đá cầu, khu nhảy xà,... Nó khẽ đẩy cửa vào, đưa mắt tìm khu nhảy xà, cụ thể là cái đệm nhảy. Kia! Quyển vở của Huyền. Nó nhanh nhẩu chạy đến cầm quyển vở lên. Có một giọng nói trầm trầm vang lên, khiến nó giật mình:

- Phương!- Quyển vở trên tay nó rơi cái bộp. Là Quân. Nó trợn mắt, lí nào lại... Nó cứng nhắc quay đầu về phía phát ra tiếng nói. Đúng là “oan gia ngõ hẹp”, sao lại gặp Quân vào lúc này cơ chứ. Nó nhanh chóng cúi xuống nhặt quyển vở, định chạy nhanh ra khỏi phòng nhưng Quân đã giữ tay nó lại, thành khẩn:

- Nghe tớ nói đã. Tớ xin lỗi vì chuyện hôm qua. Tớ biết tớ đã quá đáng với cậu.

Nó quay hẳn người lại, tròn mắt nhìn Quân, quá đổi ngạc nhiên. Quân mà cũng biết xin lỗi? Nghĩ lại chuyện hôm qua, cục tức trong người nó lại dâng lên. Giằng mạnh tay mình khỏi tay Quân, nó nghiêng rằng:

- Chẳng phải tôi đã nói là không muốn nhìn thấy mặt cậu sao? Cậu còn có ý đồ gì nữa? Hôm qua còn chưa đủ à?

- Tớ xin lỗi. Tất cả là tại tớ. Tại tớ... tớ... - Quân ấp úng.

- Cậu làm sao? – Nó hỏi, khẽ nhú mày trước con người hoàn toàn khác của Quân.

- Tại... tớ... **TỚ CHỈ MUỐN LÀM BẠN VỚI CẬU.** – Quân đột nhiên quát lên, khiến nó giật mình.

- Cậu ra lệnh cho tôi đấy à? Rốt cục thì cậu đang nghĩ trò gì thế? Lại một trò trả thù mới nữa à? Cậu bắt nạt, hành hạ tôi như thế giờ lại muốn làm bạn với tôi. Cậu muốn cái gì thì nói đi. – Nó trừng trừng nhìn Quân.

- Tớ không có ý gì cả. Tớ thật sự muốn làm bạn với cậu. Tớ...

- Thôi đi, đừng có giả tạo nữa. Tôi có việc rồi. Chào cậu và đừng để tôi gặp lại cậu nữa.- Nó nói rồi quay đầu đi thẳng.

Chờ nó đi mất, Huyền mới từ bụi cây gần đấy chạy vào, đập ngay vào mắt là cảnh Quân tức tối sút mạnh vào cái rổ đựng bóng, bóng lăn tung tóe. “Chắc không được rồi” - Huyền lẩm bẩm rồi chạy lại chỗ Quân, khẽ hỏi:

- Thế nào rồi anh?

- Không được. Điên quá. Anh thật sự thành thật mà. – Quân tức tối, đinh tung chân sút vào rổ bóng kế tiếp nhưng Huyền đã ngay lại.

- Đừng có phá nữa. Để em lên khuyên Phương xem sao.

Nó ngồi trong lớp, nằm gục xuống bàn. Đầu óc quay cuồng trong những lời nói của Quân. Nó lo sợ rằng Quân đang có ý đồ khác. Quá vô lí. Không có lí do gì mà Quân phải hạ mình xin lỗi nó. Nó sẽ không rơi vào bẫy của Quân lần nữa đâu.

Huyền nhẹ nhàng ngồi bên cạnh nó, tay đặt lên vai, khẽ lay nó dậy.

- Ai... À Huyền. Vở của cậu này. – Nó chìa quyển vở mà Huyền “quên” ở phòng chức năng.

- Lát nữa về đột tở ở cổng trường, đi ăn sữa chua với tở đi. - Huyền cười nhẹ.

Nó đảo mắt, suy nghĩ, chân mày giật giật, khẽ nhả lại.

- Yên tâm, chỉ có tở với cậu thôi. - Huyền nháy mắt, như đọc được suy nghĩ của nó.

Nó giật mình. Lẽ nào Huyền biết nó tránh mặt Quân. “Không có Quân thì được” Nó khẽ gật đầu đồng ý.

Quán Yogurt Gabbit - Tại bàn số 3 cạnh cửa sổ. Nó chống tay vào bàn, tận hưởng từng cơn gió bên cạnh cửa sổ. Gió mơn man khuôn mặt bầu bĩnh, hôn lên làn da trắng hồng, đùa nghịch từng lọn tóc đen nhánh. Trông nó yên bình, không gợn chút lo âu. Huyền gọi 2 ly Yogurt, một vani một socola. Nó thích ăn những gì liên quan đến socola. Có lẽ Huyền biết được sở thích này nên không cần hỏi nó ăn gì mà đã nhanh nhẩu quay sang chị phục vụ gọi đồ. Nó khẽ cười. Huyền nhìn thẳng vào nó, nghiêm nghị:

- Tở gọi cậu ra đây là để... ăn sữa chua, hề hề. – Gương mặt hình sự của Huyền bỗng chuyển qua nhăn nhó.

Nó tí sặc. “Rất giống Quân”. Nó giật mình. Tự nhiên nghĩ đến cậu ta làm gì chứ. Chắc tại Huyền nhăn nhó giống Quân, anh em mà. Nó tự giải thích rồi quay ra trêu Huyền:

- Thì ở đây bán sữa chua mà. – Nó cười tí.

.

- Thật ra còn chuyện khác nữa. - Lại nghiêm nghị - Tở nghe anh tở kể rồi, chuyện cậu bị anh tở bắt nạt.

- Thì... thì sao? – Nó lúng túng, hình như nó đoán ra được ý định của Huyền.

- Anh tở thật sự muốn làm bạn với cậu. Những trò hồi trước là của “thời trẻ con bông bột”, cậu có thể bỏ qua được không?

- Vậy cái trò lôi tở vào bar làm trò cười cho lũ bạn của cậu ấy cũng là phút nghịch dại của trẻ con à?

- Thật ra thì anh ấy không có ý lôi cậu làm trò cười. Anh ấy rất ngốc khi bày tỏ tình cảm của mình... à ý tở là suy nghĩ của mình với người khác. Quân rất quý cậu, thật đấy. Cái thằng hôm qua đưa rượu cho cậu suýt nữa bị Quân đánh cho bết nếu mọi người không can lại. Quân lo cho cậu khi thấy cậu ngất, nhưng anh ấy rất tệ trong việc nói ra suy nghĩ của mình nên mới có thái độ đấy. Cậu có thể hiểu cho Quân được không?

- Xin lỗi cậu, nhưng tở chỉ muốn được yên ổn thôi. Ai dám chắc là quan hệ với Quân thì tở được bình yên. Với lại tở không muốn làm bạn với anh cậu, tở xin lỗi nếu xúc phạm, tở sẽ không bao giờ chấp nhận con người hư hỏng ấy. Tở về đây.

Phương đẩy tiền về phía Huyền rồi xách cặp bỏ đi. Để lại Huyền ngồi thẩn thờ, “Anh làm gì quá đáng với Phương mà để cậu ấy nặng lời nói về anh thế?”.

4. Chương 4

Bước chân nặng trĩu đến lớp, đầu nó vẫn quay cuồng câu hỏi “Quân muốn làm bạn với nó?”, cũng vì mãi suy nghĩ mà lúc này tở nữa nó “xòe” ở đường. Có tiếng nhón nháo ngoài cửa lớp, nó cũng chẳng quan tâm, chắc lại có anh khối trên đẹp trai nào ngang qua, nó còn lạ gì lũ con gái lớp nó nữa, rất một lũ hám trai. Đang định gục xuống bàn ngủ thì tiếng lũ con gái nhao nhao:

- Phương, em Phương nhà mình đâu? Ra có người gặp.

Hở, gặp nó? Nó có quen biết ai ở trường ngoài 38 con người lớp nó đâu mà lại có người tìm. Nó bước nhanh ra cửa lớp, bản tính tò mò nổi lên, át đi nỗi lo về Quân đã hành nó ngủ không ngon suốt đêm qua. Là Hiếu - kẻ đã đưa li rượu mạnh cho nó. Nó vẫn chưa quên cậu ra, trừng trừng nhìn cậu, giọng trầm hẳn xuống, nó nói, như ẩn mạnh từng chữ xuống:

- Cậu làm gì ở đây?

- Cho... cho... cho tớ xin lỗi. Thành thật xin lỗi cậu, tớ đã làm điều không phải với cậu. Tha lỗi cho tớ. - Hiếu tuôn một tràng, cái miệng méo xệch, mặt nhẵn như cái giẻ.

- Lại một trò mới của Quân à? - Nó cảnh giác.

- Không... không phải. Anh Quân không liên quan. Tớ hối hận lắm. Cậu bỏ qua cho tớ được không? Làm ơn... - Hiếu bỗng khuyu xuống, miệng liên tục lải nhải.

Nó thật sự sốc. Nó không nghĩ Hiếu lại làm như vậy. Nó vội vàng đỡ cậu ta dậy, lấp bắp:

- Cậu... cậu sao thế? Sao lại...

- Cậu không cần biết, cậu bỏ qua cho tớ, được không, xin cậu đấy. - Hiếu vẫn tiếp tục nhè nhè, định khuyu người xuống lần nữa.

- Được... được rồi. Đứng lên đi, tớ quên hết rồi.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn rất nhiều. - Hiếu mừng rơn, rồi rít cảm ơn rồi chạy biến về lớp.

Đám đông vẫn chưa tản ra. Mọi người xung quanh lăm răm bàn tán, nhìn nó như nhìn vật thể lạ. Nó là ai mà ghê gớm vậy? Đến nỗi con quỷ phá phách kia phải hạ mình xin lỗi nó thế? Nó ái ngại nhìn xung quanh. Tiếng bàn tán mỗi lúc một to. Nó lao nhanh vào lớp, gục xuống bàn, hai tay ôm đầu. Chỉ có như thế nó mới không nghe thấy tiếng lăm răm nói về nó nữa. Nó có ghê gớm gì đâu cơ chứ? Mà tại sao Hiếu lại thay đổi lạ như thế? Nó bỗng nhớ lời nói của Huyền hôm qua: “Quân rất quý cậu, thật đấy. Cái thằng hôm qua đưa rượu cho cậu suýt nữa bị Quân đánh cho bết nếu mọi người không can lại”. Là Quân!

Nó bỗng bật dậy. Không, chắc không phải. Nhưng Huyền chưa nói dối nó bao giờ. Mà nó cũng biết Quân rất nóng tính, hồi cấp 2 từng đánh một thằng nhóc lớp 8 vào viện. Nó quyết định sẽ gặp Quân, hỏi rõ cậu ta mọi chuyện.

- Có phải là cậu không? - Nó nhìn chằm chằm vào Quân, hình như đã bớt sợ cậu rồi.

- Tớ làm sao? - Quân ngây ngô hỏi lại. Cậu sượng như điên khi nó hẹn cậu cuối giờ đến phòng chức năng, khiến cậu tưởng bỏ đù chuyện.

- Chuyện Hiếu đến lớp tớ xin lỗi.

- Ai có lỗi thì phải nhận thôi. - Lại nhẵn nhở cười.

- Đừng gây ồn ào nữa. Cậu có biết mọi người nhìn tôi bằng con mắt gì không? Trông tôi giống như con đầu gấu máu mặt lắm à?

- Đâu, hiền thôi.

- Cậu... Thật ra thì cậu muốn gì?

- Làm bạn với cậu. Thật đấy.

- Không.

- Tại sao? Nói lí do đi. Tớ sẽ cố gắng thay đổi. - Quân chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào mặt nó. Sự quyết tâm lộ rõ trên khuôn mặt điển trai.

- Tôi và cậu quá khác biệt. Cuộc sống của cậu không có chỗ cho tôi.

- Cự thể?

- Tôi ghét bar.
 - Tớ sẽ không bao giờ đến bar nữa.
 - Rượu.
 - Tớ sẽ bỏ rượu.
 - Đánh nhau.
 - Bỏ đánh nhau.
 - Học.
 - Bỏ học... Hở, sao lại học ở đây? – Quân trố mắt nhìn nó.
 - Cậu là học sinh cá biệt. Học hành vớ vẩn. – Nó thản nhiên.
 - Tớ sẽ học, ôk? Bạn gái... à nhầm bạn tri kỉ với tớ nhé. – Quân nháy mắt.
 - Cứ thể hiện những điều cậu vừa nói đi. Còn nữa, trả lại đoạn tóc cậu đốt cháy cho tôi đi. – Nó héch mạt, hoàn toàn không sợ Quân nữa. Hình như đang thay đổi vai cho nhau...
 - Gì cơ? Tóc cậu... Nhưng nó cháy hết rồi mà. Với lại tớ xin lỗi rồi thầy. Sao cậu thù dai thế? – Quân nhăn nhó.
 - Thù dai? – Nó trợn mắt - Tất cả là tại cậu, cậu có biết cậu làm tổn thương cuộc sống tinh thần của tôi như thế nào không? Cậu có hiểu lúc đấy tôi sợ đến trường như thế nào không? Cậu nghĩ cậu vô tội à?
 - Xin lỗi. Thành thật xin lỗi. - Mặt Quân giờ nhăn như khi ăn ớt.
 - Tôi về đây. Cứ thực hiện những gì cậu hứa đi. Và đừng làm gì Hiếu nữa. Cậu ta không đáng bị như thế đâu.
- Nó đi về mà cứ cười khúc khích. Thỉnh thoảng lại có người đi đường nhìn nó, chắc nghĩ con bé này đầu óc có vấn đề. Cứ nghĩ lại cái bản mặt của Quân mà nó không ngừng cười. Chỉ cho đến khi anh trai nó đáp quyền “Nghìn lẻ một đêm” vào đầu nó, trợn mắt:”Mày cười đểu tao đấy à?” thì nó mới ngừng “điên”.
- Huyền tròn mắt nhìn Quân, lúc này trông cũng “điên” không kém. Miệng cười toe toét, mắt híp chặt vào, chìa hai ngón tay thành chữ V về phía Huyền.
- Thế nào rồi mà cười không thấy Tổ quốc thế kia? – Huyền hỏi nhưng chắc cũng đoán được kết quả.
 - Ngon! – Quân bật ngón cái lên, hàng lông mày nháy nháy – Phương của anh đồng ý làm bạn rồi.
 - Hả là Phương nhà anh. - Huyền bĩu môi – Tự nhiên bạn ấy đồng ý à? - Huyền thắc mắc, chả phải Phương đã nói là không muốn “đây” vào con người hư hỏng này rồi mà?
 - À không, nhiều điều kiện lắm. Anh phải bỏ mấy cái tật xấu với lại “học”. – Nói đến đây mặt Quân bỗng chảy xị xuống.
 - Há há há... Anh mà chịu học á? - Huyền phá lên cười. – Anh định xuống lớp 6 học lại à?
 - Im. Mày đừng có xúc xỉ anh. Anh mày hơi bị thông minh đấy. – Quân vênh mặt. Công nhận là Quân rất thông minh, nhưng lười học thì nó cũng ăn sâu vào máu cậu rồi.
 - Xùy... xùy... xùy. Nói không ngượng mồm. - Huyền phẩy phẩy tay, “hất hủi”.
 - Không lằng nhằng với mày nữa. Anh đi kiếm gia sư học đây.
- Huyền há hốc mồm, tý rơi cằm. Quân mà cũng biết đến cái việc “kiếm gia sư học” á? Cô chạy theo, miệng í ới:
- Ấy ấy, cho em học với, em cũng đang tìm gia sư.
 - Mày cũng định học lại lớp 6 à? – Quân trợn mắt.
 - Chỉ có anh học lại lớp 6 thôi. Gia sư dạy cho anh lớp 6, dạy em lớp 10. Hề hề.

- Next đi.

- Cho em học cùng đi, để em xem tình hình học tập thế nào, em nói với cái Phương cho. Tốt chưa? - Huyền nhấp nháy mắt.

Quả là sáng suốt khi lôi Phương vào. Quân nghe thấy tên “Phương” thì ra chiều ngẫm nghĩ bản khoản. Cuối cùng thì gật đầu, không quên điều kiện:

- Nhớ nói tốt cho tao đấy.

- Hờ hờ hờ. Ôk anh ê. - Lại mấy cái ngôn ngữ teen, không biết Huyền học được ở đâu.

Công nhận Quân có quyết tâm thật. Học ngày học đêm. Nhiều lúc thấy nản quá, định bỏ cuộc thì lại nhớ đến gương mặt bầu bĩnh dễ thương của Phương, thế là lại cắm đầu vào học. Không ngờ 3 môn ban A lại khó nhằn đến thế. Nhưng Quân cũng phải tự hào là cậu rất thông minh. Thế cho nên chỉ trong 2 tháng đã nắm hết được những kiến thức cơ bản 3 môn thi. Huyền cũng hết sức “choáng” trước ông anh của mình. Đúng là sức mạnh của tình yêu. Học cùng Quân mà cô cứ từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Quân học nhanh kinh khủng, sức học cũng đã đuổi kịp cô. Quân gần như dứt khỏi cái hội công tử kia, lại càng không bén mảng đến bar hay những nơi – mà theo lời của Phương – thì là “địa ngục”. Có lẽ gia đình Quân là mừng nhất trước sự thay đổi của cậu. Cậu quý tử mà trong mắt mẹ cậu chỉ biết chơi bời, phá phách giờ lại chăm chỉ học hành. Bà suýt chút nữa đứng tim khi nghe cậu nói là muốn thuê gia sư, học cấp tốc. Bà gắng hời hợt thay đổi thì cậu chỉ ậm ừ cho qua. Qua Huyền, bà biết là nhờ một cô gái. Chắc là một cô gái rất dễ thương. Bà mừng ra mặt, thầm mong được gặp “con dâu tương lai”. Không biết cô bé nào mà lại khiến thằng con bất trị của bà ngoan ngoãn như thế.

Trong 2 tháng đấy, Phương hầu như không gặp Quân. Nó đoán chắc cậu ta bỏ cuộc rồi. Gì chứ, cậu ta là thằng lười học nhất mà nó biết. Chắc Quân chỉ mạnh miệng lúc đấy thôi! Nhưng nó hoàn toàn đờ người khi Huyền hí hửng khoe với nó là Quân đang cực kì nghiêm túc học. Nó không dám chớp mắt. Quân vì nó à? Nó có gì mà sao Quân lại quyết tâm đến thế? Thỉnh thoảng cũng thấy Quân đến lớp nó, mượn Huyền vài quyển sách nâng cao, không quên cười với nó. Trông Quân cũng khác thật. Mất thâm quầng do không ngủ, đeo thêm cái kính trông tri thức. “Định làm lưu manh giả danh tri thức à?” – Nó thầm nghĩ.

- Đẹp chưa? – Quân huơ huơ tờ giấy kiểm tra trước mặt nó, mặt mày hớn hờ như vớ được vàng.

- Gì đây? – Nó nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào tờ giấy. Bỗng thốt lên, giọng không giấu được sự ngạc nhiên – 10 điểm á? Cậu tự làm à?

- Còn ai trồng khoai đất này nữa. – Quân hấp háy mắt - Sợ chưa? Đây nữa này.

Quân xòe 3 tờ bài kiểm tra. Đủ 3 môn ban A, tờ nào cũng điểm 10 đỏ choét.

- Cậu có gian lận gì không đấy? – Nó nghi ngờ.

- Không, thề. Cậu hỏi Huyền xem.

- Huyền có cùng lớp với cậu đâu. – Nó vuốt cằm – Thôi tạm tin, có tiến bộ. Good Job! – Nó bật ngón tay cái, cười toe. Quân ngẩn người. Phương đang cười với cậu à? Hạnh phúc quá đi!!!.

- Chuyện, tri kỉ của cậu mà.

- Ai là tri kỉ của cậu? – Nó tròn mắt.

- Không biết, cậu hứa rồi.

- Lúc nào?

Quân cứng họng. Hình như nó chưa hứa với cậu. Mặt bỗng ngệt ra. Công sức cậu miệt mài suốt 2 tháng bị công cốc à? Nó nhìn cái mặt ngố không tả được của Quân, phì cười:

- Ủ, thì là bạn. – Nó vỗ vỗ vai Quân.

- Có thể chứ. – Quân nở nụ cười mãn nguyện.

- Cậu, làm thế nào mà lại thay đổi nhanh thế? Hồi trước cậu học dốt lắm mà?

- Xời ơi, vì cậu tớ sẽ làm tất cả! – Quân phẩy phẩy tay, giọng huênh hoang.

- Cứ như yêu nhau đấy. Kinh quá! – Nó nhăn mặt, lè lưỡi.

“Thì đúng là tớ yêu cậu mà”, Quân lẩm bẩm.

- Gì cơ?

- Đâu có gì đâu.

“Thính thế”. Bỗng Quân búng tay cái chóc:

- Mà tớ được hần 3 điểm 10 đấy, cậu phải chúc mừng tớ chứ.

- Chúc mừng!

- Thế thôi à? – Quân chưng hửng.

- Chứ còn thế nào nữa? – Nó hỏi lại, cực kì ngây thơ vô tội.

- Chậm hiểu thế, mời tớ đi chơi đi.

- Hử... - Nó tròn mắt nhìn Quân, không ngờ cậu ta lại tự nhiên đến thế.

- Hử cái gì? Tớ học hành vất vả, cậu có biết tớ thức trắng bao nhiêu đêm rồi không? Tất cả là vì cậu đấy. – Quân kể lể.

- À ừ ừ. Vậy cậu muốn đi chơi gì gì? – Nó hơi choáng, “không phải cậu ta đang làm nũng à?”.

- Chiều nay 3 giờ đi. Cho tớ số điện thoại của cậu đi, à cả địa chỉ nhà cậu nữa. Chiều tớ qua đón.

- 016xxxxxxx. Số 98/365 Lương Khánh Thiện.

- Ok. Chiều nhé. Tớ về đây – Quân nói rồi xách cặp đi ra khỏi phòng chức năng, không quên vẫy tay tạm biệt. Có vẻ như phòng chức năng giờ là nơi để nó và Quân hẹn gặp vậy.

Nó chậm rãi bước đi, tự nhiên thấy vui vui. Quân thay đổi vì nó. Má nó khẽ ửng hồng. Và buổi trưa hôm đấy, mọi người ta lại nhìn thấy có một con bé vừa đi vừa cười, thỉnh thoảng lại lẩm nhẩm hát.

5. Chương 5

“Tớ đang ở dưới nhà cậu đây, xuống mở cửa cho tớ”. Là tin nhắn, số lạ, chắc là Quân, đúng lúc nó vừa tắm xong, đang cầm cái khăn bông to dùng lau tóc. Cứ để nguyên tóc ướt, nó chạy xuống mở cửa cho Quân. Quân ngẩn người nhìn nó, lúc tóc ướt nó giống hệt con mèo dính nước, hai má hồng hồng, nước da trắng muốt, từng hạt nước lăn dài trên mặt. Quân khẽ đưa tay chạm vào giọt nước trên má nó, cười hiền:

- Y như con mèo nhà tớ.

- Ý gì đấy? – Nó lờm.

- Rất dễ thương, thật đấy.

- Cậu... cậu... vào nhà đi. Chờ tớ tí... - Nó ấp úng nói rồi bước nhanh vào nhà, giấu đi đôi má đang dần đỏ lên. Quân vừa khen nó - lần đầu tiên. Tìm nó bỗng đập nhanh hơn. Cảm giác gì thế này.

Quân ngồi ở phòng khách, đưa mắt nhìn xung quanh. “Đồ ngốc, để người lạ ngồi một mình trong nhà mình mà không cảnh giác gì.”, Quân bật cười.

Nhà nó không to lắm nhưng gọn gàng, 2 tầng, sơn màu vàng nhạt, tạo cảm giác yên bình, ấm áp. Phía ngoài sân là một khu vườn (nhiều cây ^^) nổi bật là dàn chanh leo xanh mướt, phía dưới là một bộ bàn ghế nhỏ và cái vồng.

“Phòng của Phương chắc ở trên tầng 2”, Quân nghĩ rồi tò mò nhìn về phía cầu thang, nó đang làm gì trên đấy nhỉ? “Thay quần áo”, Quân dấm vào đầu mình, cái đầu đen tối lại nghĩ đến những hình ảnh đen tối.

15 phút sau nó gọn gàng xuất hiện trước mặt Quân. Ăn mặc rất năng động. Áo sơ mi chấm bi hồng bông cốt với quần jeans cạp cao xấn gấu, tóc xõa, còn hơi ẩm. Nó với lấy cái túi hộp cờ Anh quai dài rồi quay sang Quân:

- Xong rồi, đi thôi.

- Ủ. À mà cậu ở nhà một mình à?

- Bố mẹ tớ đều đi công tác hết rồi, tháng sau về. Anh tớ tối mới về. – Nói nói, giọng thoáng buồn, mi mắt hơi cụp xuống.

- À ừ đi thôi. – Quân kết thúc chủ đề rồi bước nhanh ra cửa. “Chắc là cô đơn.”, cậu thầm nghĩ.

- Đừng đi xe, ra đầu ngõ đi, xe tớ đang để ở đây. – Quân nói khi thấy nó đang định dắt xe ra.

- Thảo nào mà cậu đi bộ vào đây. – Nó gật gù.

- Đi thôi. – Quân nắm lấy tay nó kéo đi nhưng nó đã giật mình rút tay lại. Nó chưa từng nắm tay đứa con trai nào mà. Quân hơi khựng lại nhưng rồi hiểu ra nên im lặng, không nói gì, bước song song với nó.

Chiếc Lexus trắng của Quân lấp ló ở đầu ngõ. Quân tiến đến mở cửa cho nó rồi vòng sang bên kia mở cửa ngồi cạnh nó.

- Cho em đến Plaza.

Anh chàng lái xe khẽ gật đầu rồi khởi động, chiếc xe từ từ lướt trên con đường ngợp nắng.

- Plaza là ở đâu?

- Cậu chưa đến bao giờ à? – Quân tròn mắt nhìn nó, quá đỗi ngạc nhiên.

- Chưa, khu vui chơi à?

- Cứ cho là thế đi. – Quân chep miệng rồi quay sang béo má Phương - Cậu ngoan hiền quá cơ.

TD Plaza – Khu thương mại lớn nhất thành phố. Khu thương mại này gồm sáu tầng dành cho tổ hợp thương mại và hai tòa tháp 19 tầng dành cho khu căn hộ cao cấp với 150 căn hộ (đó biết ở đâu ^^).

Quân dẫn nó vào khu trung tâm. 3 tầng đầu là 3 tầng mua sắm của Parkson. Nó choáng ngợp trước sự sang trọng. Quần áo, giày dép, mỹ phẩm, trang sức... toàn là hàng hiệu mà nó nghĩ cả đời không chạm đến. Quân dẫn nó đi, cũng gợi hỏi nó có muốn mua gì không, nhưng nó lắc đầu quầy quậy. Nó cảm thấy mình không hợp những nơi như thế này.

Đạo hết 3 tầng, Quân kéo nó vào khu bowling.

- Cậu biết chơi bowling không?

Nó lắc đầu. Nó chỉ mờ mờ hiểu rằng chơi bowling là cầm quả bóng “đáp” vào cái trắng trắng dài dài kia. Quân ấn nó ngồi vào cái ghế sofa, bảo nó ngồi chờ còn cậu chạy đi đâu đó. Lát sau Quân quay về, cầm 2 đôi giày. Cậu cúi người xuống, nhẹ nhàng đi giày cho nó. Nó hơi ngượng vì hành động của Quân, chân hơi rụt lại:

- Cậu để tớ tự đi cho.

- Để tớ giúp cho. Bạn bè giúp nhau là chuyện bình thường mà. – Quân kéo chân nó lại, xỏ nốt đôi giày còn lại. Cuối cùng là cậu đi giày của mình vào, kéo tay Phương ra đường bằng:

- Để tớ dạy cậu, dễ lắm.

Nói rồi cậu lấy bóng, bước đến trước vạch trắng, miệng nói:

- Cầm bóng bằng ngón giữa, ngón đeo nhẫn và ngón cái. 2 ngón giữa xỏ vào lỗ nên ngập đến đốt thứ 2 tính từ đầu ngón tay, còn ngón cái thì ngập sâu hết cả ngón. Dùng 2 tay để đỡ bóng, cổ tay phải cứng còn cùi chỏ thì để sát vào người. Bước 5 bước đến trước vạch kết hợp với vùng tay. Bước đầu tiên là chân phải trước vì như vậy sẽ không mất nhịp, tốt nhất là cậu vừa di chuyển vừa đếm 1-2-3-4. . Ba bước đầu tiên cậu vùng tay cùng bóng và bước cuối cùng tay và bóng đi xuống với lực mạnh nhất. Cậu trùng chân trụ xuống

bước cuối và hơi chùng người về phía trước 15 đến 20 độ. Bóng được ném đi khi chuẩn bị kết thúc việc trượt chân trên sàn vào bước cuối. Như thế này này. – Nói rồi Quân làm mẫu cho Phương xem, 1 cú Strike đẹp mắt, các con Kegel lăn lóc. Quân đứng thẳng dậy, hất mặt về phía Phương - Hiểu chưa?

- Lý thuyết thì hiểu còn thực hành thì chưa biết được. – Nó di di ngón tay trên môi.

- Cậu thử ném xem nào. – Quân chìa quả bóng bowling khác cho Phương. - Quả nhẹ nhất đấy, thử đi.

Nó đỡ lấy quả bóng, hồi hộp nhìn về phía cái con Kegel đã được xếp gọn ở cuối đường băng. Khẽ nhú mồm nhớ lại những gì Quân dạy rồi nó bước đến, vung tay và nhắm tịt mắt ném quả bóng vào đường băng. Có tiếng “cách”. Nó hé mắt ra xem. Bóng lọt khe. Mặt nó nóng ran. Xấu hổ quá. Quân nín cười. lấy tiếp quả bowling khác chìa ra cho nó:

- Thêm lần nữa đi. Lần đầu chơi tớ cũng bị lọt khe mà.

Đỡ lấy quả bóng, nó làm lại động tác một lần nữa, nhắm thẳng vào con Kegel. Lần này tiếng “rầm”. Đổ được 4 con Kegel. Nó quay sang Quân cười toe, Quân bật ngón tay cái hướng về nó:

- Good!

Nó hớn hờ hẩn lên. Ném không biết bao nhiêu quả bowling. Bỗng ăn may được một cú Strike, nó nhảy cẫng lên, chạy về phía Quân, cầm hay tay cậu lên, nhảy nhảy:

- Thấy chưa? Nhìn thấy gì chưa? Strike nhé.

- Giỏi thế, có thật lần đầu tiên cậu chơi không thế? – Quân thốt lên, rồi bỗng thích mê khi thấy nó cầm tay mình.

- Lần đầu đấy. Giỏi không? – Nó hớn hờ, mặt mũi như vớ được của rơi. Nhận ra mình đang cầm tay Quân, nó giật mình buông vội tay cậu ra, vành tai và gò má nóng ran.

Thấy không khí bắt đầu gượng gạo, Quân dẫn nó về ghế, dặn nó ngồi yên còn cậu lấy cốc đi lấy nước rồi chạy biến ra khu phục vụ. Thật ra thì chỉ cần ngồi ghế gọi nước là nhân viên mang đến ngay nhưng cậu nghĩ nên tạm né đi để Phương đỡ ngượng.

Phương ngồi yên trên ghế, mặt đỏ, nóng ran. Nó không ngờ mình lại quá khích như thế. “Xấu hổ quá”, nó tự cốc vào đầu mình. Bỗng nhận có tiếng bước chân về phía mình, nó ngẩng đầu lên nhìn. Không phải Quân, mà là 2 tên thanh niên đầu tóc và ăn mặc không giống ai, miệng chớp chớp nhai kẹo cao su đến gần nó.

- Ô em gái, sao lại ngồi một mình thế. Đứng dậy ra chơi với bọn anh.

- Tôi đang chờ bạn. – Nó cố nói cứng, tim đập thình thịch. Con quỷ “sợ hãi” bắt đầu nhen nhóm trong lòng nó.

- Đừng ngại, ra chỗ bọn anh đi, anh chiều. – Hai tên đấy nói xong phá lên cười ngặt nghẽo, lôi tay nó đi. Nó run bần bật, ghì tay lại nhưng không khỏe bằng chúng. Mấy năm học võ nhưng nỗi sợ hãi đã khiến nó không làm gì được trong lúc này. Nó lắc đầu liên tục, miệng nói lắp bắp:

- Không... không... bỏ tay tôi... ra. - Đầu nó quay cuồng trong nỗi sợ hãi. “Cứu... cứu... Quân cứu tớ!!” ... Mắt nó rơm nước.

“Bụp”, một cú đấm thẳng vào mặt thẳng đang kéo tay nó. Là Quân.

- Thằng *****. Ai cho phép mày động vào người yêu tao.

- Mẹ kiếp, mày dám đánh tao à? – Hai tên dị hợm kia ***** thề, lao đến định đấm Quân.

Cậu nhanh chóng kéo Phương núp sau lưng mình, nghiêng người sang trái nê cú đấm của chúng, tung chân đạp thẳng vào bụng thẳng tóc đỏ - thẳng lôi tay Phương rồi xoay người sút vào mạn sườn tên còn lại. Chúng “hự” lên một tiếng rồi ngã xuống rồi gượng dậy định hội đồng Quân thì bất ngờ bị khóa tay về đằng sau. Một đám người mặc đồ đen đang ghì chúng xuống, bẻ ngược tay ra đằng sau. Một người – có vẻ là thủ lĩnh - bước gần về phía Quân và nó, gặp người xuống cung kính:

- Xin lỗi cậu chủ, chúng tôi đến muộn.
 - Không sao. Anh đem chúng ra chỗ khác xử lí đi.
 - Vâng. - Người thủ lĩnh ấy trả lời rồi ra lệnh cho đám đàn em đằng sau lui chúng đi.
- Bỗng nó bước nhanh lên, níu tay người thủ lĩnh ấy lại.
- Làm ơn... Đừng đánh bọn họ. - Nó khẩn khoản.
- Người thủ lĩnh hướng mắt về phía Quân. Quân thoáng sững sờ rồi cũng gật đầu.
- Vâng. Tôi sẽ chỉ đuổi chúng ra khỏi đây thôi.
 - Cảm ơn... cảm ơn anh. - Nó cười gượng gạo rồi buông tay người thủ lĩnh ấy ra.
- Quân tiến lại gần, nắm lấy vai nó lo lắng hỏi:
- Cậu có sao không? Chúng nó có làm gì cậu không?
 - Tớ không sao, họ chưa làm gì cả. - Đôi mắt nó dại đi, vẫn chưa hết hoảng sợ. Gương mặt vẫn lộ rõ sự thất thần.
- Quân vòng tay ôm nó vào lòng, vỗ vỗ lưng nó trấn an:
- Ổn rồi. Tất cả ổn rồi. Xin lỗi vì đã để cậu một mình.
- Nước mắt từ đâu cứ trào ra, ướt đầm cả vai áo Quân. Nó khẽ nấc lên. May là Quân đã cứu nó. Người duy nhất mà nó nghĩ đến lúc đó là Quân, và Quân đã tới thật.
- Thật may là cậu đã tới. - Nó nhắm mắt lại, đẩy giọt nước mắt cuối cùng ra rồi khẽ lách người ra khỏi tay Quân.
- .
- Ổn rồi chứ? - Quân hỏi.
 - Ừ. Cảm ơn cậu. - Nó khẽ cười - Những người vừa nãy là ai vậy?
 - Người của bố mẹ tớ.
 - Vệ sĩ à?
 - Đại loại thế. - Quân chep miệng rồi kéo nó đi - Sang khu khác đi, để cậu ở đâu tớ không yên tâm, đến la lên cũng không làm được.
 - Tại lúc đấy tớ sợ quá. - Nó lẽ lười, rùng mình nghĩ lại cảnh kinh hoàng vừa nãy. - Mà lúc đấy có phải cậu nói tớ là người yêu cậu phải không?
 - Cậu nghe nhầm đấy. - Quân phẩy phẩy tay, lúc đấy nóng máu lên cậu quên không kiểm chế, nhận Phương làm người yêu mình luôn. May mà nó ngốc dễ lừa.
- Quân dắt nó đến cái máy gấp thú tự động. Gì chứ trò trẻ con này cậu thành huyền thoại rồi. Thả xèng vào máy rồi điều chỉnh cái gấp thú, thả nó xuống. Trúng luôn con sóc bé bằng bàn tay, cái đuôi to đùng. Cậu khéo léo chuyển nó sang cái lồng, thả con sóc xuống. Con sóc luồn ra ngoài, rơi vào tay cậu. Nó đứng bên cạnh tròn mắt nhìn, vỗ tay bôm bốp khi thấy cậu lấy được con sóc:
- Uầy uầy... Cậu giỏi thế.
 - Tặng cậu đấy. - Quân chìa con sóc ra phía nó - Thế này là bình thường thôi, hồi trước tớ còn gặp một lúc ba con cơ.
 - Giỏi thế. Cậu hay đến đây chơi lắm à? - Nó vuốt ve cái đuôi con sóc, lông mịn vô cùng.
 - Trước đây thôi. Từ lúc cậu bắt học thì giờ mới được đến. Đói quá! Đi ăn đi.
 - Đi ăn nem rán đi. Tớ biết chỗ này bán ngon lắm. - Nó khoe.

Quân định đưa nó đến nhà hàng Hải sản nhưng nghe nó rủ rê thì cũng gật đầu. Nem rán à? Nghe hay đấy? Cậu có nghe nói đến nhưng chưa ăn món ăn bình dân ấy bao giờ.

Quán nem rán nằm trong một con ngõ nhỏ, quán không lớn, chỉ đủ chỗ kê 3 bộ bàn ghế nhưng rất sạch sẽ. Bác gái bán hàng là một người có khuôn mặt phúc hậu, rất thân thiện với khách đến ăn. Thấy nó và Quân đang bước tới, bác đã vẫy tay gọi nó:

- Phương hả con? Lâu lắm mới đến thăm bác. Dẫn cả bạn trai nữa hả con? Hai đứa đẹp đôi thế?
- Bạn cháu thôi. Tuổi này thì yêu đương gì hở bác?
- Ăn gì bác làm cho?
- Cho cháu 10 nem rán 10 nem cuốn đi. – Nó cười tí rồi quay sang Quân – Nem bác Lan ngon cực, thử đi.
- Cậu là khách quen ở đây à?
- Ủ. Hôm nào chả ra đây ăn. Chỉ có mấy hôm nay bận kiểm tra 1 tiết nên tớ không ra được.
- Lần nào cũng ăn nhiều nem như thế? – Quân trố mắt.
- Thế mà nhiều. Phải 50 cái. – Nó xòe 5 ngón tay ra, cười khi khi.
- Thảo nào mà má cậu phính thế kia. – Quân cười, vươn tay ra béo má nó.
- Đau. Hôm nay cậu béo má tớ hơi nhiều đấy. – Nó bĩu môi, phụng phịu y như trẻ lên 5.
- Tại má cậu phính chứ bộ - Quân búng nhẹ vào trán nó, cười cười. Chính cậu cũng không nhận ra rằng ở cạnh Phương, cậu cười nhiều hơn bình thường.
- Nem của 2 đứa này. – Bác Lan bê cái khay đựng 2 đĩa nem cùng với 2 cốc nước ngọt.
- Vâng cháu xin. – Nó đỡ lấy rồi quay sang Quân – Ăn thử đi, ngon cực, cậu có ăn tương ớt không?
- Có – Quân nói rồi lấy cái đĩa chọc chọc vào cái nem cuốn. Cái nem to bằng ngón tay trỏ, được cắt thành miếng, cuộn bên ngoài lớp lá cải được rán giòn, vàng ruộm, thơm phức. “Ngon phết”, Quân nghĩ. Vị cay cay của tương ớt trộn với vị đặc trưng của nem và ngòn ngọt của lá cải tạo nên một mùi vị đặc biệt.
- Ngon phải không? Tớ đã bảo mà. – Nó héch héch mặt, rồi ột miếng nem vào miệng.
- Ủ, lần đầu tiên tớ được ăn đấy. – Quân gật gù.
- Đồ công tử bột. – Nó bĩu môi rồi cúi xuống ăn rất nhiệt tình. Công nhận nó ăn khỏe thật. Thảo nào mà nó bảo phải ăn 50 cái. Nhìn cái dáng người nhỏ nhỏ thế kia mà không ngờ ăn hết đĩa nem này đến đĩa nem khác. Bác Lan hình như quen với kiểu ăn của nó rồi, tranh thủ lúc nó ăn bác đã rán thêm mấy đĩa nem, lúc nó gọi bác chỉ việc bê ra thôi ^^.
- Oa... No quá. Lâu lắm rồi mới được ăn no như thế. – Nó vươn vai, mặt rất mãn nguyện.
- Cậu ăn ghê thật đấy. – Quân vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó ăn nhiều gấp mấy lần cậu.
- Chỉ ăn nem mới nhiều thôi. Mấy món khác tớ không thích ăn. – Nó phẩy phẩy tay, giải thích với Quân mà theo nó thì rất ư là hợp lí.
- Chả tin. Bác ơi tính tiền cho cháu – Quân gọi với ra bác Lan, lúc này đang lúi húi rán nem.
- Của cháu hết 120 nghìn.

Quân định rút ví trả tiền thì nó ngăn lại:

- Để tớ trả cho. Mang tiếng mời cậu đi chơi mà toàn để cậu trả. – Nói nói nhanh rồi rút tiền trong cái túi hộp cỡ Anh ra trả, không để cho Quân nói được câu gì.
- Cậu trả tiền mà như đánh trận ấy. – Quân lau bầu trên xe.
- Chứ không cậu lại dọa tớ, không cho tớ trả thì sao. Như cái hôm ở quán kem ấy.
- À... ừm. Ăn nem rẻ nhỉ, cậu ăn như thế mà hết có 120k. – Quân đánh trống lảng.

- Chuyện. Nem bác Lan vừa rẻ vừa ngon mà. – Nó tự hào khoe, quên luôn chuyện bắt bẻ Quân.
- Quân đưa nó về tận nhà.
- Cảm ơn cậu nhé. – Nó khẽ nói.
- Vì cái gì?
- Vì cậu đã đưa tớ đi chơi và cứu tớ.
- Tớ cũng phải cảm ơn cậu. Nem ngon đấy. – Quân nháy mắt nghịch ngợm, miệng cười hết cỡ, khoe hàm răng trắng muốt. - Tặng cậu này. – Quân đưa cho nó cái hộp hình chữ nhật nhỏ trạm khắc rất tinh xảo.
- Cái gì vậy?
- Tớ mua trên Plaza. Nó hợp với cậu đấy.
- Nó mở hộp ra xem, là một sợi dây chuyền hình bông hoa hồng màu đỏ, nắng chiều chiếu vào sợi dây khiến nó càng thêm lấp lánh. Một món đồ chắc chắn rất đắt tiền. Nó lắc đầu nguầy nguậy:
- Tớ không nhận đâu. Cái này đắt tiền lắm.
- Cứ coi như là quà đánh dấu tình tri kỷ của tớ với cậu đi. – Quân nói rồi cầm lấy sợi dây chuyền, đeo lên cổ nó.
- Nhưng nó rất đắt. Tớ không muốn bị coi là lợi dụng cậu. – Nó vẫn lắc mạnh đầu, định vòng tay tháo sợi dây ra thì Quân giữ tay nó lại:
- Hay là cậu không coi tớ là bạn? – Quân nói mà giọng đờm buồn và thất vọng.
- Không phải, nhưng...
- Thôi không “nhưng” nữa, về cơ bản là tớ tặng cậu và cậu phải nhận. – Quân ngắt lời nó. – Thôi tớ về đây, mai gặp nhé.
- O... à ừm mai gặp. – Nó miễn cưỡng chào, vẫy tay nhìn theo dáng đi của Quân xa dần rồi khuất hẳn, nó mới vào nhà - một kiểu tiễn khách âm thầm ^^.

6. Chương 6

Chẳng mấy chốc đã đến tháng 11. Trời bắt đầu trở gió, từng cơn nắng ít xuất hiện hơn, thiên nhiên dần khoác lên mình chiếc áo âm u lạnh lẽo. Bà hoàng mùa đông đang dần kết thúc chặng đường hành trình dài của mình mà quay trở lại thống trị thiên nhiên. Tình bạn của Phương và Quân ngày càng khăng khít hơn. 20.10 Quân ôm bó hoa hồng to đùng đến tận lớp 10C2 tặng nó khiến cho cả lớp rú rít ầm lên còn nó mặt đỏ bừng. Cả lớp nó lẫn lớp Quân đồn ầm lên là nó và Quân yêu nhau, dần dần tin ấy lan rộng ra toàn trường. Quân cũng chẳng giải thích, chỉ cười như khăng định sự thật ấy, còn nó cứ nghe thấy ai trêu là lại mặt đỏ tía tai, luôn miệng giải thích. Nhưng một cái miệng nó thì làm sao chống lại được bao nhiêu cái miệng của lũ quỷ kia. Gần đây là vụ Halloween, Quân “lừa” nó đi xem phim ma khiến nó hồn xiêu phách lạc, ra khỏi rạp mà vẫn chưa hoàn hồn. Quân nhìn cái mặt ngẩn ngơ của nó và nhớ lại lúc trong rạp nó nhắm chặt mắt, tay bầu chặt vào tay Quân, cười sặc sụa khiến nó giận tím mặt, rượt Quân chạy trên đường. Nói chung là chúng nó thành bạn thân từ bao giờ không hay, lúc nào cũng thấy đi cùng nhau.

Toàn trường nó giờ đang dậy lên một hiện tượng lạ mà nhân vật chính lại là Quân. Cũng không tránh khỏi khi Quân mới vào trường mà đã “hot” đến thế. Câu chuyện về cậu được thêu dệt, thêm bớt rồi lan truyền ra khắp trường. Rằng Quân là một thiếu gia, cháu trai của chủ tịch tập đoàn đá quý đang hoạt động bên Anh, đập phá tiêu tiền không ghê tay, đánh nhau như thành thói quen, rằng cậu ta là khách vip của những nơi sang trọng, xa xỉ như nhà hàng, khách sạn cao cấp, quán bar, vũ trường có tiếng trong thành phố,... Rằng cậu ta rất đẹp trai, vẻ đẹp của cậu không giống như những thần tượng Hàn quốc, nó mạnh mẽ khỏe khoắn

chứ không ẻo lả thư sinh, vẻ đẹp ấy đã làm xiêu lòng bao nữ sinh trường Võ Thị Sáu. Rồi lại có tin đồn cậu ta bỗng thay đổi, lột xác thành một học sinh mẫu mực, đạt được nhiều điểm cao, không biết nguyên nhân là do đâu,...vân vân và vân vân... tấm tấm tấm tấm... Có lẽ tiểu sử của cậu có thể viết thành cuốn tiểu thuyết dài hơn nghìn trang cũng chưa hết được. Và tất nhiên, “hot boy” đi đến đâu là lại có tiếng bàn tán, vô số ánh mắt dõi theo. Nữ sinh trường Võ Thị Sáu cứ thấy cậu trên sân trường là lại trao cho cậu những ánh mắt của họ “âu yếm” khiến cậu rợn người, nổi cả gai ốc. Tủ đựng đồ của cậu lúc nào cũng đầy ắp thư từ bày tỏ tình cảm, làm quen, kẹo, socola, ...bla...bla... Vì cái bản mặt lúc nào cũng lạnh lùng của Quân nên họ không dám đến làm quen, “bâu” xung quanh cậu, dù gì tiểu sử của Quân nó cũng đã đủ để khiến cô gái này nể sợ rồi.

Huyền đến phát khổ vì những fan cuồng của Quân. Cứ giờ ra chơi là lại xúm vào hỏi về Quân. Huyền hậm hực không biết cái tin cô là em họ Quân thoát ra từ lúc nào. Thật là phiền phức. Phương cũng không khá gì. Nó cũng trở thành tâm điểm bàn tán của toàn trường. Cũng tại lúc nào Quân cũng đi cùng với nó, tỏ ra rất thân thiết. Nhất là vụ 20.10 nữa. Dù nó đã cố giải thích với “lũ mê trai” kia rằng nó và Quân chỉ là bạn thôi nhưng cũng công dã tràng. Cuối cùng nó đành mặc kệ, để ọi người tha hồ bàn tán.

Tại canteen.

- Aaaaaaa... Phiền quá! - Huyền kêu lên.
 - Anh cũng thế. – Quân thở dài ngán ngẩm.
 - Tại anh chứ tại ai. Anh đem cái rắc rối của anh quăng sang em làm em không dám ở trong lớp. - Huyền mếu máo.
 - Hầy... Đẹp trai cũng là cái tội. – Quân vuốt cằm, cái mặt vênh ngược lên.
 - Phì... - Nó bật cười, nãy giờ ngồi yên nghe anh em Quân than thở.
 - Cả Phương nữa, bạn ấy bây giờ ngập đầu trong tin đồn kia kìa. - Huyền chọc chọc vào trán Quân - Tất cả là tại anh. Anh xấu bết đi cho thiên hạ được nhờ.
 - Quân gạt tay Huyền ra, chồm lên hỏi nó:
 - Bọn họ đồn gì thế?
 - Tổ với cậu yêu nhau. – Nó tỉnh bơ, cứ như đang nói về chuyện của người khác chứ không phải của mình. Nghe nhiều nên “chai mặt” rồi – Bây giờ ai đi qua cũng lờm lớt.
 - “Đồn gì mà đúng ý mình thế.” Quân cười toe, cái mặt rất chi là hạnh phúc.
 - Kệ đi. Một thời gian sau là lại lắng xuống ấy mà. – Quân phẩy tay.
 - Sắp thi học kì rồi đấy. - Huyền tự nhiên nhắc.
 - Tổ sợ môn Anh lắm. – Phương nhăn nhó.
 - Đến nhà tổ, tổ dạy tiếng Anh cho. - Mắt Quân sáng trưng như đèn oto, cơ hội đây rồi.
 - Cậu học giỏi tiếng Anh à? – Nó nghi ngờ.
 - Tổ từng ở Anh mà.
 - Lúc nào?
 - 5 năm ở bên Anh. Ông nội bọn tổ sống ở bên đấy mà. - Huyền chen vào.
 - Thế... 2 cậu dạy tổ nhé. – Nó ngập ngừng để nghị.
 - Để tổ dạy cho, cái Huyền không có khả năng sư phạm bằng tổ. – Quân hấp háy mắt.
- Huyền biết ý, cũng hùa theo:
- Ủ chuẩn đấy. Cậu để anh ấy dạy cho.

Cuối cùng nó và Quân hẹn nhau chiều các ngày đến học. Mới đầu nó cũng hơi ngại vì đến nhà bạn trai nhưng Quân nhiệt tình quá nên nó không dám từ chối. Quân sẽ kèm nó môn Anh còn nó sẽ kèm lại Quân cái môn tự nhiên.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến nhà Quân học. Chính xác là biệt thự. Căn biệt thự to vật vã ^^, sơn màu trắng sữa, xây theo phong cách Châu Âu, có phần cổ kính, nhiều phòng không đếm được. Xung quanh căn biệt thự có rất nhiều cây, nhiều hơn cả khu vườn nhà nó. Trên thảm cỏ xanh là một chiếc xích đu gắn với cái cây cổ thụ đang đung đưa theo gió. Nhưng dù có trang trí lộng lẫy thế nào thì ngôi nhà vẫn toát ra sự lạnh lẽo, mang mùi vị cô đơn, trầm buồn. Nó tạo cảm giác như đang khoác trên mình lớp băng tuyết, thu mình tách khỏi thế giới xung quanh.

Phương ngăn người ra ngắm căn biệt thự phải to gấp lần nhà nó. Nó bấm chuông, Quân chạy ra mở cổng cho nó. Mấy người giúp việc thấy nó liền cung kính cúi đầu chào. Nó không hiểu gì nhưng cũng cúi đầu lại.

- Sao họ lại chào tớ? – Nó thắc mắc.

- Tại cậu là bạn tớ.

- Vậy thôi mà cũng phải chào tớ á? Lẽ ra tớ phải chào họ trước mới đúng. – Nó lí sự. – Nhà cậu to thế, chỗ này 10 người ở không hết. Phí phạm.

- Thế cậu đến ở đi cho nó đỡ phí. – Quân cười gian, mặt trông rất đều.

- Chịu. – Nó lắc đầu, đã quá quen với những câu trêu đùa kiểu như này của Quân nên nó cũng chẳng bắt bẻ.

Công nhận Quân có triển vọng làm giáo viên, dạy dễ hiểu thật. Bình thường nóng tính là thế, nhưng với Phương thì cậu lại rất nhẹ nhàng, cái này chắc cũng nhờ sức mạnh của tình yêu ^^ . Nó cũng chịu khó học, làm hết bài này đến bài khác, tập tành nói chuyện bằng tiếng Anh với Quân.

- Cậu giảng dễ hiểu đấy. – Nó cười, hai tay giơ hay ngón cái lên ngoáy ngoáy.

- Chuyện.

- Thôi lấy sách ra học đi. Đến lượt tớ dạy cậu. – Nó hí hửng.

Quân dạy nó nhàn hạ bao nhiêu thì nó dạy Quân ức chế bấy nhiêu. Nó thì ra sức giảng giải còn cậu thì chỉ nhõn nhõn ngồi chơi và ... nhìn nó. Thỉnh thoảng Quân lại phá nó khiến nó tức điên. Như đang học Sử, nó thì thao thao bất tuyệt, còn cậu thì ngồi vuốt cằm, y như người lớn:

- Hầy, nhớ lại cái năm 45 ấy. Đói nghèo triền miên. Ngày qua ngày tớ chỉ biết mồm ngậm lá ngón, mắt nhắm bom rơi.

Nó khựng lại, quay sang lườm Quân. Nhìn cái bản mặt nhăn nhó nhí nhí tức điên không chịu được. Nó cầm quyển sách Sử đập bộp vào đầu cậu, nghiêng răng trèo trẹo:

- Cậu học cho nó cẩn thận vào.

- Hề hề hề. Ôk ôk. – Nhìn thấy nó giận tím mặt, Quân lại giơ hai tay lên đầu hàng.

Lúc Quân học thuộc hết đề cương môn Sử thì cũng là lúc mẹ cậu về. Phu nhân Hoàng Thiên Mai, vợ của giám đốc điều hành tập đoàn Luxury Đào Duy Lâm. Bà đã đi qua nửa đời người nhưng gương mặt bà vẫn đẹp một cách mặn mà, dường như thời gian không thể phá hủy nhan sắc và sự tinh khôn của người phụ nữ này. Tập đoàn Luxury lớn mạnh đến tận bây giờ là nhờ sự tinh tường, biết nắm bắt cơ hội của bà và sự điều hành tài tình, khả năng thuyết phục lòng người của Tổng giám đốc Đào Duy Lâm. Bà cũng chính là người đã giúp cho 2 nhân vật chính của chúng ta thành đôi sau bao sóng gió.

Vừa bước vào nhà, bà ngạc nhiên, sững sốt đến nỗi đánh rơi cả chiếc túi xách đen bóng. Con trai bà đang ngồi trên ghế, ngoan ngoãn cầm tờ giấy học thế kia ư? Thấy có tiếng lạ, nó ngẩng vội đầu lên. Quân vẫn ngồi gác chân chữ ngũ, tay chống cằm, nhìn chằm chằm vào tờ giấy, miệng nói mà không ngẩng lên:

- Con chào mẹ.

- Cháu chào bác, cháu là bạn của Quân. – Nó vội cúi gập người xuống, chào to. Nãy giờ mãi ngắm bà mà quên mất chào – phép lịch sự tối thiểu ^^ .

- Chào cháu. 2 đứa đang học à? Cố gắng học nhé.- Bà Mai cười hiền. Ngay từ lần đầu nhìn nó bà đã có thiện cảm.

- Này, xong rồi. Cậu kiểm tra đi. – Quân chìa tờ giấy ra chỗ nó, nói giọng rất tự tin.

- Đâu, cậu đọc đi.

!@#%&*... Quân đọc liền một mạch, không ngắc ngứ chỗ nào. Nó và bà Mai tròn mắt nhìn. Quân chỉ nhún vai kiểu như, đây là điều tất nhiên. Lần đầu tiên trong đời nó thấy Quân học thuộc đến thế. Cả một tờ giấy kếp chữ ít ỏi.

- Không tin được. – Nó thốt lên.

- Thế cậu nghĩ tớ là ai? Cậu biết tớ thông minh như thế nào không? Đã thông minh lại còn đẹp trai nữa chứ. Minh phục mình kinh. – Quân lại vênh vênh cái mặt, trình “tự sướng” hình như đã cao hơn trước một bậc.

- Khiếp. – Nó bĩu môi – Thôi học xong rồi, tớ về đây. – Nó vợ cặp định đứng dậy thì Quân nói:

- Cậu ở lại nhà tớ ăn cơm đi.

- Nhưng còn anh tớ ở nhà nữa, tớ phải về nấu cơm. – Nó cười trừ.

Chả biết có phải trùng hợp không mà chuông tin nhắn máy nó vang lên. “Mày ăn cơm trước rồi dọn đi, anh liên hoan mai về.” Là của anh nó. Chắc lại đi “phê phỡn” với mấy anh cùng công ty. Nó khẽ thở dài.

- Ăn cơm với tớ đi, anh cậu cũng đâu có về nhà. – Quân đứng bên cạnh nó từ lúc nào, cái đầu đang cúi cúi nhìn vào màn hình máy nó.

- Ai cho cậu đọc trộm tin nhắn của tớ. – Nó giật mình, lấy tay che vội màn hình điện thoại đi.

- Thế ăn cơm với tớ nhé. – Quân giật giật hàng lông mày, trông mặt ngổ không tả được.

- Cháu ở lại ăn cơm với gia đình ta. Dù gì có thêm người cũng vui hơn. Đừng ngại. – Bà Mai giờ mới lên tiếng. Lời mời của bà như một mệnh lệnh, dù âm điệu rất bình thường nhưng có một cái gì đó ngăn không cho nó từ chối. Quả là một con người quý phái, luôn tỏ ra bình thường nhưng lại có tài điều khiển mọi người.

Một phần vì sự hiếu khách của Quân và cũng một phần vì không dám từ chối bà Mai nên nó ở lại dùng bữa với gia đình Quân. Bữa cơm chỉ có mẹ con Quân và nó. Bố Quân hiện đang ở bên Anh điều hành tập đoàn Luxury. Ngôi nhà trở nên ấm cúng, rộn rã hơn bởi tiếng cười của nó và Quân.

- Ăn như cái hôm cậu đi ăn nem rán ấy. – Quân đẩy đĩa bò bít tết nghi ngút khói về phía nó.

- Đã bảo là tớ chỉ ăn nem nhiều thôi, các món khác tớ ăn ít cực. – Nó đỡ lấy đĩa thịt, phồng miệng giải thích. – Đây là món gì vậy?

- Cậu không biết à? – Quân ngạc nhiên. – Bò bít tết. Ăn ngon đấy.

- Nhưng ăn như thế nào? – Nó lóng ngóng cầm con dao và cái đĩa, lúng túng hỏi.

- Quên, đưa đây tớ cắt cho. – Quân rướn tay với lấy đĩa bít tết, cầm lấy dao và đĩa cắt nhỏ thành từng miếng, trông rất chuyên nghiệp. Xong cậu đẩy đĩa thịt lại về phía nó. mỉm cười.

- Thank you, thank you bạn tốt. – Nó cười tí mắt, đỡ lấy đĩa thịt lần 2.

Bà Mai ngồi lặng yên nhì nó và Quân một cách triu mến. Lâu rồi bà mới thấy con trai mình cười nói tự nhiên như vậy.

- Các con học cùng lớp à?

- Không ạ. Lớp cháu và lớp bạn ấy ở cạnh nhau thôi ạ.

- Ừm. Quân nhà bác nó hơi bướng với nóng tính. Con giúp nó nhé.

- Dạ vâng. Cái này cháu cũng biết rồi. – Nó liếc mắt sang Quân cười tủm tỉm.

- Nó cũng nghịch lắm. Hồi bé có lần nó còn nhảy từ ban công tầng hai xuống làm bác sợ suýt ngất, may mà có bác trai đỡ kịp. Hai vợ chồng bác thì sợ xanh mặt còn nó thì cứ cười hề hề như không có chuyện gì vậy. Lần đấy hai bác phải cầm nó bèn mắng lên trên tầng. Ở trường nó có gây khó khăn gì cho con không?

- Dạ... không ạ. Bạn ấy... cũng tốt với cháu ạ. – Nó ngập ngừng trả lời, nếu trừ những lần Quân bắt nạt nó ra thì Quân cũng chưa gây khó khăn gì cho nó cả ^^.

- Mẹ.- Quân nhăn nhó. - Đấy là quá khứ thôi.

- Mẹ nói sai à? Hồi cấp hai nó còn phá phách đến nỗi đốt tóc bạn trong lớp nên bị đình chỉ, bác đành phải chuyển trường cho nó. – Bà Mai chep miệng, hình như bao nhiêu tật xấu của con trai bà đều đem ra kể hết với nó.

Nó suýt sặc canh khi nghe bà Mai nhắc đến vụ đấy. Chắc bà không biết rằng con bé bị đốt tóc ấy đang ngồi ngay trước mặt bà. Quân ngồi cạnh đấy thì ho sù sụ, cậu đã cố làm nó quên đi rồi mà bà lại “vô tình” nhắc đến chuyện ấy.

- Mà này, bác thấy hai đứa đẹp đôi đấy. Các con yêu nhau lâu chưa? – Bà Mai rất tự nhiên hỏi mà không để ý rằng cậu quý tử đang ra hiệu với mình.

Lần này thì nó sặc thật. ho liên hồi, ho chảy cả nước mắt, mãi mới dứt được cơn ho. Mặt nó đỏ tía tai, cảm tưởng như có làn khói mỏng đang bay ra từ má nó.

- Mẹ, con đã nói đây là bạn thân của con mà. – Quân nhăn nhó. Cậu cũng muốn nó là bạn gái cậu lắm chứ, nhưng giờ chưa phải thời điểm thích hợp. Cậu không muốn nó khó xử.

- Hahaha... Vậy à? Thôi các con ăn đi, thức ăn còn nhiều lắm. – Bà Mai cười đánh trống lảng, gấp thức ăn cho nó.

- Dạ vâng ạ. – Nó cúi gằm mặt xuống, cố che đi cái mặt chưa hết đỏ của mình, lí nhí trả lời.

7. Chương 7

8h tối, nó xin phép bà Mai đi về, nhưng vừa loay hoay dứt chìa khóa vào xe thì nó nhăn nhó. Xe hết điện rồi. Cũng tại cái tính hậu đậu hay quên của nó mà tối qua không sạc xe.

- Để tớ đưa cậu về. – Quân đề nghị, nhìn cái mặt nó nhăn nhó yêu vô cùng.

- Ừ, đành vậy. – Nó thở dài. Bỗng mắt nó sáng trưng lên khi nhìn thấy cái xe đạp cào cào màu trắng bạc đang dựng ở góc sân.

- Chờ tớ đi lấy xe.

- Đứng đi oto, chờ tớ bằng xe đạp đi. Cái xe ở kia kia. – Nó chỉ chỉ tay về phía cái xe đạp, mặt hớn hớn như trẻ con được cho kẹo.

- Cậu thích đi xe đạp à? – Quân trở mắt nhìn nó, không tin được cái đề nghị kì quặc mà nó vừa nói.

- Ừ. Lâu lắm tớ không được chở bằng xe đạp. – Nó gật mạnh đầu, giọng chắc nịch. – Đi xe đạp mà lượn phố thì tuyệt vời, vừa đi vừa ngắm cảnh. Cậu không thích à? Hay là cậu không biết đi xe đạp?

- Đây bên tổ lái đấy, đừng có coi thường. – Quân (lại) béo má nó, cười tươi.

Quân đang thông thả đạp xe, còn nó ngồi vắt vẻo đằng sau nói đủ chuyện, mặt rất mãn nguyện. Hồi bé anh nó cũng hay chở nó đi chơi như thế này nhưng giờ anh cũng đã trưởng thành, cuộc sống nhiều bộn bề hơn trước nên cũng không còn thời gian quan tâm đến nó nhiều như trước nữa. Nó không trách anh nó, chỉ cảm thấy hơi buồn khi mà những kỉ niệm tuổi thơ đang dần trôi qua.

- Chuyện hồi cậu lao xuống từ tầng hai là thật à? – Tự nhiên nó lại nhớ đến những lời “kể tội” của bà Mai liền quay sang hỏi Quân.

- Ừm... Hồi đấy tớ thích xem siêu nhân. – Quân gãi đầu.

- Sặc. Cậu định làm siêu nhân gì? “Đập muỗi” à? – Nó cười vang, thích thú trêu chọc Quân.

- Không. Siêu nhân “Đập gián”. – Quân tình bơ trả lời nó, rồi cả hai cùng bật cười. Tiếng cười của nó lại làm tim Quân đập lệch một nhịp, tiếng cười như tiếng gõ vào li thủy tinh, trong vắt và thánh thiện. “Đi xe đạp cũng có lợi đấy chứ”, cậu thầm nghĩ, tự nhiên yêu cái xe đạp cũ kĩ này vô cùng.

Có tiếng nó khe khẽ hát.

“Now and then I think of when we were together

Like when you said you felt so happy you could die

Told myself that you were right for me

But felt so lonely in your pany

But that was love and it’s an ache I still remember”

(Somebody That I Used To Know – Gotye)

“You can get addicted to a certain kinda sadness

Like resignation to the end, always the end

So when we found that we could not make sense

Well you said that we would still be friends

But I’ll admit that I was glad that it was over”

Quân hát nối tiếp nó. Quân hát rất hay, giọng ngọt và khỏe.

- Cậu cũng biết bài này à? – Nó giật giật áo Quân.

- Ủ, tớ thích bài này.

- Tớ cũng thế. – Nó cười toe. – Hát với tớ đi, tớ đang có hứng hát.

Nó và Quân nghiêm nhiên trở thành cặp song ca, rất hợp nhau. Nó và Quân hát hết bài này đến bài khác. Nó phát hiện ra Quân có chung sở thích nghe nhạc W-pop giống nó. Một cảm giác hạnh phúc len lỏi vào trong tim nó. Quân dần trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của nó.

Tại trước cổng nhà Phương.

- Cảm ơn cậu. – Nó mỉm cười với Quân.

- Ngủ ngon nhé. – Quân cúi xuống hôn lên trán nó. Mắt nó mở to. Một luồng điện chạy dọc quanh người nó. Nó sưng sờng ngẩng đầu lên nhìn cậu, Quân vẫn giữ nụ cười trên môi. Nó lại đỏ mặt (hôm nay nó đỏ mặt nhiều thật), tay bầu chặt vào vạt áo, đầu cúi xuống, ấp úng:

- À ừ... Tạm biệt. – Nó nói nhanh rồi quay thẳng vào nhà.

- Khoan đã. – Quân gọi nó.

- Gì... gì nữa?

- Đưa cho tớ cái sạc xe. – Quân chìa tay ra, nín cười trước điệu bộ như “gà mắc tóc” của nó.

- À, ừ...ừ... để tớ vào nhà lấy. – Nó chạy nhanh vào trong nhà với tốc độ tên lửa rồi chạy ra cũng bằng tốc độ ấy, đưa nhanh cho Quân bộ sạc rồi lại chạy nhanh vào nhà.

Quân phì cười, nó bình thường đã đáng yêu, lúc xấu hổ lại càng đáng yêu hơn nữa. “Lại còn không đóng cổng nữa, kiểu này trộm vào thì toạch.” Cậu khẽ lắc đầu rồi đóng cổng giúp nó, quay xe đi về.

Nó chạy ngay vào nhà vệ sinh, úp mặt vào bồn rửa mặt. Nước lạnh nhanh chóng ôm lấy khuôn mặt nó, vuốt ve làn da mịn màng. Nhưng nước lạnh hình như bó tay trước nhiệt độ của mặt nó. Bằng chứng là mặt nó vẫn ngày càng nóng lên. Mãi một lúc sau, mặt nó mới từ từ trở lại trạng thái bình thường. Nằm trên giường nghĩ về lúc bà Mai hỏi nó và Quân yêu nhau lâu chưa, Quân chở nó về, hát cùng với nó, lúc Quân

hôn phớt lên trán nó, nó tự nhiên thấy ngượng ngùng và ảm áp. Nó hết lặn bên này lại lặn bên kia, cuộn tròn mình trong cái chăn bông dày ảm áp, miệng nở một nụ cười hạnh phúc, hai má phớt hồng. Nó dần chìm và giấc ngủ với bao cảm xúc hạnh phúc. Nhưng sức nhớ chưa khóa cổng, nó lại tung chăn bật dậy chạy nhanh xuống nhà ^^ . Nó mải khóa cổng nên không để ý chỗ gốc cột điện cách nhà nó khoảng 5m, có một chiếc xe phân khối lớn. Một người mặc đồ đen đang ngồi trên xe, làn khói thuốc lá mỏng đang lơ lửng bay xung quanh hắn. Chờ nó đi vào hắn trong nhà, hắn mới khởi động xe, rú ga phóng thẳng ra khỏi con ngõ.

Cùng lúc đó, tại nhà Quân.

- Đây có phải cô bé giúp con thay đổi không? – Bà Mai chậm rãi đưa tách trà lên uống, hỏi Quân.
 - Vâng.
 - Con thích cô bé đấy lâu chưa? – Bà Mai vẫn giữ thái độ điềm nhiên, không thèm để ý đến Quân vừa giật mình.
 - Sao mẹ biết?
 - Chỉ cần nhìn cách con chăm sóc Phương là mẹ biết. Nó hiện lên trên mặt con kìa. – Bà Mai cười, đưa tay chạm lên má Quân. Bà vẫn thường làm thế để thể hiện tình mẫu tử của mình với cậu con trai độc nhất của dòng họ Đào.
 - Từ hồi cấp 2. Phương là cô bé con... ừm... đót tóc. – Quân nhắm mắt, gật đầu miễn cưỡng nói.
 - Vì thế nên con mới bắt nạt cô bé? – Bà Mai như đọc được suy nghĩ của Quân.
 - Vâng. – Quân nuốt nước bọt, cậu không biết mẹ mình đang dẫn câu chuyện đi đến đâu.
 - Con bé rất dễ thương và ngoan. Mẹ rất quý. Nhưng con là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Luxury. Ông ta tất nhiên sẽ không thể động vào được con. Nhưng Phương thì rất có thể. Ông ta sẽ dùng Phương để uy hiếp con. Ta e rằng con bé sẽ sớm gặp nguy hiểm.
- Quân cũng đã nghĩ đến trường hợp này. Ông ta là Đào Duy Lâm – ông bác “đáng kính” của cậu. Năm xưa vì hám tiền nên ông ta đã chấp nhận bán bản thiết kế bạc tỷ của tập đoàn Luxury cho bên đối thủ. Lần ấy tập đoàn của ông nội Quân bị lỗ nặng, đền bù bản hợp đồng với số tiền lớn bằng cả một gia sản. Ông nội Quân nổi giận khi biết được sự thật, thẳng tay tuyên bố rằng ông ta sẽ không được ngồi lên ghế Tổng giám đốc của tập đoàn, mà sau này chiếc ghế ấy dành cho bố của Quân. Tất nhiên là ông ta lồng lộn lên, vì thế mà tình cảm ruột thịt anh em của bố Quân và ông ta rạn nứt. Ông ta dùng mọi thủ đoạn, câu kết với đám xã hội đen uy hiếp bố Quân, bắt ông chuyển nhượng quyền điều hành tập đoàn nhưng rồi thất bại hết lần này đến lần khác vì ông ta luôn gặp phải sự bảo vệ gần như là tuyệt đối của phần lớn vệ sĩ trung thành với dòng họ Đào. Đến lượt Quân ông ra cũng không thể làm gì được cũng vì lý do trên. Bao năm nay ông ta im hơi lặng tiếng, cho người theo dõi điều tra điểm yếu của Quân. Và Phương nhất định sẽ nằm trong tầm ngắm của ông ta.
- Con chắc chắn sẽ bảo vệ Phương. – Quân khẳng định.
 - Ừm. Mẹ biết con sẽ nói thế. Mẹ sẽ cho người đi theo bảo vệ con bé 24/24. – Bà Mai gật đầu, nheo mắt cười với Quân – Phương là con dâu mẹ mà.
 - Ừm... vâng. Cảm ơn mẹ.
 - Con trai mẹ cuối cùng cũng biết yêu rồi. Mẹ mừng lắm. Lâu lắm rồi mẹ mới được nhìn thấy nụ cười đó của con. Mẹ xin lỗi vì những khó khăn đã đến với con. – Bà Mai ôm lấy Quân, giọng nghẹn ngào. Vì công việc mà vợ chồng bà đã để Quân cô đơn. Quân từ bé đã được huấn luyện phải đối phó làm sao trước sự quỷ quyệt của người bác ruột, đã biết phải cười giả tạo như thế nào trước sự hắt hủi cô lập của ông Lâm. Tuổi thơ cậu vắng dần tiếng cười hồn nhiên hạnh phúc. Nhờ Phương mà cậu mới tìm lại được những thứ tưởng như đã vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời.
 - Không sao đâu mẹ, con hiểu mà. – Quân tựa cằm vào vai bà.
 - Con không trách bố mẹ chứ?
 - Không ạ. – Quân nhắm mắt, vòng tay ôm bà.

8. Chương 8

Hôm sau nó đi bộ đi học. Quân nhẩn tin đến đón nó nhưng nó từ chối. Nó muốn trải nghiệm lại cảm giác thông dong trên đường, hít thở bầu không khí trong lành, hơi lạnh còn đọng lại sương của buổi sáng sớm.

Một buổi học, tạm gọi là bình yên trôi qua. Vì sao tác giả lại nói là "tạm gọi là bình yên"? Bởi vì buổi học đó sẽ trọn vẹn bình yên nếu như lúc nó về không có sự cố nào xảy ra.

Nó đang bước đi chậm rãi ra khỏi cổng trường. Đi chưa được bao xa thì bỗng có tiếng hét của mấy cô bạn đang tụ trước cổng trường. Nó chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì có tiếng nẹt pô ở sát sườn.

RẦM!!

Mọi thứ xung quanh nó tối sầm đi, nó chỉ kịp nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Huyền, tiếng hét của những nữ sinh cùng trường và... Quân.

"Bệnh nhân chỉ bị ngất do sốc thôi. Cô bé sẽ tỉnh lại sớm."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Cậu mới là đáng lo. Vết thương đang chảy máu kìa. Theo tôi ra ngoài băng bó."

Nó khẽ mở mắt ra. Ánh sáng của bóng điện làm nó chói mắt. Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi nó. Cổ tay đau nhức, lạnh buốt vì truyền nước.

- Cậu tỉnh rồi à? – Là tiếng của Huyền. Cô đang ngồi ngay cạnh nó.

- Đây là đâu? – Nó hỏi một cách khó khăn, mắt vẫn chưa quen với ánh sáng.

- Bệnh viện Thành phố, cậu hôn mê 4 tiếng rồi.

Nó nhíu mày cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Hình như sau mỗi lần ngất nó lại có cảm giác bị mất trí nhớ vậy. Có tiếng hét "cẩn thận" của mấy bạn sau nó, tiếng nẹt pô của xe phân khối lớn. Chịu. Nó chỉ nhớ lơ mờ được như thế.

- Sao tớ lại ở đây?

- Có một cái xe phân khối đi ẩu lao lên vỉa hè phóng về phía cậu. May mà có anh Quân chạy đến kéo cậu. Cậu không bị làm sao, còn anh Quân bị rách ở tay.

- Quân đâu rồi? – Nó quay sang Huyền, giọng hoảng hốt.

- Đi băng vết thương rồi. Anh ấy không sao đâu. Đừng lo. - Huyền trấn an nó.

"Cạch", Quân bước vào phòng, cánh tay trái băng trắng toát. Nó thấy Quân liền cố gượng dậy. Quân vội chạy lại đỡ nó.

- Thôi hai người ở lại nói chuyện nhé, em về đây. - Huyền lấy cặp sách rồi chuồn thẳng.

- Tay cậu... có sao không? – Nó đỡ lấy tay Quân, xót xa hỏi.

- Không sao, xước da thôi. – Quân xoa đầu nó. - Cậu thấy đỡ hơn chưa?

- Ừm. Tốt hơn rồi.

Nó vòng tay ôm lấy Quân. Cậu hơi sững người nhưng rồi mỉm cười mãn nguyện, trong lòng sướng điên.

- Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu nhiều lắm. – Nó ôm chặt Quân. Nước mắt ứa ra - Những giọt nước mắt của sự cảm động và hạnh phúc.

Quân ngồi yên cho nó ôm. Cảm giác ấm áp bao trùm lấy cậu. Lần đầu tiên có người đem lại cảm giác này cho cậu ngoài phụ nhân Mai.

Nó ngồi ngay ngắn lại sau màn bày tỏ sự biết ơn. Quân khẽ lau những giọt nước còn vương lại trên mắt nó.

- Um... Tớ ổn rồi. Cho tớ về nhà đi. – Nó nói khẽ.

- Không. Bác sĩ chưa cho cậu về. – Quân thản nhiên trả lời. - Tớ đi ra ngoài tý, cậu ở yên trong phòng đấy. Cầm ra ngoài.

- Ừ ừ biết rồi. À cặp tớ đâu?

- Trong tủ kia kìa. – Quân chỉ về phía cái tủ bên cạnh giường nó.

Nó mở cặp lấy điện thoại ra xem. 28 cuộc gọi nhỡ của anh. Nó cuống cuống gọi lại, đầu bên kia bắt máy ngay. Chưa để nó nói gì, anh nó đã quát ầm lên:

- MÀY ĐI ĐÂU MÀ GIỜ NÀY CHƯA VỀ? SAO TAO GỌI KHÔNG TRẢ LỜI. CON GÁI CON ĐƯA ĐI HỌC ĐẾN 10H KHÔNG VỀ? MÀY ĐANG Ở ĐÂU?

Nó đưa điện thoại ra xa mà vẫn thấy chói tai. Anh nó và Quân nóng tính hết như nhau.

- Em... bận tý việc nên về muộn. – Nó chép miệng, nghĩ ra cái lí do không thể chối hơn.

- BẠN CÁI GÌ? MÀY ẲN NÓI VỚI TAO KIỂU ĐẤY À? ĐANG Ở ĐÂU?

- Em...đang...ở...bệnh...viện...Thành phố. – Nó lập cập trả lời. Anh nó mà nói như thế thì chắc đang tức giận lắm.

- Cái gì? Mày bị làm sao mà ở bệnh viện? – Giọng anh nó hốt hoảng.

- Em bị ngã xe thôi. Không sao đâu. Lát em về.

- Ở yên đấy, tao đến bây giờ. – Anh nó nói giọng gấp gáp rồi cúp ngay máy.

Nó khẽ thở dài. Không biết anh đến có... đánh nó không? Gì chứ nó sợ anh nó một phép, anh nói là không dám cãi.

Quân bước vào phòng, trên tay là cái cặp lồng. Cậu mở nắp, lấy thìa rồi chia ra cho nó. Một cặp lồng cháo thịt nghi ngút khói, thơm phức. Nó đón lấy, miệng cười như được cho kẹo. Cháo rất ngon. Không biết là ngon thật hay do nó cảm thấy hạnh phúc quá nên ăn gì cũng thấy ngon. Nó cười tít mắt, quay sang Quân hấp háy mắt:

- Cậu chu đáo giống như mẹ tớ vậy.

- So sánh linh tinh. – Quân búng trán nó.

- Hì hì.

Có tin nhắn của anh hỏi phòng của nó. Nó hỏi Quân rồi rep lại. 5' sau cửa phòng nó bị đá tung, kêu “Rầm” và hình như... có tiếng “rắc” ^^ . Anh nó mồ hôi mồ kê nhễ nhại đang đứng trước cửa thờ hồng học. Nó và Quân giật mình. Quân còn đang ngơ ngác vì vị khách mới, còn nó thì sợ rết run. Anh nó mặt hầm hầm tiến lại. Quân thấy tình hình không ổn liền đứng dậy, mở lời trước:

- Anh là ai? Sao tự nhiên lại đập cửa xông vào?

Anh nó vẫn không nói gì. Nó sợ hãi nhắm tịt mắt, chuẩn bị hứng chịu trận cuồng nộ của anh nó.

Tiếng bước chân ngày càng gần...

Tiếng thở còn hơi gấp gáp...

Tiếng kéo ghế...

Có một bàn tay khẽ xoa đầu nó.

Nó he hé mắt ra. Anh nó đang xoa đầu nó, mặt ân cần lo lắng.

- Có làm sao không? Có bị thương ở đâu không? Đi đứng kiểu gì mà bị ngã xe thế?

Nó tròn mắt nhìn anh nó. Lần đầu tiên nó thấy ông anh trai thét ra lửa của mình ân cần quan tâm như thế. Nó khẽ lắc đầu:

- Em không sao. Cậu ấy cứu em. - Rồi chỉ tay về phía Quân.

Bây giờ Mạnh Hùng – tên của anh trai Phương - mới để ý đến Quân. Vừa nãy do lo lắng cho em gái mà anh không biết đến sự có mặt của Quân trong phòng.

- Chào cậu. - Anh đưa tay ra lịch sự chào.

- Chào anh, em là bạn của Phương. - Quân bắt tay anh.

- Cảm ơn cậu đã cứu nó. Con bé này ngốc lắm. Đi đứng không cẩn thận gì cả. - Anh Hùng lắc đầu.

- Haha... Cái này thì em cũng biết.- Quân cười lớn. Cái này thì cậu cũng phải công nhận. Nó ngốc vô cùng.

- Con bé cũng tỉnh hẳn rồi. Phiên cậu đưa nó về được chứ? Tôi có việc phải chạy về công ty. - Anh Hùng có vẻ rất tin tưởng Quân. Ngay từ đầu gặp cậu anh đã có thiện cảm với cậu: đó là một thanh niên chững chạc, đôi mắt toát ra được sự nghiêm túc cương nghị và nhất là, cậu rất yêu thương quan tâm em gái anh. Đủ để anh tin tưởng giao phó cô em gái cưng của mình.

- Vâng. Nhất định rồi. Em sẽ đưa Phương về nhà cẩn thận. - Quân gật đầu chắc nịch.

Bỗng anh Hùng khựng lại. Hình như anh vừa nghĩ ra một điều gì đó. Anh ngoắc ngoắc gọi Quân, nhỏ to cái gì đó mà nó không nghe rõ.

- Vậy anh đi đây. Cảm ơn cậu. - Rồi anh quay sang Phương - Nhớ giữ sức khỏe đấy, anh đi đây.

- Em chào anh. - Nó gật đầu.

Chờ anh Hùng đi khuất hẳn, nó mới quay sang Quân, hỏi:

- Anh Hùng vừa nói gì với cậu thế?

- Không có gì. - Quân lắc đầu. - Anh cậu nhờ tớ chăm sóc cậu.

- Anh tớ quý cậu rồi đấy.

- Sao biết?

- Lần đầu tiên tớ thấy anh tớ “gửi gắm” tớ cho người khác mà. - Nó nhún vai.

- Haha... Cậu thấy khỏe chưa?

- Khỏe. - Nó giơ cái tay bé tí ra như lực sĩ chứng minh cho Quân xem.

- Ừm. Thế thì về thôi.

9. Chương 9

Trên đường về.

Nó ngồi ở băng ghế sau, cầm lấy tay Quân trên trên:

- Cái này giống như bên Hàn Quốc băng tay vào rồi xin chữ kí thần tượng lên trên ấy. Để tớ kí cho cậu.

- Cậu có phải thần tượng đâu.

- Ai bảo? Tớ đứng top trong lớp đấy. - Nó cười khà khà.

Quân chìa cái bút dạ cho nó, nheo mắt trên:

- Vâng, thế mời thần tượng kí cho em.

- Ủ ừ. Chú cứ để chị. Nhìn chú là chị biết chú là fan cuồng của chị rồi. – Nó giật lấy cây bút, kéo tay áo lên rồi hí hoáy viết viết vẽ vẽ trên cánh tay băng trắng xóa của Quân.

- Láo. Tớ hơn cậu 1 tuổi đấy.

- Kệ, cậu xưng “em” với tớ trước.

Quân khê cười. Nó cầm cúi viết. Cái mỏ hơi chu ra, mũi chun lại, tay viết mà không chớp mắt. Mái tóc che gần cánh tay nên cậu không nhìn thấy nó đang viết gì. Kiểu này mà viết linh tinh thì thể nào cũng bị ăn mấy cái cốc.

- Đây. Xong rồi. Chữ kĩ thần tượng hơi bị hiem đấy. – Nó đẩy đẩy tay Quân.

“Tri kỉ của Quân. Ngoằng ngoằng ngoằng ngoằng... Trái tim..” Quân lẩm bẩm.

- Cậu đọc cái kiểu gì ấy, chữ kĩ đẹp như thế “ngoằng” cái gì.

- Chữ kĩ như một đàn giun nhảy múa. – Quân nói thế nhưng trong lòng cũng phải công nhận chữ kĩ nó đẹp như “rồng bay phượng múa” thật. Cũng vì chữ kĩ của nó mà sau này cậu nhất quyết không chịu thay bằng (nhưng vẫn phải thay vì bà Mai đã sai vệ sĩ đề cậu ra rồi cho bác sĩ thay bằng, tất nhiên là Quân không giấy được, 3 người vệ sĩ to như voi cơ mà ^^).

- Xùy xùy. Đừng có ghen tị với chữ kĩ của tớ. – Nó sấn tới cầu Quân.

Quân kéo tay nó ra rồi nghiêm mặt.

- Cầm động đến thân thể ngọc ngà của trẫm.

- Gì cơ? Đây thì trẫm. – Nó cầu mạnh hơn, xoắn ngược lên. Kiểu này đau phải biết.

- Thôi không đùa nữa. Nghe tớ nói đây. – Quân cầm tay nó, không cho cầu nữa. – Bắt đầu từ ngày mai tớ sẽ chở cậu đi học.

- Hở? – Nó trở mặt hỏi lại.

- Chở-cậu-đi-học. – Quân chậm rãi nói lại từng chữ.

- Không cần đâu. Tớ tự đi được mà. – Nó phẩy tay.

- Tự đi được mà lại như chiều nay. Tớ mà không kéo cậu ra thì giờ cậu lên ban thờ rồi đấy. – Quân nạt.

- Đấy chỉ là sự cố không đáng có. – Nó lắc đầu.

- Không bướng nữa. Mai tớ sang đón. Cả anh cậu cũng nhờ tớ rồi.

- Cái gì? Lúc nào?

- Lúc ở bệnh viện. Anh cậu gọi tớ ra.

Thì ra lúc anh Hùng với Quân to nhỏ là nói về chuyện này. Anh Hùng mà đã nhúng tay vào chuyện này thì có cho vàng nó cũng không dám cãi. Mặt nó méo xệch đi. Căn bản là sợ cái lũ hám trai kia. Chúng nó mà thấy Phương đi cùng Quân thì bọn nó xé xác Phương mất. Lại được cả cái Huyền có cơ hội trêu nó nữa. Huyền là cái đứa tích cực nhất trong việc gán ghép nó với Quân mà. Kiểu gì cũng chết. Nhưng chết với anh Hùng thì thảm lắm. Thôi thì... chết với cái lũ thèm trai mẫn tính kia vậy. Nó thở dài:

- Haizzz....

- Thế nhé. Không bàn cãi nữa.

- Ồmmmmmm. – Nó chề môi, vẽ mặt bất mãn kinh dị.

- Cậu không thích đi học với tớ à?

- Không, không phải. – Nó vội xua tay, ngập ngừng - Tại tớ sợ... Lại bị đồn tiếp.

- Sao phải sợ. – Quân ngoác miệng, cười thấy cả họng.

- Mặt y như con troll. – Nó bẹo má Quân, “trả thù” những lần Quân bẹo má nó.

- Cậu dám... - Quân bẹo lại má Phương. Thế là lại “đánh nhau” không ngừng nghỉ, chỉ cho đến khi anh lái xe nhấc là đến nơi rồi, chúng nó mới dừng lại =)).

Tại nhà Quân.

- Không ngờ ông ta lại hành động sớm như vậy.

- Con cũng không ngờ.

- Hôm nay mẹ nhận được thứ này. – Bà Mai đưa chiếc hộp hình chữ nhật cho Quân. – Bưu kiện, không rõ người gửi.

Quân mở cái hộp ra. Một chiếc Ipad. Cậu mở ra xem, một đoạn video clip đã được để sẵn sau màn hình chờ. Trong đoạn video là một người đàn ông mặc ple, ngồi trên một cái ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo. Mái tóc hoa tiêu, khuôn mặt đôi chỗ có nếp nhăn nhưng không làm mờ đi được sự hiem độc, sát khí dày đặc. Một vết sẹo dài trên má. Trên tay ông ta cầm một con dao bạc bóng loáng. Là Đào Duy Lâm. Dưới chân ông ta là con mèo với bộ lông đen mượt.

“Đây mới chỉ là màn mở đầu thôi. Nếu như mày (Quân) không kí vào giấy chuyển nhượng tập đoàn Luxury cho tao, chắc chắn tao sẽ cắt đầu con bé đấy. Lúc đấy đừng trách tao ác”, ông ta gằn từng tiếng, chất giọng khàn đặc rất khó nghe. “Phập”, con dao trên tay ông ta cắm ngập vào người con mèo. Nó ré lên một tiếng rồi ngã vật ra, giấy giụa trong vũng máu loang đỏ trên nền nhà. “Nhớ đấy”.

Quân tức giận ném mạnh cái Ipad vào tường, vỡ tan tành.

- Khốn kiếp.

Bà Mai vẫn giữ được bình tĩnh. Bà đã quá quen với trò dọa nạt kiểu xã hội đen nửa mùa này rồi. Chuyện lần này xảy ra cũng một phần do bà sơ suất, không cử người đến bảo vệ Phương sớm hơn. Nhưng muộn còn hơn không. Ngay từ buổi tối nay, một nhóm vệ sĩ đã được chuyển đến, bảo vệ giám sát nó 24/24.

- Quân. Bình tĩnh lại đi. Con quên những gì ta dặn rồi à? Nóng giận chỉ làm con người ta mù hướng mà rơi vào bẫy. Con càng nóng giận thì càng càng đúng ý ông ta.

Bà Mai nói đúng. Lão ta chỉ mong có thể để Quân lộ ra sơ hở. Quân cũng biết điều này. Cậu cũng đã từng nén cơn giận đối phó lại lão già quỷ quyệt ấy. Nhưng lần này ông ta lại động vào Phương khiến cậu tức điên lên. Cơn phẫn nộ làm cậu không còn suy nghĩ gì nữa. Phương quá quan trọng với cậu.

- Con thề, nếu ông ta còn động đến Phương, con nhất định sẽ xé xác ông ta. – Quân nghiêng răng.

- Không được cay độc như thế. Ông ấy là bác của con. Bản chất tốt nhưng bị ma lực của đồng tiền làm lu mờ lí trí. Con yên tâm. Ta đã cho người đến bảo vệ Phương. Con bé chắc chắn sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì nữa. Muộn rồi. Ta nghĩ con nên đi nghỉ đi.

- Vâng. Chúc mẹ ngủ ngon. – Quân miễn cưỡng gật đầu. Ngọn lửa tức giận vẫn chưa tắt hẳn nhưng cũng đã dịu đi phần nào vì cậu biết rằng, mẹ cậu chưa từng nói suông bao giờ.

Đúng như nó lo sợ, nó vừa mới bước chân xuống xe thì đồng loạt các nữ sinh trường Võ Thị Sáu đều “Ồhhhh” hét lên, giống như có người nổi tiếng ghé thăm trường vậy. Chẳng ai hẹn ai đều đứng xúm lại, theo dõi từng bước chân của nó và Quân. Tiếng rì rào to nhỏ của họ làm nó thấy nhột kinh khủng.

“Tin đồn yêu nhau là thật à?”

“Trông chả hợp nhau gì cả. Quân đẹp trai thế kia..”

“Chuẩn rồi. Con bé kia lùn dí dẹt, chả có tý gì nổi bật cả.”

Bla...bla...bla...

Công nhận khó chịu. Nó ít ra cũng cao 1m61 ấy chứ, lùn là lùn thế nào. Đúng là bọn ghen ăn tức ở, bới bèo ra bọ. Quân cũng nghe thấy nhưng chỉ cười nhẹ. Như để khiến bọn họ tin hơn, cậu còn khoác vai Phương, trông cực thân thiết. Nó giật mình nhưng không dám đẩy tay Quân xuống. Bây giờ tay Quân giống như đang che chở nó trước “mũi dùi dư luận” vậy.

“Aaaaaaa...Lại còn khoác vai nữa chứ.”

“Đau lòng quá!”

“Ước gì Quân là bạn trai tao có phải hơn không?”

“Bạn trai tao mới phải đạo.”

Và rồi tiếng cãi nhau của những cô gái ngày càng nhiều. Họ tranh nhau xem ai mới xứng đáng làm bạn gái Quân. Và hình như họ đang tin vào một sự thần kì một cách mãnh liệt rằng: ai là người chiến thắng cuối cùng thì người đấy sẽ là người yêu Quân. Mãi cãi nhau chí chóe mà họ không để ý rằng, Quân đã “hộ tống” nó vào lớp lâu rồi.

Huyền mở đầu cho cuộc phỏng vấn ồn ào của lớp nó. Cô cuộn tròn quyển sách giả làm mic, chìa về phía Phương, lũ con gái lớp nó thì hò hét, tự hào khi noi học tập lớp mình quen với “hot boy”, bọn con trai xúm lại, đưa giả làm phóng viên, tay khư khư cái điện thoại bật sẵn ứng dụng ghi âm, đưa làm bên quay phim chụp ảnh, máy ảnh bấm lia lịa, đèn flash ảo kinh). Huyền gạt cái bọn ồn ào ấy sang một bên, nạt:

- Chúng mày đến yên tao phỏng vấn em Phương của tao xem nào.

- Em Phương là của 10C2, mày xê ra để tao trước. - Một thằng con trai chen vào đẩy Huyền ra, chìa cái điện thoại về phía nó làm mic. - Dạ vâng xin chào chị Phương, tôi là phóng viên của đài truyền hình 10C2. Xin chị cho biết chuyện tình cảm của chị và “hot boy” Quân bắt đầu từ khi nào thế?

- Mày tránh ra. Hỏi thế cũng hỏi. - Huyền chen vào, đập thẳng nhí nhố kia ra khiến nó kêu oai oái. - Chào chị. Tôi là phóng viên kiêm nhà báo của gia tộc Đào, xin chị cho biết chị đã ra mắt gia tộc của chúng tôi chưa? Cảm nhận của chị thế nào về mối tình đẹp như mộng với cậu quý tử của dòng họ nhà chúng tôi?

Lũ quỷ tranh nhau xúm vào hỏi, không để cho nó nói câu nào mà chỉ chăm chăm cãi nhau, “đánh nhau” chí chóe. Nó cười sặc sụa trước kiểu pha trò có một không hai này của lũ bạn. Lớp nó ồn ào, đoàn kết và cực tốt tính, luôn bảo vệ nhau. Chúng nó chỉ “chìm” xuống khi thầy chủ nhiệm bước vào lớp. Nó tạm thoát khỏi lũ quỷ, nhưng không thoát khỏi Huyền – vì Huyền ngồi bàn với nó.

Huyền núp sau lưng một thằng ở trên, thì thầm hỏi nó:

- Êu ơi... Nhanh chưa kia? Anh chị yêu nhau lâu chưa?

- Vớ vẩn. Anh cậu chỉ là cho tớ đi nhờ đến trường thôi. – Nó nói khê.

- Đi nhờ mà lại thân mật thế kia. Đừng có chối. Kể cho ta đi nàng ơi. Ta là bạn thân của nàng mà. - Huyền cười ranh mãnh.

- Chả là sau vụ tông xe hụt hôm qua, anh trai tớ nhờ Quân đưa đón đi học. Chấm hết. – Nó nhún vai.

- Chỉ có thể thôi á? - Huyền ngạc nhiên.

- Ừ. Không thế thì thế nào.

- Aaaaaa.. Thế mà cứ tưởng. - Huyền kêu lên ngán ngẩm.

“Chóc”. Một viên phấn bay thẳng vào trán Huyền.

- Á. Áy dù ui.

- Còn kêu nữa à? Cô có muốn tôi cho thêm viên phấn nữa không? Ngồi trong giờ nói chuyện như tép nhảy.

- Thầy chủ nhiệm nạt.

- Thầy phũ v ấiiiiiiiiiiiiii - Huyền xoa xoa trán, lằm bằm.

- Cô lằm bằm cái gì đấy?

- Ô em có nói gì đâu ạ.

- Lên bảng giải bài này cho tôi. Không giải được thì mời phụ huynh.

- Dạ dạ... - Huyền cung cúc cầm quyển sách lon ton đi lên bảng.

Trống hết tiết một cái là Huyền lôi nó xuống canteen ngay. Nó cũng không muốn ngồi trong lớp để chết chìm trong sự tra tấn của lũ quỷ kia nữa. Nhưng lũ quỷ kia dường như biết được ý đồ của nó và Huyền. Một lô một lốc chạy đuổi theo, miệng hò hét ầm cả hành lang:

- Đứng lại. Mày (Huyền) đừng có mà mang người nổi tiếng đi đánh lẻ.

- Phương ơi cho tớ interview. – Có đứa còn “trộn” cả tiếng Anh vào.

- Aaaaaaaaaaaaaa. – Nó và Huyền đồng thanh hét. - Cứuuuuuuuuuuuuu.

Mãi chạy với ngoái lại nhìn lũ quỷ kia mà nó đâm sầm vào một người, ngã lăn ra, còn Huyền thì may phanh lại nên né được. Có một cánh tay kéo nó lên, là Quân.

- Chạy như ma đuổi ấy, ngã nhanh quá tớ không đỡ kịp. – Quân phủi phủi áo nó.

Lũ “phóng viên” nhìn thấy cảnh này, tất nhiên là xông vào, mừng như gặp được Thủ tướng.

- Anh Quân. Em là phóng viên....

- Anh và Phương nhà em yêu nhau lâu chưa? – Không để cho con bé nói hết, một đứa khác xen vào, rồi cả lũ nhao nhao hỏi ầm lên. Quân khẽ liếc sang nó, lúc này bắt đầu đang xấu hổ. Cậu cười tươi, cầm lấy quyển sách mà lũ quỷ giả làm mic đang chìa vào, e hèm một cái:

- Ủm. Về cơ bản mà nói thì anh với Phương... - Bỗng cậu thấy đau nhói ở hông. Phương đang lườm cậu, ánh mắt sắc như dao cạo, cái tay đang chuẩn bị cấu phát nữa. Cậu cố nói nhanh. – Là bạn thân. Đại khái là thế. Còn sau này chưa biết được.

Quân nói xong quăng vội quyển sách rồi bỏ chạy. Nó đứng chờ người ra, “còn sau này chưa biết được”. Không phải Quân đang thêm dầu vào lửa sao? Nó thét lên:

- Aaaaaaaaaa.... CẬU ĐỨNG LẠI. - rồi chạy theo dí Quân vòng quanh trường, vụt qua những cặp mắt đang nhìn một cách ghen tị ^^.

Trong lớp 10C3.

“Bộp.” - Một quyển sách bay thẳng vào mặt Quân. Cái này hình như người ta gọi là Facebook thì phải.

- Anh Quân, anh đứng ra ngoài cửa lớp cho tôi.

Bà cô mặt đỏ gay vì tức giận, tay lăm lăm cầm cái giẻ lau bảng chuẩn bị ném vào mặt Quân “nháy” nữa. Cũng tại cậu này giờ ngồi trong lớp cười như điên. Lúc thì gục xuống bàn cười khùng khục, lúc thì chống cằm ngồi cười ngẩn ngơ, lúc lại lăn ra cười sặc sụa. Tất cả là tại giờ giải lao vừa này. Đủ các thứ chuyện về Phương khiến cậu không ngăn được bản thân. Khi yêu con người ta hay có những hành động khác thường thật.

- Anh còn ngồi đấy à? Đứng dậy đi ra ngoài nhanh. – Bà cô quát ầm lên, tiện tay phi luôn cái giẻ lau xuống, nhưng Quân nghiêng người né được. Lần trước ném trúng quyển sách chẳng qua là do cậu lúc đấy đang “lên đồng” thôi.

- Cô giống Tiểu Lý phi đao quá. – Quân khẽ cười, rút tay vào túi quần rồi bước ra ngoài.

- Cậu.... – Bà cô tức không nói lên lời.

Có tiếng cười hí hí rộn lên như trên người bà giáo khó tính ngược đời.

- Các cô các cậu cười cái gì? Tập trung vào cho tôi. – Bà cô động mạnh vào cái bảng, bụi phấn rơi lả tả.

- Ha ha ha...A ha ha ha... - Cả lớp cười ầm lên, nổ tung như cái chợ vỡ.

Cùng lúc đấy, tại lớp 10C2.

- Á à. Cái gì kia hở cô kia? - Huyền hớn hở, chỉ tay về phía cổ nó. - Kỉ vật tình yêu hả?

Là sợi dây chuyền Quân tặng hôm đi chơi. Lâu nay nó vẫn ẩn sâu vào trong cổ áo, hôm nay bỗng nhiên sợi dây lại “tuột” ra ngoài. Mặt bông hoa hồng vẫn sáng bóng, chứng tỏ được lau chùi rất cẩn thận ^^.

- Ủm. Cửa Quân tặng. Nhưng không phải kỉ vật. Quà đánh dấu tri kỉ.

- Gớm. Lại còn chẳng. Cái này không phải là mẫu hot nhất của tập đoàn Luxury đây à? - Huyền cầm mặt bông hoa hồng lên ngắm nghía.

- Tập đoàn Luxury? - Nó hỏi lại. Hình như nó có nghe loáng thoáng ở đâu thì phải.

- Cậu không biết à? Tập đoàn đá quý của ông nội tớ. Mà mẫu này đã về Việt Nam đâu.

- Hở. Thế sao Quân bảo cậu ấy mua ở Plaza?

Huyền thót tim. Quân không kể với cô chuyện này. “Lệch đường ray rồi! Kệ, Phương ngốc lắm”.

- À chắc mới nhập về nên tớ không biết. Hề hề.

- Vậy à? - Nó vẫn còn nghi ngờ nhưng đã thôi hỏi. Chỉ một lát nữa là quên hết ^^.

Huyền ngồi tùm tùm cười. Ông Lãm mà biết Quân tự ý đem mẫu hot này về Việt Nam thì chắc Quân chết với ông mất, cái tội làm sơ hở sản phẩm bí mật ^^.

“Cốp”. Một viên phấn bay không thể chuẩn hơn, giữa trán Huyền.

- Áy. Sao thầy ném em? - Huyền kêu lên.

- Đi ra ngoài đứng. - Thầy dạy Lý lạnh lùng. Ông thầy nổi tiếng cố tỏ ra lạnh lùng lãng tử để thu hút sự chú ý. Không biết thầy “thu hút” như thế nào nhưng hình như thầy đã bị “đá” trên dưới 10 lần thì phải.

- Áy da.... Phũ hơn cả thầy chủ nhiệm. - Huyền lăm bầm rồi dứt tay vào túi đi ra ngoài. Dù gì môn này có phải môn cô thi đại học đâu mà lo.

Và tiết học hôm đấy, chúng ta có một cặp anh em nhà nọ đứng “phạt” ở ngoài hành lang. Một người thì bị “Head shot” còn một kẻ thì bị “Facebook”, âu cũng là vì một người. Nói là “phạt” nhưng hình như đôi anh em đó đang bàn mưu tính kế gì đấy rất thâm hiểm, thỉnh thoảng lại cười ranh mãnh trông kinh dị vô cùng. Dây hành lang lộng gió khiến cho khung cảnh lại càng thêm âm u, đượm mùi nguy hiểm, khiến cho nhân vật chính của chúng ta đang ngồi học mà rung mình hắt xì liên tục.

Trống hết tiết một cái là Huyền lôi nó xuống canteen ngay. Nó cũng không muốn ngồi trong lớp để chết chìm trong sự tra tấn của lũ quỷ kia nữa. Nhưng lũ quỷ kia dường như biết được ý đồ của nó và Huyền. Một lô một lốc chạy đuổi theo, miệng hò hét ầm cả hành lang:

- Đứng lại. Mày (Huyền) đừng có mà mang người nổi tiếng đi đánh lẻ.

- Phương ơi cho tớ interview. - Có đứa còn “trộn” cả tiếng Anh vào ^^.

- Aaaaaaaaaaaaaaa. - Nó và Huyền đồng thanh hét. - Cứuuuuuuuuuuuuu.

Mãi chạy với ngoái lại nhìn lũ quỷ kia mà nó đâm sầm vào một người, ngã lăn ra, còn Huyền thì may phanh lại nên né được. Có một cánh tay kéo nó lên, là Quân.

- Chạy như ma đuổi ấy, ngã nhanh quá tớ không đỡ kịp. - Quân phủi phủi áo nó.

Lũ “phóng viên” nhìn thấy cảnh này, tất nhiên là xông vào, mừng như gặp được Thủ tướng.

- Anh Quân. Em là phóng viên....

- Anh và Phương nhà em yêu nhau lâu chưa? - Không để cho con bé nói hết, một đứa khác xen vào, rồi cả lũ nhao nhao hỏi ầm lên. Quân khẽ liếc sang nó, lúc này bắt đầu đang xấu hổ. Cậu cười tươi, cầm lấy quyển sách mà lũ quỷ giả làm mic đang chìa vào, e hèm một cái:

- Ủm. Về cơ bản mà nói thì anh với Phương... - Bỗng cậu thấy đau nhói ở hông. Phương đang lườm cậu, ánh mắt sắc như dao cạo, cái tay đang chuẩn bị cấu phát nữa. Cậu cố nói nhanh. - Là bạn thân. Đại khái là thế. Còn sau này chưa biết được.

Quân nói xong quăng vội quyển sách rồi bỏ chạy. Nó đứng chờ người ra, “còn sau này chưa biết được”. Không phải Quân đang thêm dầu vào lửa sao? Nó thét lên:

- Aaaaaaaaaa.... CẬU ĐỨNG LẠI. - rồi chạy theo dí Quân vòng quanh trường, vụt qua những cặp mắt đang nhìn một cách ghen tị ^^.

Trong lớp 10C3.

“Bộp.” - Một quyển sách bay thẳng vào mặt Quân. Cái này hình như người ta gọi là Facebook thì phải.

- Anh Quân, anh đứng ra ngoài cửa lớp cho tôi.

Bà cô mặt đỏ gay vì tức giận, tay lăm lăm cầm cái giẻ lau bảng chuẩn bị ném vào mặt Quân “nháy” nữa. Cũng tại cậu này giờ ngồi trong lớp cười như điên. Lúc thì gục xuống bàn cười khùng khục, lúc thì chống cằm ngồi cười ngẩn ngơ, lúc lại lăn ra cười sặc sụa. Tất cả là tại giờ giải lao vừa này. Đủ các thứ chuyện về Phương khiến cậu không ngăn được bản thân. Khi yêu con người ta hay có những hành động khác thường thật.

- Anh còn ngồi đấy à? Đứng dậy đi ra ngoài nhanh. - Bà cô quát ầm lên, tiện tay phi luôn cái giẻ lau xuống, nhưng Quân nghiêng người né được. Lần trước ném trúng quyển sách chẳng qua là do cậu lúc đấy đang “lên đồng” thôi.

- Cô giống Tiểu Lý phi đao quá. - Quân khẽ cười, rút tay vào túi quần rồi bước ra ngoài.

- Cậu.... - Bà cô tức không nói lên lời.

Có tiếng cười hí hí rộn lên như trêu ngươi bà giáo khó tính ngược đời.

- Các cô các cậu cười cái gì? Tập trung vào cho tôi. - Bà cô động mạnh vào cái bảng, bụi phấn rơi lả tả.

- Ha ha ha...A ha ha ha... - Cả lớp cười ầm lên, nổ tung như cái chợ vỡ.

Cùng lúc đấy, tại lớp 10C2.

- Á à. Cái gì kia hở cô kia? - Huyền hớn hỡ, chỉ tay về phía cổ nó. - Kỉ vật tình yêu hả?

Là sợi dây chuyền Quân tặng hôm đi chơi. Lâu nay nó vẫn ẩn sâu vào trong cổ áo, hôm nay bỗng nhiên sợi dây lại “tuột” ra ngoài. Mặt bông hoa hồng vẫn sáng bóng, chứng tỏ được lau chùi rất cẩn thận ^^.

- Ừm. Của Quân tặng. Nhưng không phải kỉ vật. Quà đánh dấu tri kỉ.

- Gớm. Lại còn chẳng. Cái này không phải là mẫu hot nhất của tập đoàn Luxury đây à? - Huyền cầm mặt bông hoa hồng lên ngắm nghía.

- Tập đoàn Luxury? - Nó hỏi lại. Hình như nó có nghe loáng thoáng ở đâu thì phải.

- Cậu không biết à? Tập đoàn đá quý của ông nội tớ. Mà mẫu này đã về Việt Nam đâu.

- Hở. Thế sao Quân bảo cậu ấy mua ở Plaza?

Huyền thót tim. Quân không kể với cô chuyện này. “Lệch đường ray rồi! Kệ, Phương ngốc lắm”.

- À chắc mới nhập về nên tớ không biết. Hề hề.

- Vậy à? - Nó vẫn còn nghi ngờ nhưng đã thôi hỏi. Chỉ một lát nữa là quên hết ^^.

Huyền ngồi tùm tùm cười. Ông Lãm mà biết Quân tự ý đem mẫu hot này về Việt Nam thì chắc Quân chết với ông mất, cái tội làm sơ hở sản phẩm bí mật ^^.

“Cốp”. Một viên phấn bay không thể chuẩn hơn, giữa trán Huyền.

- Áy. Sao thầy ném em? - Huyền kêu lên.

- Đi ra ngoài đứng. - Thầy dạy Lý lạnh lùng. Ông thầy nổi tiếng cổ tổ ra lạnh lùng lảng tử để thu hút sự chú ý. Không biết thầy “thu hút” như thế nào nhưng hình như thầy đã bị “đá” trên dưới 10 lần thì phải.

- Áy da.... Phũ hơn cả thầy chủ nhiệm. - Huyền lăm bằm rồi rút tay vào túi đi ra ngoài. Dù gì môn này có phải môn cô thi đại học đâu mà lo ^^.

Và tiết học hôm đấy, chúng ta có một cặp anh em nhà nọ đứng “phạt” ở ngoài hành lang. Một người thì bị “Head shot” còn một kẻ thì bị “Facebook”, âu cũng là vì một người. Nói là “phạt” nhưng hình như đôi anh em đó đang bàn mưu tính kế gì đấy rất thâm hiểm, thỉnh thoảng lại cười ranh mãnh trông kinh dị vô cùng. Dây hành lang lộng gió khiến cho khung cảnh lại càng thêm âm u, đượm mùi nguy hiểm, khiến cho nhân vật chính của chúng ta đang ngồi học mà rùng mình hắt xì liên tục.

10. Chương 10

Phòng tập võ.

Nó học võ được 3 năm. Thầy dạy nó còn rất trẻ, chỉ hơn 20 tuổi, tên là Long, cửu đẳng huyền đai. Thầy vui tính, ân cần và kiên nhẫn. Có thể nói nó là học trò cưng của thầy. Nó không giỏi võ, nhưng rất kiên trì và chăm chỉ.

“Hâyyyyy da...”

“Hự”

Một cú đá cực mạnh vào mạn sườn. Nó thở hổn hển vì mệt. Cuối cùng cũng đánh trúng một đòn. Có vẻ như rất đau. Thầy dạy võ trẻ tuổi của nó ngã xuống, một tay ôm sườn. Nó vội chạy lại đỡ thầy dậy:

- Thầy... thầy có sao không? Em lỡ chân.

Bỗng hai tay nó bị cầm chặt, một cú gạt chân cơ bản khiến nó ngã rầm xuống. Nó la lên:

- Thầy chơi xấu.

- Chơi xấu cũng là một nghệ thuật. – Ông thầy cười ranh mãnh.

Nó bất ngờ trụ hai tay xuống, hai chân phi ra đá mạnh vào cổ chân thầy. Thầy nó mãi cười nên bị đo sán một cách đẹp mắt. Nó cười thích thú:

- Em đang làm nghệ thuật đấy nhé!

- Được lắm. Dám lợi dụng sương mù. - Thầy nó lồm cồm bò dậy nắn bóp chân. – Trình độ võ thuật của em tiến bộ rồi đấy.

- Hi hi. Em cảm ơn thầy. Thầy Long đẹp trai. – Nó tí toét cười, chìa tay hình chữ V về phía thầy.

- Thôi nghỉ. Muộn rồi. Kiểu này lại thêm mấy miếng Salonpas lên người thôi.

- Cảm ơn đã chỉ giáo. – Nó gặp người chào kiểu cơ bản trong Karate rồi tí tởn chạy lấy cặp rồi về.

Long cười nhẹ. Cô học trò cưng cuối cùng cũng đã đánh cho anh một đòn đúng chỗ hiểm. Quả không bỏ công anh dạy dỗ bao lâu nay.

“Những ngón đòn đó sẽ giúp em nhiều sau này đó”.

Nó có cảm giác như đang bị theo dõi. Con đường vắng lặng, chỉ có tiếng gió quét những chiếc lá khô xào xạc. Tiếng bước chân vẫn đều đều đi theo nó. Một nỗi lo dấy lên trong lòng nó dù nó cố trấn an rằng hai bên đường có rất nhiều nhà dân. Nó bước chân nhanh hơn. Bỗng nó nhìn thấy có một con hẻm nhỏ, nó nhanh chân đi vào, khễ dựa vào tường, áp mặt ra ngoài nghe ngóng. Tiếng bước chân gấp gáp hẳn, ngày càng đến gần lối rẽ vào hẻm, rồi cũng đến sát mang tai. Nó hít thật sâu. Chân trái bước ra làm trụ, xoay người tung chân phải đá mạnh vào khoảng không. Không có tiếng va đập. Né được!

Hai người đàn ông mặc vest đen đang đứng trước mặt nó. Một người đứng thẳng dậy sau khi né cú đá của nó. Nó nhìn thẳng vào hai người khả nghi đó:

- Các người là ai? Tại sao đi theo tôi?

- Cú đá đẹp mắt đấy cô bé. - Người đàn ông vừa né cú đá của nó chỉnh lại áo vest, nói. - Giác quan cũng rất nhanh nhạy, không ngờ lại phát hiện sớm đến thế.

- Rất cục thì các người là ai?

- Là người của ta.

Một giọng nói vang lên. Rất quen thuộc với nó. Bà Mai đang chậm rãi tiến đến. Hai người áo đen cúi gập người chào.

- Bác... Cháu chào bác. - Nó bàng hoàng. - Sao bác lại...

- Ta xin lỗi vì sự bất tiện này. Ta lo rằng con lại gặp tai nạn như lần trước nên mới cho người đi theo.

- Vậy... vậy là sao ạ? - Nó vẫn chưa hiểu.

- Quân nói con rất ngoan. - Bà Mai cười hiền. - Ta sợ rằng con lại lơ đãng trên đường. Rất nguy hiểm.

Nó há hốc mồm. Phu nhân Mai lại lo lắng cho con bé xa lạ này à? Nó lắc đầu:

- Cảm ơn bác, nhưng cháu tự lo được ạ.

- Con thật sự tự lo được? - Bà Mai hỏi lại, rõ ràng bà không tin được cái con bé ngoan ngoãn trước mặt.

- Vâng. Chắc chắn ạ.

- Ừm. Vậy thì ta không ép. - Bà hiền từ vuốt tóc nó. dịu dàng như một người mẹ. - Con lên xe đi. Ta đưa con về.

- Vâng... Cảm ơn bác.

Sau khi đưa Phương về nhà cẩn thận, hai người vệ sĩ lúc này mới lên tiếng:

- Thưa phu nhân, vậy...

- Cứ tiếp tục đi. Nhớ cẩn thận hơn.

- Vâng. Xin lỗi phu nhân. Lần này chúng tôi chủ quan quá.

Bà Mai không nói gì nữa. Đầu bà đang bộn bề những suy nghĩ ngổn ngang. Bà khẽ đưa tay day day hai thái dương, ngả đầu ra đằng sau. "Tại sao lại lỗi bọn trẻ vào vòng ân oán oan nghiệt này?"

Kì thi học kì I diễn ra nhanh chóng. Trường nó xếp theo số báo danh. Tên nó và tên Quân gần nhau nên chung một phòng. Quân rất nghiêm túc làm bài. Còn nó thì tất nhiên là êm xuôi rồi. Môn Anh của nó nhờ Quân mà cũng cải thiện đáng kể. Nhưng nó cũng mê tít, trước khi đi thi còn cầm cái mặt bông hoa hồng đỏ của sợi dây chuyền, chấp tay khẽ lẩm bầm cầu nguyện, cho nó, cho Quân, cho Huyền "làm ăn" trót lọt.

Để chào mừng Noel và cũng tạo điều kiện cho học sinh nghỉ xả hơi sau kì thi nên trường nó quyết định tổ chức prom đúng vào ngày Noel. Huyền hồi hã lo mua sắm váy áo, đồ trang điểm, đồ làm tóc,..., lôi theo cả nó. Nó không muốn đi dự prom lắm nhưng thấy Huyền nhiệt tình quá nên nó không dám từ chối.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, chỉ còn 2 tuần nữa là đến đêm prom.

Một buổi sáng bình thường như bao ngày. Tiếng chim vẫn hót trên cành của những hàng cây già cỗi, gió bắc vẫn hiu hiu thổi, lạnh như cắt vào da thịt, nó vẫn cùng Quân đi học, những nữ sinh trường nó vẫn tiếp tục thực hiện công việc vây xung quanh ngắm nhìn Quân bước vào trường với ánh mắt ngưỡng mộ. Đến tận bây giờ nó vẫn chưa quen được những ánh mắt sắc như dao cạo "ưu ái" dành cho nó.

Và buổi sáng hôm đấy có lẽ vẫn tiếp tục diễn ra theo một chu kì cố định nếu như lớp nó không ở lại làm lao động và nó không chứng kiến một chuyện - có lẽ đã góp phần làm thay đổi, đảo lộn cuộc sống của nó.

Khoảng sân sau của trường nó do bị bỏ hoang từ lâu nên có rất nhiều cỏ dại. Nhà trường có dự án làm sân bóng mini ở đây nên phân công cho lớp nó và 2 lớp khác thay phiên dọn cỏ và quét dọn. Cũng may là công việc diễn ra vào mùa đông nên cũng không có nhiều cản trở lắm.

Nó xung phong đi lấy đồ ăn khi cả lớp làm xong phần việc. Lúc nó đang khệ nệ xách cái túi chất đầy bim bim, nước ngọt, xoài dầm,... đi qua phòng hội thảo thì bỗng có tiếng nói chuyện.

“Giờ này vẫn có người trong trường à?”

Nó định mặc kệ đi lướt qua nhưng có một giọng nữ vang lên, nội dung câu nói làm nó khựng lại.

“Quân, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Không phải là tri kỉ của nó đấy chứ? Máu tò mò nổi lên. Nó núp vào bụi cây gần đấy, nhướn cao đầu nhìn vào trong phòng.

Đúng là Quân. Hai tay rút túi quần, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì, đôi mắt đen lạnh nhìn ra xung quanh, vô định, một con người hoàn toàn khác, không giống với Quân lúc ở cạnh nó. Nó sửng sốt khi nhìn vào người con gái đối diện cậu. Là chị Minh Hà, hot girl, hoa khôi của trường. Chị rất xinh, cái này thì hẳn rồi, không những thế còn rất tài năng và luôn hòa đồng với mọi người. Ngày đầu tiên vào trường nó đã nghe tiếng tăm lừng lẫy của chị rồi.

“Chuyện gì?”

“Tớ rất thích cậu.”

Nó đưa hai tay bịt chặt miệng, ngăn tiếng thốt suýt bật ra. Không phải là đang tỏ tình sao?

“Từ lâu rồi.” – Minh Hà nói tiếp. – “Cậu làm người yêu tớ nhé?”

Có một cái gì đó nhói lên trong người nó, nghẹn ở cổ họng. Lần đầu tiên nó có cảm giác đó. Tim đập mạnh, hơi thở gấp gáp hơn. Có những tiếng gào thét động mạnh vào đầu nó: “Đừng nhận lời!”. Ghen à? Hay là ích kỉ không muốn mất đi người bạn thân? Nó lắc mạnh đầu. “Chỉ là chút ích kỉ trẻ con thôi.” Nó vỗ nhẹ ngực tự trấn an bản thân.

“Được không?”. Minh Hà tiến đến ôm lấy Quân. Nhẹ nhàng, ngọt ngào vào tình cảm. Cô khẽ dựa đầu vào ngực Quân. Quân vẫn đứng im như tượng, gương mặt lạnh băng không có cảm xúc gì.

Cảm xúc khó chịu kia vừa được nó xoa dịu giờ lại bùng lên, cuộn trào, dâng cao trong lồng ngực nó, như một con thú bị thương. Nó cắn môi, cảm thấy nghẹt thở, tay nắm chặt đến nỗi hằn những vết móng tay ở lòng bàn tay. Hô hấp không còn theo một nguyên lí nhất định nữa. Nó khẽ thì thầm: “Chỉ là ích kỉ. Bình tĩnh nào.” Nhưng có tiếng gào lớn trong đầu nó: “Không phải ích kỉ. Mà là ghen.”. Nó lắc đầu. Không. Không phải ghen. Nhưng sao lại đau?

“Tình...tình”. Nó giật thót. Cái điện thoại vô duyên của nó lại kêu vào lúc nguy hiểm.

“Chết rồi.” Nó cắn môi, mặt hiện rõ sự hốt hoảng.

“Chắc điện thoại trong cặp tớ có tin nhắn.” Minh Hà nói.

Nó thở phào nhẹ nhõm rồi lồm cồm bò dậy, ôm túi đồ ăn, nhẹ nhàng men theo bụi cây rón rén bước đi. Khi đã đi khá xa phòng hội thảo nó mới dám guồng chân chạy nhanh.

- Cậu yêu tôi hay cậu muốn tôi làm người yêu để khoe mẽ? – Quân lạnh lùng hỏi, gạt tay Minh Hà vẫn đang ôm chặt eo mình khiến cô nàng chơi vơi suýt ngã.

- Cậu nói gì vậy? – Minh Hà sửng sốt.

- Nhặt nhèo. – Quân cười khẩy, rút tay vào túi quần quay lưng bước đi.

Minh Hà vẫn chưa hết bàng hoàng, đôi mắt vẫn trợn to, một tay chống đầu, cái miệng lắp bắp:

- Cậu...cậu ta... - Cô rít qua kẽ răng. – Chưa ai dám từ chối tôi cả. Chết tiệt.

11. Chương 11

Tại nhà Phương.

Nó vẫn chưa định nghĩa được cái cảm giác nhói đau, cảm xúc khó chịu ban chiều. Nó ôm con gấu bông to bằng người, nằm lẩn qua lẩn lại trên giường. Khó chịu, bực bội, cáu cùn. Nó tức giận tung chăn, đắp con gấu bông sang một bên, chạy xuống dưới nhà.

Anh Hùng đang ngồi xem ti vi, tròn mắt nhìn nó đang lao xuống cầu thang.

- Sao giờ này còn chưa ngủ?

Nó mặc kệ tiếng nạt lớn của anh. chạy nhanh ra bàn, ngồi phịch xuống ghế, nhìn thẳng vào mặt anh, giọng nghiêm túc:

- Anh có biết ghen như thế nào không?

Anh Hùng tịt thì đánh rơi cái điều khiển ti vi xuống đất, tròn mắt nhìn nó. Tí tuổi mà đã dám nói đến cái chuyện này.

- Trẻ con biết làm gì. Đi ngủ đi.

- Em không phải trẻ con.

- Tại sao lại muốn biết?

- Tại em vì em lớn rồi. – Nó nói cứng. Lí sự cùn.

- Để tao search Google đã. Xem nào. Ghen phản ứng phức tạp của cơ thể khi nhận thấy có sự đe dọa tới mối quan hệ đang nồng cháy hay tới chất lượng của mối quan hệ nào đó. – Anh Hùng vuốt cằm, giả vờ nhìn vào màn hình điện thoại.

- Em không đùa đâu. – Nó bắt đầu thấy nóng máu. Ông anh nó có bệnh đùa dai không đúng lúc.

- Hừ...ừm. Ghen là... cảm thấy tức giận, khó chịu, đố kị, buồn bã, tủi thân,... khi nhìn thấy người mình thích bên cạnh người khác giới khác ngoài mình. Nói chung là trừu tượng. Bao giờ mày lớn sẽ hiểu.

- Ghen là yêu hở anh?

- Ừm. Không yêu thì sao phải ghen. – Anh Hùng gật gù – Thôi đi ngủ đi, trẻ con mà toàn tò mò chuyện người lớn.

Nó thò thân bước lên phòng. Ghen là yêu. Yêu mới ghen. Nó nằm phịch xuống giường.

Chẳng lẽ nó thích Quân? Nó cũng không biết nữa. Chỉ biết là khi ở bên cạnh Quân nó cười rất nhiều, rất hạnh phúc. Quân luôn đem lại cho nó cảm giác ấm áp, an toàn. “Không biết sẽ như thế nào nếu không có Quân?”, nó thầm nghĩ. Chắc chắn sẽ rất hụt hẫng. Nó lẩn người sang một bên. “Thích hay chỉ là bạn thân?”. Nó cứ mãi suy nghĩ đắn đo đến gần sáng mới chìm vào giấc ngủ ngắn ngủi.

Một ngày mới lại bắt đầu. Hơi lạnh, gió rét của mùa đông vẫn thổi từng đợt không ngừng. Từng tia nắng mai mai khẽ luồn qua những đám mây trắng xóa chiếu qua cửa sổ của một nhà nọ. Ngôi nhà đó lúc này đang vang lên một tiếng quát rất giận dữ, còn kèm theo một tiếng “RẦM” rất lớn.

- Dậy. Mày có biết mấy giờ rồi không? Thằng Quân nó sắp đến rồi. – Anh Hùng đập mạnh vào giường.

- Anh để cho em ngủ tý nữa. – Nó lè nhè, giọng ngái ngủ.

- Không ngủ nữa. Dậy. Nhanh. Đừng để tao dùng biện pháp mạnh.

- Khônggggggg. – Nó kêu lên. Lúc buồn ngủ nó dừng cảm lạ thường. Hai tay kéo kéo cái chăn bông, cuộn tròn như con sâu.

- Á á á... Đau em. – Nó kêu lên lần 2. Anh Hùng đã cầm tai nó kéo lên.

- Tỉnh chưa? Dậy.

- Dạ dạ.

Quân phì cười nhìn cái mặt méo xệch của nó, tay đang xoa xoa tai một cách khổ sở.

- Lại bị anh Hùng xoắn tai à?

Nó gật đầu. Cái miệng méo mếu.

Quân chìa cái kẹo mút cho nó.

- Thôi nín. Không méo nữa.

Nó thoáng đỏ mặt nhận lấy cái kẹo. Đúng vị socola nó thích. Quân lúc nào cũng chu đáo cẩn thận với nó. Nó ngẩng lên cười toe toét với cậu.

Quân cũng cười, bẹo má nó.

- Lúc cười đẹp hơn.

Những tia nắng ấm áp mỏng manh đang tỏa ra từ sau lưng Quân. Trông cậu như đang phát sáng. Đẹp như một vị thần. Nó ngẩn người nhìn cậu. Tim đập thình thịch. Cảm xúc khó tả. Không hề giống như những lần nhìn Quân cười. Có phải dư âm từ hôm qua vẫn còn không? Có lẽ nó sẽ chờ người nhìn cậu nếu như Quân không cầm lấy cặp của nó, nhắc sắp muộn rồi.

- Ô..ừ ừ. Đi thôi.

Tại đêm qua ngủ muộn nên sáng nay nó vẫn còn ngái ngủ. Trên xe, nó tựa đầu vào cửa xe, lim dim.

- Bao giờ đến nơi gọi tớ dậy nhé.

- Cậu bị mất ngủ à?

- Ừm. Đêm qua mãi suy nghĩ.

Nó chìm vào giấc ngủ nhanh chóng. Chiếc xe oto lướt êm ru trên con đường quen thuộc.

Nó mơ thấy Quân đi cùng với chị Minh Hà, tay trong tay cười nói tình cảm. Nó là kẻ thất bại đứng đằng sau, đưa mắt nhìn đôi tình nhân hạnh phúc. Quân quay người lại, khoác vai chị Minh Hà nói vọng về phía nó:

“Từ giờ Minh Hà là người yêu tớ. Cậu đừng đi theo tớ nữa. Minh Hà không thích đâu.”

Chị Minh Hà cười e thẹn ngả đầu vào tay Quân. Rồi họ lại đi tiếp. Chỉ còn mỗi nó đơ người đứng nhìn, lòng đau như cắt.

- Phương, dậy đi. Đến trường rồi.

- Ừm... KHÔNG. – Nó đột nhiên hét lên.

Quân giật mình nhìn nó. Con bé mặt thất thần, hai tay ghì mạnh vào ghế hét lên.

- Cậu sao thế?

- Không, không sao. Ác mộng. – Nó hươ hươ tay giải thích cho Quân. Bỗng nó nhận ra nó đang ngồi rất gần Quân. Không phải lúc ngủ... nó tựa đầu vào vai Quân đấy chứ? Nó giật mình ngồi thẳng dậy, hai tay ôm mặt, nóng ran.

- Thôi vào trường đi. - Cậu nhắc. Rồi lại giở bộ mặt không thể đều hơn nhìn nó. – Hay để tớ bế cậu vào trường cho nó mới lạ?

- Không, cảm ơn. – Nó nói nhanh rồi mở cửa xe, phi như bay vào trường.

Cả ngày hôm đấy nó giống như nhân vật chính của bộ phim “Chạy trốn” vậy. Hết chạy trốn lũ bạn dai như đĩa không để cho nó một phút bình yên lại chạy trốn... Quân. Nó sợ gặp Quân vào lúc này. Nó sợ trái tim phản chủ lại đập liên hồi. Nó sợ rằng thái độ lúng túng của nó sẽ làm cho Quân nghi ngờ. Quân sẽ gặng hỏi nó, chỉ một vài câu hỏi thôi là nó sẽ nói hết ra. Nói hết những chuyển biến kì lạ khác thường trong tình cảm của nó đối với Quân. Với nó, Quân không còn đơn thuần là bạn thân, tri kỉ mà còn là....(suyt).

Nó nằm gục xuống bàn. Không biết là do tiết GDCD buồn ngủ quá hay là đầu nó nặng trĩu, những suy nghĩ về Quân đè nặng xuống, khiến nó không ngẩng đầu lên được. Cả đêm hôm qua suy nghĩ, trần trọc, sáng nay lại mất bình tĩnh trước Quân khiến nó chóng cả mặt.

Huyền thấy nó cứ gục lên gục xuống liền chìa tờ giấy nhớ ra chỗ nó (chừa rồi, không nói chuyện nữa, Huyền nhận ra một chân lí rằng giáo viên trường Võ Thị Sáu phi phần rất chuẩn ^^).

“Cậu mệt à?”

“Không, tớ chỉ đang hỗn chiến trong đầu”.

“Làm sao? Kể cho tớ xem nào. Biết đâu tớ giúp được.”

“Hình như tớ đang thích một người.”

“Thích như thế nào?”

“Tớ thấy mất bình tĩnh trước người ấy, tim đập mạnh, bối rối lắm.”

“Vậy là thích rất nhiều rồi.”

Huyền viết câu cuối cùng bằng bút đỏ to đùng. Dòng chữ như gỡ rối trong lòng nó.

Khẳng định cái sự thật mà nó luôn lảng tránh.

Nó thở dài, tiếp tục gục đầu xuống bàn.

Phải rồi. Thích rất nhiều. Nhiều đến nỗi trái tim ngập nặng tình cảm. Cảm xúc như vỡ òa khi nghĩ về người ấy. Trái tim phản chủ luôn đập mạnh khi đối diện với người ấy. Lí trí bị hạ gục khi nhìn thấy nụ cười tỏa nắng ấy.

12. Chương 12

Những ngày hôm sau vẫn tiếp tục như thế. Nó liên tục tránh mặt Quân. Ngồi trên xe thì giả vờ ngủ. Giờ ra chơi trốn chọt ở trong lớp hoặc chạy ra canteen.

Canteen trường nó ở bên cạnh dãy nhà B, khi đi đến canteen kiểu gì cũng phải đi qua nhà đa năng.

Hôm nay cũng như mọi ngày, vừa hết tiết nó đã lò dò chạy nhanh xuống canteen. Vừa mới đi đến cửa phòng đa năng thì bỗng nhiên có một cánh tay chụp lấy tay nó, lôi mạnh nó vào trong.

Quân ép nó vào tường, hai tay chống lên tường không cho nó chạy. Cậu nhìn thẳng vào mắt nó, đẩy mắt ánh lên những tia tức giận:

- Cậu mấy hôm nay làm sao vậy?

- Tớ làm sao? – Nó nuốt khan.

- Tại sao lại tránh mặt tớ.

Nó không dám nhìn thẳng vào mắt Quân. Quay mặt đi chỗ khác, nó cố chỉnh giọng cho tự nhiên nhất:

- Tớ không tránh mặt cậu.

- Vậy tại sao thấy tớ là cậu chạy? Hết tiết bỏ xuống canteen?

Nó không biết trả lời như thế nào nữa. Tình thế này thì chỉ có... đánh Quân thì mới thoát được thôi.

Nó nuốt nước bọt, nắm chặt tay, bất ngờ túm lấy hai cánh tay Quân, chân phải hất lên, gạt mạnh vào chân của Quân.

Quân bị hất, mất đà ngã xuống.

Nó nhân cơ hội này vụt chạy.

- Xin lỗi.

- Trần Thanh Phương! Cậu đứng lại cho tớ! – Quân tức giận quát ầm lên.

Nó co giò chạy nhanh về lớp, ngồi phịch xuống ghế thở hổn hển. Tình huống vừa rồi nguy thật. Nó còn dám “đánh” Quân nữa. Nó cần môi. Quân nhất định sẽ không tha cho nó.

“Chết rồi! Lúc về tính sao đây?”

Nó sực nhớ ra là lâu nay luôn đi học cùng Quân.

“Làm sao bây giờ?”

Mặt nó nhăn nhó một cách khổ sở.

“Hay là xin nghỉ tiết cuối? Nhưng mà tiết cuối kiểm tra.”

Ông trời thật không thương nó tí nào. Mặt nó méo xẹo, nghĩ tới lúc ngồi trên xe cùng với cái kẻ mà mình vừa đánh khiến nó rùng mình.

Nó thở hắt ra. Thôi kệ, cái gì đến cứ đến. Nó đành làm kẻ bắt cần đòi trong hôm nay vậy.

Như sợ nó trốn, vừa trống tan học cái Quân chặn ở cửa lớp nó, mặt đờ đờ sát khí. Nó nhìn Quân như nhìn thấy thần chết. Quân vẫn im lặng, kéo tay nó đi.

Nó ngồi trong xe mà cảm thấy khó thở. Không gian như nén xuống. Trực giác mách bảo nó có chuyện chẳng lành. Quân ngồi cạnh nó, khoanh tay trước ngực, quay sang nhìn thẳng vào mặt nó.

Nó thấy tình hình không ổn:

- Cậu... ừm... vừa nãy...có làm sao không? – Nó ngượng nghịu hỏi.

- Cái đấy không quan trọng. Nói cho tớ biết cậu đang làm sao đi?

- Tớ...không sao...cả.

Thế tại sao lại tránh mặt tớ? – Quân chồm dậy, đưa mặt mình sát vào mặt nó.

Tim nó càng đập dữ dội. Khoảng cách này nguy hiểm quá. Nó vội lấy hai bàn tay để chéo trước mặt, mắt nhắm tịt lại.

- Tớ không tránh mặt cậu. Tại...mấy hôm trước lúc tớ ngủ trên xe... Tớ tựa vào vai... - Nó nói một cách khó khăn. Lí do này cũng không tệ đấy chứ.

Quân phì cười. Cười thành tiếng trước sự ngượng nghịu của nó.

- Chỉ thế thôi?

- Ừ. – Nó gật đầu chắc nịch, hai tay vẫn chưa hạ xuống, cứ khư khư để trước mặt.

Quân cầm tay nó kéo xuống. Khuôn mặt cậu vẫn còn phảng phất nét cười.

- Ở bên Anh thì đấy chỉ là chuyện bình thường thôi. Không sao đâu, đừng bận tâm.

Nó lén thở dài, may mà Quân tin cái lí do củ chuối ấy

- Sắp đến Noel rồi. - Huyền nhắc.

- Ừm. – Quân hồ hững trả lời.

- Trường mình tổ chức prom Noel nữa.

Quân không trả lời. Cậu đang suy nghĩ về thái độ kì lạ của Phương. Cậu không ngờ đến nỗi tin vào cái lí do ngớ ngẩn kia.

- Phương đang thích một người. - Huyền nói tiếp, không liên quan gì đến câu trước cả.

Tin này như sét đánh ngang tai Quân vậy. Ngay lập tức, cậu ngồi thẳng dậy, mặt không giấu được sự sửng sốt.

- Ai?

- Em không biết. - Huyền lắc đầu. - Bạn ấy bảo thích nhiều lắm.

Quân không nói gì nữa. Cậu chờ người, mắt nhìn ra khoảng không. Sự lo lắng bao trùm lấy khuôn mặt điển trai.

- Nếu anh không làm-gì thì... - Huyền ngừng lại, lấy tay xoẹt ngang cổ. - Khực.

- Đêm hội Noel. - Quân nói chắc nịch.

Quân cũng đã nghĩ đến việc này từ lâu rồi. Cậu nhận ra rằng tình cảm của cậu dành cho Phương đã quá lớn, lớn đến nỗi cậu không thể giấu nó trong vỏ bọc bạn thân được nữa. “Con người thật tham lam”. Cái thông tin Phương đang thích một-người-nào-đó lại càng cho cậu thêm động lực để thể hiện tình cảm với Phương.

Nó lại ngồi ngẩn ngơ ở bàn học. Nãy giờ giải mãi không xong một bài toán cơ bản. Đầu nó đang lơ đãng, bay bổng đi đâu đó.

“Quân có đồng ý với chị Minh Hà không nhỉ?”

Nó lẩm bẩm. Rồi lại cốc vào đầu mình một phát.

“Học đi.”

Nhưng mà hết học kì I rồi, giờ chỉ việc ngồi đợi đêm hội Noel thôi. Nó lại cắn bút.

“Nếu cậu ấy với chị Minh Hà yêu nhau thì mình hết cơ hội à?”

Nó lắc mạnh đầu.

“Chắc gì Quân đã thích mình.”

Nó đưa hai tay lên ôm đầu, vò tung mái tóc đen nhánh khiến nó xù lên, giống hệt con sư tử.

- Aaaaaaaaaaaaa... Điên mất.

Nó không giấu che giấu cảm xúc như Quân. Mỗi lần đối diện với cậu là nó lại cảm thấy hồi hộp khó thở, cơ thể mềm nhũn, chân tay như thừa thãi. Cảm xúc trong lòng nó như những đợt sóng biển, dâng lên rồi tấp mạnh vào trái tim căng đầy tình cảm luôn phản chủ của nó, khiến nó bứt rứt không yên.

Nó bấm số, gọi điện cho Huyền. Những lúc bản thân đang đi vào ngõ cụt như thế này thì người ngoài cuộc sẽ là sự lựa chọn sáng suốt nhất để tìm lối thoát.

“Cái gì? Cậu thích Quân á????”. Huyền hét lên trong điện thoại.

- Ủ. - Nó thở dài thườn thượt. - Tổ phải làm sao bây giờ?

“Làm theo những gì trái tim cậu mách bảo.”

- Tổ biết. - Nó ngập ngừng - Nhưng Quân... với chị Minh Hà...

“Làm sao?” , Huyền hỏi bật lại, giọng tò mò.

- Tổ thấy... Chị Minh Hà tỏ tình... ôm Quân, Quân không phản ứng... gì cả. - Nó nói ngất quăng, cảm thấy xấu hổ khi nói thật rằng đã nghe lén câu chuyện này.

“Đồ ngốc. Anh Quân không thích chị Minh Hà. Chị ấy giả tạo lắm.”

Nó tròn mắt ngạc nhiên.

“Hãy đi nói cho Quân biết. Dù thất bại hay thành công thì cậu cũng đã dũng cảm bày tỏ được tình cảm của mình. Yêu mà không nói là điều dại dột nhất của những kẻ khờ.”

“Yêu mà không nói là điều dại dột nhất của những kẻ khờ”. Nó như được vớt khỏi dòng sông tâm trạng. Chỉ đơn giản vậy thôi mà sao nó lại không nhận ra nhỉ? Nó cốc đầu mình một cái, cười:

- Cảm ơn cậu. Tổ hiểu rồi.

“Còn một tuần nữa là đến đêm hội Noel của trường mình rồi. Cơ hội của cậu đấy. Tổ sẽ giúp cậu.”

- Cảm ơn cậu nhiều. – Nó mỉm cười hạnh phúc. Bên cạnh nó còn có Huyền giúp đỡ rất nhiệt tình.

“Tối hôm đấy cậu sẽ đẹpppppppppppppp như một nàng công chúa.”, Huyền cố tình kéo dài, giọng điệu chảy nước trên nó.

- Ủ ừ. Trăm sự nhờ cậu.

“Sau này nhớ phần tổ một mâm là được.”, Huyền bắt đầu giở giọng ác quỷ ra.

- Đừng có linh tinh.

Nó nhún nhảy trên cái đệm êm ái, hồi hộp chờ ngày Noel sắp tới. Và nụ cười theo nó đi vào giấc ngủ.

Huyền nhìn vào màn hình điện thoại còn sáng, cô cười ranh mãnh.

“Đêm Noel sẽ vui lắm đây.”

Cô gật gù vuốt cằm.

“Có nên mang máy quay đi không ta?”

Rồi cười hề hề rất man rợ.

13. Chương 13

Huyền lôi nó đến nhà của cô – căn biệt thự trong khu chung cư cao cấp An Hòa. Căn biệt thự có phần giống của nhà Quân, có lẽ là cùng một kiến trúc sư.

Huyền kéo nó đến một căn phòng lớn, bên cạnh sảnh. Căn phòng có đầy đủ dụng cụ trang điểm làm tóc như một salon cao cấp và váy áo dạ hội như một shop hàng hiệu nổi tiếng.

Trong phòng đang có rất nhiều người phụ nữ mặc cùng một bộ đồng phục. Vừa thấy nó và Huyền bước vào học liền đứng dậy cúi chào kính cẩn. Nó cũng gặp người lịch sự chào lại.

- Còn ba tiếng nữa. Các chị giúp em nhé.

- Vâng thưa cô chủ.

Huyền kéo nó ngồi vào ghế rồi cũng ngồi vào chiếc bên cạnh.

- Cô bé đã rất dễ thương rồi, làm đơn giản thôi. - Một chị đứng sau nó, bàn tay thon dài vuốt ve mái tóc đen bóng của nó.

Những người phụ nữ khác, mà theo lời Huyền là chuyên viên trang điểm, đứng xung quanh nó và Huyền, mỗi người một việc.

Hai tiếng sau công cuộc làm đẹp hoàn tất.

Nó như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Mái tóc suôn mượt uốn cúp ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh, phần mái ngó xéo uốn phồng tét chạy dọc theo vầng trán thông minh. Một chiếc vương miện nhỏ cài trên tóc lấp lánh. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, ngây thơ và có phần trẻ con nhưng cực kì cuốn hút.

Huyền cũng xinh đẹp không kém. Mái ngó vuốt ngược ra sau tạo phồng thành mái ôca. Mái tóc nâu hạt dẻ uốn xoắn lộn to theo phong cách tiểu thư. Trang điểm quyến rũ với đôi môi đỏ mọng và nước da trắng mịn.

Huyền kéo nó sang bên trang phục. Áo váy được treo bên trong tủ kính rộng lớn, rất tinh tế và sang trọng.

Những chuyên viên làm đẹp chọn giúp nó chiếc váy màu xanh ngọc bích, cổ vuông để lộ ra cái cổ cao trắng ngần và sợi dây chuyền mặt bông hoa hồng đỏ đính kim cương. Chân váy xếp tầng gấp nếp bông bành. Nó giống hệt một cô nàng quý tộc hồn nhiên trong sáng. Sang trọng nhưng cũng rất thánh thiện.

Huyền trầm trồ khen nó. Nó chỉ biết cười ngượng nghịu:

- Cậu cũng rất đẹp.

Huyền mặc chiếc váy đen bằng ren. Chân váy hai lớp xòe rộng. Vẻ bề ngoài cùng với trang phục toát ra phong cách của một cô tiểu thư lạnh lùng và kín đáo.

- Kiểu này anh Quân không chết mê mới lạ. - Huyền tặc lưỡi nhìn nó.

Hai má nó hơi ửng hồng. Hôm nay sẽ là người quyết định tình cảm của nó. Nó sẽ thổ lộ với Quân. Dù cho cậu có từ chối nó cũng sẽ không hối hận. “Yêu là phải biết bày tỏ” mà. Đã không nói đến thì thôi, nói rồi lại khiến nó hồi hộp, tim đập thình thịch, hơi thở có phần gấp gáp.

- Bình tĩnh đi, sẽ ổn thôi. - Huyền vỗ vai trấn an nó.

Ngày Noel là một ngày đại hàn. Gió lạnh như từng lưỡi dao sắc lẹm phóng ra, cứa sâu vào da thịt. Không khí đọng nặng những hơi nước lạnh buốt. Mọi thứ như thu mình trong mùa đông giá rét này, tĩnh mịch và trầm lắng như những con gấu tuyết đang chìm vào giấc ngủ đông.

Nhưng trong thời tiết ấy lại có một nơi rất sôi động, ồn ào, không khí nóng hơn bao giờ hết. Nơi đó chính là toàn nhà dạ tiệc của trường THPT Chuyên Võ Thị Sáu. Ngôi trường giàu có này hào phóng cho xây dựng hẳn một tòa nhà sang trọng chỉ để phục vụ những đêm tiệc lớn. Tòa nhà hai tầng, rộng lớn, sức chứa 5000 người. Phía bên ngoài gắn đèn LED lung linh, tấm biển điện tử nhấp nháy hàng chữ “Merry Christmas 2012”. Phía bên trong là sự kết hợp độc đáo giữa vũ trường và sảnh tiệc sang trọng - tất nhiên là lạnh mạnh. Sàn nhà lát đá hoa cương. Ở chính giữa là sân khấu, trên đó là một bàn DJ hiện đại. Hai bên là hai dàn loa cỡ lớn hiện đang sôi động với những bản nhạc Giáng Sinh. Hai quầy bar chạy dọc theo bờ tường, chỉ phục vụ nước trái cây và cocktail loại nhẹ. Trên trần nhà là bộ đèn chùm pha lê cổ kính. Phía trên cao là những dãy hành lang nối với cầu thang xoắn màu trắng sữa - đậm chất quý tộc.

Tại khuôn viên trường, một chiếc Audi R8 trắng đang tiến vào. Từ trên xe bước xuống là hai cô gái xinh đẹp và lộng lẫy. Mọi ánh mắt của người xung quanh dồn hết vào hai cô gái ấy.

Nó không quen với sự chú ý này nên khẽ nép mình sau lưng Huyền. Huyền đã quá “chai mặt” với những buổi dạ tiệc kiểu này nên rất tự tin, cô cầm tay nó sải bước.

“Có phải cái con bé hay đi cùng Quân không?”

“Xinh thế kia. Nhưng cũng có nét giống.”

“Chuẩn rồi. Đi cùng Huyền mà. Ai chả biết cô thiên kim tiểu thư của dòng họ Đào thân với nó nhất.”

“No way!!!”

“Chẳng lẽ vịt hóa thiên nga.”

“Aaaaaaaa....”

.....

Nó còn chưa ý thức được những lời bàn tán thì bỗng bọn họ lại im bật.

Chả biết có phải ngẫu nhiên không mà có một chiếc Mercedes đỗ đi đến, một người con gái thân hình bốc lửa trong bộ đầm body bó sát màu đỏ tươi và đôi gót cao hơn 10cm cùng màu.

“Minh Hà kia!..”

“Red Queen.”

“Uầy uầy. Đẹp thế.”

“Khen thừa. Hoa khôi của trường mà.”

“Nếu so với hai người kia thì ai hơn?”

....

Minh Hà đảo mắt nhìn xung quanh, mỉm cười với mọi người. Ánh mắt của cô chạm đến chỗ nó và Huyền, đẩy mắt bóng ánh lên những tia tức giận, sầm xuống. Minh Hà hất mái tóc màu đỏ một cách kiêu kì rồi bước thẳng vào trong.

- Cái đồ... - Huyền nghiêng răng ken két.

- Thôi kệ đi. Chắc chị ấy không thích tớ. – Nó lắc lắc tay Huyền.

Dù biết rằng trường rất giàu có nhưng nó vẫn không khỏi ngỡ ngàng trước sự lộng lẫy và xa hoa của toàn nhà dạ tiệc.

Mọi sự chú ý đều dồn hết vào nó - Huyền và Minh Hà – Red Queen của trường.

“Mày thấy bên nào đẹp hơn?”

“Tao thích thánh thiện hơn. Phương ơi một vote.”

“Tao cũng thế. Minh Hà 18+ quá.”

“Nói ngu. 18+ là để cho chúng mình ngắm.”

“Chỉ ăn vãi thôi Yêu chứ không lấy được.”

“Nói khe khẽ thôi.”

“Kiểu này phải vote lại cho hoa khôi của trường thôi.”

...

Tiếng bàn tán có phần ủng hộ nó hơn. Nó khẽ liếc mắt về phía Minh Hà. Cô đang đứng nói chuyện cùng với hội bạn gần đây, chắc chắn là cô có nghe thấy được đoạn hội thoại đó. Nhưng trông cô lại rất thản nhiên bình tĩnh.

Ánh đèn LED nhiều màu làm nó lóa mắt, khiến nó không phát hiện ra rằng, Minh Hà đang bóp chặt chiếc ly trong tay, cảm tưởng như sắp vỡ vụn.

Mọi người cùng nhau hòa mình vào đêm dạ hội sôi động.

Nó đưa mắt tìm xung quanh. Không thấy Quân đâu cả. Lũ bạn cùng lớp luôn tay kéo nó đến chụp ảnh tự sướng.

“Phụt”.

Điện trong tòa nhà vụt tắt.

Một ánh đèn lớn chiếu vào chính giữa sân khấu.

Tiếng hò hét vang âm lên.

Quân đứng trên sân khấu, tay chỉnh mic.

Bộ vest xám sang trọng. Gương mặt đẹp hoàn hảo. Đặc biệt là đôi mắt đen cao ngạo và bướng bỉnh.

Nó như bị hút hồn. Ánh mắt cứng đờ nhìn Quân. Có một ma lực vô hình khiến nó không thể dịch chuyển.

Tiếng nhạc sôi động nổi lên.

Tiếng hát ngọt ngào của Quân.

Tiếng vỗ tay đầy nhiệt tình theo điệu nhạc.

“Singing Oah

I love you Moa

You're way too young for me

But I don't mind
Never mind what your girlfriends say
Deep inside I'm quite okay
I may have fooled around once or twice
But I really need you
And it's not like I'm the only guy
Oh, I know how you make them cry
So let's start by being friends
And let this friendship never end
I knew you years ago
What I want,
I don't know?
But let's just say it's love!
Singing Oah
I love you Moa
You're way too young for me
But I don't mind
Don't say maybe
Just be my lady
No need to hesitate
Cuz you'll be fine
Don't throw away
Of what's left to me
I once believed you would save my soul
But if you saw me now
Crying secretly
Would you hold my hand and never let it go?
I'm Singin oah
Cuz I love you Moa
You're way too you young for me
But I don't mind
Don't say maybe
Just be my lady
No need to hesitate
Cuz you'll be fine."
(OAH – Alexander Rybak.)

Quân bước xuống sân khấu.

Đám đông tự động lùi lại, dạt sang hai bên.

Ánh đèn chiếu theo từng bước chân của Quân.

Quân đang đứng trước mặt nó. Thời gian như đóng băng.

Quân vòng tay ôm lấy nó.

- Be my lady, Moa?

Tiếng hét vang âm lên.

Nó đứng lặng người. Khoảng cách gần như bằng không nên nó có thể nghe thấy được cả nhịp đập trong lồng ngực của Quân.

Mùi hương thơm dịu nhẹ. Sự ấm áp bao trùm lấy cơ thể nó.

Mọi thứ xung quanh nhòa đi, chỉ có nó và Quân.

Nó cử động tay, cố kéo cơ thể mình thoát khỏi tình trạng đóng băng.

Nhẹ nhàng dang tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Quân, nó thì thầm:

- I will be your lady forever!

Căn phòng rộng lớn như nổ tung.

Tiếng hò hét, tiếng vỗ tay át đi cả tiếng nhạc trên sân khấu.

Vòng tay của Quân siết chặt hơn, đầu cậu khẽ gục xuống vai nó.

Nó cảm nhận được nụ cười hạnh phúc của Quân. Chính nó của hiện tại cũng đang cực kì hạnh phúc.

Noel 16 tuổi – Noel đánh dấu một mối tình bất diệt.

Ở một góc khuất, người ta thấy có một cô gái trong bộ đầm body màu đỏ tức tối bỏ về, bỏ lại đằng sau đồng lý cốc vỡ vụn.

Tiếng nhạc DJ nổi lên, đập tan không khí lạnh trong phòng. Tiếng nhạc sôi động có phần cuồng nhiệt như chúc mừng cho hai nhân vật chính của chúng ta.

Nó hơi choáng bởi tiếng nhạc nên Quân đưa nó ra ngoài vườn hoa của trường – nơi yên bình nhất cho những ai yêu thích sự nhẹ nhàng. Khu vườn tràn ngập các loại hoa, được trồng trong nhà kính. Nhiệt độ trong này ấm hơn ở ngoài nhiều, không khí còn thoang thoảng mùi thơm dịu nhẹ. Nó và Quân ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế đá.

- You like me, don't you?

- I like you. – Nó khẽ dựa đầu vào vai Quân.

- Hạnh phúc quá. – Quân nở nụ cười – có lẽ là đẹp nhất. Một kết quả mỹ mãn cho tình cảm to lớn của cậu.

- Cuối cùng tớ cũng có thể nói rằng tớ thích cậu, nhiều lắm. Nhiều đến nỗi trong mơ cũng nhìn thấy cậu. – Nó nhắm mắt thì thầm, tận hưởng sự ấm áp khi ở bên cạnh Quân.

Quân cầm lấy bàn tay búp măng trắng nõn của nó, đan mười ngón tay vào nhau. Noel năm nay thật hạnh phúc.

Khu vườn hoa bình yên của trường Võ Thị Sáu trong đêm Noel... Có hai trái tim đang tràn đầy hạnh phúc...

14. Chương 14

Hôm nay là ngày chủ nhật cuối tuần. Tại một ngôi nhà nhỏ nhỏ trong một con ngõ be bé có một cô gái đang cực kì hạnh phúc. Cô gái ấy đang đứng ngắm nghía trước tủ quần áo, phân vân không biết nên chọn bộ cánh nào cho ngày trọng đại này. Hôm nay là ngày hai nhân vật chính của chúng ta hẹn hò - buổi hẹn hò đầu tiên của hai trái tim đang lớn. Nó hết giờ cái áo sơ mi lên rồi lại chuyển sang cái áo voan, hết ngó sang cái chân váy xếp li rồi lại sờ đến cái quần tregging, đắn đo mãi không biết nên mặc cái nào.

Đến bây giờ nó vẫn cứ như người trên mây, lơ lơ lửng lửng, trong lòng sung sướng hạnh phúc. Lúc nào cũng thấy nó cười. Bạn bè thì còn thông cảm vì khi yêu con người ta thường trở nên ngớ ngẩn, chứ còn anh Hùng thì suốt ngày đá đẩu nó, bảo rằng nó trốn ra từ Châu Quỷ. Nó mặc kệ, héch mặt lên thách thức lại rằng anh đã yêu đầu mà biết.

Từ sau buổi prom Noel đó nó càng bị soi mói hơn, nhất là ai cũng so sánh nó với Minh Hà - Red Queen trường nó. Các nam sinh thì đã quá chán ngán trước hình tượng hờ hang nóng bỏng của Minh Hà nên ai cũng ủng hộ nó - con bé có vẻ đẹp thánh thiện và trẻ con. Khổ cô nữ sinh ghen tỵ với nó về mối tình như mơ với Quân. Có kẻ ác ý còn nói rằng nó làm người yêu Quân là để “đào mỏ”. Nó hơi khó chịu về lời đồn đại ấy nhưng rồi cũng dần quên, nó nhận ra rằng khi dính với những scandal như thế này thì cách tốt nhất là im lặng. Nó vẫn là nó, tự tin thừa nhận mình thích Quân mà không sợ những điều thị phi vô lý mà thiên hạ nhiều chuyện dựng lên. Quân cực kì dịu dàng, từng cử chỉ hành động đều gửi gắm những thông điệp yêu thương đến nó. Quân yêu nó nhẹ nhàng nhưng không kém phần mãnh liệt, luôn ân cần chăm sóc nó. Cậu luôn là chỗ dựa vững chắc nhất của nó.

Mãi suy nghĩ nên nó quên mất thời gian. Lúc phát hiện ra thì cũng gần đến giờ hẹn. Nó cuống cuống bối tưng đồng quần áo lại một lần nữa. Mồm miệng la hét ầm nhà:

- Á á á... Muộn rồi. Ồi giờ ơi!!

Cuối cùng nó cũng chọn ình chiếc váy phù hợp. Thật ra là áo khoác váy, màu hồng phấn, bên trong đệm một lớp lót màu trắng sữa, một chiếc belt hình con bướm ở thắt lưng. Nó ngắm nghía mình trong gương:

- Thế nào có cầu thả không nhỉ?

Rồi nó lại tặc lưỡi:

- Trông cũng có hờ hang đâu.

Búi gọn mái tóc dày thành hình củ tỏi rồi nó với lấy cái túi xách, tí tởn chạy ra cổng.

Trước khi đi anh Hùng còn với theo trêu nó:

- Đứng ba tiếng trước gương mà không bị chuột rút hả Phương?

Nó bắt Quân phải đi bộ với nó, như thế mới “lãng mạn”. Tất nhiên là Quân chiều theo nó rồi. Nó chạy nhanh đến chỗ hẹn, từ xa đã thấy Quân đang đứng dựa vào cây cột ở Nhà hát lớn rồi. Quân mặc áo khoác kiểu hoàng gia cùng quần kaki đen bóng, đơn giản mà vẫn rất cuốn hút.

- Cậu đợi tớ lâu chưa? - Nó thở dốc hỏi, khuôn mặt hơi ửng hồng vì chạy.

- Tớ vừa mới đến. - Quân đưa tay khê lau giọt mồ hôi lạnh trên trán nó. - Cậu muốn đi đâu?

- Đi công viên Rồng biển đi. Tớ chưa đến đấy bao giờ. - Nó cười hí hửng, khuôn mặt biểu cảm giống hệt đứa trẻ con được người lớn cho đi chơi.

- Ừ. Đi thôi củ tỏi. - Quân cầm lấy tay nó, trêu chọc.

- Tỏi cái gì mà tỏi. Kiểu tóc này đang mốt đấy. - Nó chun mũi giải thích.

- Hôm nay cậu xinh lắm đấy. - Quân nói một câu không ăn nhập với nội dung nhưng cũng đủ để nó đỏ mặt. Nó không nói gì nữa, im lặng để tay mình trong tay Quân, ảm áp đến hạnh phúc vô cùng.

Công viên Rồng biển nằm ở chính giữa trung tâm. Đây là khu vui chơi lớn và hiện đại nhất của thành phố.

Tại cổng soát vé, nó và Quân nổi bật đến nỗi ai cũng ngoái lại nhìn. Chị soát vé trẻ tuổi có lẽ sẽ ngần ngại nhìn Quân mãi nếu như cậu không nhắc chị nhận tiền vé.

Nó phồng miệng giận dữ. Quân của nó bây giờ giống như Quân của viện bảo tàng vậy. Nó lôi tay Quân đi vào trong, không cho chị soát vé kia có thêm một giây nào ngắm nghía say mê nữa. Hành động của nó khiến Quân thấy thích thú. Cậu giật giật tay, cười híp mắt, giọng đùa cợt:

- Người yêu làm sao thế?

Nó không trả lời, vẫn hùng hổ lôi Quân vào trong công viên, mãi cho đến khi đi xa cổng soát vé, nó mới giảm tốc độ. Quân phì cười trước hành động trẻ con của nó, cúi đầu xuống cạ cạ trán mình vào trán nó:

- Cậu ghen à?

- Không. – Nó đẩy Quân ra, quay mặt ra chỗ khác, giận dữ như một đứa trẻ con.

Quân không nói gì nữa, cười như một người lớn không “chấp” trẻ con. Cậu kéo tay nó đến một chiếc ghế đá, ấn nó ngồi xuống, dặn dò:

- Ngồi yên đây. Tớ đi ra đây một tý.

Không để cho nó kịp trả lời, cậu đã quay đi. Nó đành ngồi đơ đũa chân chờ, hình như vẫn chưa hết giận. Chưa đầy ba phút sau, một cây kem mát lạnh đặt vào tay nó. Đúng vị socola.

- Ăn đi cho nguội cái đầu. – Quân cười đều đều, trong tay cậu cũng có một cây kem màu trắng.

Nó có một tật xấu là dù giận dữ đến đâu nhưng có có đồ ăn - nhất là vị socola là nó nguôi ngay lập tức. Nó cười toe toét với Quân, ăn kem một cách ngon lành. Trời lạnh ăn kem thật đúng ý nó.

Trò đầu tiên mà nó với Quân chơi là trò Đĩa bay. Nó mới nghe đến cái tên này đã sợ đến xanh mặt, căn bản nó từng nghe lũ bạn cùng lớp kể rằng đây là trò chơi cảm giác mạnh. Nó thì thần kinh yếu. Quân vẫn cứ hào hứng kéo tay nó đến phòng bán vé, không cho nó từ chối.

- Yên tâm đi, tớ chơi thử rồi. Bình thường thôi. – Quân phẩy phẩy tay trấn an nó.

Nó thấy bộ mặt hớn hờ của Quân không nỡ làm cậu thất vọng, nuốt nước bọt rồi tự trấn an bản thân tin vào lời của Quân, mặc dù cái “bình thường” của Quân có lẽ bằng mấy lần cái “đáng sợ” của nó.

Đĩa bay là trò chơi mô phỏng hình đĩa bay với 24 ghế có đai an toàn ở ngoài. Ở giữa là một cái trụ lớn với vô số ánh đèn LED nhiều màu. Quân kéo nó ngồi vào ghế, hạ đai an toàn cho nó. Nó cứ luôn miệng hỏi có sợ lắm không. Quân nắm lấy bàn tay nó, hít một hơi định trấn an nó thì... cái đĩa bay đột nhiên lao lên cao, chao đảo như một quả lắc của một chiếc đồng hồ cực lớn. Nó gào ầm lên, tim như bắn ra ngoài.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Bàn tay nó nắm chặt lấy tay Quân, hét inh ỏi. Quân ngồi bên cạnh nó cười như nắc nẻ.

Cái đĩa bay lên đến ngọn của cái trụ lớn thì dừng lại. Nó thở hổn hển vì hết nhiều, quay sang nhìn Quân, chưa kịp nói câu gì thì cái đĩa bay đột nhiên (lần 2) rơi xuống, chao đảo lắc lư không kém phần trước. Nó lại tiếp tục hét ầm lên, tiếng hét to nhất, át đi cả tiếng gió và tiếng gào của những người cùng chơi. Cứ như thế làm đi làm lại nhiều lần cái đĩa bay mới dừng lại. Cái điều mà khiến người ta thích thú là cái đĩa bay này lên xuống chao đảo không theo một chu kỳ nguyên lý nào cả. Tim nó như ngừng đập mỗi lần cái đĩa bay bất ngờ đổi hướng, bàn tay toát mồ hôi siết chặt tay Quân.

Nó lảo đảo bước xuống cái đĩa bay, Quân phải đỡ lấy tay nó cho khỏi ngã. Mãi một lúc sau nó mới hoàn hồn, quay sang quát mắng nhìn Quân:

- Đây mà là bình thường à?

- Bình thường. Tớ có làm sao đâu? – Quân chớp chớp mắt nhìn nó, ngây thơ vô cùng.

Nó cầm lấy túi xách, đập đập vào người Quân.

- Tớ thì làm sao đấy. Cậu lừa tớ. Chết đi.

- Tớ mà chết có người lại buồn đấy. – Quân giơ tay đỡ từng đòn mạnh như “đập muỗi” của nó, cười thành tiếng. – Thôi được rồi, xin lỗi... xin lỗi, không đánh nữa. Chơi trò nhẹ nhàng.

- Tạm tha. Lần sau là chết đấy. – Nó dừng tay lại, nhưng vẫn không quên tặng có Quân cái cầu vào tay.

- Đánh người không xót tay. Thế giờ cậu muốn chơi trò gì?

Nó đảo mắt xung quanh. Công viên có khá nhiều trò chơi cảm giác mạnh. Nó tìm mãi rồi cũng thấy trò thích hơn: Thảm bay. Trò này không quá nhẹ nhàng như Đu quay xe ngựa hoàng gia mà cũng không cảm giác mạnh quá như trò Đĩa bay. Quan trọng hơn nữa người bán vé là một người đàn ông trung niên chứ không phải là các chị tuổi “còn xuân”. Quá đúng ý nó. Nó kéo tay áo Quân chỉ chỉ vào trò Thảm bay.

- Ủ ôk. C'mon. Here we go. – Quân hiểu ý cầm tay nó đi đến.

Nó và Quân mỗi người ngồi trên một cái thảm ở hai làn trượt cạnh nhau. Một người đàn ông ở đằng sau đến 1 2 3 và dùng chân đẩy thảm trượt xuống. Cái thảm trượt nhanh xuống dốc, lượn lên lượn xuống theo sóng của cầu trượt. Nó ngồi trên thảm duỗi thẳng hai chân, hai tay để trên đầu gối, miệng hét lên thích thú. Gió luồn vào tóc nó, phần tóc mái bay ngược ra sau.

Nó khê liếc sang Quân.

Cậu cũng đang cười, tiếng cười thoải mái không một chút lo âu. Gương mặt hoàn hảo trong những tia nắng hiem hoi và những đợt gió lạnh.

Một sự hạnh phúc len lỏi và lan tỏa vào trong trái tim nó. Nụ cười này Quân chỉ dành riêng cho nó mà thôi.

Nó và Quân đi chơi các trò khác mệt nghỉ. Quân và nó chỉ chốc chốc chơi các trò khác nhau. Tất nhiên là nó luôn dành phần thắng, căn bản là Quân chỉ muốn trêu nó nên mới giả vờ cãi nhau tý rồi lại giơ tay đầu hàng. Cái quá đáng nhất chắc là lúc Quân nhất quyết lôi nó vào nhà ma. Nó vì bắn quá đành phải giả vờ sợ ra đánh Quân. Nhưng mà một trò không thể sử dụng hai lần được nên Quân thắng. Nó đành phải giả chiêu nịnh nọt ra. Quân được nịnh cười không thấy Tổ quốc đâu tạm tha cho nó.

Mãi chơi nên nó không để ý rằng trời đã tốiมืด. Quân dẫn nó đến một nhà hàng KFC gần công viên. Nó khê nhăn mặt, giữ tay Quân lại:

- Ăn khoai tây lóc xoáy đi.

- Món mới à? – Quân ngạc nhiên nhìn nó. Cậu tưởng con gái thích đi cùng người yêu đến những nhà hàng đồ ăn nhanh kiểu như thế này. Mấy thằng đàn em mách nước vô dụng thật!

- Ủ. Ăn ngon lắm.

- Thế cũng được.. – Quân chuyển hướng.

Quân phải công nhận nó là cao thủ ăn uống. Vừa đi đường nó vừa thao thao bất tuyệt về các quán ăn trong mọi góc ngách của thành phố. Quân nghe nó kể mà chóng mặt. Nó mắng Quân là đồ sống trong các lô cốt không biết gì về cái thú vị ở bên ngoài. Quân chỉ im lặng nghe nó nói, thỉnh thoảng lại kéo nó đi vào trong tránh xe cộ. Nó như một đứa trẻ con rất lắm mồm. Đúng là chỉ có Quân mới chịu được cái tính này của nó.

Chẳng mấy chốc đã đến quán khoai tây lóc xoáy trên vỉa hè đường Lương Khánh Thiện. Nó gọi hai suất khoai tây và phô mai que rồi kéo ghế ngồi xuống. Thành phố trong buổi tối bắt đầu có những cơn gió lạnh. Nó giả vờ cho hai tay vào túi áo, co người kêu lạnh. Quân tưởng thật liền cởi áo khoác định khoác lên người nó khiến nó giật mình, vội xua tay:

- Đùa đấy, tớ mặc thế này ầm rồi.

- Ấm?

- Ủ. Ấm cực. Đây này, tay tớ ấm như nem mới rán xong. – Nó cầm lấy tay Quân, chứng minh với dẫn chứng rất chi là rõ ràng.

- Nem rán? – Quân phì cười, mặc lại áo khoác. - Tạm tin. Lạnh thì nói đấy. Cậu mà ốm là chết với tớ đấy.

- Hề hề, yên tâm. – Nó vênh vênh cái mặt lên, híp chặt mắt. môi mím thành một đường cong nhẹ, lắc lắc đầu trêu Quân

Nó không nghe thấy Quân nói gì, chỉ nghe thấy âm thanh áo khoác phát ra do cử động và thấy má mình có thứ gì mềm mềm ẩm ẩm đặt lên. Nó mở nhanh mắt ra thì đã thấy Quân ngồi trở lại, miệng cười rất gian.

- Cậu... cậu...- Nó sững sốt nhìn, âm thanh lí nhí nhỏ dần.

Quân vẫn không nói gì, chỉ nhìn nó cười. Nó đưa tay áp lên má, mặt hơi đỏ giống như một trái đào. “Chỉ là... hôn... vào má... thôi mà”, nó trấn an trong đầu. Đúng lúc nó đang lúng túng thì chị bán hàng bê hai đĩa đồ ăn ra cứu nguy cho nó.

Khoai tây lóc xoáy là một xiên dài gồm những lát khoai tây thái mỏng xoắn theo hình tròn ốc, được chiên vàng ruộm. Một lớp tương ớt và một lớp Mayonnaise chạy dọc theo xiên. Mùi hương thơm lừng. Phô mai que bên ngoài trông giống như nem chua rán nhưng dài hơn một chút, được chiên nóng giòn. Vỏ ngoài vàng óng, giòn rụm, thơm mùi lá Oregano, bên trong là phô mai Mozarella nóng chảy, dẻo dẻo, dai dai vừa thơm vừa ngọt.

Nó tạm quên đi cái sự xấu hổ vừa rồi, hí hửng cầm lấy xiên khoai tây ăn ngon lành.

- Cậu ăn thử đi. Ngon lắm. – Nó lại nói giọng của nhân viên tiếp thị.

Buổi tối hôm đó trời lộng gió nhưng lại có hai con người ngồi trên vỉa hè lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Họ cảm thấy hạnh phúc khi được quan tâm, chăm sóc.

Hạnh phúc khi yêu và được yêu.

Buổi hẹn hò đầu tiên lãng mạn và đẹp đến mãi mãi.

15. Chương 15

- Thừa phụ nhân, bản thiết kế của tập đoàn Luxury lại bị đánh cắp.

- Lại tập đoàn Golden Gate phải không?

- Vâng. Đây là lần thứ hai tập đoàn Golden Gate cho ra sản phẩm có thiết kế giống như của chúng ta.

- Tôi hiểu rồi. Thiệt hại lần này không lớn. Tổng giám đốc Đào sẽ có cách giải quyết.

- Vâng thưa phụ nhân.

- Theo dõi ở bên đấy, có tin tức gì báo ngay cho tôi.

- Tôi hiểu rồi.

Phụ nhân Mai cúp máy rồi ngả người ra đằng sau ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại. Lại là Đào Duy Lâm. Bà không hiểu ông ta làm cách nào mà có thể đánh cắp bản thiết kế của tập đoàn. Quả là cáo già. Bà có một dự cảm không lành về tương lai sắp tới. Lần thiệt hại này không lớn nhưng nó như một sự cảnh báo của Đào Duy Lâm rằng ông ta đã trở lại. Chưa đầy năm phút sau, điện thoại của bà lại rung chuông:

- Thừa phụ nhân, còn một tin nữa. Chủ tịch sẽ về nước.

- Chủ tịch? – Bà Mai thoáng sững sốt.

- Vâng. Chủ tịch nói rằng ngài muốn những năm tháng cuối đời được sống trên mảnh đất quê hương.

- Khi nào chủ tịch về?

- Ngày xx. Tức là ba ngày nữa.

- Lập tức chuẩn bị cẩn thận cho chủ tịch.

- Vâng.

Chủ tịch Đào Duy Bội đã quay về Việt Nam. Quân có lẽ sẽ là người vui nhất khi biết tin này. Ông đã dành cả đời, dồn hết tâm huyết để gây dựng và phát triển tập đoàn Luxury. Ông là người khiến các nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh nể phục nhất. Lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, lập lên công ty Luxury rồi dần lớn mạnh thành tập đoàn đá quý nổi tiếng toàn châu Âu. Những khó khăn không cản nổi sự phát triển của tập đoàn. Ông còn khiến người ta kinh ngạc bởi những quyết định táo bạo, đặc biệt là tước quyền kế nghiệp của người con trưởng bởi một lí do: bán đứng tập đoàn. Tin tức ông rửa tay gác kiếm trở về quê hương sẽ khiến cho giới kinh doanh phải kinh ngạc.

Trong cùng một ngày mà phu nhân Mai nhận được một tin vui và một tin buồn. Bà không biết tâm trạng của mình nên thế nào nữa. Tạm thời việc bản thiết kế bị đánh cắp kia cứ để cho chồng bà giải quyết, bà tin rằng Giám đốc Đào Duy Lâm sẽ không nao núng trước tình huống này. Việc của bà ở Việt Nam bây giờ là chuẩn bị chu đáo đón tiếp Chủ tịch – ông nội Quân trở về.

Tại nhà vệ sinh của trường Võ Thị Sáu.

Tầm sáu đứa con gái đứng vây quanh nó, ép nó vào tường. Mặt đứa nào đứa đấy mang nặng sát khí, nhìn phong cách ăn mặc và đầu tóc là đủ biết đây là ai rồi. Một lũ nhà giàu đứ-ứ đốn. Nó liếc mắt nhìn xung quanh, thầm nghĩ mình có gây tội với ai bao giờ đâu. Nó thấy hơi sợ.

Một con bé tóc vàng xoăn lộn hất mặt nhìn nó:

- Con ranh. Mày dám gây sự với chị tao à?

- Chị các cậu là ai? Tớ không biết. – Nó nhẹ nhàng trả lời. Cái đầu đơn giản nghĩ rằng đây chỉ là một vụ nhầm lẫn.

- Chị Minh Hà. Mày còn chối à? Mày dám cướp người yêu chị ấy. - Một con khác vung tay, định tát nó.

Mấy năm học võ rèn cho nó phản xạ nhanh. Nó nghiêng người né, đồng thời chớp nhanh lấy bàn tay đang vung về phía mặt nó.

- Con chó. Mày thích gân à? – Con bé tóc xoăn vừa nãy gằn giọng, ra hiệu cho tất cả xông vào.

Lúc chớp được bàn tay định tát mình, nó thấy bình tĩnh hơn. Bọn này chỉ là cật đồng, chó đàn chứ thực ra không biết đánh đấm gì nhiều.

Một con xông vào túm lấy tóc nó. Nó cầm lấy cổ tay con bé đó, bẻ mạnh xuống khiến nó thét lên, thả tóc nó ra. Chớp lấy cơ hội, nó kéo mạnh hai tay con bé đó về phía mình, khiến con bé đó lao vào, nó tiện chân lên gối vào bụng nó, một lực không mạnh lắm, chỉ để cảnh cáo. Mấy đứa kia có vẻ chùn. Con bé tóc xoăn lao vào định đập vào bụng nó. Nó tung chân sút mạnh lại vào chân con bé. Con bé mất đà, chân trụ khụy xuống, ngã vật ra đằng sau.

- Con chó chết. – Con tóc xoăn gào lên, rút trong túi áo khoác đồng phục con dao bạc.

Nó bị bất ngờ, không kịp né, giơ nhanh tay ra đỡ. Con dao chém vào tay nó một đường dài. Máu theo đó mà chảy ra, tay áo khoác bị rách lớn. Nó cầm lấy bàn tay đang cầm con dao, lôi mạnh vào mình, tay còn lại cùi mạnh vào mặt con bé tóc xoăn.

Lũ kia nhìn thấy nó bị thương, thừa nước đục thả câu lao vào định hội đồng. Nó hơi chột. Võ nghệ chưa hoàn thiện, lại thêm cái tay bị thương thì làm sao chống lại được một lũ đông như kiến cỏ thế kia.

Một tiếng thét vang âm trong nhà vệ sinh.

- DỪNG LẠI. CHÚNG MÀY LÀM CÁI GÌ ĐẤY?

Cả lũ khựng lại, quay ra phía cửa.

Minh Hà tiến lại gần chúng nó. Gương mặt đầy tức giận.

Bất ngờ cô vung tay tát mạnh vào mặt con bé tóc xoăn.

- Chị... Sao chị...? – Con bé tóc xoăn ngờ ngàng ôm một bên má bồng rất.

- Câm mồm. Tao cho phép chúng mày đi hội đồng chó đàn thể này à? – Minh Hà gần từng tiếng một. Đám con gái xanh mặt nhìn Minh Hà.

- Cút.

Lũ con gái lục đục bỏ đi.

- Chị xin lỗi. Em có sao không? – Minh Hà chìa tay đỡ nó.

- Em không sao. Cảm ơn chị đã giúp em.

- Bọn đấy là em chị. Chị xin lỗi. Chúng nó lần này không nghe lời chị.

- Không sao. – Nó lắc đầu cười nhẹ.

- Để chị đưa em lên phòng y tế.

- Em tự đi được. Chị giúp em xử lý đồng máu này nhé. – Nó chỉ tay về phía sàn nhà. Máu của nó loang lổ trên nền gạch trắng.

- Ừm. Để chị. Em đi cẩn thận nhé. – Minh Hà gật đầu.

Nó không nói gì nữa, một tay bịt miệng vết thương, chân chậm rãi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

- Chát.

Một cái tát nẩy lửa vào mặt con bé tóc xoăn.

- Con ngu. Tao đã bảo chúng mày đi đánh nó chưa? – Minh Hà nghiêng răng tức giận.

- Em xin lỗi... Tại em thấy nó đi với anh Quân nên ngứa mắt.

- Đồ ngu. Quân mà biết vụ này thì sao? Còn vết chém ở tay nó nữa. Quân không để yên cho chúng mày đâu. Còn cả tao nữa. – Minh Hà gần như mất bình tĩnh.

Bọn con gái nghe Minh Hà nhắc đến Quân thì mặt mày xám ngoét.

- Tao sẽ đi gặp nó. Chết tiệt. Con khốn đó. Nó dám giành Quân của tao. – Minh Hà chống một tay lên trán, đay nghiệt.

- Chúng em phải làm gì hở chị?

- Tạm thời cứ để yên cho nó. Tìm thời cơ chia rẽ nó với Quân.

- Tay cậu làm sao thế? – Huyền thốt lên. Cánh tay nó băng trắng xóa, chạy từ mu bàn tay lên đến khuỷu. Nó không đến phòng y tế, căn bản là sợ cô y tế hỏi nhiều, lại nói với thầy chủ nhiệm rồi dẫn đến nhiều việc liên quan khác.

- Tổ ngã. Không sao đâu.

- Thế này mà không sao. Làm sao mà ngã? Ngã ở đâu? – Huyền sốt sắng hỏi.

- Không sao mà. Tổ đói quá, xuống canteen đây. – Nó cười khổ, tìm kẻ đào tẩu.

Không biết là may mắn hay xui xẻo khi nó vừa bước ra đến cửa lớp thì gặp Quân. Cậu tìm nó để xuống canteen cùng. Nó nuốt nước bọt. Vừa mới thoát được Huyền thì lại gặp Quân. Nó kéo kéo ống tay áo rách xuống, che đi lớp băng trắng. Nó cười nhẹ với Quân:

- Xuống canteen đi.

Quân không nói gì, cầm tay nó kéo đi.

Quân không đưa nó xuống canteen, mà là xuống phòng y tế. Nó ú ớ nhìn Quân:

- Ô...ơ. Canteen đi lối kia mà.

Quân vẫn im lặng. Cậu nâng tay nó, kéo ống tay áo khoác lên. Phần băng trắng lộn xộn đang thấm màu đỏ. Nó giật mình. Quân nhú mồm nhìn nó.

- Tớ bị ngã. Không nặng lắm... - Nó nuốt khan.

Quân kéo nó đi vào phòng y tế.

Lúc cô y tế tháo lớp băng vụng về trên tay nó, vết thương lộ ra, vẫn còn đang rỉ máu.

- Nếu cứ để thế này sẽ bị nhiễm trùng đấy. - Cô y tế lắc đầu.

Cô nói thế khác gì thêm dầu vào lửa. Quân vẫn không nói gì, im lặng nhìn cánh tay với vết chém dài của nó. Đáy mắt ánh lên những tia nhìn xót xa nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng.

Chờ cho cô y tế băng bó cẩn thận, Quân mới kéo nó đi. Nó chỉ kịp lí nhí cảm ơn cô rồi đi theo Quân.

- Tớ xin lỗi. - Nó đành phá tan cái sự im lặng đáng sợ này.

Quân dừng lại, quay người nhìn nó. Hai tay cậu cầm chặt vai nó.

- Cậu xem tớ là cái gì của cậu? - Giọng Quân nhuốm sự tức giận.

Nó nuốt khan. Quân giận mất rồi.

- Tại sao lại không nói cho tớ biết?

- Tớ...xin...lỗi. - Nó nói ngắt quãng, cúi gầm mặt như đứa trẻ con bị phạt. - Tại tớ sợ cậu lo.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Quân thở hắt ra. Nhìn khuôn mặt sưng nước của nó là cậu lại không giận được. Quân cúi xuống, chạm trán mình vào trán nó:

- Lần sau, cảm không giấu diếm.

- Ừm. - Nó nói chắc nịch.

Trong lòng nó đang mừng thầm. Quân rất dễ nguôi giận. May mà Quân không hỏi nhiều về vết thương ở tay.

Minh Hà hẹn nó tại Titop – quán trà sữa teen.

- Chào em. Vết thương ở tay em đỡ hơn chưa? - Minh Hà nở nụ cười thánh thiện.

- Em đỡ rồi. Cảm ơn chị. - Nó nói giọng khách sáo. Đến tận bây giờ nó vẫn không quen được với nụ cười của Minh Hà. Không hẳn là ghét, nhưng thật sự là khó gần.

- Ừm. Chuyện sáng nay là hiểu lầm thôi. Mấy đứa em của chị chúng nó bốc đồng quá. Em bỏ qua cho chúng nó nhé.

- Vâng. Em cũng quên rồi.

- Chuyện này có thể đừng cho Quân biết được không em?

Nó tròn mắt nhìn Minh Hà. Ánh mắt khó hiểu xuyên thẳng vào khuôn mặt sắc sảo của cô. Tại sao lại nhắc đến Quân ở đây?

- Được chứ? - Minh Hà cầm lấy bàn tay nó đang cầm trên bàn, giọng khản khản. Đôi mắt của cô bắt đầu ươn ướt.

Nó hơi lúng túng trước vẻ mặt của Minh Hà.

- Được chứ? – Minh Hà nhắc lại lần nữa.
 - Vâng. Em sẽ giữ kín chuyện này.- Nó miễn cưỡng gật đầu.
 - Cảm ơn em. – Minh Hà cúi đầu xuống.
 - Vậy em về nhé. – Nó đứng dậy bước ra khỏi quán trà sữa.
 - Chào em. – Minh Hà mỉm cười vẫy tay chào nó. Chờ nó đi khuất, cô mới giấu khuôn mặt mình sau bộ tóc đỏ xoăn nhẹ, nhếch mép cười khẩy.
- “Cứ tận hưởng cái hạnh phúc vớ vẩn này đi. Không được lâu đâu.”

16. Chương 16

Giờ ra chơi tiết 2, Quân đứng trước cửa lớp ngoắc ngoắc gọi nó. Cậu dẫn nó đến khu đất trống của trường, nơi này ít học sinh vắng lại đến vì tin đồn có “ma”.

- Trốn học đi.
 - Gì cơ? – Nó sững sờ hỏi lại.
 - Trốn-học. Đi với tớ ra sân bay. – Quân vò tay trước miệng thì thào.
 - Cậu điên à? – Nó nhìn Quân như nhìn bệnh nhân tâm thần.
 - Đẳng nào bây giờ chỉ ngồi chơi chờ nghỉ Tết chứ có học hành gì đâu mà lo. Ra sân bay đón ông nội tớ. Hôm nay ông về nước.
- Rồi không để nó trả lời, Quân cầm tay kéo nó đi. Nó ra sức ghì lại, miệng la hét:
- Bỏ ra. Tớ không trốn học. Mặc kệ cậu.
 - Hết vừa thôi không đau họng. Tớ phải cho ông tớ nhìn thấy cháu dâu tương lai.
 - Khôngggggg. Tan học tớ đến diện kiến cũng được.
- Mặc kệ nó tru tréo, Quân vẫn lôi nó đi xềnh xệch. Nó ngồi bệt xuống đất ăn vạ:
- Không. Chết cũng không bỏ học.
 - Không đi bằng chân thì để tớ bế cũng được. – Quân cười đều giả, cúi người bế xốc nó lên.
 - AAAAAAAAAAAAAAAAA..... Bỏ xuống. Thả tớ xuống.
 - Thế có đi ra sân bay không? – Quân uy hiếp.
 - Bỏ xuống. – Nó đập vào vai Quân.
 - Trả lời nhanh. Có người đi qua nhìn thấy bây giờ. – Quân đánh vào điểm yếu của nó.
- Nó nao núng, Nỡ có người nhìn thấy thì nó lại chết ngập trong bàn tán mất. Mà nhắm lại thì hôm nay cũng học toàn môn phụ. Nó thành tích tốt chưa bỏ học buổi nào. Nếu có nghỉ một buổi chắc... không sao.
- Nghĩ xong chưa? Tớ bế ra giữa sân trường đây.
- Nó nuốt nước bọt. Nó chưa thấy Quân nói mà không làm bao giờ.
- Nhưng còn cặp sách. – Nó lí nhí.
 - Để đây cái Huyền lo. Tớ dặn nó rồi.
 - Thế thả tớ xuống đã. – Nó lưỡng lự - Một lần này thôi đây.

Quân cười thích thú từ từ thả nó xuống. Nó vừa tiếp đất đã định vùng chạy thì bị Quân tóm được, lôi tuột về phía cậu. Đúng là không thể thoát được. Nó mếu máo nhìn Quân. Quân nở một nụ cười không thể đều hơn:

- Tổ tính cả rồi.

Quân dẫn nó đến cổng phụ. Cậu ái ngại nhìn nó từ trên xuống dưới:

- Cậu có biết trèo tường không?

Nó cũng nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới. Khả năng leo trèo cũng tạm ổn. Duy chỉ có cánh tay bằng bó kia.

Quân nhìn điệu bộ của nó cũng đoán được vấn đề. Bức tường bao quanh cổng phụ trường Võ Thị Sáu cũng không cao lắm, tầm 1m8.

Quân kéo nó đến gần bức tường, “chỉ đạo”:

- Cậu trèo lên trước. Tổ ở dưới đỡ cho.

Nó dùng cánh tay không bị thương, nhảy lên chộp vào bức tường. Quân bám lấy eo nó, đỡ lên. Nó như bị điện giật, chân tay tự nhiên mất hết sức. Nó quay xuống nhìn Quân bằng ánh mắt khó hiểu.

- Như thế mới dễ lên.

Sau khi trầy trụa mãi mới “đậu” lên được bức tường, nó mới dám thở mạnh. Quân cũng nhảy lên, bật nhẹ là qua được bức tường. Động tác chuyên nghiệp chứng tỏ đã trèo tường trốn học nhiều lần.

- Nhảy xuống đi, tổ đỡ cho. – Quân đưa hai tay ra bảo nó.

Nó nhắm mắt, không dám nhìn xuống. Nó sợ độ cao kinh khủng.

Nỡ Quân đỡ “trượt” thì sao?

Nó run rẩy, tay chống vào tường.

Cứ chần chừ thế này bảo vệ mà ra thì xong.

Thôi thì... thử đánh cược một lần xem.

“Bộp”.

Cảm giác mềm mại ấm áp bao trùm lấy nó. Đất mùa đông không ấm được như thế này. Hay là ngã đau quá nên nó mất cảm giác.

- Mở mắt ra đi. Xong rồi. – Quân nói, giọng như đang kìm nén điệu cười.

Nó mở mắt ra, mặt Quân to đùng đang ở sát mặt nó.

Nó giật mình. Quân đang bế nó giống kiểu bế cô dâu. Nó ngã lặn xuống đất.

Á!

- Đừng có xúc động như thế. Khi nào muốn thì bảo tổ bế cũng được mà. – Quân đỡ nó đứng dậy, phủi bụi ở áo khác đồng phục. Cậu lại tiếp tục trưng ra điệu cười không khác ác quỷ là mấy.

Tại sân bay.

Một người đàn ông khoảng bảy mươi tuổi, mái tóc bạc trắng. Khuôn mặt ông có một vài nếp nhăn nhưng khí thế bức người không hề suy giảm. Đằng sau ông là một đàn vệ sĩ mặc đồ đen.

Ông tháo chiếc kính đen ra, hơi nheo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Ông nội!

Ông quay về phía có tiếng gọi. Huyền đang vẫy tay nhiệt tình gọi ông. Gương mặt ông không chút biểu cảm nhưng đôi mắt phát ra những tia nhìn trù mền.

Huyền chạy ào về phía ông Duy Bội, ôm chầm lấy, miệng ríu rít:

- Con nhớ ông quá! Ông đi có mệt không?

- Con bé này! Lớn rồi mà vẫn không thay đổi gì cả. – Ông Duy Bội xoa đầu Huyền. Hình ảnh một vị Chủ tịch tập đoàn lừng lẫy của tập đoàn đá quý nổi tiếng được thay thế bằng hình ảnh người ông nội yêu thương những đứa cháu.

Phu nhân Mai, Quân và Phương cũng tiến lại phía ông.

- Con chào bố. – Bà Mai hơi cúi đầu, hành động cử chỉ tỏ rõ sự kính trọng.

- Chào Chủ tịch. – Quân chìa tay ra.

- Xin chào Tổng giám đốc tương lai. – Ông Duy Bội bắt tay Quân.

Quân cười lớn.

- Ông cháu mình phối hợp vẫn ăn ý.

- Nhóc con, dạo này chừng chặc lắm rồi đấy. – Ông Duy Bội đắm vào vai Quân.

Từ nãy đến giờ nó vẫn im lặng xem cảnh “đoàn tụ” của ông cháu Quân. Không phải vì vô lễ không chào ông nội Quân mà vì nãy giờ nó không thể chen vào được đoạn hội thoại của ông cháu Quân. Ông Duy Bội nghiêng người, nhìn ra đằng sau Quân – nơi nó đang đứng.

- Đây là bạn gái cháu, thưa ông.

- Cháu chào ông. – Nó cúi gập người xuống vội vã chào.

Ông Duy Bội khựng lại khi nhìn thấy khuôn mặt nó. Cơ mặt ông bất động trong vài giây. Ông sững sờ nhìn vào con bé trước mặt.

“Không! Không thể nào!”

- Ủm... Chào cháu.

- Thôi nào mấy đứa, ông mới xuống máy bay còn mệt. Để con đưa bố về, xe con chuẩn bị ở ngoài rồi. – Bà Mai lên tiếng. Bà nhận ra sự chuyển biến lạ thường của ông Duy Bội.

- Ủm. Cảm ơn con. – Ông Duy Bội ho nhẹ như để tống khứ thứ gì đó đang chèn trong cổ họng rồi sải bước. “Bọn trẻ con” lóc nhóc đi theo sau, tíu tít hỏi ông đủ thứ chuyện. Hình như “chúng” chưa kịp phát hiện ra thái độ của ông khi nhìn thấy Phương.

Quân có một gia đình rất hạnh phúc. Mọi người trong gia đình của Quân đối xử với nó như ruột thịt. Trên đường về ông nội Quân nói với nó nhiều chuyện xung quanh Quân, bà Mai luôn trù mền nhìn nó, đầy tự hào kể với ông Duy Bội về công lao “cải tạo” Quân của nó. Huyền luôn miệng khoe về chức No1 học tập của nó. Đã lâu rồi nó không được sống trong không khí gia đình đầm ấm đến như vậy. Không biết lần cuối gia đình nó quây quần ăn cơm cùng nhau là khi nào, không biết bố mẹ nó đi công tác biệt lập bao nhiêu tháng rồi. Quân siết nhẹ tay nó, thì thầm:

- Vợ!

Nó giật mình. Mặt thoáng đỏ. “Trò đùa này không vui tý nào”, nó thì thầm lại rồi dùng móng tay cắm vào mu bàn tay Quân. Nói là không vui nhưng trong lòng ai đó lại đang hạnh phúc, hai má của ai đó lại đang ửng hồng. Ai đó đang giấu nụ cười sau mái tóc đen nhánh.

17. Chương 17

Trong căn phòng rộng lớn, một người đàn ông đã ngoài bảy mươi ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế sofa, đôi mắt nhìn vô định. Trán ông gợn lên những nếp nhăn, đôi mày rậm nhứ chặt gần như thành một đường thẳng.

Một người đàn bà bước vào trong căn phòng, trên tay là một ly trà còn nghi ngút khói.

- Bố dùng trà!

- Cảm ơn con. – Ông Duy Bội nặng nề đẩy người ngồi thẳng trên chiếc ghế sofa.

- Phương rất giống con bé.

- Phải! Rất giống! – Ông Duy Bội gật gù, giọng nói có phần chua xót.

- Bố cũng đừng nên nghĩ ngợi nhiều. Chuyện đó là của quá khứ rồi. – Bà Mai khẽ thở dài.

- Ta đã từng nghĩ như thế.. Nhưng nhìn gương mặt con bé là ta lại không thể không day dứt. – Ông Duy Bội lắc đầu cười.

Bà Mai không nói gì nữa. Bà khẽ cúi đầu xuống, đi ra khỏi căn phòng với tâm trạng nặng trĩu. Cuộc sống thật kì lạ, tại sao lại có thể có hai con người giống nhau đến như vậy!

Ngay từ ngày đầu gặp bà đã thấy nó rất giống một người rồi. Có thể do nhiều năm lẫn lộn cùng chồng trên thương trường nên bà đã học được cách che giấu cảm xúc của mình. Nhưng một người nặng tình như ông nội Quân thì sao có thể che giấu vẻ sững sờ tột cùng đó được. Vẻ mặt ngây thơ non dại khiến ông dần vật suốt cuộc đời.

Những ngày đại hàn của mùa đông ngày càng thưa thớt hơn. Từng khối khí lạnh dần di chuyển. Mùa xuân thật sự đến rất gần. Không khí Tết nhộn nhịp hẳn lên.

Trường nó bắt đầu cho học sinh nghỉ Tết. Nó lôi kéo Quân đi chợ Tết với nó bằng được thì mới thôi. Chợ Tết tổ chức ở trên trung tâm thành phố thu hút mọi người dân trong thành phố.

Nó vừa nhìn thấy Quân đã lúi húi lục lọi trong túi xách cái gì đó.

- Cậu cúi xuống đây tớ bảo. – Nó giật giật tay áo Quân. Đến khổ, chiều cao khắp khiêng quá mà.

Quân cũng nghe theo, cúi người xuống. Nó đội cho Quân cái mũ len màu đen, thiết kế đơn giản và rất ấm.

- Đội vào cho ấm. Tai cậu màu đỏ rồi kia kìa. – Nó cười hi hi.

Quân mỉm cười nhìn nó. Cái nhìn rất trêu mến. Nó đang cười bỗng khựng lại. Hình như...

“Chụt!”

Đã đoán được rồi mà vẫn không thoát. Quân dạo này rất hay lợi dụng lúc nó không phòng thủ “kiss” trộm nó. Mặc dù chỉ là ở trên má thôi nhưng cũng đủ để nó chóng mặt.

Nó đơ người mất mấy giây rồi mới quay sang lườm Quân cháy mặt. Quân kéo cái mũ len thấp xuống, miệng cười nham nhở:

- Không thích thì trả đây. - Cậu cúi xuống hất hất má mình ra.

- Cậu... - Nó gơ nắm đấm lên, kiểu này là lại dí nhau chạy rồi. Yêu nhau mà cứ như hai đứa trẻ con ấy.

Quân biết có biến co chân chạy. Nó la ầm lên, tay giữ nắm đấm đuổi theo. Chân Quân dài nên chạy nhanh, còn nó được cái “mình dài chân ngắn” đuổi đằng sau chết mệt, thở không ra hơi. Nó đuổi sức đành phải đứng lại, chống tay vào gối thở hổn hển.

- Đào Duy Quân, cho cậu ba giây, không ra đây là không xong đâu.

Cứ tưởng Quân sẽ lì lợm không ra, ai ngờ cậu dứt tay vào túi đựng đĩnh đi ra thật.

- Đâu? Trả đây? – Quân nghịch ngợm chìa má mình ra lần hai. – A... Đau... Móng tay sắc.

Nó mồm môi mồm lợi bẹo má Quân, cho đến khi má Quân đỏ lên nó mới thả ra.

- Hê hê hê... Đã ơi là đã. – Nó xoa hai tay vào nhau, vẻ mặt cực kì mãn nguyện.

- Thôi, đi. Tý nữa là không chen vào được đâu. – Quân cầm tay nó dẫn đi.

- Tha cho cậu đấy. Hôm nay tớ có chuyện vui nên không muốn xử đấy. – Nó cười híp mí, giơ hai ngón tay thành hình chữ V chìa về phía Quân. – Hôm qua bố mẹ tớ về rồi.

- Thế à? Chúc mừng. – Quân gật đầu với nó.

- Hi hi. Thích cực. Bố mẹ tớ mang nhiều quà lắm. – Nó cười toe toét.

“Nhưng thứ cậu cần ở bố mẹ đâu phải là quà. Sao lại phải giả vờ vui vẻ như thế?”

Chợ Tết thực sự rất đẹp. Chợ chia làm ba khu: khu cây cảnh, khu đồ trang trí và khu đồ lưu niệm.

Vừa bước chân vào chợ là nó đã quên hết mọi chuyện trước đó, tíu ta tíu tít xem đồ. Quân chỉ im lặng đứng cạnh nó. Nó mua rất nhiều lì xì loại to, họa tiết hoạt hình, đúng với kiểu trẻ con của nó. Còn một đồng đồ trang trí mà kể không hết được nữa.

- Cậu không mua gì à? – Bây giờ nó mới để ý đến Quân.

Quân chỉ lắc đầu cười với nó.

- Đây. Tặng cậu. – Nó đặt vào tay Quân một vật nhỏ hình vuông. – Bùa cầu may đấy, linh cực.

- Cậu bây giờ vẫn tin vào bùa chú à? – Quân phì cười.

- Cầm cười. Tớ chọn mãi mới được đấy. Bên trong còn có đồng xu may mắn nữa đấy. – Nó phồng mồm giải thích.

- Cảm ơn vợ. – Quân lại bắt đầu trêu nó, nụ cười trên khuôn mặt cậu vô cùng hạnh phúc.

- Đã nói cấm gọi như thế cơ mà. – Nó đập vào vai Quân cảnh cáo.

Bỗng có một tiếng nổ lớn gần đấy. Nó tự nhiên hồn hết lên, lôi tay Quân chạy ra chỗ có tiếng nổ.

- Pháo. Quên mất Tết là phải chơi pháo. Nhanh lên. – Nó hối Quân.

- Cậu cũng chơi pháo à? Có phải con gái không thể? – Quân nhìn nó đang hứng khởi bằng ánh mắt kinh dị.

- Tết là phải chơi pháo chứ. Nhanh nhanh, tớ mua cả phần anh Hùng nữa. Nhanh không công an đuổi đi bây giờ.

Gian hàng bán pháo nhỏ, nằm khuất trong khu chợ. Chắc vừa nãy có ai nghịch ngợm đốt pháo nên mới có tiếng nổ như vậy. Pháo ở đây nhiều vô kể. Nó như được nhảy vào kho báu, mắt sáng trưng như đèn ô tô. Nó nhặt một đồng pháo: pháo diêm, pháo bông, pháo thăng thiên, pháo gụ,...

- Cậu đang tiếp tay cho việc tiêu thụ hàng quốc cấm đấy. – Quân nói với nó khi vừa bước ra khỏi khu bán pháo, tay cậu đang xách một đồng pháo mà nó vừa mua.

- Kệ chứ. Cậu có biết chơi pháo không? – Nó nói mà không nhìn Quân, mắt vẫn đang dán chặt vào hộp pháo trên tay.

- Chỉ cần châm lửa là được mà. – Quân chеп miệng.

- Ngố. Phải có kĩ thuật nữa. Cậu phải châm lửa làm sao mà pháo nó nổ lúc cần thiết. Anh Hùng nghề vụ này lắm. Năm ngoái dí pháo vào tớ suốt.

- Đấy là do cậu không biết chơi.

- Cậu thử xem. Anh Hùng đốt pháo giỏi lắm ấy. – Nó chu mỏ.

- Được. Để xem.

- Tớ về nhà tớ, cho cậu xem anh tớ giỏi thế nào. – Nó vênh mặt. Về khoản nghịch thì nó chưa thấy ai hơn được ông anh to đầu mà vẫn trẻ con của nó.

- Ôk. – Quân gật đầu chắc nịch, bấy lâu nay nó không thấy cậu đập phá chắc lại quên mất thằng nhóc nào đốt tóc nó hồi trước rồi.

Theo như giao hẹn thì vừa đi chợ Tết xong Quân đến nhà nó “độ tài” nghịch pháo với anh Hùng. Anh Hùng những ngày này rất nhàn nhã vì công ty cho nghỉ Tết dài ngày.

Nó vừa vào đến sân đã hét ầm lên:

- ANH HÙNG OI! PHÁO!

Ai nghĩ anh Hùng vẽ mặt hình sự cộng với biệt tài thét ra lửa như thế lại cực kì trẻ con, vừa nghe thấy nó nói “pháo” là anh đã chạy từ phòng khách ra ngoài sân, gương mặt hớn hở không kém gì nó:

- Đâu? Đưa đây tao với mày “solo”.

- Ai dám đấu với anh. – Nó bĩu môi chìa túi pháo ra.

- Em chào anh. – Quân hơi cúi đầu chào anh Hùng.

Anh Hùng vừa nhìn thấy Quân như bị “đứng hình”. Anh quay sang nhìn nó, cái nhìn cháy lửa, kiểu như “Có khách sao mày không bảo với tao?”. Nó nhún vai tinh nghịch trêu ông anh trai.

Mới đầu chỉ gượng gạo thế thôi chứ đến lúc đốt pháo thì nó có cảm giác anh Hùng với Quân như hai nhóc trẻ con bằng tuổi. Nghịch không kém gì nhau.

Nó và Quân là một đội, anh Hùng một đội. Hai đội thi nhau đập pháo diêm vào nhau. Tiếng pháo cùng với mùi thuốc nổ nồng nặc. Nó và Quân núp ở cây xoài trước sân, anh Hùng núp ở trong vườn. Mỗi lần anh Hùng ném pháo về phía nó, nó đều hét inh ỏi và bịt hai tai lại. Quân cũng ghê gớm không kém, ném liên một lúc năm sáu quả pháo. Cả sân nhà nó “rộn ràng” tiếng pháo. May là bố mẹ nó đi chuẩn bị sắm Tết chứ không thì nó và anh Hùng phải ăn mấy cái cốc. Đang núp bỗng anh Hùng đánh liên, chạy ra chỗ nó đập một đồng pháo rồi bỏ chạy. Nó và Quân không kịp trở tay, pháo nổ như bom Mĩ. Nó và Quân đuổi theo anh Hùng, chạy một mạch lên tầng hai. Quân bắt được anh Hùng, cả hai đổ kên xuống sàn nhà.

- Anh rể, em xin lỗi!! Tất cả vì người yêu emmmm. – Quân cố tình kéo dài giọng trêu anh Hùng.

- Hây da! Fire in the hole. – Nó xắn tay áo cầm cái dép bông đi trong nhà hớn hở xông vào đập anh Hùng.

- Aaaa... Thôi thôi anh thua. Chúng mày cạy đông. – Anh Hùng nằm sõng soài dưới nền nhà, giơ hai tay lên đầu hàng.

- Yes. Thắng rồi. – Nó nhảy cẫng lên, tí tởn chạy lại đỡ Quân dậy.

- Nghịch như nhau, thảo nào mà yêu được nhau. – Anh Hùng phũ tay áo. - Xuống xử nốt đồng pháo còn lại đi. Nhanh không bố mẹ về là nghỉ đấy.

- Yeah! Quân thân mến nhanh lên. - Nó lôi tay Quân kéo đi xênh xệch.

Quân bật cười trước điệu bộ của nó. Nó luôn là người mang lại nụ cười tự nhiên nhất cho cậu.

- Cái này châm lửa thế nào nhỉ? – Nó xoa cằm, tay vịn vào quả pháo gụ trong tay.

- Như thế này này. – Quân lấy quả pháo trong tay nó, châm lửa vào dây được giấu kín sau lớp giấy trắng. Quả pháo phụt tóe những tia lửa, xoay tròn như cái gụ.

- Ủầy uầy, đẹp thế. – Nó kinh ngạc nhìn quả pháo.

Và cứ thế Quân cùng nó đốt hết các quả pháo còn lại. Anh Hùng đứng cầm máy quay quay lại tất cả các cảnh pháo nổ - trò mà theo nó là rất ngớ ngẩn.

Chơi pháo chán, nó đòi vào trong nhà pha nước. Ở ngoài sân, Quân và anh Hùng đang ngồi nghỉ ở bộ bàn ghế nhỏ. Anh Hùng đáp cho Quân một cái thẻ nhớ.

- Cửa chú đấy.

- Tks anh. Hình nét chứ anh?

- Anh quay mà. Yên tâm. – Anh Hùng vỗ vai Quân. – Con bé cười nhiều phết.

- Anh quay được hết chứ? – Quân giật giật hàng lông mày.

- Hết. Chú nhờ anh thì anh phải quay cẩn thận chứ.

- Haha. – Quân cười lớn.

Anh Hùng bỗng đổi giọng, đổi cả nét mặt:

- Nhớ đối xử tốt với con bé nhé. Nó rất nhạy cảm đấy.

- Vâng. Em hứa.

- Tốt. Nếu có chuyện gì xảy ra, anh nhất định sẽ cho chú một trận đấy. – Anh Hùng gật gù.

Nó khệ nệ bê khay nước ra. Trên khay là ba ly nước dâu màu đỏ tím nhìn hấp dẫn. Quân đỡ khay nước cho nó, nháy mắt thì thầm:

- Vợ mình đảm thế.

Nó lườm Quân, lén cẩu vào sườn Quân.

- Đúng em gái anh có khác, ngon thế. – Anh Hùng bắt đầu trêu nó. - Mọi khi có bao giờ thấy mỳ pha nước cho anh dâu, hôm nay lại thảo thế?

- Anh không uống thì đưa cho em. – Nó lườm, với tay định chộp lấy ly nước.

- Quên đi. – Anh Hùng gạt tay nó ra.

Cả ba đang ngồi “chém gió” rất vui vẻ thì có tiếng xe ga ngoài cổng. Nó phản xạ nhanh nhất. Nó đặt ngay ly nước xuống, vừa hét vừa chạy ra cổng:

- Con ba con tía con bu!

Quân trợn mắt. Chào bố mẹ cái kiểu gì thế. Anh Hùng phì cười, đứng dậy vỗ vai Quân:

- Chẳng biết nó học ở đâu cái kiểu chào đấy nữa.

Bố mẹ Phương đi mua sắm Tết về, trên xe có rất nhiều đồ. Nó nhanh nhẩu xách mấy cái túi giúp mẹ. Quân và anh Hùng bê mấy cái thùng đồ vào nhà. Bố Phương – ông Quyền lau mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán, chỉ tay về phía anh Hùng và Quân:

- Hai đứa ra đầu ngõ khênh chậu hoa vào giúp bố.

- Bố còn mua hoa nữa? – Anh Hùng sững sốt nhìn ông Quyền.

- Thì sao? Tết nhất bố phải mua hoa chứ. Nhanh lên, taxi đang chờ.

- Vâng ạ. Bác cứ để cháu. – Quân xắn tay áo lên, cơ hội ghi điểm trước mặt “bố vợ tương lai”.

Nó xách xong các loại túi của mẹ - bà Hương thì cũng là lúc Quân và anh Hùng khiêng xong chậu hoa đào của ông Quyền. Lúc này mọi người mới vào nhà nói chuyện và có thời gian để nhận ra sự có mặt của Quân. Quân lễ phép cúi đầu:

- Cháu chào hai bác.

- Bố mẹ, đây là... bạn...trai... con. – Nó ngượng ngùng cúi đầu, hai má đỏ như trái đào.

Bà Hương che miệng cười khê còn ông Quyền vẫn giữ nét nghiêm nghị trên khuôn mặt.

- Hai đứa quen nhau lâu chưa? – Ông Quyền lên tiếng hỏi.

- Dạ chúng cháu là bạn từ cấp hai. Quen nhau được gần 5 năm. Cháu và bạn ấy bắt đầu làm người yêu từ ngày Noel. – Quân trả lời, âm điệu mang khí chất nghiêm túc.

Ông Quyền nhìn Quân mấy giây. Ông có vẻ bề ngoài hơi dữ dằn nhưng thực ra con người ông sống rất tốt bụng, có trước có sau và cực kì thoải mái theo phong cách sống phương Tây.

Ông cùng bà Hương hỏi Quân một lúc. Thực ra cũng chỉ là những câu hỏi xoay quanh gia đình và trường lớp. Cuối cùng, ông nhìn Quân và nó rồi chỉ nói thế này:

- Chuyên của hai đứa, bố mẹ không cấm. Tình yêu tuổi học trò là tình yêu trong sáng nhất. Bố mẹ chỉ mong các con đừng vì yêu đương mà sa sút học hành. Còn vấn đề này, có lẽ là tế nhị nhưng bố mẹ vẫn phải nói với các con, đó là hãy biết giữ mình, đừng làm những chuyện vượt quá giới hạn. Các con cũng biết bố mẹ đều bận rộn nay đi công tác mai đi công tác không thể quản lý các con được. Bác thấy Quân cũng là người tử tế đứng đắn. Bác tin tưởng cháu, cháu sẽ không làm hai bác thất vọng chứ?

- Vâng. Cháu hứa với hai bác. – Quân gật đầu thẳng thắn.

- Vậy là tốt rồi. – Ông Quyền cười xòa. – Dù gì cũng thân nhau như người một nhà, Tết này cháu đến dùng bữa với gia đình bác được không?

- Cháu cảm ơn bác. Chắc chắn cháu sẽ đến.

Nó lén mỉm cười. Thật may là bố mẹ nó sống rất hiện đại. Cả gia đình nó và gia đình Quân đều chấp nhận mối quan hệ này. Giai điệu bài hát “OAH” mà Quân hát tỏ tình với nó trong đêm Noel tự nhiên cứ vang lên trong đầu nó. Hạnh phúc quá!

18. Chương 18

Ngày 30 Tết.

Sau gần một tuần chuẩn bị thì hôm nay nó được “đặc cách” cho tự do. Bây giờ đây nó đang thong dong đi bộ trên đường ngắm nhìn cảnh ngày xuân. Nó là một đứa nghiện ăn vặt, tí như lúc này đang vừa đi vừa hút trà sữa ngon lành. Nó cực thích việc vừa đi lượn phố vừa thưởng thức ẩm thực như thế này. Chính vì thế nên khuôn mặt lúc nào cũng bầu bĩnh, hai má phúng phính cùng với nước da trắng hồng, trông nó chẳng khác gì đứa trẻ con, nhìn mặt là biết quanh năm không bị chết đói. May mắn là thân hình nó cũng không gọi là béo, chỉ là hơi dư cân, điểm nhấn là cái bụng. Không hẳn là bụng nhiều mỡ nhưng lại đầy đặn, tạo cảm giác đầy sức sống chứ không phẳng lì, da bụng dính da lưng như những cô người mẫu thân hình “cò hương”. Đôi chân thon. Nó có sở thích đặc biệt là hay đi giày thể thao, từ ngày đuổi bắt Quân thành cơm bữa thì nó lại càng thêm yêu đôi giày màu đỏ này.

Tết tạo cảm giác cho con người ta sự rạng rỡ hứng khởi. Dù không có gì khiến ta vui nhưng nhìn hình ảnh đậm chất Tết trên đường, bất chợt ta thấy lòng mình rạo rực, vui mừng và vô thức nở nụ cười thật hạnh phúc. Nó vừa đi vừa ngoáy ngoáy cái đầu nhìn hai bên đường, không kìm chế được mà giờ điện thoại chụp lại những khoảnh khắc đẹp của Tết.

Đang tập trung chụp ảnh bỗng có một bàn tay cầm lấy điện thoại của nó. Một cái đầu áp sát bên cạnh mặt nó. Nó giật mình quay sang thì... “tách”. Toàn cảnh khuôn mặt ngơ ngác của nó được thu vào trong điện thoại. Quân nở nụ cười ma quái, ngón tay lướt lướt trên màn hình điện thoại của nó.

- Mặt cậu... ừm... ngộ thật đấy. – Quân kéo hai bên mép xuống thành hình chữ V ngược, nghiêng đầu một cái.

- Cậu... làm tớ giật mình. Trả máy tớ đây. – Nó kiễng chân với với cái điện thoại trên tay Quân.

- Từ từ đã, gần xong rồi. – Quân nâng cao tay, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại. – À... xong rồi.

Nó chớp nhanh lấy cái điện thoại. Hình ảnh to đùng trên màn hình khiến nó suýt ngất.

Khuôn mặt nó và Quân chiếm hết màn hình. Mặt Quân cười thì cực tươi, mái tóc ngắn hất ngược ra sau nghịch ngợm, nụ cười tỏa nắng còn nó thì... ôi thôi, cái mặt ngơ ngác, mắt mở to, miệng khê mở, cái môi hồng hơi cong lên, hai tay cầm chặt cốc trà sữa.

Miệng nó méo xệch. Quân chụp ảnh “dìm hàng” nó. Nó vội vàng nhấn nút Delete. Nhưng đến phần xác nhận Yes or No thì nó khựng lại. Nó và Quân chưa có ảnh chụp chung như thế này bao giờ, lại còn rất tự nhiên nữa chứ. Ngón tay nó do dự, gẩy lên gẩy xuống không biết chọn nút nào. Nó hít một hơi. Chết không xóa. Ngón tay mạnh mẽ nhấn vào nút No. Hành động dừng cảm phết.

Quân chìa màn hình điện thoại của cậu ra cho nó xem:

- Đẹp nhé. – Hình nền chính là bức ảnh “dim hàng” kia, thì ra lúc này cậu không trả ngay điện thoại cho nó là còn bận gửi ảnh sang máy mình.

- Chết này. – Nó cầu vào hông Quân khiến cậu giật nảy người.

Quân bỏ qua hành động dã man của nó, hai tay cậu áp lên hai má búng ra sữa của nó như nựng trẻ con:

- Sao giờ này lại trốn nhà đi chơi thế? Cho tớ đi với.

- Tớ đi mua pháo.

- Cậu chơi chưa chán à?

- Hết Tết mới chán được. Đi thôi, người ra cũng sắp nghỉ rồi. – Nó chủ động cầm lấy tay Quân – hình như đây là lần đầu tiên.

Nó không để ý đến hành động tự nhiên của mình mà sải bước trên đường, làm sao biết được rằng có ai đó bên cạnh mình đã mỉm cười, đôi mắt híp lại thành đường cong – đôi mắt cười quynh rữ. Tia ấm áp từ tay ai đó đang truyền thẳng lên trái tim căng đầy mãn nguyện kia.

Quân mặc bộ thể thao màu trắng. Chắc là từ nhà đi. Nó cũng chả buồn thắc mắc xem có phải cậu ta theo dõi mình không, tay trong tay với Quân nói chuyện trên gỏi dưới biển, từ cái việc hôm trước dọn nhà bị anh Hùng cầm con chuột chết dọa chạy khắp nhà đến việc bà Hương là kimbab chiên ngon tuyệt vời, ông Quyền mới mua một bộ bàn ghế bằng gỗ đắt tiền chào năm mới.

- Cậu kể cho tớ nghe về gia đình cậu đi. Nhà cậu hạnh phúc thế mà? – Nó lắc tay Quân.

- Cậu nghĩ là hạnh phúc à? - Giọng Quân hơi chùng xuống, đôi mắt như phủ màn sương mờ mịt, hờ hững nhìn ra xa.

Nó ngạc nhiên nhìn Quân. Nó mới nói sai gì à?

- Ừm... Cũng hạnh phúc. – Quân gật gù. Chuyện gia đình cậu sẽ nói cho nó biết nhưng không phải là lúc này.

Nó dừng lại, quay sang nhìn Quân. Các cơ mặt của nó cứng lại, đôi mắt xoáy vào gương mặt Quân.

- Cậu giấu tớ điều gì đúng không?

- Sao cậu nghĩ tớ giấu cậu? – Quân bật cười trước gương mặt cụ non của nó. Về khoản nghiêm nghị bức người thì nó nên đi học mười năm nữa may ra mới làm cho Quân khiếp sợ.

- Tại lúc này cậu nói như kiểu gia đình cậu có trục trặc gì vậy. – Nó bắt bẻ.

Quân không biết có nên thán phục trước tài suy đoán của nó không. Hình như nó từng kể với cậu rằng nó thích đọc truyện trinh thám thì phải.

- Ừm. Về cơ bản là tớ thấy gia đình tớ không hạnh phúc bằng gia đình cậu. – Quân chep miệng.

- Thế à? – Nó cúi đầu, tay kéo kéo cái nơ trên cổ áo, cái mặt lộ rõ sự xấu hổ.

Quân lén nhìn nó rồi bật cười một cái. Nó dễ đối phó thật.

Hạnh phúc? Cũng đã từng hạnh phúc và sẽ hạnh phúc nếu như bác cậu không bán đứng tập đoàn như thế. Quân chớp mắt một cách chậm chạp. Có cho vàng cũng không thể tưởng tượng được người bác ruột của mình lại cho người gây nguy hiểm cho cậu. Ai nghĩ được rằng vì tiền mà bác cậu chấp nhận bán rẻ tình thương ruột thịt. Đây không còn là tranh chấp mâu thuẫn của những người trong họ mà đã trở thành xung đột có thể chỉ còn một mất một còn. Quân sao dám quên đi cái ngày cậu mới tám tuổi, một nhóm người lạ mắt bắt cóc cậu đến một ngôi nhà hoang, khi mọi chuyện bị bại lộ bác cậu kều dao vào cổ đe dọa ông nội. Nếu như không phải cậu cao số giằng mạnh tay bác cậu ra và cùng với sự trợ giúp của vệ sĩ thì chắc giờ cậu đã không còn ở đây vui vẻ với nó. Bà Mai nói đúng, bác cậu đã từng là người tốt nhưng lại bị ma lực của đồng tiền làm ở mắt. Còn một bi kịch nữa của bác cậu mà cậu chỉ được nghe mẹ cậu kể lại, rằng con gái bác cậu đã bị chết trong một vụ tai nạn. Vợ của bác là một người đàn bà nhan hiếm, rắn độc. Có lẽ ông

trời có mắt đã trừng phạt bà ta. Căn bệnh tim tái phát cướp đi sinh mạng của bà ta khi đang giao tiền cho bọn bắt cóc Quân. Đúng là quả báo. Đối với ông ta, cậu không biết nên cảm giận hay thương cảm nữa.

Quân rút điện thoại ra. Màn hình điện thoại của cậu dán gương. Qua mặt gương, một chiếc Camry màu đen đang tà tà đi đằng sau hiện ra rõ ràng. Quân liếc trộm sang nó. Nó mãi mê chụp ảnh đường phố, không hề biết tý gì. Một cánh tay áo đen gác ra ngoài cửa xe oto. Quân gạt đầu. Cánh tay đó thu lại và chiếc Camry đi lùi lại, khoảng cách xa hơn lúc này.

- Cậu điệu thế. Soi gương cơ à? – Nó bĩu môi nhìn Quân.

- Chuyện. Đẹp trai mà. – Quân giả vờ giơ điện thoại ra trước mặt, tay vuốt vuốt những lọn tóc ngắn hất về đằng sau.

- Eo. – Nó nhăn mặt lè lưỡi. Trông không khác gì con khỉ ăn ớt. - Tởm quá!

Ngoài ăn uống ra chắc pháo là trò thứ hai nó cai mãi không được. Đừng để vẻ bề ngoài ngây thơ nhút nhát cùng với bảng điểm của nó đánh lừa. Sâu trong tâm hồn nó là một bản tính nghịch ngợm rất ghê gớm.

Sau lần “đánh du kích” với anh Hùng cùng Quân, tay nghề chơi pháo của nó được nâng lên đáng kể. Nó cực kì thủ đoạn. Lợi dụng lúc Quân bận nghe điện thoại, nó len lén đập quả pháo ra chân cậu. Pháo nổ cái “Bùm!”. May là thần kinh Quân tốt nếu không chắc tim cậu ngừng đập mất. Căn bản là loại pháo nó mua là loại đặc biệt, nổ to gấp ba lần pháo bình thường. Quân bẹo má nó cảnh cáo rồi quay sang nói nót với người ở đầu dây bên kia còn nó thì cười khanh khách. Quân cúp máy, quay sang nó, mặt mày cực kì hình sự. Cậu bắt ngờ đưa hai tay bẹo má nó.

- Đạo này không thấy tớ nói gì là bắt đầu tạo phản à? – Quân “hỏi tội” nó.

- Á á á... Cứu cứu.... Chừa rồi... Tha cho tớ... Á á... - Nó la thất thanh, tay vung loạn xạ.

Trêu nhau mệt nghỉ nó kéo Quân vào công viên. Nó nhất quyết bắt Quân ngồi cùng nó trên cái xích đu màu trắng, thiết kế kiểu băng ghế dài có chỗ tựa.

Nó quay đi quay lại cái đầu, mắt chăm chú nhìn xung quanh. Sau khi “ngắm nghía” thỏa mãn, nó búng tay cái “chóc” về phía Quân:

- Thiên thời địa lợi nhân hòa rồi. Tớ với cậu chụp ảnh đi. Chụp cẩn thận, không tính cái hình chụp trộm kia.

- Ừm. Chụp hình với người nổi tiếng là hiếm lắm đấy. – Quân gạt gù.

Nó lườm Quân rồi lấy điện thoại trong tay Quân. Lí do đơn giản là máy Quân xịn hơn máy nó, chắc là chụp ảnh chắc cũng đẹp hơn. Nó cặm cụi tìm kiếm Camera rồi xoay ngược điện thoại ra trước mặt.

- Rồi ok. Cười nhé.

Lúc nó gần chạm vào nút Chụp thì Quân bỗng cử động vòng tay qua vai nó, những ngón tay trắng trẻo thon dài chạm vào má nó và... kéo dẫn ra. Tất cả chỉ gói gọn trong một giây. Nó không kịp dừng lại, ngón tay chạm vào nút Chụp.

Ôi cái ảnh! Quân hình như không thích mặt nó bình thường trong ảnh thì phải. Khuôn mặt nó đang cười thì bị bẹo má, nụ cười kéo dài ra và méo méo. Tuy vậy nhưng vẫn rất đáng yêu. Còn Quân thì lúc nào chả đẹp, ăn ảnh thế còn gì. Quân hơi ngả ra sau, tư thế thoải mái, tay vòng bẹo má nó nghịch ngợm đôi chút ngổ ngáo.

Không để cho nó kịp xóa ảnh, Quân rút cái điện thoại trong tay nó rồi chạy mất. Nó bực bội đuổi theo, nhảy nhẩy lên với lấy cái điện thoại trong tay Quân, luôn miệng chỉ chóc đòi lại.

Xẩm tối, Quân gọi taxi chở nó đến nhà hàng Hải Đăng. Nó trợn mắt nhìn Quân, có cần phải xa xỉ thế không? Nhà hàng Hải Đăng dành cho giới quý tộc mà nó thỉnh thoảng đi qua chỉ dám ngoái nhìn mà trầm trồ vì vẻ bề ngoài to lớn và lộng lẫy.

Nó chợt nhận ra rằng sao giờ này Quân lại không về nhà, chẳng lẽ lại không đón giao thừa ở nhà? Nó đem thắc mắc của mình nói với Quân thì chỉ nhận được câu trả lời như thế này đây:

- Cả nhà tớ về quê rồi. Tớ không có chìa khóa vào nhà. 10h mới về.

Nó ho sù sụ. Thảo nào mà Quân hôm nay giống kẻ vô gia cư thế. Nó cầm tay Quân lắc lắc, định nắn nỉ cậu thay đổi nơi đến thì nhận ra bàn tay Quân lạnh ngắt, nó thốt lên:

- Oh My God! Tay cậu lạnh thế?

Rồi nó cầm hai bàn tay Quân áp lên má mình.

- Đã ấm hơn chưa?

- Ấm như ném mới rán xong. – Quân cười thành tiếng. Đôi bàn tay hình như có lạnh đâu, ấm thế này cơ mà!

Bữa tối - tất nhiên là xa xỉ. Nó chẹp miệng nhìn bàn thức ăn trước mặt, lòng thâm tiếc rẻ. Bữa ăn thường ngày của Quân cũng như thế này à? Nó luôn băn khoăn trong lòng câu hỏi là nếu là thật thì tại sao Quân không béo nhỉ. Nó mà trong địa vị của Quân chắc giờ hơn cả béo phì. Nó tắc lưỡi. Dù gì cũng đã gọi ra rồi, không ăn thì phí. Nhưng trước tiên cũng phải chặn cái sự hoang phí của Quân lại đã.

- Cậu không thấy lãng phí à? – Nó đưa ánh mắt thăm dò ra ghế ngồi đối diện.

- Không. Bình thường mà. – Quân trả lời tỉnh bơ.

Nó lườm Quân. Chắc tại Quân “giao lưu” với anh Hùng nhiều nên học được bệnh đùa dai này. Thấy mặt nó có vẻ nghiêm trọng, Quân bắt đầu dĩ gờ hai tay đầu hàng:

- Biết rồi biết rồi. Coi như hôm nay là ngày đặc biệt đi.

Nó thở hắt ra. Lí do chuỗi thế!

Bỗng có điện thoại của anh Hùng. Nó bắt máy. Máy nó có ưu điểm là loa điện thoại to dã man. Thế là Quân “vô tình” nghe được cuộc nói chuyện của nó. Chất giọng ngang phè phè đặc trưng của anh Hùng vang lên:

- Bố mẹ bảo là năm nay ày đặc cách. Muốn đi đâu thì đi trước một giờ phải về nhà. Nhớ chưa?

- Vâng em biết rồi.

Chờ nó cúp máy Quân với cười toe toét với nó:

- Bố mẹ cậu tâm lý thế.

- Năm nay có sự khác biệt. - Mắt nó cũng híp lại thành đường thẳng.

- Vậy đến nhà tớ đón giao thừa. Sẽ vui lắm đấy. – Quân có vẻ phấn khích. Mặc kệ nó nghĩ gì, cậu nói luôn

- Thống nhất thế nhé. Cũng gần đến lúc mẹ tớ về rồi, ăn thông thả rồi về.

Quân chơi chiến thuật đánh “xáp lá cà”: gấp thức ăn lia lịa ép nó ăn để iệng nó không có thời gian từ chối. May mà ăn trong phòng VIP chứ nếu ngồi ở ngoài thì chắc nó chết vì xấu hổ mất.

Lúc nó và Quân lục đục xuống taxi thì chiếc Limo chở gia đình Quân cũng đỗ lại trước cổng. Chẳng cần nó phải lên tiếng, Huyền đã chạy một mạch từ trên xe xuống ôm chầm lấy nó:

- Tớ biết mà! Chờ cậu cả ngày. Ở đây đón giao thừa với tớ đi!

Nó gượng cười với Huyền, thân nhau được một thời gian khá dài mà nó vẫn chưa thực sự quen được những hành động bất ngờ này của cô.

Mọi người trên xe cũng từ từ đi xuống. Nó lễ phép cúi đầu chào mọi người. Ngoài những gương mặt thân thuộc ra thì nó còn thấy có hai người - chắc là vợ chồng – chưa gặp bao giờ. Người đàn ông có nhiều nét giống với ông nội Quân và người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu, rất đẹp.

Hai người nhìn thấy nó cũng đứng sững lại, đôi mắt không giấu được sự bàng hoàng. Bà Mai hiểu ý khê ra hiệu cho họ. Quân giới thiệu với nó:

- Đây là chú Lập và cô Minh, tức là bố mẹ của Huyền. Còn đây là bạn gái cháu.

- Cháu chào cô chú. – Nó gập người.

- Chào cháu. – Chú Lập ôn hòa. – Hai đứa rất đẹp đôi.

Nó cười xấu hổ, tay đưa lên gỡ gỡ đầu vụng về.

Đồng hồ điểm đúng 12 giờ. Pháo hoa được phóng ra, sáng cả nền trời. Thời khắc giao chuyển giữa hai năm đã đến. Mọi người lắng lòng mình xuống trước màn pháo hoa rực rỡ, mong rằng năm mới sẽ có những sự thay đổi tích cực hơn. Người lớn là vậy chứ bọn trẻ con thì lại cực kì vô tư.

Huyền xông xáo chạy lên sân thượng đòi xem pháo hoa nhưng bị Quân đá xuống tầng. Lí do thì chắc ai cũng hiểu.

Sân thượng rộng lớn, phần lan can uốn lượn, xung quanh là các chùm đèn hình tròn lấp lánh - rất quý tộc. Nó vịn tay vào lan can, kiễng chân hướng ra vùng trời đang rực rỡ sắc màu bởi pháo hoa. Quân đứng cạnh nó canh chừng nỡ không may nó... ngã xuống. Nó thật sự rất hồn nhiên, mỗi đợt pháo hoa bắn lên là nó nhảy cẫng lên, cầm tay Quân lắc lắc rồi chỉ trở về phía pháo hoa phấn khích. Rồi nó dần dần im lặng, dường như đang suy nghĩ. Nó chấp hai tay trước mặt, nhắm mắt xuống lẩm nhẩm.

- Xong rồi. – Nó ngẩng đầu lên - Tổ ước chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.

- Điều ước đó sẽ là hiện thực. – Quân gật đầu. – Và tớ sẽ là người giúp cậu thực hiện.

Nó quay sang nhìn Quân thì chạm phải ánh mắt dịu dàng của cậu. Ánh đèn phản chiếu vào khuôn mặt của cậu. Nó nhận ra Quân rất đẹp, đẹp như hoàng tử trong truyện cổ tích. Đằng sau là nền pháo hoa trắng lè càng làm cho Quân trở nên nửa thực nửa mơ hơn.

Quân như đang dần hòa vào màn trời đầy sắc màu kia.

Nó vô thức đưa tay mình ra chạm vào mặt Quân. Một giọt nước mắt lăn trên má nó. Nó vội vàng lau đi giọt nước đi.

Quân cầm lấy bàn tay lau nước mắt của nó, hôn lên lòng bàn tay:

- Tại sao lại khóc?

- Vì cậu... là... thật.

- Tớ là thật...và cậu cũng là thật.

Quân cúi người xuống gần nó.

- Tình yêu của chúng ta cũng là thật.

Nó khẽ nhắm mắt lại.

Một nụ hôn ấm áp và ngọt ngào.

Cảm giác rất mềm mại.

First kiss lãng mạn như thế đấy!

19. Chương 19

Chín ngày nghỉ Tết trôi qua kể cũng nhanh. Tết đi qua để lại chút lưu luyến trong lòng mỗi người.

Cái Tết năm nay có lẽ là cái Tết ngọt ngào nhất trong đời nó. First kiss đẹp như trong truyện tranh. Nó vẫn còn nhớ như in cảm giác mềm mại ấm áp khi Quân hôn nó. Tất cả cái dây thần kinh cảm giác đều tập trung tại đầu môi.

Chả trách đêm đó có một con bé thức suốt đêm ôm con gấu bông to bằng người mà trò chuyện. Điên đến nỗi mà bố mẹ nó nửa đêm sang phòng nó xem có bị làm sao không.

Tết là không thể thiếu lì xì. Nó lại là đứa không thích làm theo kiểu bình thường. Nó mừng tuổi cho tất cả mọi người những tờ tiền... một trăm nghìn tỷ đô la Zimbabwe. Thật sự là rất chơi nổi. Đến cả ông nội Quân là người đỉnh đặc điểm tính mà cũng phải bật cười trước phong bao lì xì của nó.

Một ngày bình thường như mọi ngày, nó cùng Quân đến trường. Cái lạnh biến nó thành con “sâu ngủ”. Không biết đây là lần thứ mấy nó ngủ trên xe nữa. Cửa kính của oto mở nên gió lùa vào. Nó vừa ngủ vừa nói mớ:

- Lạnh quá!

Có một bàn tay đặt sau lưng nó, nâng người nó lên, cơ thể nó chuyển động, một vòng tay rộng lớn ôm lấy nó. Sự ấm áp và mùi hương bạc hà dễ chịu bao trùm lấy nó. Nó mơ màng đẩy người sát vào khối ấm áp đó. Cảm giác rất an toàn và dễ chịu. Môi nó vô thức vẽ thành nụ cười thiên thần. Hồi bé mẹ hay ôm nó vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng giúp giấc ngủ nó sâu hơn.

Nó vòng hai tay lên ôm cổ người đối diện, mắt vẫn nhắm nhưng miệng lại cười, nũng nịu gọi:

- Mẹ!

Có người nào đó đang cảm thấy bị xúc phạm. Người đó cúi đầu xuống, mái tóc cọ vào khuôn mặt trắng trẻo kia:

- Không phải mẹ, mà là người yêu.

Môi người đó chạm vào môi nó rồi hơi ấn mạnh xuống. Nụ hôn ngọt ngào mang theo cả âm ức của sự nhàm chán kia.

Nó giật mình mở mắt. “Mẹ... ớ... cái gì... đây...”. Các con chữ nhảy loạn lên trong đầu nó. Quên cả thở.

Trông nó và Quân phối hợp rất ăn ý. Quân hai tay ôm nó, cúi đầu xuống hôn còn nó thì vòng tay lên cổ Quân hưởng ứng.

Người nó căng cứng mất ba giây. Đến giây thứ bốn thì nó lập tức gỡ tay xuống, dùng hết sức đẩy cái người to lớn kia ra khỏi mình. Nó lấp bấp nhìn Quân:

- Cậu... cậu...

Nó chỉ tay về phía Quân, nói mãi không ra một câu. Quân nhìn cái điệu bộ của nó tự nhiên máu đều lại nổi dậy. Cậu không nói gì, cầm lấy bàn tay đang chỉ về phía mình, rướn người đặt một nụ hôn lên cái miệng đang lấp bấp kia.

Nó giật mình, rồi có cảm giác như mình bị “troll”, hung hăng cắn vào cái môi mềm mại của ai kia. Cái người kia bị cắn nhưng vẫn ngoan cố không chùn bước. Nó lấy tay đập mấy phát vào ngực ai kia đến khi cổ tay đau nhức mới được thả.

Mặt nó đỏ phừng phừng, đáy mắt đang bùng lên ngọn lửa. Nó thở thành tiếng, kết hợp cả mũi lẫn miệng. Chứng tỏ là nhịn thở trong một thời gian rất dài. Cái người kia chẳng những không thấy hối hận lại còn nhìn nó cười gian:

- Cậu có biết bơi không mà nhịn thở giỏi thế?

Nó không biết rằng tất cả các hành động kia đều bị một người nào đó thấy hết qua ô cửa kính không đóng. Chiếc xe Mercedes đỏ phóng vụt lên. Người con gái tóc đỏ xoắn nhẹ trong xe nắm chặt quai cặp sách trong tay. Cả thân hình run run như đang cố kìm chế sự tức giận.

Minh Hà rít qua kẽ răng:

- Chết tiệt!

Cô lôi điện thoại ra, tức giận bấm mạnh vào màn hình gọi cho ai đó. Đầu dây bên kia sau vài hồi chuông bắt máy. Không chào hỏi, không giới thiệu, cô vào thẳng luôn vấn đề:

- Chuyện bác nói với cháu khi nào thì mới được. Chẳng phải đã giấy trắng mực đen, sao con đó vẫn ở bên cạnh Quân?

- Không lâu đâu. Có lẽ vào trong kì nghỉ hè.

- Cái gì? Nghỉ hè? Vậy mà bác bảo không lâu. Cháu sắp hết kiên nhẫn rồi. – Minh Hà gần như hét lên.

- Nếu nói về nóng vội thì ta mới là người nóng vội hơn cả. Cháu yên tâm.

Minh Hà muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thở hắt ra, miễn cưỡng nói:

- Thôi được rồi. Chào bác.

Minh Hà cúp máy. Lồng ngực cô vẫn phập phồng mạnh mẽ sau lớp áo đồng phục. Cô tức giận ném mạnh cái điện thoại lên hàng ghế trước của oto.

“Khốn nạn!”

Một ngày nắng nhẹ. Huyền đang lang thang trên trung tâm thành phố.

Cô không thích phụ thuộc quá vào oto. Mười lăm tuổi – cái tuổi vẫn còn hồn nhiên và mơ mộng. Nhưng đến lúc cần thiết, cô sẽ tự khắc khoắc lên mình một tấm lá chắn mang tên “thiên kim tiểu thư”. Cuộc sống học đường của cô không có gì phô trương. Cô cũng như những cô nữ sinh khác, thích ăn vặt, thích ngồi lê la quán xá, đánh nhau và nghịch phá không khác gì con trai. Mọi người đều biết cô là cháu gái của ngài “huyền thoại” trong giới kinh doanh, ai cũng nể sợ cô. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn tiếp xúc với cô, ai cũng phải ngạc nhiên thốt lên rằng: “Tại sao lại có vị tiểu thư giản dị đến thế!”. Cô đối nhân xử thế rất tốt. Nhưng đừng dại dột gì mà xúc phạm đến cô, lúc đấy chắc chắn cô sẽ cho kẻ đó biết “tiểu thư dòng họ Đào” là như thế nào! Bố Huyền – ông Đào Duy Lập là giám đốc một chuỗi các cửa hàng trang sức Luxury tại Việt Nam. Gia thế rất uy quyền. Đôi lúc cô vẫn thấy thật phiền phức với cái chức danh “tiểu thư” ấy. Cô phải đi dự tiệc, tiếp xúc với lũ con nhà giàu – mà theo cô là lũ ngớ ngẩn. Cô ghét phải tỏ ra mình quý phái đài các. Ngược lại, cô rất thích cuộc sống vui nhộn và tràn ngập tiếng cười của một học sinh bình thường.

Một thanh niên tầm lớp mười một mười hai đang trượt patin. Hắn đó đang lơ dềnh nhìn ra phía đường lớn và lao đi với tốc độ khá nhanh. Hắn không nhận ra mình đang lao đến rất gần Huyền.

“Á! Cẩn thận”. Là tiếng hét của Huyền.

Hắn đó giật mình quay lại nhưng không kịp phanh...

“Rầm!”

Huyền ngã sõng soài, cái túi xách văng ra xa. Đầu cô đập khá mạnh xuống nền đất. Phải mất một lúc lâu cô mới gượng dậy được. Lồng bàn tay bị xước mạnh, chảy ra nhiều máu.

Thanh niên kia cũng đứng dậy từ bao giờ. Không để cho Huyền nói câu nào, hắn hùng hổ chỉ tay vào mặt Huyền, quát tháo:

- Mày đi cái kiểu gì đấy? Mày có biết nhìn đường không?

- Ô... anh bị điên à? Rõ ràng anh đâm vào tôi mà. - Huyền ú ớ. Chẳng lẽ cô đang dẩy vào “trẻ trâu”.

- Câm mồm đi. Tao không nói nhiều với mày. Đền cho tao đôi giày trượt này. 15 triệu.

- Gì cơ? Sao phải đền? Tôi còn chưa bắt anh trả tiền thuốc men thương tích cho tôi thì thôi.

Mọi người bắt đầu chú ý, xúm đông xúm đổ vào. Ai cũng bàn tán thì thào nhưng lại không một ai vào can ngăn cả. Đơn giản là họ không muốn mình bị liên lụy.

- Con ranh con! - Thăng đó vung tay, “đâm” chứ không phải “tát”.

Người Huyền cứng đờ. Thằng này... nó mất nhân tính đến nỗi đánh cả phụ nữ ư?

“Bốp”.

Cánh tay của thằng kia đang vung lên bị đá mạnh khiến hấn mất thăng bằng, ngã dúm dui.

Huyền sững sờ đến không dám chớp mắt. Cú đá đẹp hơn phim chương mà cô hay xem.

Một người thanh niên mặc áo phông quần jeans vừa cứu nó. Thằng kia sau vài giây bất ngờ thì đứng thẳng dậy, miệng lại tiếp tục:

- Chó chết. Mày là thằng nào? Có biết tao là ai không?

- Mày đơn giản là thằng ranh con đánh phụ nữ. - Người thanh niên kia nhếch mép cười khẩy.

Hắn ta lập tức hoảng hốt, mặt tái mét. Miệng rớt rít:

- Ô... Anh Long. Em xin lỗi. Em không nhận ra anh. Em xin lỗi.

Long chẳng nói gì, đập mạnh vào bụng thằng kia rồi gằn giọng:

- Biến. Đừng để tao nhìn thấy mày nữa.

Thằng đó không dám nói gì, ôm bụng chạy mất.

Long quay sang Huyền - vẫn đang ngồi bệt dưới đất. Anh chỉ nhìn cô đứng một giây và cúi xuống, bế xốc cô lên. Huyền trợn mắt nhìn Long, cô lắp bắp:

- Làm... làm... cái gì... đây?

- Đi bệnh viện xem em có làm sao không. - Long trả lời.

Huyền nuốt nước bọt. Cô có khờ đến nỗi nghe theo lời người lạ đâu. Cô lập tức trả lời:

- Không cần đâu. Em không sao.

Long không nói gì, anh chỉ lẳng lặng bế Huyền ra chiếc xe phân khối lớn của mình, đặt phịch người Huyền xuống. Huyền định nói gì đó thì bị một chiếc mũ bảo hiểm dành cho người đua xe chụp lên đầu.

Long ngồi lên xe, anh rồ ga. Chiếc xe phân khối lớn màu trắng vọt đi. Huyền theo quán tính ật người ra sau. Cô hốt hoảng ôm lấy eo Long, mắt nhắm chặt, trong lòng cầu nguyện không gặp tai nạn giữa đường.

Không biết là bao lâu chiếc xe phân khối lớn dừng lại trước cổng bệnh viện trung tâm thành phố. Long cởi mũ bảo hiểm cho Huyền rồi lại bế cô đi vào, mặc kệ cho Huyền chỉ chốc máng anh vì tội tự tiện.

Bác sĩ khám cho Huyền kiểm tra rất cẩn thận. Huyền ngăn lại bảo bác sĩ chỉ cần băng vết thương ở lòng bàn tay thôi. Long nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng:

- Kiểm tra cả đầu nữa. Em bị đập mạnh đầu xuống đất.

Huyền tròn mắt nhìn Long. Ngay cả đến chi tiết đây mà cũng nhìn thấy nữa.

Bác sĩ mặc kệ Huyền có yêu cầu như thế nào cũng kiểm tra toàn bộ người Huyền, sau khi chắc chắn rồi mới quay sang nói với Long:

- Chỉ bị thâm tím ngoài da. Tôi sẽ kê thuốc bôi ngoài da. Còn vết thương ở tay thì giữ cẩn thận, tránh nước, một ngày thay băng một lần.

Long thanh toán tất cả viện phí rồi lại tiếp tục bế Huyền ra xe.

- Này anh, bác sĩ nói tôi không bị què rồi, anh thả tôi xuống được chưa?

- Ừm. Anh quên mất. - Long thản nhiên trả lời.

Huyền đứng xuống, chỉnh tà áo cho ngay ngắn rồi quay sang lườm Long, miệng lẩm bẩm. “Đồ lợi dụng.”

Điện thoại của Long rung lên. Anh bắt máy.

- Thầy. Hôm nay không học hờ thầy? Em đang đứng ở cửa lớp đây.

- Có. Thầy đang đi đến lớp đây.

Huyền trở mắt. Trông ngổ ngáo thế này mà cũng là giáo viên cơ à?

- Đừng có nhìn anh như thế. Anh là giáo viên của Phương đấy.

Huyền di di tay trên môi. Phương mà cũng đây đưa đến loại người này ư? Mà sao anh ta lại biết cô là bạn Phương?

- Nếu em không tin thì đến lớp mà xem.

Long bế xốc Huyền lên xe rồi lại rồ ga phóng thẳng, mặc kệ Huyền có đồng ý hay không.

- Hey nhóc. Đợi thầy lâu không? – Long vẫy tay.

Mặc dù đứng đợi hơn ba mươi phút nhưng nó vẫn cố tươi cười với ông thầy bát nháo:

- Cũng không lâu đâu ạ.

Bỗng nó nhìn thấy có cái đầu của Huyền lấp ló sau lưng thầy. Khỏi phải nói nó bất ngờ như thế nào. Long nhìn cái mặt ngổ tẹt của nó bật cười, dùng ngón cái chỉ ra sau lưng nói:

- Thầy vớt được bạn em trên đường. Thôi vào tập đi.

Huyền kiếm một chỗ ngồi trong khi nó đi thay đồ. Hỏi ra thì mới biết nó hay kể với Long về cô và Quân. Chứng tỏ Long rất thân thiết với Phương đấy chứ.

Lớp học chỉ có mỗi mình nó. Nó cũng không hiểu thầy nó nghĩ gì nữa. Mới đầu cũng có kha khá học viên nhưng thầy đuổi hết đi, hỏi lí do thì không chịu nói.

Long bước ra khỏi phòng thay đồ. Bộ võ phục của Karate cùng đai đen. Thần khí của anh khác hẳn với lúc mặc bộ đồ trước cùng với xe phân khối. Trông Long nghiêm nghị và mang khí thế của con nhà võ.

Nhịp tim của Huyền đập lệch đi khỏi nhịp. Hai gò má ửng đỏ. Huyền giật mình cúi xuống ôm má mình.

“What... what... what the hell?”

20. Chương 20

Huyền không biết có nên gọi cuộc sống của mình là “hai mặt” không nữa. Buổi sáng thì làm một cô nữ sinh đúng nghĩa, đúng với con người và tính cách của cô: sống không phải diễn kịch, không phải giả tạo thốt lên những lời khen ngợi nhặt nhẻo và trò chuyện cũng một lũ thừa tiền mà đầu óc trống tuếch. Cô thích được nô đùa thỏa thích cũng lũ quý trong lớp, thích lười biếng nằm bò ra bàn nghe Phương kể về những cái vãi, những kỉ niệm ngốc xít với Quân, thích giả vờ nằm gục xuống bàn mà ngủ nhưng thực chất lại đang mơ mộng về một mối tình đầu trong tương lai đẹp như phim. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng được tự do lựa chọn. Chỉ đến buổi tối, cô như biến thành một người khác. Một cô tiểu thư kiêu kì, một bộ mặt đại diện cho dòng họ cao quý. Cô phải tham gia các buổi dạ tiệc, cùng bố chào đón các khách hàng với những bản hợp đồng đắt giá. Không phải cô chán ghét việc ra mắt với các đối tác của tập đoàn, ngược lại cô rất hứng thú trong lĩnh vực kinh doanh, nhưng cô lại thấy ghê tởm khi cuộc trò chuyện với đám con cái của những vị tai to mặt lớn trong buổi tiệc lúc nào cũng chỉ xoay quanh quần áo hàng hiệu, khoe khoang về gia tài và đặc biệt là mở miệng chê bai khinh thường những con người lao động bình thường. Cô thực sự rất muốn... rất muốn... rút đôi guốc dưới chân mình mà “phang” thẳng vào mặt những kẻ “não phẳng” kia. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ trong đầu, cô phải kìm chế, vì sự nghiệp phát triển của tập đoàn, vì danh dự của dòng họ. Nhiều lúc, cô trốn vào trong nhà vệ sinh, vãi nước lạnh lên mặt mình rồi nhìn khuôn mặt ửng nước trong gương mà cười khẩy: “Mày cũng đa nhân cách đấy!”. Cô thấy ám ức với người anh họ của mình. Quân chỉ cần lười biếng lắc đầu một cái, xong lại trốn đi là không phải đi dự tiệc gặp mặt đối tác như thế

này. Cũng không thể trách được, ai bảo cái đầu của Quân lại thông minh hơn cô, Quân lúc nào cũng bám vào lí lẽ “anh thông minh nên anh học muộn” để đáp lại sự cần nài của cô. Đôi lúc cãi nhau với Quân mà bị đuối lí, cô lại tự mình cố nuốt tức giận xuống, an ủi bản thân rằng đến năm lớp mười một, cả cô và Quân sẽ được tập huấn trong tập đoàn - một dạng của thực tập học việc. Điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ không bị lù “óc xi măng” kia vây bảm và nói ra những lời lẽ sỉ nhục trí thông minh của cô.

Một buổi tối như bao buổi tối nhàm chán khác, Huyền lại phải đi dự tiệc cùng bố. Địa điểm lần này là Trung tâm hội nghị - dạ tiệc Venus.

Như một kịch bản. Sau khi gặp mặt các đối tác quan trọng trong lần làm ăn lớn này, Huyền chưa kịp học hỏi kinh nghiệm thì đã bị mấy đứa con gái – sành điệu – quây xung quanh. Cô nhắm mắt rửa thầm rồi miễn cưỡng mở mắt, nở nụ cười thiên thần trò chuyện cùng.

- Xin chào. Rất hân hạnh được gặp các bạn tại đây.

- Bạn có phải Đào Thu Huyền không? Mình nghe nói đến bạn lâu rồi, hôm nay mới được gặp.

- Ah... Da bạn trắng thế, bạn dùng kem dưỡng loại nào vậy? – Con bé váy màu mận đưa tay chạm vào làn da mịn màng trên mặt Huyền.

“Kem cái... Tự tiện sờ mó, nhột quá.” Huyền nghiêng răng ken két.

Cô cố nặn ra nụ cười, để yên cho bàn tay kia tự tiện sờ lên má mình.

- Tổ dùng dưa chuột tươi.

- Vậy à? Chỉ thế mà được mịn thế này á? - Một con bé khác thốt lên. – Cái váy này là hiệu Zara phải không?

- Ah... Haha. Thật sự thì mình cũng không rõ lắm. - Huyền cười trừ. Thật sự thì cô có quan tâm đến vấn đề này sâu sắc đâu. Có cái đắp lên người là được rồi.

- Chắc chắn là hàng hiệu rồi. Nhà cậu “khùng” như thế mà. Chứ đâu như mấy con bé nhà quê học đòi mặc đồ Fake.

- Nói mới nhớ. Hôm trước tớ mới gặp con bé mặc cái váy HM hàng fake giống như của tớ. Nó đang vênh vênh cái mặt lên thì nhìn thấy hàng Authentic của tớ, thế là lĩnh mất.

- Haha... Chuẩn rồi. Ở lại để thêm dơ mặt à. Còn nữa, hôm qua đến công trường của bố tớ, mấy ông thợ xây nhếch nhếch hơi hám quá, tớ không dám ở lại hai phút, phải ngồi trên con “Âu – di” mới dám thở mạnh.

- Một con bé khác phụ họa.

Huyền cố nín cười trước cách phát âm của con bé đó.

“Audi... Là Audi hiểu chưa?”. Huyền thầm nghĩ.

Nhận ra mình đang dần chìm trong cái chủ đề cũ rích và đáng ghét này, Huyền định mở miệng tìm cách “lánh nạn” thì bỗng lù con gái im bất. Cô đang định thở phào vì không phải nghe những lời bàn tán vớ vẩn kia thì một đứa trong nhóm thì thào:

- Này! Có phải anh Vũ Nhật Tùng đang đi về chỗ chúng mình không?

- Công tử của đại gia kinh doanh mô tô?

- Chuẩn rồi. Đẹp trai quá.

...

Huyền liếc mắt đến chỗ cái con người kia đang tiến tới. Cũng được, thân hình cao lớn, tướng mạo nổi bật ưa nhìn nhưng nhìn qua là biết ngay đúng kiểu ăn chơi đập phá và là loại lăng nhăng đa tình. Huyền cười khẩy. Loại này chỉ đáng xách dép cho anh họ cô (mặc dù Quân cũng đập phá nhưng được cái rất ngổ trong tình yêu).

Vũ Nhật Tùng phong lưu bước đến trước mặt Huyền. Tùng nở nụ cười đào hoa với cô, nâng đôi bàn tay trắng muốt và hôn lên mu bàn tay kiêu kỳ của cô. Hành động phải nói là rất lãng mạn, chỉ tiếc là nhằm đối

tượng. Huyền nắm chặt bàn tay còn lại, tưởng như chỉ muốn đâm thẳng vào mặt cái kẻ tự tiện trước mặt. Nhưng ngoài mặt cô vẫn giữ nét bình tĩnh cổ hủ.

- Chào em, cô tiểu thư của tập đoàn Luxury. Anh là Vũ Nhật Tùng.

- Xin chào. Hân hạnh được gặp mặt. - Huyền lịch sự đáp lại.

- Có lẽ em không nhớ anh, chúng ta đã từng gặp nhau trong buổi tối tại nhà hàng Hải Đăng. Anh đã bị thu hút bởi vẻ xinh đẹp của em. - Tùng lại tiếp tục nở nụ cười mê hồn. - Liệu anh có được diễm phúc đưa em đi chơi vào ngày mai không?

- Thật sự xin lỗi. Ngày mai em có việc bận. - Huyền lắc đầu. Có cho vàng cô cũng chẳng dại mà dây vào những con người kiểu như thế này. Cô chưa muốn ném “mùi đời” sớm.

- Vậy khi nào em rảnh? Anh sẵn sàng đưa em đi vào bất cứ lúc nào. Chỉ cần đó là thời gian rảnh rỗi của em. Anh chắc chắn sẽ làm em vui. - Tùng nháy mắt đưa tình.

Huyền nắm chặt chiếc ví trong tay. Đã sến súa và lố bịch lại còn mặt dày nữa. Cô thề, nếu có cơ hội, cô chắc chắn sẽ cầm ngay ly cocktail mà hất thẳng vào khuôn mặt đê tiện kia rồi quát lên: “Đồ vô liêm sỉ. Bố mẹ anh không dạy anh phép lịch sự à? Không phải tôi đã từ chối rồi à?”. Tiếc là giấc mơ chỉ là giấc mơ. Lại còn được cả đám con gái kia trầm trồ đẽm vào những câu khiến sát khí của Huyền tăng cao ngùn ngụt và như là chặn đường thoát của cô, đại loại như là: “Sướng thế!”, “Đồng ý thôi! Cơ hội hiếm.”,... Huyền cắn chặt răng, quai hàm bạnh ra, chỉ tức là không thể quát lên với chúng nó rằng: “Có thích không? Thích tôi nhường cho đấy. Đời tôi khổ quen rồi tự nhiên sung sướng khó chịu lắm.” Thật đáng buồn là đây không phải lớp 10C2 thân yêu của cô!

- Hay là ngay lúc này đi? Bây giờ vẫn còn sớm. Anh đưa em đi chơi nhé? Chỗ này có vẻ hơi ngột ngạt. - Tùng kéo nhẹ cà vạt, nơi mà cổ áo đã mở một cúc từ trước cổ tình để lộ ra những đường nét hấp dẫn trên cổ và một phần khuôn ngực vạm vỡ.

Huyền nuốt khan. Cô có biết bố của Tùng. Ông là một đại gia có tiếng là có mối quan hệ mật thiết với xã hội đen. Tất nhiên là cô không sợ đầu gối nhưng cô sợ điều này sẽ ảnh hưởng đến chuỗi công ty mà bố cô đang nắm quyền.

Cô đảo mắt xung quanh tìm ông Lập. Ông đang đứng trao đổi với vài ba vị đối tác ở cách chỗ cô khá xa. Cô lại nuốt khan lần nữa. Thôi xong! Mười lăm tuổi mà đã giao du với loại đàn ông trắng hoa thế này, chắc cả đời cô hận đàn ông mất.

“Hi sinh vì đại sự!” Có tiếng nói vang vọng vào đầu Huyền. “Chỉ là đi chơi thôi mà, có phải là... đâu!”. Nhưng loại mặt dày dai như đĩa này, nếu được một lần thì chắc chắn sẽ lấn tới nhiều lần về sau. Nhưng cô lại càng không muốn đem tiếng xấu về công ty, đàn phóng viên luôn luôn rình rập săn tin tức, ông Lập sẽ không trách cô nhưng cô sẽ lại càng day dứt và thấy mình thật vô dụng.

Cô hít một hơi thật sâu, đưa đôi mắt tròn to hết nhìn xuống bàn tay mình đang nắm trong tay Tùng rồi lại nhìn lên khuôn mặt lạnh lùng của Tùng.

Cô mở miệng... định nói câu chấp nhận... bỗng... một khay đựng những li rượu màu đặc trưng của rượu nho... đưa ra giữa hai người như chặn lại... một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Một rượu nho, thưa quý cô xinh đẹp?

21. Chương 21

- Một rượu nho, thưa quý cô xinh đẹp?

Huyền lập tức ngẩng đầu lên. Không nhầm được, Long – trong trang phục của người phục vụ nam - đang đỡ khay rượu ngay trước mặt cô. Huyền tròn mắt nhìn anh. Anh ta làm gì ở đây? Ma à? Sao cứ lượn lờ quanh cô thế?

-Ồ tiểu thư, sắc mặt cô kém quá! Trong này hơi ngọt ngọt thì phải?

Huyền vẫn chưa hiểu ý của Long là sao, tự nhiên nói đến sắc mặt làm gì vậy? Cô còn không kịp trả lời thì Long đã cầm lấy tay cô kéo đi:

- Xin mời theo tôi, ở bên ngoài có lẽ sẽ dễ hít thở hơn.

Huyền ứ ớ định phản đối nhưng rồi im lặng khi nhận được cái nháy mắt ra hiệu của Long. Cô để yên tay mình trong tay Long. Bàn tay ấm áp này khiến trái tim cô không thể nào đập đúng nhịp được. Cô thấy sợ, sợ mình sẽ không giữ được vẻ bình tĩnh ban nãy khi đối mặt với Long.

Một bàn tay khác cầm chặt tay Huyền lôi lại. Huyền khẽ kêu lên, khớp tay như bị tháo rời. Long nhú mày quay lại, nhìn chằm chằm vào chủ nhân của hành động kia. Từng hất mặt về phía Long, giọng điệu rõ ràng rất khinh người:

- Một thằng phục vụ cùi như mày mà dám cắt ngang cuộc nói chuyện của tao à?

-Ồ, tôi nghĩ sự im lặng không chấp nhận của tiểu thư này đã kết thúc cuộc trò chuyện từ lâu rồi chứ. – Long bình thản trả lời, thái độ không có ý định nhún nhường.

- Mày nghĩ mày có quyền qua mặt tao à? – Từng giờ nắm đấm lên, nhằm thẳng vào mặt Long mà lao đến.

Trận đấu này có vẻ không cân sức. Long chỉ khẽ nghiêng người sang phải là tránh được cú đấm. Từng đấm trượt thì phần vì nóng máu, phần vì bề mặt với lỗ con gái xung quanh liền với lấy chai rượu XO trên cái bàn gần đó, vung tay lên định đập thẳng vào đầu Long. Huyền thét lên thất thanh: “Cẩn thận!”. Cô không ngờ rằng Từng lại dám giở hành động du côn ngay tại nơi trang trọng như thế này. Long phản xạ nhanh bắt được tay Từng, anh siết chặt tay mình khiến cho Từng không thể rút ra. Bất ngờ, Long thả tay ra, chân tung một cú đạp cực mạnh vào bụng Từng, cảm tưởng tất cả sức mạnh đều dồn hết vào cú đạp ấy. Từng ngã dúm dui, nằm sòng sài dưới đất, hai tay ôm bụng. Mọi người không biết từ lúc nào đã đứng xúm đông xúm đỏ xung quanh chỗ Long rồi. Long phủi tay áo, cầm lấy tay Huyền bước đi, không quên để lại một câu:

- Chỉ là tự vệ chính đáng thôi.

Long kéo Huyền ra con xe phân khối lớn của mình. Huyền giờ mới dám lên tiếng:

- Anh có biết hần là ai không?

- Anh không quan tâm. – Long lấy chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Huyền.

- Anh điên rồi. - Huyền nhận lấy cái mũ, lắc đầu ngán ngẩm.

- Lên xe đi. Anh đưa em đến nơi này.

Huyền không biết vì sao cô lại ngoan ngoãn nghe theo lời Long. Cô mới chỉ gặp Long hai lần. Cô không phải dạng con gái dễ dãi chấp nhận lên xe đi cùng một người đàn ông chẳng thân thiết gì. Nhưng ở Long cô có một niềm tin tưởng mãnh liệt. Anh đem đến cho cô cảm giác an toàn chứ không phải bất an. Tuy rằng bố cô đã từng dằn dũa và xen lẫn cả đe dọa nữa, rằng cấm cô đi cùng đàn ông không phải là người thân, nếu vi phạm không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa. Nhưng có lẽ lần này cô nên đánh cược, cũng bởi vì lí do sức chịu đựng những con người nào phẳng kia đã đi quá giới hạn cho phép của cô. Mà nói đến bố cô mới nhớ, lúc cô bỏ đi quên không nói với ông Lập câu nào. Nếu ông Lập phát hiện ra sự vắng mặt lạ thường của cô ông có hốt hoảng cho vệ sĩ đi lục tung cái thành phố này để tìm cô không? Dám lắm chứ, cô là con gái rượu của ông mà.

Biển về đêm đẹp. Đẹp như một nữ thần huyền ảo. Sóng biển đập vào những mỏm đá, âm thanh phát ra thành một bản nhạc. Nhẹ nhàng có, sôi động có, còn có cả du dương như những bản nhạc phát ra từ những chiếc đĩa hát. Bãi cát trải dài, thỉnh thoảng lại lấp lánh bởi đèn đường chiếu vào. Long dựng xe trên hè phố, anh cẩn thận cởi chiếc mũ bảo hiểm ra giúp Huyền. Từng đợt gió thổi làm tóc Huyền bay tung lên. Trông cô thuần khiết không một chút dung tục. Thời tiết đang chuyển sang hè nhưng nếu đến biển vào ban đêm

như thế này thì khó tránh được cái lạnh. Long khoác lên vai Huyền chiếc áo gió màu đen. Anh dẫn cô đến băng ghế dài, sau khi chắc chắn rằng ghế sạch anh mới cho Huyền ngồi xuống, còn bản thân thì lại chạy đi ra khu phục vụ ở gần đó, bắt Huyền ngồi yên chờ mình. Trái tim Huyền đang “đập DJ”. Không phóng đại đâu. Nãy giờ cô im lặng là để che dấu sự xấu hổ của mình. Cô biết nếu cô mở miệng ra, thì chỉ một câu thôi cũng đủ để Long biết được cái cảm xúc “không bình thường” của mình. Long hành động, đối xử với cô như đối với người yêu vậy. Huyền ôm lấy khuôn mặt đang ửng hồng của mình. Bàn tay lạnh nhanh chóng được sưởi ấm bởi nhiệt độ đang tăng lên của khuôn mặt. Cô lúng túng không biết phải làm thế nào trước mặt Long nữa. Bỗng cô giật mình nhớ ra: phải gọi điện cho ông Lập nữa. Cô rút vội cái điện thoại trong ví ra, bấm số gọi nhanh cho ông Lập. Đầu dây bên kia sau vài tiếng tút liên bất máy. Cô khẽ thở phào, hình như ông Lập chưa phát hiện ra sự biến mất của cô. Dù gì vào thế chủ động xin phép ông vẫn hơn.

- Bố ạ. Con đang ở biển với mấy đứa bạn con. Ở trong đây khó chịu quá nên con rủ chúng nó ra biển một chút. - Huyền thật thà nói, cô biết ông Lập hiểu cô không thích giao tiếp với những đứa con quý tộc của đối tác.

<...>

- Vâng con biết rồi! Con về sớm thôi.

<...>

- Vâng con chào bố.

Vậy là xong. Bố cô không chút nghi ngờ. Cô cười ranh mãnh. Ông bố hiền lành của cô dễ lừa quá cơ!

- Trình độ nói dối của em cũng đạt đến cảnh giới rồi ấy nhỉ!

Huyền giật mình quay lại. Long đã đến bên cạnh cô lúc nào không hay. Trái tim vừa mới quay trở lại bình thường thì lại tiếp tục đập thành thịch. Nếu nói chuyện nhiều với Long chắc quả tim của cô cũng hoàn thành được mấy bản “Nonstop” mất. Huyền tự động nhích người ngồi lui ra xa mặc dù trên ghế còn thừa rất nhiều chỗ. Cô cứng nhắc ngồi thẳng lưng, hai tay cầm chặt cái ví.

- Thả lỏng đi. Ngồi như thế trong thời gian dài sẽ bị mỏi cơ đấy. – Đúng là giáo viên dạy võ, đây là chuyên ngành của Long rồi.

Huyền rầm rập nghe theo lời Long, thả lỏng cơ thể mình ngay. Long ấn vào tay Huyền hộp kem lớn. Cô đón lấy nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Long.

- Phương nói em thích ăn kem. Thích còn hơn cả nó.

- Vâng. - Huyền máy móc trả lời, đôi tay vụng về mở hộp kem ra. Là loại kem cao cấp, đúng hăng cô hay ăn.

- Anh cứu em hai lần rồi đấy nhé. – Long mở lon cà phê, bình thản nói.

Huyền suýt thì sặc kem trong cổ họng. Cô quay lại nhìn anh khó hiểu, hay là anh ta muốn đòi tiền công?

- Lần này cũng được gọi là cứu ạ? - Huyền hỏi lại.

- Không phải lúc đấy em định đồng ý đi theo kẻ mà em không muốn sao?

Huyền nuốt nước bọt. Thế mà cô cứ tưởng lúc đấy mình diễn đạt lắm cơ. Hóa ra là bị mọi người phát hiện hết. Tệ quá!

- Cũng không tệ đâu. Mọi người xung quanh không phát hiện ra em đang diễn đâu. – Long gật gù.

Cô trợn mắt nhìn anh. Anh ta có khả năng đọc suy nghĩ của người khác à? Với con người này phải cẩn thận. Rồi cô không kìm nổi tò mò mà hỏi anh:

- Anh làm việc trong Venus à?

- Ừm. Không đi làm lấy tiền đâu ra mà ăn hả em? – Long bật cười.

Huyền nghi ngờ nhìn Long từ trên xuống dưới. Trông anh chả giống như một người phục vụ chuyên nghiệp gì cả. Mái tóc nhuộm màu nâu đỏ, khuôn mặt đẹp trai theo kiểu ngổ ngáo, một bên tai còn có chiếc khuyên nhỏ hình tròn thỉnh thoảng lại phát sáng.

- Anh bao nhiêu tuổi rồi?

- 22. Hơn em 7 tuổi. Anh đi làm được 4 năm rồi. Con xe kia là tiền do anh làm ra mua đấy. – Long chỉ về chiếc xe phân khối lớn màu trắng hầm hố.

- Việc vừa rồi... anh không sợ bị sa thải à? - Huyền ngập ngừng nói.

- Cũng không phải lo. Thiếu gì chỗ làm. – Long xoa đầu Huyền, giống như đang an ủi cô rằng đừng cảm thấy có lỗi, việc này không liên quan đến cô.

- Em xin lỗi. - Huyền cúi đầu lí nhí.

- Đã nói không sao mà. Anh còn chưa lo em lo làm gì.

- Thân thể của kẻ mà anh đánh cũng không phải là vừa đâu. - Huyền cảnh báo, cô thực sự lo cho Long. Nếu anh bị liên lụy thì cũng là tại cô.

- Nếu như thế thì càng phải đánh. Cho nó chừa thói dựa vào gia đình uy hiếp người khác đi. – Long cười lớn. Anh không xem lời nói của Huyền là một lời cảnh báo.

- Anh... - Huyền ghen hờn. - Thật là không còn gì để nói nữa.

Con người này quả là “điếc không sợ súng”. Nhưng Huyền cũng cảm thấy khoảng cách giữa Long và cô được rút ngắn. Quả tim phản chủ cuối cùng cũng đập bình tĩnh hơn một chút. Cô và Long nói chuyện nhiều hơn. Long là một con người thú vị. Anh có những nét của một con người từng trải nhưng lại không hề khô cứng. Anh dạy cô những kinh nghiệm sống quý giá mà chắc chắn cô sẽ không học được từ những con người xa xỉ kia. Huyền không còn bị lúng túng trước mặt Long nữa. Cô thoải mái trò chuyện với Long, trao đổi thảo luận về những vốn sống mà Long tích góp được. Long mới ra trường và đang tìm việc làm, bên cạnh đó anh còn nhận dạy võ cho Phương và làm các nghề phụ khác. Long không nói nhiều về gia đình anh. Anh chỉ tập trung lắng nghe Huyền nói và giải đáp các thắc mắc băn khoăn của cô. Huyền nói nhiều. Cả về gia đình lẫn học hành. Cô không giấu anh chuyện gì trừ câu chuyện xung quanh người bác ruột – ông Đào Duy Lâm.

- Anh có muốn ăn thử kem không?

Huyền múc một thìa kem lớn chìa ra trước mặt Long nhưng rồi cô lại bất ngờ rút tay lại. Long không hiểu hành động của Huyền là gì, khẽ nhíu mày nhìn cô:

- Ý gì đây?

- Không được. Anh mà ăn chung thìa với em là hôn gián tiếp.

Long lắc đầu cười. Trẻ con không kém nhóc học trò của anh. Long rướn người chộp lấy tay cầm thìa kem của Huyền, kéo lại phía mình và... ăn trọn thìa kem. Huyền tròn mắt nhìn Long, lắp bắp:

- Anh... anh...

- Thế là hôn nhau nhé.

Huyền không nói gì nữa. Khuôn mặt đỏ phừng phừng. Rõ ràng anh ta muốn trêu tức cô mà. Có được coi là bị cướp mất nụ hôn đầu không nhỉ?

Huyền có tức giận không? Có.

Nhưng mà ngọn lửa giận dữ vừa mới chỉ nhen nhóm lên thì lại bị dập tắt bởi cái sự hạnh phúc trong lòng người nào đó.

Hình như ai đó lên lúc người kia không để ý, xúc một thìa kem lớn cho lên miệng.

Thế là mất “Second kiss”.

22. Chương 22

Lớp học ồn ào và đầy rẫy các tiếng bàn ghế bị xô đẩy. Tác giả đã nói ọi người biết Huyền là lớp phó trật tự chưa nhỉ? Cái cảnh mấy thằng con trai mồ hôi mồ kê nhễ nhại vác ghế nhựa đuổi đánh nhau gặp Huyền là xác định rồi. Cái chổi ở góc lớp cùng cây lau nhà như có cánh, bay lượn trên không trung vẽ lên những đường cong vô hình trong không khí, tất nhiên là không nhìn thấy được, nhưng giả sử chúng ta nhìn được bằng mắt thường, thì hẳn những đường cong đó sẽ tuyệt đẹp. Nó sẽ còn tuyệt đẹp, mỹ lệ hơn nữa nếu không “đáp” xuống đầu của lớp phó trật tự của chúng ta. Nó và Huyền đang tung tăng bước vào lớp. Vừa mới đến ngưỡng cửa thì có một cái chổi phi tới, tạo một lực không nhỏ vào trán của Huyền, âm thanh phát ra làm người ta phải xót xa thay.

“Cốp!”

Nó giật mình. Hình như cái đầu của Huyền vừa bật ra sau rồi bật trở lại phía trước như một con lật đật. Nó trợn tròn mắt nhìn, sau đó lại lăm lét nhìn về phía lũ quỷ đang đứng hình.

Công nhận bọn con trai lớp nó nghịch thế nào thì nghịch nhưng phải nói là sợ lớp phó trật tự một phép. Mấy thằng đầu sỏ còn phải đứng chết trân, mặt tái xanh tái xám thì còn nói gì đến những thằng tép riu.

Tất cả như nín thở. Chúng nó chờ đợi sự “hủy diệt” của Huyền.

Sau vài giây bất ngờ, Huyền động đậy. Cô hít một hơi. Cả lũ nuốt nước bọt.

- Sao các cậu hiểu động thế? Sắp đến giờ rồi, dọn dẹp đi.

Huyền nở một nụ cười – không thể tươi hơn được nữa. Nói rồi cô cầm tay Phương kéo về chỗ ngồi, khuôn mặt vẫn cực kì hạnh phúc như kiểu được phi chổi vào mặt là vinh dự của Huyền vậy.

Cả lũ há hốc mồm, mắt trợn hết ra nhìn theo bước chân của Huyền. Lí nào hôm nay là ngày tận thế.

Bất động được ba giây thì chúng nó nhận được cái nháy mắt cộng với hắt mặt của Phương, đại loại hàm ý là: “Không dọn nhanh lên bạn ấy nộ khí xung thiên bây giờ!”. Cả lũ chẳng nói chẳng rằng, không ai bảo ai tự động dọn dẹp cẩn thận. Công nhận ngoan, nhìn vào cứ như thể đây là lớp Chuyên môn GDCD ấy chứ.

Huyền ngồi vào bàn, hai tay chống cằm, cái miệng kéo giãn lên trên hết cỡ, tạo thành một đường cong PARABOL vô cùng lớn, hai gò má được thể còn phớt phớt hồng.

Nó nhìn cái mặt của Huyền, chẹp chẹp miệng lắc đầu. “Thỉnh thoảng bạn ấy lại đổi nhân cách thì phải?”. Gì chứ vụ này mà vào ngày yên gió thì chắc chắn mấy thằng giặc kia phải nhận ít nhất hai chiếc giày của Huyền vào mặt cùng với vô số cặp sách mà Huyền ném vào. Tiếp đó sẽ là màn tra tấn của thầy chủ nhiệm sau khi nghe Huyền báo cáo. Nghĩ mà thấy lạnh người.

Huyền cứ ngồi ôm mặt, miệng cười ngẩn ngơ còn cái đầu lắc qua lắc lại mãi, có khi va cả vào nó mà không hay.

Nó ngứa ngáy tò mò quá, giơ tay đẩy nhẹ cái đầu đang lắc lắc của Huyền, hỏi bằng cái giọng không thể trêu chọc hơn:

- Nhìn cái mặt là đã thấy ghê rồi. Yêu rồi hả? Anh nào đấy?

- Anh Long. - Huyền mơ màng trả lời, hình như chưa lấy lại được ý thức.

- ANH LONG... THẦY LONG Á ?? – Nó quên không điều chỉnh âm lượng, cũng tại shock quá.

Huyền giật mình thoát khỏi cơn mơ mộng. Cô vội vàng đưa cả hai tay chặn miệng nó lại làm nó ứ ớ không nói lên câu.

- Suyt. Khe khê cái mồm thôi. Bọn chim lợn nó đang lượn kia kia. - Huyền thì thào, hắt mặt về phía tụi bạn ở phía trước. Được cái bạn cùng lớp của nó ai cũng có năng khiếu phóng viên nhà báo nên phải thật cẩn thận.

- Cậu... - Nó thì thảo, chỉ tay về Huyền rồi lại chỉ ra khoảng không - Và thầy Long á?

- Tớ... - Huyền áp úng.

- Thảo nào... - Nó gật gù.

- Thôi nhé. Đừng nói gì nhé. Chuyện này chưa có gì cả đâu nhé. Mới chỉ bạn bè thôi nhé. Khi nào thành công tớ sẽ nói cho cậu nhé. - Huyền nói một tràng dài rồi vợ vội quynh sách ra trước mặt, ý bảo đang học cần làm phiền.

Nó cũng không làm phiền Huyền nữa nhưng trong bụng đang tính đi học võ để bắt bẻ ông thầy đẹp trai của nó. Kiểu này vui phải biết.

Từ ngày ông nội Quân về nước, nó hay bị Quân “lôi” đến nhà của cậu nhiều hơn với lí do là: “Sang đây tớ dạy cậu học tiếng Anh!”. Nghe có vẻ cao cả nhưng chủ yếu là Quân ngồi chém gió một thôi một hồi, sau đó sẽ được ngồi nghe ông nội Quân kể chuyện.

Chuyện của ông thì nhiều vô kể. Từ chuyện hồi ông đi lính làm bộ đội cho đến khi giải phóng rồi ông một mình sang nước ngoài học tập rồi chấp chững bước vào giới kinh doanh, xong đến chuyện ông bị đối thủ chen ép, cả công ty lâm vào bế tắc nhưng cuối cùng ông cũng giải quyết được cái vấn đề - mà mọi người bảo rằng chỉ còn nước bán công ty - êm xuôi với tài năng quyết đoán của ông.

Nó phải công nhận là truyện ông kể rất cuốn hút, nội dung có vẻ khô khan nhưng lại cực kì hấp dẫn. Ông Duy Bội thật sự rất giống với người ông nội đã khuất của nó. Ông nội Quân không như tưởng tượng của nó. Nó từng nghĩ một doanh nhân thành đạt như ông nội Quân hẳn sẽ là một con người nghiêm khắc, lạnh lùng và cực kì... đáng sợ. Trái với suy nghĩ của nó, ông nội Quân rất hiền hậu và yêu thương cháu. Không có một khoảng cách nào giữa tình yêu thương của ông cháu Quân. Và một điều nó còn băn khoăn, tại sao ông nội Quân và nó chỉ gặp nhau mấy lần thôi mà ông đã rất quý nó, chăm sóc cho nó như thể đứa cháu ruột của mình vậy. Có lẽ ông thích trẻ con?

Ví dụ như hôm nay, khi nó và Quân đang ngồi học thì ông mang đến hai ly nước dâu. Phải nói là cực ngạc nhiên. Nhà Quân đâu thiếu người giúp việc mà sao ông phải tự tay mang nước đến. Quân cũng ngạc nhiên không kém, cậu vội đứng dậy đỡ lấy khay nước. Ông Duy Bội cười hiền từ:

- Mấy con đang học à?

- Bọn cháu cũng học xong rồi ạ. - Quân trả lời. Thực ra này giờ toàn Quân ngồi chém gió khiến nó cười nắc nẻ.

- Ừm tốt. Sắp tới các con có được nghỉ ngày nào không?

- Sang tuần cháu được nghỉ thứ ba với thứ tư. - Nó trả lời. Hai ngày hôm đấy trường tổ chức thi giáo viên dạy giỏi.

Ông Duy Bội gật gù rồi ông im lặng suy nghĩ. Quân hích hích người nó, thì thầm:

- Sao cậu biết là được nghỉ?

- Thứ hai chào cờ mới thông báo thầy. - Nó ngạc nhiên nhìn Quân, nó nhớ hôm đấy Quân đâu có trốn học. Rõ ràng còn đến sớm rồi nó đi mà.

Có trời mới biết rằng hôm đấy Quân trốn lên sân thượng ngủ. Căn bản tiết chào cờ đầu tháng thể nào chả nêu danh lớp cậu lên. Cũng chả có gì tự hào cả, Quân tuy rằng bớt ngổ ngáo nhưng không có nghĩa là không quậy phá. Phương còn vô tình “vẽ đường cho hươu chạy” khi mà bảo Quân nên hòa đồng với lớp. Vâng. Hòa đồng. Hòa đồng đến nỗi chơi với nhau như thế nào mà đập gãy 12 cái ghế và đứt đôi 3 cái bàn. Lại còn cả cái bảng đen rơi lên rơi xuống như vật chết. Tất nhiên là Quân đứng ra bồi thường hết nhưng cậu chính thức được giáo viên xếp vào danh sách cá biệt. Những lần trước thì nhờ học lực khá tốt nên giáo viên còn châm chước nhưng lần này thì không khác gì phá lớp. Thật may là học sinh lớp Phương và học sinh lớp Quân đều có rất chi là thần tượng Quân nên cậu dễ dàng giấu nó vụ này. Huyền làm tay sai đắc lực khi nhà trường đã chuẩn bị nêu đến lớp Quân liền kéo tuột nó đi trốn vào canteen nổi tiếng cách âm tốt.

- À ừ ừ tứ quên mất. – Quân cười trừ. Không nên để nó nhớ ra. Nó mà biết được chắc thét ra lửa cũng không phải chuyện lạ.

- Vậy trong hai hôm đấy, các con đến Đà Lạt được không? – Ông Duy Bội sau một hồi trầm ngâm nghĩ mới lên tiếng.

- Đà Lạt ấy ạ? – Nó tròn mắt hỏi lại, tiện thể còn kín đáo nhéo vào tay Quân.

Quân vẫn tỏ ra bình thường. Mà chuyện này cũng rất bình thường đối với cậu. Ông đã già rồi, cả một đời người gây dựng phát triển tập đoàn thì bây giờ đi du lịch đâu đó là cách giải trí tốt nhất. Cái hơi bất thường là trong chuyến du lịch còn có cả Phương. Quân kệ, như thế càng tốt chứ sao. Nếu không có Phương đi cùng thì chắc gì cậu chịu ngồi yên trên xe rong ruổi cả ngày. Ấu cũng là một điều đáng mừng.

Nó thấy không tiện. Chuyến du lịch lần này chắc cả đại gia đình nhà Quân sẽ đi. Nó lại là người ngoài, như thế có gọi là vô duyên không nhỉ? Nó vừa mở miệng định từ chối thì Quân đã rướn người cao hơn, che hết tầm nhìn của nó, miệng còn tươi cười hớn hờ:

- Được ạ. Để cháu với bạn ấy đi chuẩn bị.

- Ừm tốt lắm. Ông rất mừng là có Phương đi cùng. – Ông Duy Bội nhấp một hớp trà, vẻ mặt rất thỏa mãn.

Thế là cứng họng. Thế là không có từ chối gì hết. Quân cùng ông nội quyết hết phần của nó còn đâu. Còn chưa kịp nói năng gì thì Quân đã kéo nó đứng dậy, cậu lễ phép chào ông:

- Vậy chúng cháu đi chuẩn bị. Còn mấy ngày nữa thôi.

- Ừm. Nhớ về sớm ăn cơm. Cả Phương nữa. Con nhớ đi cẩn thận, tránh oto và đừng lao ra đường. Nguy hiểm lắm. – Ông Duy Bội dặn dò cẩn thận.

Cái mặt nó ngổ đi. Hình như ông nội Quân nhằm nó với học sinh tiểu học thì phải. Những cái vấn đề cơ bản đấy thì phải nói là quá thừa so với một đứa cấp ba như nó.

Nó cứ ngệt mặt ra làm cho ông Duy Bội bực tính:

- À xin lỗi con. Tại ông lẫn rồi, hay nghĩ lung tung. Con lớn rồi mà nhỉ?

- Vâng. Cảm ơn ông đã quan tâm đến cháu. Cháu xin phép ạ. – Nó cúi đầu chào ông, trong lòng vẫn băn khoăn về sự ân cần có phần lạ thường của ông Duy Bội.

Quân lại được thể hiện cái sự “phá gia chi tử” của mình tại trung tâm mua sắm. Cậu dẫn nó đến khu trang phục nữ. Hề nhìn thấy bộ đồ nào hợp với nó là mua. Đến méo cả mặt. Nó cảm không được cái con người “điên khùng” kia.

Hai vệ sĩ đi theo xách đồ nặng cả tay. Hết quần áo đến giày dép, xong lại còn mỹ phẩm với trang sức.

Nhân viên bán hàng lại càng được thể quảng cáo sản phẩm, rằng cái này cái kia hợp với nó lắm, hợp với nó vừa. Quân cứ tít mắt mua tất.

Sức chịu đựng đạt đến cảnh giới, nó bực mình quát lên:

- Cậu bị điên à? Đi Đà Lạt có hai ngày chứ có đi tránh tận thế đâu mà mua lăm thế?

Ai bảo cũng tại Quân cơ. Đi mua sắm như thế này khác gì chứng minh cho người ngoài thấy nó là một đứa “đào mỏ” chính hiệu. Nó cực kì ghét cái cảm giác bị khinh thường dè bủ gọi mình là lợi dụng. Quần áo ở nhà nó thiếu gì mà Quân phải mua cho nó đầy một tủ thế kia. Người ngoài bảo “sướng” chứ người trong cuộc thì méo cả mặt.

Nó luôn tức một điều là dù có cãi nhau to thế nào thì nó cũng không bao giờ thắng được Quân, Quân cãi lí giỏi hơn nó, lại còn kết hợp với cái mặt ngô nghê như trêu người. Ví dụ như trong tình huống này, Quân lại tiếp tục gỡ cái mặt “đao” của mình ra:

- Ừ. Biết đâu năm nay có tận thế thì sao?

- Đồ điên. Mua thể thôi.

- Nhưng thể này đã đủ để tránh tận thể đâu.

Điên hết cả người, nó đập mạnh vào bả vai Quân rồi nghiêng rằng trèo trẹo:

- Tận thể cái đầu cậu. KHÔNG MUA CÁI GÌ NỮA.

Ấy da... Nộ khí xung thiên rồi! Quân đành nhường một nước vậy.

- Ủ ừ. Biết rồi.

“Nhưng rõ ràng cậu nói tận thể mà.” Quân lẩm bẩm.

- Nói cái gì nữa? – Nó tròng mắt.

- Ủ ừ cậu đúng. Tớ có nói gì đâu.

Hai người vệ sĩ theo sau dù đã cố nghiêm nghị nhưng vẫn không nén được cười. Ai đời cậu chủ bắt khuất đập phá như Quân mà phải nghe theo nó một phép như thế. Có ai đó còn dự đoán là sau này nó làm chồng mới phải đạo.

Bống điện thoại nó đổ chuông. Là thầy Long gọi. Nó liếc qua cái con người “đao đao” kia rồi bắt máy:

- Alo.

- Nhóc, Huyền cái gì nhất?

- Ế ề, hay à nha. – Nó bắt đầu chăm chọc.

- Thầy nói thật ấy. Giúp thầy tý sau này thầy nhẹ tay với nhóc cho.

- Bạn ấy thích đánh người nhất. – Nó vẫn đùa dai.

- Còn gì nữa? – Long kiên nhẫn.

- Hết rồi. – Nó cười tít cả mắt.

- Vậy thì cẩn thận đấy. Buổi học tới chắc chắn nhóc không lết về nhà được đâu.

- Ấy ấy thầy từ từ. Bạn ấy thích hoa. Hoa Violet.

- OK. Thầy cảm ơn nhé.

- Vâng ạ.

Nó bật cười, cái đôi này hay thật!

Quân tiến đến dùng hai tay bẹo má nó, cái mặt nghiêm kinh dị:

- Ai gọi đấy?

Ghen rồi ghen rồi! Ai bảo nó nói chuyện điện thoại lại cười nhiều như thế.

- Thầy dạy võ của tớ. – Nó ngây thơ.

Quân có nghe nó kể mấy lần về thầy của nó. Thầy đẹp trai trẻ tuổi. Đủ để cái đầu ngố kia ghen.

- Nói cái gì?

- Thầy ấy nhờ tớ giúp thầy tán Huyền. – Vẫn ngây thơ.

- Huyền mà cũng có người tán? – Quân hơi bất ngờ.

- Chứ cậu nghĩ bạn ấy xấu tính giống cậu à?

- Tớ xấu tính tớ mới làm người yêu cậu. – Quân tin nó, với lại dạo này Huyền hay mơ mộng với cậu về một anh chàng đẹp trai ga lăng.

- Hê hê. Thầy ấy tốt tính lắm. Là người tử tế nữa.

- Có bằng tớ không?
 - Không biết. – Nó ngô nghê trả lời. – Nhưng nói chung là không bằng tớ.
- Thế là bị béo đỏ cả má vì cái tội vênh váo.

23. Chương 23

Lại là một buổi sáng bình yên. Nó nằm ngủ nướng ngon lành. Thảo nào mà dạo nào béo hẳn ra. Anh Hùng còn bảo Quân cho nó ăn “bột nở”. Cả đêm bất điều hòa nên lạnh. Nó rướn rướn chân tìm cái chăn mỏng. Bỗng nó chạm phải cái gì mềm mềm ẩm ẩm ở cạnh giường. Nó mơ màng... đập cái thứ ấy. Sau đó tiếp tục công cuộc tìm chăn bằng chân. Nó với được chăn, dùng hai ngón chân quắp lấy rồi đắp lên người, trùm qua mặt rồi ngủ ngon lành. Trong giấc ngủ nó mơ thấy có tiếng nói chuyện loáng thoáng:

“Nó chưa chịu dậy à?”

“Em để cho bạn ấy ngủ thêm tý nữa. Còn sớm mà.”

“Cậu mà để nó ngủ thì động đất nó không dậy được đâu. Để anh gọi nó dậy, mọi người đang chờ.”

- DẬY NHANH LÊN. LẦN NÀO MÀY CŨNG ĐỂ TAO GỌI THẾ!

Lần thứ n nó bị ngã từ giường xuống đất bởi cái đập mạnh vào thành giường của anh Hùng. Ông anh bạo lực của nó không còn cách nào đánh thức nhẹ nhàng hơn à? Nó dụi dụi mắt. Cơ buồn ngủ vẫn chưa qua. Có người ngồi trước mặt nó. Mờ mờ ảo ảo rồi dần dần rõ hơn. Nó giật mình. Quân đang ở trong phòng nó. Nãy giờ chứng kiến từ đầu đến cuối màn đánh thức có một không hai của anh em nhà nó. Tâm trạng của nó giờ chỉ có thể gói gọn trong hai chữ: “xấu hổ”. Nó ôm mặt, cúi gục xuống để cho tóc che cái sự xấu hổ kia đi. Ồi giờ ơi!

- Cậu chuẩn bị rồi đi. – Quân nhắc.

- Đi... đâu... thế? – Nó lí nhí hỏi lại.

- Đà Lạt. Cả nhà đang chờ cậu ở dưới nhà đấy.

Nó lập tức ngẩng đầu lên ngay. Mọi người đang chờ mà nó còn ngủ ngon lành. Quá tệ! Sau đó thì khỏi phải nói. Vệ sinh cá nhân kết hợp với chuẩn bị đồ trong 10 phút.

Lúc nó lập cập xuống nhà thì cũng là lúc có tiếng cười vang của người lớn. Chắc anh Hùng lại làm trò cười gì rồi. Nó cũng hơi yên tâm về trình độ tiếp khách của anh trai mình. Vừa thấy nó lấp ló ở cầu thang, ông nội Quân là người lên tiếng đầu tiên:

- Ngủ ngon không con?

Mọi người đồng loạt quay lại. Bà Mai, ông Lập, bà Minh và Huyền. Cả nhà Quân đông đủ cả. Nó lễ phép chào từng người một rồi xin phép anh Hùng. Tất nhiên là anh Hùng đồng ý, trước lúc đi còn nói một câu khiến nó ngượng chín mặt:

- Đi lâu lâu một tý. Mấy ngày nay ăn cơm em nấu dạ dày anh nó không ổn.

Chuyến đi Đà Lạt kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, đi bằng máy bay riêng của gia đình Quân. Nó vẫn luôn tự hỏi rằng dòng họ này giàu có đến mức nào. Bỗng nhiên thấy sợ! Nó lo rằng với sức chịu đựng kém cỏi của bản thân mình liệu có gắng gượng được trước cái nhìn của người đời hay không. Ai bảo có người yêu giàu có là sướng? Điều đó chỉ đúng với những người yêu “lợi dụng” thôi.

Căn biệt thự của gia đình Quân nằm trên đường Trần Hưng Đạo. Đây là một khối kiến trúc lớn mang phong cách cổ điển Pháp, gồm 50 phòng, sảnh chính rộng lớn tráng lệ với bộ sưu tập đèn cổ điển khổng lồ cùng với dãy cầu thang bằng gỗ quý uốn lượn hai bên, nhẹ nhàng và thanh thoát như hai dải lụa mềm

mại. Khoảng sân ở ngoài trải rộng mênh mông. Lối đi dẫn đến căn biệt thự lát gạch giả những viên sỏi nhỏ, chính giữa là vòng tròn hoa rộng lớn, bên cạnh đó còn có cả một con đường hoa dẫn đến khu vườn rộng lớn. Khu vườn rợp ngát hoa, thậm chí cỏ xanh mơn mẫm còn đọng sương sớm đậm chất Đà Lạt. Màu sắc rực rỡ của những bông hoa cùng với màu xanh tươi mát của lá cây tạo nên một không gian thanh bình đến lạ thường. Những bộ bàn ghế trắng ngà cùng với những chiếc ô lớn màu xanh là nơi lí tưởng để hưởng thụ sự yên bình đó. Căn biệt thự chính là sự pha lẫn hòa hòa giữa phong cách cổ điển quý tộc đặc trưng của Pháp cùng với thiên nhiên tuyệt vời của Đà Lạt.

Quân giúp nó khênh hành lí lên phòng. Căn phòng của nó rộng, lát đá hoa cương, đầy đủ tiện nghi với màu trắng chủ đạo. Xung quanh phòng có rất nhiều bình hoa lớn như đã chuẩn bị từ trước. Cả căn phòng thoang thoang mùi hoa hồng. Đối diện với chiếc giường đôi là cửa kính lớn, to bằng bức tường và trong suốt, khung cảnh ở ngoài vườn hoa Đà Lạt kia không bị che mờ bởi bất cứ thứ gì. Nó ngồi đung đưa chân trên chiếc giường lớn, miệng tí tách hỏi:

- Đây là nhà cậu à?

- Ủ. Nơi an dưỡng tuổi già. – Quân vừa xếp đồ vừa nói.

- Ah... Dễ chịu quá! – Nó đổ kên xuống đệm, êm ái vô cùng.

- Bây giờ thì ngủ được rồi đấy, không ai làm phiền cậu đâu.

Không nói đến thì thôi, nói rồi lại làm nó xấu hổ chuyện lúc sáng. Thật là mất mặt! Ai đời con gái con đứa ngủ say như chết trước mặt bạn trai, để ọi người dưới nhà ngồi chờ, lại còn được cả ông anh trai quá đáng, không biết giữ thể diện cho em gái mình gì cả! Nó vợ lấy cái gối che mặt mình đi, nằm quay lưng ra phía cửa kính lớn:

- Đừng có mà trêu tớ! – Nó nói qua lớp gối, nghe giọng rất chi là hờn dỗi.

- Lúc cậu ngã xuống đáng đẹp lắm.

Nó đang nằm quay lưng về phía Quân nên không nhìn thấy khuôn mặt của Quân. Nhưng nó chắc chắn một điều rằng Quân đang cực kì nhảu nhở, nghe cái giọng đầy châm biếm thế kia mà!

- Tớ chi còn chống lên trời. – Có tiếng cười, giọng Quân ngâm nga như đọc thơ.

Nó vùng dậy, đập thẳng cái gối lông vũ về phía Quân. Quân nhanh tay đỡ được. Nó tức tối vợ lấy cái gối còn lại và ... “bay” về phía Quân, miệng la hét ồm ồm:

- Đã nói không được trêu nữa cơ mà! Chết này!

Cứ mỗi lần “Chết này!” là lại một lần giáng cái gối xuống người Quân. Quân cũng không hiền lành gì mà đưa mình đã đỡ đạn. cậu cầm lấy cái gối mà nó vừa đập xuống gơ lên đỡ đòn, gặp được cơ hội là phản công. Tất nhiên là đánh theo kiểu “hái hoa” thôi nhưng cũng đủ để lông vũ bay tán loạn. Nó cười không ngớt. Cười trong cơn mưa lông vũ. Như một thiên thần đùa nghịch với nền tuyết trắng thuần khiết. Nó không biết rằng hình ảnh của nó trong mắt cái người đối diện kia đẹp đến mức nào. Làm cho ai đó thần thờ mất mấy giây để rồi lãnh nguyên một phát gối vào người!

Cuộc chiến chỉ kết thúc khi ông nội Quân bước vào. Cảnh tượng trước mắt đủ “kinh hoàng” làm cho bước chân ông lèch một nhịp. Lông vũ bay tả tơi. Tóc nó xù lên như con quạ. Hai cái miệng đang toét nụ cười không thể lớn hơn. Ông Duy Bội khẽ đằng hắng một tiếng làm cho “đôi trẻ” kia giật mình. Nó vội vàng thu dọn “đống đổ nát”. Cái gối trên tay sớm đã xẹp lép, lông vũ bị rút hết. Quân ung dung đứng lên kéo ghế cho ông nội ngồi, tiện thể còn đá đá chân trêu nó.

- Các con đang phá hoại tài nguyên quốc gia đấy. – Ông Duy Bội chậm rãi nói, tay cầm lấy li nước từ Quân.

Nó xấu hổ, cái đầu càng cúi xuống tưởng như khuôn mặt tròn xoe kia chuẩn bị dính lấy sàn nhà sáng bóng. Cái bàn tay vợ đi vợ lại vẫn không hết lông vũ trên sàn.

- Cần thận kéo xương sống của con bị dãn đấy!

Ông nội Quân... phải nói là “troll” không kém gì Quân. Ý ông là nó cúi đầu căng quá nên dễ bị dân xương? Nó lúng túng, cái tay hành động không theo sự chỉ bảo của bộ não, đưa lên vuốt vuốt tóc, đẹp hơn nữa là những sợi lông vũ theo đó mà bám lên mái tóc vốn đã chẳng còn đẹp dễ của mình.

Quân này giờ nhin cười đến đỏ cả mặt thì giờ cũng không chịu được nữa, cười ha hả, ôm bụng mà cười. Cậu tiến đến ngồi xổm trước mặt nó, nhẹ nhàng gỡ lông vũ xuống, tiện thể chiêm ngưỡng luôn cái mặt như quả cà chua chín kia nữa.

Ông Duy Bội cũng cười. Ông chỉ tay về chiếc ghế đối diện:

- Cứ để đấy. Lát sẽ có người đến dọn. Hai con ngồi xuống đây.

Nó ngoan ngoãn ngồi vào ghế. Cứ tưởng trò chơi này chấm dứt rồi ai ngờ...

- Nên nhờ một người tim khỏe đến dọn. Ông không chắc là họ sẽ không bị suy tim trước căn phòng này.

- Dạ... – Nó lí nhí, tay cầm chặt cốc nước.

- Coi như để đền bù thiệt hại đi, trưa nay con với thằng nhóc này nấu ăn vậy. – Ông chỉ vào Quân.

Ông nội Quân có biệt tài làm mặt nó ngổ đi thì phải. Sao lại có phương thức đền bù “vui” đến vậy?

- Mà nên cẩn thận một chút. – Ông Duy Bội gật gù, tay mân mê cằm. – Nghe anh trai con nói con nấu ăn chưa được “hoàn thiện” lắm.

Lúc này có một mong muốn mãnh liệt đè xuống cái sự xấu hổ của nó, đó là được đánh đấm thỏa mãn vào người của ông anh trai ác quỷ kia. Dám xúc phạm đến lòng tự tôn của một đầu bếp tài ba như nó. Dù gì nó cũng thu nhận được cái “bí kíp gia truyền” về “nấu ăn thuật” của người mẹ tuyệt vời kia mà. Không thể để mọi người suy nghĩ sai lệch bởi người anh tà ác kia, nó bật thẳng dậy, kiên định nhìn về phía ông nội Quân:

- Cháu NHẤT ĐỊNH sẽ làm tốt!

Can đảm trong hai giây để nói ra câu đấy thì quả thật là một kì tích đối với nó. Lẽ đương nhiên là đến giây thứ ba, nó nhận ra sự thất thố của mình thì vội cúi xuống:

- Dạ... vâng. Cháu...

Ông Duy Bội chẳng những không khó chịu bởi cái sự “bướng” nhất thời của nó mà ông còn cười rất hài lòng:

- Tốt lắm, ông mong đợi bữa cơm trưa nay.

- Dạ vâng... Xin hãy tin tưởng cháu. – Nó gật đầu.

- Con rất ngoan. Ông rất quý con. Thật tốt khi lúc sắp nhắm mắt ông lại có thể thanh thản được bởi một thiên thần. – Ông Duy Bội xoa đầu nó rồi bước ra ngoài phòng.

Nó ngồi ngây như tượng, căn bản vẫn không hiểu điều mà ông Duy Bội vừa nói. “Sắp nhắm mắt” là như nào? Ý ông là ám chỉ “tuổi già”? Đôi lúc ông hay nói những điều đậm chất huyền bí khiến nó khó hiểu. Giống như ông đã giấu một điều gì kinh khủng lắm ấy!

Nhưng mà khó hiểu thế nào đi nữa thì hai cái gò má của nó vẫn ửng hồng vì... sung sướng. Nó là thiên thần? Khó trách được vì sao con bé mười lăm tuổi lại thích đến thế. Thiên thần cơ mà!

- Cười xong chưa? Gân má cậu nổi hết lên rồi đấy. – Ngón tay Quân chọc chọc vào má nó theo từng chữ.

- Cậu nghe thấy gì chưa? Tổ là thiên thần nhé! – Nó đưa hai tay lên áp vào má, vẻ mặt phải nó là thích vô cùng.

- Ủ. Thiên thần của đời anh. – Quân bẹo má nó. – Đi nấu cơm thôi.

- Ủ ừ... Thiên thần bay đi nấu đây. – Nó khoái chí gật đầu. Ôi cái danh hiệu “thiên thần” dễ thương kia làm mụ mị đầu óc nó, làm cho nó quên đi “trách nhiệm” đánh Quân quen thuộc mỗi lần cậu bẹo má nó. Cái đồ ưa nịnh này!

- Bữa cơm thú vị! – Ông Duy Bội lắc lắc li rượu vang màu đỏ trên tay.
- Ý bố là sao?
- À. Lát nữa con bé sẽ nấu ăn.
- Là Phương ạ?
- Đúng rồi đây con trai. – Ông Duy Bội gật gù. – Con bé rất đáng yêu.
- Bố vẫn chưa quên được chuyện cũ?
- Bố cũng không biết. – Ông Duy Bội lắc đầu cười chua chát. – Bố chỉ biết cho đến lúc chết, bố nhất định phải bù đắp cho con bé. Bố sợ rằng khi bố nhắm mắt xuôi tay, những gì bố để lại sẽ làm cho con bé buồn. Bố có quá đáng khi ảo tưởng về hai con người tuy không có máu mủ nhưng lại giống nhau như hai giọt nước không?
- Bố không quá đáng. Con bé nhất định sẽ hiểu cho bố. Bố đừng nên bi quan như thế, mệnh của bố còn kéo dài nữa mà.
- Bố biết tình trạng của bản thân mà. – Ông Duy Bội ho lớn, một lúc lâu sau mới nói tiếp được. – Căn bệnh tim này có thể cướp đi mạng sống của bố lúc nào cũng không hay.
- Bố... bố biết rồi?
- Mấy đứa ngốc lắm. Làm sao mà giấu được ông già này. Bệnh của bố thế nào bố phải hiểu rõ nhất chứ.
- Bác sĩ nói nếu tinh thần tốt kết hợp với điều trị thì sau một thời gian sẽ lành bệnh. Bố đừng suy nghĩ nhiều.
- Ừm. Con yên tâm. Bố hạnh phúc và mãn nguyện thế này mà. – Ông Duy Bội cười vang. Đâu ai biết rằng trong giọng cười kia là cả một sự phiền muộn. Ông biết rằng những gì để lại sẽ làm cho con bé đau nhưng đâu có thể khác được.

Phía bên ngoài cửa, bà Mai đứng lặng lẽ, sự lo âu bao phủ lên đôi mắt đen. Những thứ ông nội Quân để lại là gì? Nó có liên quan đến Phương? Và còn bệnh tình của ông nữa, ông biết tình trạng bệnh? Căn bệnh nhồi máu cơ tim mà lâu nay gia đình luôn giấu ông. Một dự cảm chẳng lành ập đến, bao vây não bộ của bà.

“Lạy chúa! Xin hãy phù hộ!”

- Này, có thật là cậu biết làm cá không đấy? – Nó cong cái môi anh đào hướng về phía Quân.
 - O ngon lành cảnh đào thế này. – Quân giơ con cá vược lớn lên. - Sạch sẽ!
 - Sạch cái gì mà sạch. Chỗ này còn đầy vẩy đây này. – Nó lật con cá lại. Đúng thật! Phần đuôi còn nguyên vẩy. - Cạo vẩy sạch đi.
 - Ủ ừ biết rồi. – Quân vung vẩy con dao.
- Nó ngán ngẩm lắc đầu rồi lại quay sang chảo sườn xào chua ngọt. Món ăn thì cũng đơn giản thôi. Cá vược hấp, sườn xào chua ngọt và canh nấm thịt. Nãy giờ loay hoay trong bếp cũng làm gần xong món sườn, nồi canh nấm thì cũng gần sôi. Một mình nó xoay xở gần xong hai món đấy, Quân chỉ có nhiệm vụ làm cá mà nãy giờ không xong. Đúng là đồ công tử bột!
- Như thế này được chưa? – Quân chìa con cá ra.
- Nó nhìn lên nhìn xuống con cá, lật qua lật lại, cẩn thận mở cả mang cá ra xem. Cuối cùng miễn cưỡng gật đầu:
- Tạm được. Cậu mổ bụng đi.
 - Bụng tó?

- Bụng cá. Cẩn thận không vỡ mật. – Nó lườm Quân cháy mặt.

Đến đau đầu. Từ bé đến giờ Quân có làm việc này bao giờ đâu. Không làm cũng chết, mà làm cũng chết. Làm liều chắc chỉ “hấp hối” chứ không chết. Thế là Quân cầm con dao phay lên, giơ cao lên và... chặt đôi con cá ra. Lục phủ ngũ tạng con cá lòi hết ra.

Nghe tiếng động lớn nên nó giật mình quay sang. Trông thấy cảnh tượng “thê lương” kia, nó giật mình quay lại và... thét lên:

- CẬU LÀM CÁI GÌ KIA? CẬU CÓ BIẾT CON CÁ BAO NHIÊU TIỀN KHÔNG?

- Thì... mổ bụng.

- Mổ cái gì? Cậu... – Nó nghẹn lời không nói được nữa. Nó hít thở lên hít thở xuống mới nén được cơn giận.

- Thôi được rồi, cậu ra kia nhặt rau đi.

Quân cúi thủi cầm rễ rau ra một góc tự kỉ. Nó xem xét kĩ lưỡng con cá. May mà chưa vỡ mật, còn có phần trăm “cứu chữa”.

Huyền vừa đi xuống cầu thang vừa ngáp:

- Ổn quá! Trăm không ngủ được.

Cô hít hà hương thơm từ bếp:

- Áh... Sườn xào chua ngọt hả? Tớ xin miếng nào.

Chẳng để cho nó đồng ý, Huyền chạy ngay vào bếp và bốc một miếng sườn với lớp nước sốt chua ngọt dẻo quánh đưa lên miệng, xuyết xoa:

- Ngon quá. Lâu lắm mới được ăn.

- Ấy da... Nhà giàu thế mà không được ăn sườn chua ngọt. – Nó trêu.

- Khổ lắm. Đời tớ toàn những bi ai dẫm nước mắt thôi cậu ạ. - Huyền phẩy tay. – À mà cho cậu xem cái này, anh Quân đứng xa ra. – Cô đá chân về phía Quân.

- Chuyện con gái tao không quan tâm. – Quân cầm củi nhặt rau, nói mà không nhìn Huyền. Nhìn cái cách nhặt thế kia chắc rễ rau sống mất đi một nửa mất.

Huyền rút điện thoại trong túi áo ra, ngón tay linh hoạt trên màn hình. Cô giơ màn hình điện thoại ra trước mặt nó:

- Đẹp chưa?

- Đẹp thế! Ở đâu ra đấy? – Nó thốt lên.

Trên màn hình điện thoại là hình ảnh thảm hoa Violet xếp thành hình trái tim, bên cạnh là hồ nước, trông cực kì lung linh và mơ mộng. Khi nói nó cũng biết tác phẩm này của ai. Chỉ là nó không ngờ lại tiến triển nhanh đến thế.

- Anh Long làm. - Huyền xoa xoa cằm vẻ ngẫm nghĩ. – Anh ấy nói... thích tớ.

- Ahhh... Thật á? Cậu nói thế nào?

- Tớ bảo là: “Thật sự cảm ơn anh nhưng em cần thời gian để suy nghĩ, chuyện này... đột ngột quá!”. – Nói đến đoạn này Huyền lại nở một nụ cười mãn nguyện, hai gò má ửng hồng.

- Thế cậu tính sao?

- Tớ không biết. Tớ sẽ làm theo những gì con tim mách bảo. - Huyền chống hai tay lên cằm, đôi mắt mơ màng nhìn ra khoảng không.

- Chúc thành công nhé. – Nó nháy mắt. Kiểu này là biết được kết quả rồi.

- Ủ ừ ừ. - Huyền gật đầu không ngừng.

Sau hơn hai tiếng “vất vả” trong bếp thì cuối cùng cũng xong bữa cơm trưa, tuy ít món nhưng cực kì hấp dẫn. Mọi người nhanh chóng ngồi vào bàn ăn còn nghi ngút khói.

- Chúng ta cần phải có một buổi họp để đánh giá lại tính xác thực của lời nói anh cháu. – Ông Duy Bội lên tiếng đầu tiên sau khi ngồi vào bàn ăn. – Cháu thực sự là một đầu bếp chuyên nghiệp đấy.

- Thằng nhóc Quân không làm phiền con chứ? – Bà Mai nhìn nó dè dặt.

- Không biết có làm sao không mà tôi nghe có tiếng quát là: “Cậu biết con cá này bao nhiêu tiền không?” – Ông Lập cười.

- Phải như thế mới trị được Quân anh ạ. – Bà Minh âu yếm cười với chồng mình. – Em nhớ là Quân rất bướng bỉnh. Hôm nay chịu vào bếp quả là một kì tích. Cô bé này có một sức ảnh hưởng rất lớn.

- Đúng đấy mẹ. - Huyền bật ngón tay cái về phía bà Minh, như sợ chưa đủ thuyết phục cô còn gật gật đầu nữa. – Bạn ấy quá ghê gớm. Quát phát là anh Quân sợ điên luôn!

.....

Bao nhiêu lời khen làm cho nó xấu hổ đỏ cả mặt. Thật sự là chưa bao giờ nó được khen nhiều đến thế. Mọi người chấp nhận nó, tin tưởng nó. Huyền còn trêu nó là: “Cậu mất tư cách làm khách rồi. Bây giờ cậu chỉ đủ tư cách làm chị dâu tớ thôi!”

Hai ngày quả thực là không đủ để chiêm ngưỡng được hết vẻ đẹp của Đà Lạt. Nó tiếc nuối khi phải ra về. Nó mới chỉ được đi đến rừng hoa hồng bát ngát, đến thác Cam Ly, hồ Xuân Hương,... Nó thật sự rất lưu luyến phong cảnh và con người nơi đây. Còn chưa kể đến khí hậu mát mẻ tuyệt vời quyến rũ nó nữa. Trước khi lên máy bay nó còn ngoái lại nhìn một lần nữa, miệng lẩm nhẩm không phát ra tiếng: “Tạm biệt nhé! Nhất định sẽ quay lại!”

Những ngày học lại dần trôi qua như một chu kì không thể thay đổi. Thầy Long dạo này học luôn nhẹ tay với nó, giờ giải lao còn mua kem cho nó ăn. Nó đoán được ý đồ, cười nham hiểm với thầy. Long biết mình không giấu được nó nên gãi đầu nói thật, rằng: giúp Long với Huyền.... Nó rất nhiệt tình. Có khi còn hơn cả Huyền giúp nó và Quân. Nó giúp Long “hẹn hò” với Huyền. “Đảm thông tư tưởng” cho Huyền. Lừa Huyền và Long đi xem phim,... Nó còn động viên Long rằng “trường kì kháng chiến nhất định thành công”.

Nó và Quân đôi lúc còn có những giận dỗi trẻ con. Nhưng cuối cùng đều có thể tìm được tiếng nói chung và giải quyết ổn thỏa. Quân có lúc như một người đàn ông chín chắn, chăm sóc và bảo vệ nó từng ly từng tý một, nhưng lại có lúc như trẻ con tranh cãi với nó đến cùng, trêu tức nó khiến nó giận đỏ mặt và làm cho bạo lực lên ngôi, đến lúc đấy lại quay ra làm lành. Nhà Quân giàu nhưng nó lại cực kì cảm Quân tặng những món đồ đắt tiền cho nó. Đổi lại, Quân phải làm đồ “handmade” – theo nó thì như thế mới đáng yêu. Những món quà tuy không hoàn hảo nhưng lại được nó cất giữ tại nơi bí mật nhất, nâng niu và giữ gìn cẩn thận như một báu vật.

Nhưng cuộc sống không phải đơn giản như thế.

“Tôi đã nghĩ rằng... Chỉ cần thế này lặng lẽ trôi qua là đã hạnh phúc lắm rồi...

Nhưng tôi đâu biết rằng... tình yêu không phải là một kho báu dễ dàng tìm được...

Để có nó... tôi phải đánh đổi bằng nước mắt và đau khổ...

Tình yêu giữa chúng tôi phải trải qua bao nhiêu thử thách... mới có thể có được nhau...

Tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng... sao lại dễ dàng đến thế...

Thật sự... không dễ dàng một chút nào...

Những gì trước mắt... chỉ là màn mở đầu...”

24. Chương 24

Cuộc sống không phải lúc nào cũng là một đường thẳng...

Nó và Quân đang ngồi đọc sách trong thư viện. Thư viện nằm ở tầng ba nên rất yên tĩnh. Gió thổi qua cửa sổ và vấy lấy hai con người kia. Những ngày cuối tháng tư mát mẻ và gọn gàng. Một năm học chuẩn bị kết thúc.

Gương mặt Quân chăm chú nhìn vào quyển sách trước mặt. Dáng ngồi thoải mái dựa vào ghế. Nó nhận ra rằng Quân rất có hứng thú với sách viết về kinh tế. Cũng phải, sau này cậu sẽ trở thành một tổng giám đốc quyền lực của một tập đoàn khổng lồ mà.

Nó chống cằm nhìn Quân. Gương mặt đẹp và tĩnh lặng như một pho tượng hoàn mỹ. Đuôi lông mày hơi nhướn lên. Mái tóc dựng lên thỉnh thoảng lại phất phơ theo gió. Dù là mặc đồng phục thôi nhưng vẫn cực kì cuốn hút.

Nó mơ màng. Tự nhiên trong đầu lại dấy lên một suy nghĩ: “Có khi nào trong một ngày không xa, mình và Quân sẽ bị tách biệt.” Nó cũng là một đứa con gái bình thường. Hơn nữa Quân lại hoàn mỹ thế kia, hỏi sao không sợ “mất” được.

Nó vả nhẹ vào mặt mình. Lại lung tung! Phải biết tin tưởng nhau chứ!

Tiếng chuông điện thoại của Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Màn hình điện thoại báo cuộc gọi đến, bức ảnh của nó và Quân chụp ở công viên nhấp nháy theo điệu nhạc.

Quân cầm lấy điện thoại, đôi mày hơi nhíu khi nhìn vào màn hình rồi cậu bước nhanh ra ngoài cửa phòng.

Cuộc điện thoại chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi.

Quân bước nhanh vào phòng với gương mặt hoảng hốt - lần đầu tiên nó nhìn thấy.

- Có chuyện gì vậy? – Nó lo lắng hỏi. Nó có một dự cảm không lành.

- Ông tớ lên cơn đau tim. – Quân cầm lấy tay nó kéo nhanh ra khỏi thư viện, mặc kệ cặp sách trên ghế.

Xe đã chạy với vận tốc nhanh nhất có thể nhưng sao nó lại thấy chậm quá vậy? Nó nắm lấy tay Quân bằng cả hai bàn tay của mình. Đây là hành động duy nhất mà nó biết làm. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Quân im lặng không nói gì. Trên trán rịn mồ hôi, ngực phập phồng cùng với hơi thở gấp gáp. Rõ ràng là rất lo lắng nhưng tại sao gương mặt lại không biểu lộ cảm xúc cụ thể?

Nó đã từng nghe rất nhiều biến chứng đáng sợ của căn bệnh tim quá ác. Lòng bàn tay nó ướt đầm mồ hôi. Những ngày qua quả thật ông nội Quân đối xử với nó rất tốt, thậm chí còn yêu thương hơn cả Quân và Huyền. Nó cắn chặt môi dưới. “Ông là người tốt. Ông trời sẽ không làm hại người tốt.”

- Sẽ không sao đâu. – Nó trấn an Quân và cũng là để tự trấn an mình.

Trước cửa phòng cấp cứu.

Nó và Quân chạy nhanh đến. Mọi người đều có mặt ở đây. Phu nhân Mai với đôi mắt đầm lệ. Ông Lập ngồi ở hàng ghế chờ, gấp người xuống, mười ngón tay luồn vào trong tóc. Bên cạnh là bà Minh và Huyền, đôi mắt đỏ hoe và trên má vẫn còn những vệt nước chưa khô.

- Mẹ... Ông sao rồi? – Quân vừa thở vừa hỏi.

- Chưa có kết quả. Ông con cấp cứu hơn mười phút rồi. – Bà Mai lau nước mắt. – Ông lên cơn đau tim ở trong phòng sách. Trước đó ông tự khóa cửa vào và bảo không muốn bị làm phiền. Cho đến khi có tiếng thủy tinh vỡ ở trong phòng...

Bà Mai nức lên. Rõ ràng thuật lại câu chuyện là chuyện quá sức với bà. Tuy chỉ là con dâu nhưng lòng kính trọng dành cho ông Duy Bội của bà rất lớn.

- Mẹ bình tĩnh. Ông sẽ ổn thôi. – Quân đỡ bà Mai ngồi xuống ghế chờ.

Hai tiếng đồng hồ nặng nề trôi qua. Cửa phòng cấp cứu được mở ra. Vị bác sĩ bước ra ngoài. Tất cả mọi người đều chạy nhanh đến.

- Bác sĩ. Bố tôi sao rồi?

- Mạch vành bị tắc, bệnh nhân bị hoại tử vùng cơ tim. Thật xin lỗi... - Vị bác sĩ thở dài, giọng nói rất khó khăn. – Chúng tôi đã làm hết sức có thể nhưng bệnh nhân được cấp cứu quá muộn...

Tai nó ù đi khi nghe bác sĩ nói. Mọi thứ xung quanh chao đảo.

Mạng sống của ông đã kết thúc? Tại sao lại bất ngờ như vậy?

Ông ra đi không một sự báo trước. Mới hôm qua thôi ông còn cười xoa đầu nó mà.

Cả cơ thể nó cứng đờ. Nước mắt cứ trào ra như suối. Ngực nó quặn thắt, cổ họng ứ nghẹn.

Nó cắn chặt răng để không bật ra tiếng khóc nhưng nơi cổ họng vẫn phát ra tiếng ho kìm nén.

Mọi thứ nhòe đi. Nó chỉ cảm nhận thấy tiếng nấc đau đớn bị kìm nén của bà Mai, tiếng khóc nức nở, tiếng Huyền gào tên ông nội đầy tuyệt vọng, tiếng bà Minh vừa khóc vừa ôm lấy đứa con gái đang hoảng loạn....

Trước kia chỉ biết rằng cảm giác mất đi người thân rất đau, nay mới biết nếu có thêm hai chữ “đột ngột” thì nỗi sẽ nhân lên gấp vạn lần...

Quân không khóc, không phát ra một tiếng động nào. Cả cơ thể im lìm như tượng... Nhưng bàn tay nắm chặt đến nỗi trắng bệch... Những đường gân màu xanh trên cổ nổi lên...

Một lúc lâu sau Quân mới nặng nhọc bước về phía cánh cửa phòng cấp cứu.

- Tôi muốn thấy ông nội.

Vị bác sĩ cùng những người y tá đều né hết sang một bên nhường đường cho Quân. Bọn họ đã từng chứng kiến không ít cảnh tượng thê lương khi một bệnh nhân rời khỏi trần gian, thật sự là rất náo lòng.

Nó bước vào phòng cấp cứu cùng Quân. Nó biết Quân cần nó ở bên cạnh lúc này.

Ông nằm trên chiếc giường trắng muốt. Trên người ông vẫn còn nhiều những dây dẫn. Bên cạnh giường là máy đo nhịp tim đang chạy một đường thẳng màu xanh cùng âm thanh “tít.. tít...” ai oán.

Ông ra đi đột ngột nhưng sao gương mặt ông lại yên bình nhẹ nhõm thế kia? Ông như đang ngủ thôi. Ngủ một giấc ngàn thu...

Quân nhẹ nhàng đưa tay chạm lên gương mặt còn hồng hào của ông. Ông mới mất được mấy phút thôi. Ông đã cố gắng chống chọi với căn bệnh nhưng cuối cùng tử thần vẫn mang ông đi... Ông không yếu đuối... Chỉ là may mắn không mỉm cười với ông...

Cảm xúc trên gương mặt Quân như hóa đá. Cậu không khóc... không nói gì cả. Cậu chỉ lặng yên đứng nhìn gương mặt của người ông thân yêu, người thầy đáng kính.

Nó đưa tay che miệng, cắn chặt môi đến bật máu để không phát ra tiếng khóc. Nó thương ông nội, thương Quân, thương tất cả mọi người... Nỗi đau này thật sự quá lớn...

Mọi người ở ngoài cũng đã bước vào trong. Không khí nặng nề khó tả...

Huyền chạy đến giường ông, cô kích động lay người ông gào khóc:

- Ông... ông tỉnh lại đi. Ông lừa cháu... Ông hứa sẽ dẫn cháu đến trụ sở tập đoàn để học việc... Ông hứa lễ cưới của cháu ông nhất định sẽ tham dự... Ông hứa khi ông về hưu ông cháu mình sẽ đi du lịch... Ông tỉnh lại đi... Ông không thể chết được...

Bà Minh vội đến ôm Huyền ra khỏi giường ông. Huyền khóc ngất trong vòng tay bà.

Ông Lập đến cạnh Quân. Ông không nói gì cả, vòng tay qua vai Quân vỗ vỗ an ủi. Nét khắc khổ in hằn trên khuôn mặt ông.

Hơn ai hết ông là người hiểu rõ được nỗi khổ ẩn sâu trong con người ông Duy Bội. Ông mất khi chưa được nhìn thấy sự hòa hợp của ba đứa con, ông mất khi mối bất hòa giữa ông và con trai cả chưa được giải quyết. Cả đời ông làm tất cả cho con cho cháu. Vậy mà đến lúc chết lại không được nhìn thấy sự viên mãn của gia đình...

Quân tự lái xe. Cậu không đi thẳng về nhà mà chở nó ra một ngôi nhà ở phía tây thành phố.

Ngôi nhà màu vàng, điểm nhấn là dàn cây tóc tiên rủ xuống từ ban công tầng hai. Ngôi nhà này rất cũ, những vệt nứt và hoen ố loang lổ trên tường vàng.

Quân dẫn nó vào trong. Tuy cũ nhưng rất sạch sẽ, hẳn là được dọn dẹp cẩn thận. Phía bên trái có một cửa sổ lớn.

Quân tiến đến ngồi lên cửa sổ, lưng và đầu đều tựa vào tường như đang cảm nhận.

Im lặng một lúc lâu rồi Quân mới lên tiếng:

- Cậu không tò mò gì à?

Nó lắc đầu. Nó không muốn làm phiền Quân trong tình huống này. Sự im lặng lúc này là cần thiết.

Quân vẫy tay ý bảo nó lại gần. Cậu chờ cho đến khi nó đến cạnh mình mới lên tiếng, đôi mắt hướng ra ngoài, nơi con đường tĩnh lặng ít người qua.

- Đây là ngôi nhà mà ông tớ mua đầu tiên. – Quân chậm rãi nói. – Hồi bé, mỗi lần ông đưa anh em tớ về nước là ông lại dẫn đến đây. Ông thích sống ở ngoại thành vì nó yên tĩnh. Ông hay dẫn anh em tớ đi dạo quanh nơi này. Tớ hồi bé rất ghét nơi này nên toàn trốn ông về thành phố. Có phải tớ vô tâm lắm không?

Nó nhắm mắt lắc đầu, hai hàng nước mắt đầm đìa trên má rồi chảy xuống cằm, hòa làm một.

Quân hơi nhích người quay về phía nó. Cậu đưa tay gạt đi nước mắt của nó, cười chua chát:

- Lúc tớ học cấp hai cũng là lúc tập đoàn của ông gặp khó khăn. Tớ chỉ biết ở Việt Nam phá phách, học hành cá biệt. Có phải tớ là đứa ngu ngốc nhất không?

Quân thế này làm nó đau lắm. Nó kiễng chân ôm lấy Quân. Cả khuôn mặt Quân vùi vào vai nó:

- Ở đây... chỉ có tớ thôi. Cậu có thể khóc được rồi... Không phải giấu nữa.

Duy nhất có một giọt nước từ khóe mắt Quân rơi xuống, thấm vào vai áo nó. Vệt nước mắt mang nặng nỗi đau lớn còn đọng lại trên má Quân.

Quân khép đôi mắt mệt mỏi lại... Cảm nhận sự ấm áp của nó...

“Chỉ hôm nay... Làm ơn cho phép tôi mềm yếu... rơi nước mắt.”

“Cảm ơn em vì đã hiểu được tôi... Nỗi đau này chỉ có thể chia sẻ cùng với em...”

25. Chương 25

Tang lễ diễn ra trong một ngày mưa. Mưa ào ạt, mưa dữ dội như gào khóc.

Bố của Quân trở về ngay trong ngày. Ông và Quân rất giống nhau nhưng khuôn mặt ông hẳn lên những nét tiền tụy phong sương.

Mọi người đến dự tang lễ rất đông. Có cả người ngoại quốc – là nhân viên của tập đoàn Luxury.

Ông ra đi để lại niềm thương tiếc của tất cả nhân viên về một vị chủ tịch tập đoàn tài giỏi mà thuận lòng người.

Màu đen nhuộm kín cả một vùng rộng lớn tại nghĩa trang.

Nước mắt tang thương hòa với nước mưa lạnh lẽo.

Nước mưa hắt vào mặt Quân, ướt đầm. Nó không biết dòng nước lăn dài trên má cậu là nước mưa hay nước mắt. Chỉ biết rằng gương mặt nặng nề và mệt mỏi kia làm trái tim nó đau thắt.

Quan tài của ông dần chôn sâu trong lớp đất bùn.

Quân nắm chặt tay khiến cái khớp xương trắng bệch. Quai hàm bạnh ra. Đôi mắt dù đã cố che dấu nhưng vẫn biểu lộ sự đau đớn.

Nó biết Quân đang gồng mình lên chịu đựng. Nó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Quân. Đôi mắt nó đỏ hoe từ lúc nào không hay.

Đôi lúc ông nói những điều khó hiểu về vận mệnh mình... Thì ra ông đã đoán trước được sẽ có một ngày như này.

Huyền ôm chặt Long khóc nức nở. Đến tận bây giờ cô vẫn chưa tin được ông nội đã mất.

Cơ thể một người con gái vốn đã mỏng manh, nay lại còn khóc như trút hết sức lực cùng với dầm mưa thế này, ngắt xủ là điều không đáng ngạc nhiên.

“Xin hãy yên nghỉ...”

- KHÔNG!... ÔNG ĐỪNG ĐI. - Huyền hoảng loạn đập mạnh chân tay xuống giường. Nước mắt giàn giụa trên gương mặt tái nhợt.

- Huyền! Tỉnh lại đi. Là ác mộng thôi. - Long giữ tay chân Huyền lại, vỗ nhẹ vào má cô gọi. Anh phải lặp lại ba lần mới có kết quả.

Huyền bừng tỉnh. Cô ngồi bật dậy. Đôi mắt hốt hoảng, mồ hôi ướt đầm lưng áo, hơi thở hỗn loạn. Sau vài giây hoàn hồn, cô mới ngơ ngác nhìn xung quanh. Căn phòng lớn màu trắng đầy đủ vật dụng, mùi thuốc sát trùng nhẹ nhẹ. Tay cô đang được truyền nước. Cô day bóp trán cho tỉnh táo hơn, bật dậy quá nhanh khiến đầu óc cô choáng váng.

Long đỡ lưng Huyền nằm xuống.

- Nghỉ một chút đi. Sức khỏe em chưa tốt đâu.

Huyền im lặng. Cô mệt mỏi khép mi mắt lại, một dòng nước nóng bỏng lăn dài trên má.

Long nhẹ nhàng lau nước mắt cho Huyền:

- Có những việc chỉ có thời gian mới hàn gắn được. - Anh nắm lấy bàn tay lạnh của Huyền - Em đừng quá đau khổ, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.

Cổ họng Huyền đắng nghét.

Long giúp cô quá nhiều!

Tập đoàn Luxury tiếp tục hoạt động với sự điều hành của ông Đào Duy Lâm. Tập đoàn mất đi vị chủ tịch tài ba không vì thế mà đi xuống. Tuy rằng tập đoàn đối thủ - Golden Gate - cạnh tranh khá mạnh nhưng tập đoàn Luxury vẫn không nhường bước. Mẫu sản phẩm mới - bộ trang sức Venus Luxury đang làm mưa làm gió tại Châu Âu và lan rộng ra toàn thế giới, đánh bại bộ trang sức Rose Golden của tập đoàn Golden Gate. Đó là còn chưa kể cổ phiếu của tập đoàn Luxury đang tăng lên theo từng giờ, thu hút tất cả cổ đông nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Đoàn Vĩnh Hòa - Tổng giám đốc tập đoàn Golden Gate là một kẻ mưu mô cáo già. Để có được tập đoàn Golden Gate lớn mạnh ngang với Luxury, ông ta đã phải sử dụng đủ cái mưu kế, lao tâm khổ tứ đi khai thông cách mối quan hệ. Mới đầu, ông Duy Bội chỉ đơn giản nghĩ rằng hai tập đoàn lớn mạnh này cạnh

tranh nhau công bằng trên thương trường nhưng kể từ khi bộ trang sức có trong bản thiết kế bị mất cắp của tập đoàn Luxury nằm chễm chệ trên các phương tiện truyền thông quảng bá sản phẩm mới của tập đoàn Golden Gate, ông mới nhận ra tập đoàn Golden Gate không thể đối xử công bằng được. Không ngờ rằng tổng giám đốc của Golden Gate chỉ đáng tuổi con ông Duy Bội mà lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ này. Chính vì thế nên ông Duy Bội đã xử lý thật mạnh tay, không hề nhún nhường. Tập đoàn Golden Gate dù có lớn mạnh đến đâu nhưng vẫn luôn luôn đứng sau tập đoàn Luxury. Vô đầu nhất gần đây là tập đoàn Luxury có được khu đất thích hợp nhất để mở rộng quy mô mà trước đó, hầu hết mọi người đều nghĩ rằng đến chín phần khu đất đó nằm trong tay Golden Gate.

Một điều đáng hổ thẹn là người con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn Luxury lại cấu kết với Đoàn Vĩnh Hòa với tham vọng lật đổ tập đoàn Luxury, sau đó sẽ mua lại tập đoàn và trở thành “chủ tịch”. May mắn là chuyện này chưa bị phanh phui ra trong giới kinh doanh, nếu không cái vết nhơ “công rắn cắn gà nhà” này sẽ theo đuổi Đào Duy Lâm cho đến hết đời không thôi.

Tại nhà Quân.

Ông Đào Duy Lâm chậm rãi đưa li trà lên miệng, uống một ngụm rồi mới nhìn Quân, không nhanh không chậm nói:

- Con chuẩn bị đi. Ngày mai theo bố sang Anh.
- Tại sao chưa mãn tang ông mà bố đã bắt con đi? – Quân bắt mãn trả lời.
- Trước lúc ông về Việt Nam, ông đã dặn đi dặn lại rằng khi ông mất, con phải ngay lập tức sang bên Anh để nhận di chúc của ông.

Đôi mắt Quân trở nên mờ mịt. Ông nội đã tính trước cả chuyện này.

- Từ giờ đến lúc xuất phát không còn nhiều thời gian. Muốn làm gì thì làm đi. – Ông Lâm nói một câu mơ hồ rồi nâng li trà lên uống với ý kết thúc cuộc hội thoại.

Quân đứng lên trở về phòng. Cậu hiểu ý bố mình. Đây có lẽ là chuyến đi khá dài. Sẽ là cần thiết khi nói lời tạm biệt với Phương.

Trong nhà, Quân và ông Lâm là hai người khắc khẩu nhất. Ông Lâm với bản tính nghiêm khắc có phần cực đoan. Ông luôn mong muốn Quân phải hoàn hảo nhất. Ông bắt Quân phải theo một khuôn khổ mà ông đề ra. Quân rất bướng. Càng cấm càng vi phạm. Bản tính cao ngạo ngang bướng không cho phép cậu yên phận trong cái khuôn khổ ấy. Tính cách, công việc,... là lí do mà hai bố con họ hiếm khi nào ngồi nói chuyện hòa thuận với nhau.

Chờ cho Quân đi ra khỏi nhà bà Mai mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Như thế có quá đột ngột với thằng bé không?
- Nó lớn rồi.
- Con mới chỉ học lớp mười mà anh. – Bà Mai gắt nhẹ.
- Không còn sớm nữa. Em cũng biết nhiệm vụ của Quân là gì rồi mà.

Bà Mai lặng lẽ gật đầu. Con trai của giám đốc một tập đoàn lớp thật không đơn giản gì cho cam.

Nó và Quân lặng lẽ đi trên con đường vắng. Nó không tíu tít như mọi khi. Có lẽ là do tinh thần Quân chưa ổn định sau cái chết của ông Duy Bội. Cái thân hình to cao, khoảng lưng dài và rộng toát lên vẻ cô đơn. Bóng Quân trải dài trên mặt đất càng thêm trống trải.

Nó biết Quân vẫn buồn. Nhưng cái sự im lặng này lại dấy lên trong lòng nó một cái gì đó không ổn. Quân khác lắm, không giống bình thường!

Như có một trọng lực nén lòng nó xuống, nó do dự hết nhìn Quân rồi lại nhìn xuống mũi chân mình. Cái vạt áo bị nó vo viên trở nên nhàu nhĩ. Nó không biết có nên hỏi Quân là đã có chuyện gì xảy ra không.

Đến lúc nó hít thật sâu để dũng cảm lên tiếng thì giọng nói của Quân cất lên, khiến trái tim đang yên vị của nó giật thót:

- Cậu sẽ chờ tớ chứ?

- Hử... – Nó hơi ngạc nhiên. - Chờ là sao?

- Tớ sắp đi Anh. Không rõ thời gian khi nào về nước.

- Đi Anh? – Nó hỏi lại.

Quân nhìn thẳng vào mắt nó thay ột lời xác nhận.

Khoảng cách giữa nước Anh và Việt Nam là không nhỏ.

Nhưng nếu chỉ vậy mà có thể chia cắt đôi nó thì quả thật rất tầm thường.

Nó vòng tay ôm Quân, cái đầu dụi dụi trong lồng ngực Quân:

- Chắc chắn sẽ chờ. Cậu nhất định phải trở về và... – Nó ngẩng lên cười nghịch ngợm - Nhớ mua quà cho tớ nhé.

Quân cũng cười. Nụ cười tự nhiên. Không hiểu sao khi có nó bên cạnh, cậu luôn cảm thấy bình yên và phẳng lặng nhất.

- Hử rồi!

- Quân này. – Nó nói trong vòng tay rộng lớn của Quân.

- Ừ?

- Đừng buồn nhé. Tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu.

- Ừm. Cậu cũng đừng buồn nhé. – Quân gạt đầu và cúi xuống in lên đôi môi mềm mại màu hồng kia một nụ hôn ngọt ngào.

Nó thật ngọt. Nó nghĩ rằng chỉ cần cười ra vẻ vô tư thế là sẽ giấu Quân được hết sao?

Ai bảo nó sẽ không buồn? Xa Quân chỉ mấy giờ mà nó đã thấy nhớ da diết nữa là đi Anh không rõ ngày trở về.

Quân biết rõ cảm xúc của nó. Nhưng đây cũng là mệnh lệnh cuối cùng của ông nội để lại cho cậu.

Một người cháu hiếu thảo chắc chắn sẽ không làm trái lại.

Giá mà có thể đem nó sang Anh cùng cậu thì tốt...

26. Chương 26

Tại nghĩa trang Cross.

Nó đặt bó hoa cúc trắng lên ngôi mộ.

Trên bia mộ là bức ảnh một ông lão với khuôn mặt ông lão hồng hào và phúc hậu nhưng không kém phần nghiêm nghị.

Nó nửa ngồi nửa quỳ trước ngôi mộ, nhoẻn miệng cười:

- Cháu chào ông. Hôm nay trời đẹp ông nhỉ?

Những lúc rảnh rỗi nó thường ra thăm mộ ông Duy Bội. Nó trò chuyện một mình, nó tự hỏi rồi lại tự trả lời. Nó tin rằng trò chuyện sẽ khiến ông không cảm thấy cô đơn tại nơi lạnh lẽo này.

Nó nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

- Mùa đông rồi. Ông ở đây có lạnh không? – Nó đẩy cái khăn len lên tìm kiếm hơi ấm rồi chống cằm lẩm bẩm. – Mà không biết Quân ở bên đây có lạnh không?

Đầu tháng mười hai gió bắc càn quét khắp nơi. Hôm nay còn là ngày thứ một trăm tám lăm - tức là tròn sáu tháng kể từ ngày Quân đi. Sở dĩ nó nhớ rõ như vậy vì cứ qua một ngày nó lại đánh dấu lên tờ lịch treo tường khiến cho những tờ lịch chỉ chít vết bút đỏ.

- Công việc ở bên trụ sở tập đoàn nhiều lắm phải không ông?

Quân hiếm khi gọi điện cho nó. Những cuộc điện thoại ngắn ngủi nhưng tràn đầy sự quan tâm của Quân. Khi thì nhắc nó đi học cẩn thận, khi thì dặn nó nhớ mặc áo ấm,... Lúc nào cũng dặn dò nó cẩn thận. Nó chưa bao giờ được nghe Quân nói về cuộc sống của cậu ở bên Anh. Quân không muốn nói nên nói không hỏi. Trong một mối quan hệ thì tôn trọng lẫn nhau được đặt lên hàng đầu.

Nó nhớ Quân. Nhớ rất nhiều. Nó nhớ phát điên nụ cười của Quân, những lúc Quân trêu chọc nó. Nhiều đêm nó nhớ đến ứa nước mắt, dầm dứť khóc ướt cả gối và hậu quả là đôi mắt sưng đỏ vào sáng hôm sau. Nhưng những lúc Quân gọi điện cho nó nó đều cố nặn ra giọng nói vui vẻ để giấu Quân. Nó đủ nhạy cảm để nhận ra sự mệt mỏi của Quân qua giọng nói. Quân không nói nhưng nó biết Quân rất bận rộn ở bên Anh. Công việc làm quen với thương trường thật chẳng nhẹ nhàng gì.

Nó thông cảm với Quân nhưng đôi lúc vì cô đơn mà nó buộc miệng nói nhớ Quân, nói ra cái điều mà nó đã tự nhủ là phải giấu thật kín ở trong lòng mình.

Quân nói cậu cũng rất nhớ nó. Lời nói rất chân thành. Quân nói nhiều lúc cậu chỉ muốn trốn về Việt Nam để gặp nó. Tất nhiên là nó gạt cái ý nghĩ ấy trong đầu Quân đi ngay. Nó đã hứa là sẽ chờ Quân. Nó không muốn mình là trở ngại của Quân. Quân còn cả một tương lai rộng lớn phía trước, sao nó nỡ chẵn ngang.

Nó nở một nụ cười nhẹ:

- Tính ra cháu đan khăn được hai tháng rồi ông ạ. Thế mà vẫn chưa xong.

Nó tập đan khăn. Nghe mọi người bảo đan khăn dễ lắm, thế mà lúc nó bắt tay vào làm thì khó vô cùng. Đường đan của một đứa mới tập tành thì xiêu vẹo khỏi nói. Nó tỉ mỉ đan đi đan lại. Cứ bị lỏng hay bị lệch là lại dỡ ra đan lại. Có hôm liêu mạng đan suốt đêm vì hôm sau buổi học chỉ toàn môn phụ. Đầu ngón tay bị kim đan chọc vào nên đau nhức. Đôi mắt thỉnh thoảng lại thâm quầng vì thức đêm. Nhưng nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Đơn giản là vì Quân. Quân rất cầu thả, mùa đông chẳng bao giờ chịu đeo khăn khiến cho cái cổ cao suốt ngày trắng bệch ra vì lạnh. Nó dùng đủ biện pháp mà cậu vẫn bướng bỉnh không nghe. Thế là nó quyết định đan khăn. Cái khăn màu xám này là tất cả tâm huyết của nó làm nên. Quân thật vô lí, lúc nào cũng luôn miệng bắt nó phải giữ gìn sức khỏe, thế mà lại “đối xử tàn nhẫn” với bản thân.

- Cháu nhất định sẽ đan xong. Chỉ còn một đoạn nữa thôi. Lúc cháu đan xong cũng là lúc Quân trở về phải không ông?

Nó bật cười. Ở đâu ra cái kiểu đặt điều kiện vô lí thế? Quân còn nhiều việc phải làm mà. Nó sao có thể ích kỉ chỉ với một cái khăn mà dám đòi Quân trở về.

Nhưng mà nó vẫn hi vọng. Biết đâu điều kì diệu lại xảy ra.

Nó lại cười.

- Cháu xin lỗi. Nói chuyện với ông mà lại cứ nhắc đến cái tên đáng ghét ấy. – Nó nhìn lên bia mộ. – Có sương đọng lại, để cháu lau đi cho ông nhé.

Nó lục trong túi xách cái khăn tay rồi đưa lên bia mộ của ông. Cái tay vụng về lau qua lau lại rồi bắt chợt run run và dừng lại.

Cổ họng nó nghẹn ứ. Cảm xúc nó cố gắng nén lại đang bùng binh trào lên. Nó cắn chặt mu bàn tay để không bật ra tiếng. Nước mắt cứ thế là trào ra, ướt đầm cả khuôn mặt. Nó nhắm chặt mắt để ngăn không cho nước mắt chảy ra. Vậy mà những dòng nước trong suốt kia vẫn thoát ra được qua mi mắt, lăn dài trên má.

Nó gục xuống đầu gối. Đôi vai run run.

Nó thật sự rất mong Quân ở đây, ngay lúc này để lau đi những giọt nước mắt nóng bỏng đang thấm ướt tay áo nó.

Nhưng chẳng có ai cả...

Lớp học vẫn ồn ào như mọi khi. Chúng nó cứ lợi dụng lúc Huyền “hạnh phúc” để làm loạn.

Nó gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Lại thức đêm.

- Hey hey hey... – Cái giọng phè phỡn của thằng Hưng “chim lợn đầu đàn” – Có thư gửi ày này.

Nó uể oải ngồi dậy. Đúng là ngủ cũng không được yên. Nó dụi đi dụi lại cái đôi mắt gấu trúc mới nhìn rõ.

“Hết giờ gặp tớ ở bể bơi.

Quân.”

Nó mở to mắt nhìn chằm chằm vào tờ giấy. Đúng là nét chữ của Quân.

Quân trở về!

Sau từng ấy thời gian thì cậu cũng trở về.

Khỏi nói nó vui sướng thế nào.

Hết giờ nó vội vàng thu dọn xách cặp chạy nhanh đến bể bơi.

Trong lòng nó hàng nghìn bông hoa sung sướng nở rộ.

Và nó đã quên mất rằng: Quân rất ghét viết thư!

27. Chương 27

Bể bơi của trường Võ Thị Sáu được xây dựng riêng trong một tòa nhà lớn ở phía đông trường học.

Từ lớp nó chạy đến khu bể bơi chỉ mất năm phút.

Nó vội vàng đẩy cửa vào, lồng ngực vẫn phập phồng vì chạy nhanh.

Bên trong trống trơn. Mặt hồ màu xanh nước biển tĩnh lặng không gợn sóng.

Nó đưa mắt nhìn xung quanh. Có phải nó đến sớm quá không?

Nó tiến sâu vào bên trong, đến bên cạnh hàng ghế dài ngồi chờ Quân.

- Hầy da... Thật sáng suốt khi nhắc đến anh Quân. Nó đến thật kìa.

Giọng nữ mang âm điệu vui sướng và mỉa mai vang lên. Nếu nó nhớ không nhầm thì đây là giọng của con bé tóc xoăn cầm dao chém vào tay nó.

Nó vội vàng quay đầu ra phía phát ra tiếng nói. Không sai được. Vẫn là sáu đứa lần trước đánh hội đồng nó trong nhà vệ sinh. Nó đứng bật dậy. Bị sập bẫy rồi!

- Sao phải hoảng hốt thế? Bọn tớ chỉ muốn nói chuyện thôi mà. – Con bé tóc xoăn tiếp tục nói.

Nó cầm cặp bước ra phía cửa. Sẽ là lãng phí thời gian khi tốn lời dõ co với chúng.

Một con bé tóc ngắn giữ vai nó lại, đánh giọng:

- Chị Dương đang nói ai ày bỏ đi?

Nó cắn môi dưới. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

- Tớ chẳng có chuyện gì để nó với các cậu cả. – Nó xoay người lại nhìn thẳng vào mặt Dương.

- Nhưng bọn tao thì có. – Dương cao giọng. – Lần cuối cùng thôi, nghe cho rõ đây: anh Quân là vị-hôn-phu của chị Minh Hà. Mà chỉ là kẻ phá đám thôi. Nếu không muốn bị bôi nhọ danh dự thì tự giác rút lui đi.

Nó khựng lại. Sẽ là nói dối nếu như ba chữ vị-hôn-phu không ảnh hưởng gì đến nó. Nó không nghĩ là bọn này mù quáng đến mức bịa truyện mà không có một chút phần trăm sự thật nào.

- Sao? Mồm rồi à? - Một đứa con gái khác hất hàm về phía nó.

- Không biết cảm giác mặt dày giở thói dẽ tiện đi phá đám người khác như thế nào nhỉ? - Một đứa con gái khác tiếp lời.

- Một con tiện nhân không hơn không kém. - Tiếng cười mỉa mai vang lên.

Thái độ này... Máu trong người nó bắt đầu sôi lên. Bọn này được đà lấn tới. Nó có phải con robot đâu mà không biết tức giận. Các cảm xúc “sùng sỏ” kia... tạm thời gác lại đã.

- Cho dù có là vị-hôn-phu. – Nó nhấn mạnh từng chữ, nở nụ cười thách thức. – Thì tớ cũng không quan tâm. Quân sẽ chọn ai, tớ hiểu. Không cần các cậu phải “vẽ đường”.

- Vậy tức là muốn “đổ máu”? – Dương cười ngạo nghễ. – Lên! Hôm nay phải cho nó “lết” mới thôi.

Sáu đứa như sáu con thú đói, đồng loạt lao vào nó.

Nó cũng tức không kém. Tuy không phải là lần đầu tiên bị hội đồng nhưng cái thái độ này khiến nó tức điên lên.

Khi con nhà võ tức giận... Hình như các cú đánh chuẩn xác hơn bình thường thì phải.

Lần lượt sáu đứa bị nó cho đo ván.

Nhưng đánh chuẩn không có nghĩa là không bị thương. Một dải xanh tím chạy dọc cánh tay nó. Trên má còn có mấy vết xước do bị cào. Mắt cá chân bị thương. Quần đồng phục bị rách hai chỗ. Lại trò chơi dao cù rích.

Nó tập tễnh bước ra phía cửa.

Dương tức điên lên. Bị Phương đánh thê thảm những hai lần thì quả thật rất nhục. Con bé cố gượng dậy, một tay ôm bụng, âm thầm tiến đến Phương.

Phương không biết có kẻ đang âm mưu đánh lén, vẫn cứ tập tễnh bước. Bỗng cả người Phương như mất trọng lượng, ngã về phía bể bơi. Nó không kịp hét lên. Nước tràn vào khoang miệng, vào mũi, quần áo ướt sũng. Mùa đông mà bị rơi xuống nước, cảm giác quá kinh khủng, giống như bị rơi xuống địa ngục vậy.

Và còn kinh khủng hơn, vì nó... KHÔNG BIẾT BƠI!

Nó vùng vẫy. Nước bắn tung tóe. Tay nó quơ loạn xạ hết lên.

Thật may là chỗ nó ngã xuống gần với cầu thang dẫn từ trên bờ xuống dưới bể bơi.

Tay nó chạm vào lan can bằng sắt lạnh buốt. Nó vội vàng bám lấy, dùng hết sức đẩy người lên.

Vất vả mãi mới lên được trên bờ. Nó ho sặc sụa, nước vào bụng không ít. Lũ kia vẫn đang vật vã với thương tích mà nó gây ra nên không phá nó được, nếu không thì chắc giờ nó chìm xuống tận đáy rồi.

Mới đầu chỉ định đánh cảnh cáo thôi. Vậy mà dám giở trò đánh lén này ra. Thầy Long đã dạy những kẻ đánh lén là những kẻ đáng khinh nhất, nhục nhã nhất.

Nó giữ chặt nắm đấm, đằng đằng sát khí đi đến trước mặt Dương.

Con bé Dương nhìn thấy gương mặt “giết người” của Phương không khỏi hoảng sợ. Sức con bé còn bao nhiêu dồn hết vào cú gạt chân đánh lên vừa nảy rồi. Giờ Phương mà đánh thì có lẽ con bé nằm viện mất.

Chân lý của cuộc sống: Những kẻ hiền lành lúc tức giận thì còn đáng sợ hơn cả những kẻ có sẵn bản tính đầu gấu.

Nó túm lấy cổ áo Dương, gần từng tiếng:

- Có biết là tôi rất ghét đánh lên không?

“Chát!”

Một cái tát vào mặt Dương.

- Và có biết là nước mùa đông lạnh thế nào không?

Lại thêm một cái tát nữa. Nó điên thật sự rồi.

Mấy đứa nằm lớp ngóp ở trên sàn không dám hành động gì, chỉ dám đưa ánh mắt hoảng loạn nhìn nó.

Nếu không ai can, chắc chắn nó sẽ đánh cho đến khi nào Dương ngất mới thôi. Không ai dám đảm bảo gương mặt của Dương còn nguyên vẹn sau cơn thịnh nộ của nó.

Thật may là điều đó không xảy ra, bởi vì cánh cửa của phòng bơi lại bật ra lần nữa.

- Dừng ngay lại học sinh kia. Ai cho phép các em đánh nhau trong trường. - Thầy giám thị quát lên rồi vội vàng chạy đến gỡ tay nó ra khỏi cổ áo nhàu nát của Dương.

Bây giờ nó mới bình tĩnh. Cơn giận dữ vừa rồi khiến nó mất hết lí trí.

Khung cảnh bây giờ thật sự là rất bất lợi cho nó. Năm đứa con gái nằm sõng soài trên nền nhà, tay nó vẫn còn túm cổ áo cái Dương. Gương mặt thì đằng đằng sát khí.

Như thế này thì ai bảo nó là người bị hại?

- Theo tôi lên văn phòng Ban Giám Hiệu.

Dám làm thì dám chịu. Nó đeo cặp lên vai rồi đi theo thầy giám thị. Sáu đứa kia cũng lóc cóc theo sau.

Tại văn phòng Ban Giám Hiệu.

- Tại sao các em lại đánh nhau? - Thầy Hiệu trưởng nghiêm giọng hỏi.

Nó chưa kịp mở miệng thì Dương đã lên tiếng:

- Là lỗi của em. Em gọi bạn ấy ra rồi đánh hội đồng.

Nó trợn tròn mắt nhìn Dương. Nó không nghĩ là Dương sẵn sàng nhận tội. Cứ tưởng cả lũ sẽ khóc lóc và đổ tội cho nó, tự nhận mình là bị hại.

- Có thật không? - Thầy Hiệu trưởng quét ánh mắt “sát thủ” sang nó.

- Vâng. Nhưng về sau đã đánh bạn Dương, không phải tự vệ. - Nó gật đầu.

Thầy Hiệu trưởng xoa xoa cằm ngẫm nghĩ. Đánh nhau thì có nhiều nhưng chưa có vụ nào mà cả hai bên đều tự giác nhận lỗi sai như thế này. Thầy bắt đầu có ấn tượng với hai đứa con gái này.

- Vì đây là lần đầu tiên và các em tự giác nhận lỗi nên tôi sẽ không thông báo về gia đình. Các em chia nhau ra, dọn nhà vệ sinh một tuần. Nếu còn tái phạm chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng thế này đâu.

Nó không quan tâm đến hình phạt. Đầu nó đang mải mê suy nghĩ về lời của Dương. Ba chữ “vị hôn phu” như ghim chặt vào đầu nó.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng ghế ma sát với mặt đất, nó mới biết Dương đã đi ra khỏi phòng. Nó vội vàng cầm cặp, cúi rạp người chào thầy Hiệu trưởng rồi chạy nhanh ra ngoài đuổi theo Dương.

Thấy Dương đang lững thững đi ở hành lang, nó chạy đến níu tay Dương lại.

- Gì nữa? Chẳng phải xong hết rồi à? – Dương cau có.

- Tôi không hiểu. – Nó vừa nói vừa thở. – Hôn phu... là thế nào?

- Mày không nghe rõ tao nói gì à? Anh Quân là chồng chưa cưới của chị Minh Hà. Hai nhà lập hôn ước từ khi họ còn nhỏ rồi. Ông nội anh Quân là người kí hôn ước đấy. Sở dĩ chuyện của mày với anh Quân không bị ông nội lúc còn sống ngăn cản là vì... – Dương khựng lại... Con bé gạt đi. – Mà nói chung mày chỉ cần biết thế thôi. Anh Quân và chị Minh Hà đang ở bên Anh để nhận di chúc. Họ sắp về rồi. Nếu mày không tin tao thì có thể đi hỏi họ.

Nó cảm thấy trời đất như chao đảo.

Nếu Dương nói những lời này từ mấy phút trước có thể nó sẽ không tin. Nhưng sau khi chứng kiến Dương thẳng thắn nhận lỗi trước thầy Hiệu trưởng, nó đã thay đổi suy nghĩ về Dương. Con bé không hẳn là xấu. Chắc chắn có lí do nào đó khiến con bé toàn tâm toàn ý bảo vệ Minh Hà.

Nó hỏi Dương bằng giọng khó khăn:

- Tại sao cậu biết?

- Không phải việc của mày. – Dương cộc cằn bỏ đi.

Nó phải vịn vào lan can mới đứng vững được. Lồng ngực nó đau nhói. Khó thở thật! Cái tin này như sét đánh ngang tai vậy.

Nó vẫn chưa tin. Vẫn còn một tia hi vọng. Khi nào Quân trở về, nó chắc chắn sẽ hỏi trực tiếp Quân. Chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

28. Chương 28

8 giờ tối.

Nó ôm quyển sách nâng cao ngồi làm bài. Dù gì cũng sắp thi rồi. Chả hiểu dạo này đầu óc nó để đâu nữa. Giải sai một bài toán cơ bản, dùng sai công thức trong một bài lý, làm lạc đề bài văn kiểm tra 15 phút,... Nó cảm thấy chán nản. Bao nhiêu câu hỏi mà nó không thể nào lý giải được. Tâm trạng ngày càng tồi tệ. Đã tự trấn tĩnh bản thân rằng chuyện hôn ước của Quân chưa được chứng thực, vậy mà nó vẫn không thể bắt cái đầu dừng nghĩ đến được. Cả ngày hôm nay cứ thấy chóng mặt, hình như là dư âm của lần ngã xuống bể bơi. Nhưng như thế là còn may, bình thường là ốm liệt giường rồi.

Trên cái má bầu bĩnh là miếng dán hình vuông màu trắng - mấy vết cào của bọn cái Dương. Mất cá chân tự một vết bầm lớn, nó dán cao Salopas rồi mà vẫn chưa tan. May mà những bước đi bớt tập tễnh rồi.

Tiếng chuông cửa của nó vang lên. Tầm này ai đến nhà nó nữa. Anh Hùng ở lại công ty rồi mà.

Nó chạy nhanh xuống nhà.

Trong lòng thấy hơi sợ sợ. Nhỡ có cướp... Nhưng mà...

Nếu như gặp cướp trong lúc này...

Nó cũng không sợ sờ bằng việc...

Nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trước cổng.

Nó khựng lại trước cửa nhà, nhìn trân trân vào cái con người cao lớn phía sau cánh cổng sắt.

Không biết là nó nhìn không chớp mắt bao lâu, nhưng chắc cũng rất lâu, lâu đến nỗi cái con người kia thiếu kiên nhẫn mà lên tiếng:

- Tớ mới chân quá!

Nó vội vàng chạy ra cổng, luống cuống mở cổng.

Không phải là mơ!

Nó cầm lấy hai khuỷu tay Quân lắc nhẹ. Đúng là bằng xương bằng thịt thật.

Quân đưa tay xoa má nó.

- Mới xa tớ một thời gian mà sao lại ra nông nỗi này?

Hành động ân cần này khiến nó càng thêm xúc động.

- Chỉ là mèo cào thôi.

Nó lắc đầu rồi ôm chầm lấy Quân. Ôm thật chặt. Chỉ sợ nói lỏng là một chút Quân sẽ mãi mãi bỏ nó mà đi. Đúng là cảm giác này. Hơi ấm, mùi hương quen thuộc. Tất cả đều rất thật.

Quân vòng tay ôm nó. Cậu cúi đầu xuống dụi dụi khuôn mặt vào mái tóc mềm mượt của nó. Cả cơ thể nó được vòng tay rộng lớn của Quân ôm gọn.

- Thôi nào. Cho tớ vào nhà cậu đi rồi cậu muốn làm gì tớ thì làm. – Quân vỗ vỗ vai nó, cái giọng đều không thể lẫn vào đâu được.

Nó tiếc nuối gỡ tay ra. Hai gò má lại hây hây đỏ.

Quân có vẻ mệt. Sắc mặt hơi tái. Vừa vào nhà nó đã đổ kênh ra sofa êm ái.

- Xin phép vợ cho chồng nằm nói chuyện với vợ. Chồng hết sức để ngồi rồi. Đau lưng quá. – Quân nằm nghiêng người về phía nó cười. Vẫn là điệu cười nhăn nhó mà nó nhớ da diết.

- Cậu về từ lúc nào thế? – Nó hỏi, trong lòng đang cố nén sự băn khoăn về chuyện “hôn ước”. Nó nghĩ nên để Quân nghỉ ngơi lúc này.

- Vừa mới về. – Quân ngoắc tay gọi nó sang.

Nó đi đến chỗ Quân, ngồi trước mặt Quân. Quân gầy đi. Nước da trắng nhưng tái nhợt. Dưới mắt là hai quầng thâm đậm. Cũng phải. Vừa mới xuống máy bay mà đã chạy ngay đến nhà nó rồi. Còn chưa kể trước đây Quân còn phải vùi đầu vào đồng công việc.

Nó xót xa đưa tay vuốt dài thâm đen dưới mắt Quân.

- Một ngày cậu ngủ được mấy tiếng?

Quân nhìn vào mắt nó. Không nói dối nhưng cũng chẳng nói ra sự thật. Quân cầm lấy cổ tay nó rồi hôn lên lòng bàn tay.

- Tớ đói quá. Nhà cậu có gì ăn không?

Nó thở hắt ra. Nếu mà Quân không mang cái bộ dạng mệt mỏi kia thì chắc chắn nó sẽ xé xác cậu vì cái tội đánh trống lảng.

Nó đứng lên tiến vào bếp. Cơm thừa cũng chả còn, thôi thì mì gói vậy.

Bát mì bình thường với hai quả trứng mà nó cảm tưởng như là sơn hào hải vị đối với Quân. Nó kiên nhẫn chờ Quân ăn ngon lành bát mì. Cảm giác chăm sóc người mình yêu thật không tệ. Nó chống cằm mỉm cười vu vơ. Cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười.

- Ngon. – Quân nhấp nháy mắt sau khi ăn xong bát mì thơm phức. Cái bát trống trơn.

Quân đứng dậy bê bát đi về phía bếp. Nó bỗng đứng bật dậy đuổi theo, níu tay Quân giữ lại.

- Hử? – Quân nhướn mày nhìn nó. Nó có bao giờ hành động kì lạ thế này đâu.

- Miệng cậu còn dính nước mì này. – Nó rút khăn tay trong túi áo ra, định đưa lên lau giúp Quân. Quân bưng bình hắt đầu sang một bên, không cho nó lau.

- Không lau bằng cái đấy. – Quân cúi xuống, hai khuôn mặt chỉ cách nhau một centimet. – Lau bằng miệng cơ.

Môi Quân chạm vào môi nó. Vẫn là cảm giác mềm mại và ấm áp.

Nó khép mi mắt lại. Nụ hôn mang đầy yêu thương và nhớ nhung.

Bao nhiêu câu hỏi mà nó chuẩn bị kĩ để hỏi Quân đều bị trôi đi hết.

Nghe Huyền cảnh báo Quân có biệt tài làm lệch hướng đối phương, mới đầu không nghe, giờ thì tin rồi!

Sáng sớm dậy đã có một cơn chóng mặt ập đến khiến nó đổ kênh ra giường. Phải gắng gượng lắm nó mới đi học được. Thế mà ngồi trên xe lại giấu không cho Quân biết.

“Hội chim lợn” lại có cơ hội xì xầm. Quân biến mất và xuất hiện đều bất ngờ.

Nó để cặp lên bàn, lục tìm quyển sách nâng cao ra học tiếp. Hạnh kiểm thì vướng vào vụ đánh nhau rồi, không thể để học lực cũng theo đó mà lồi nó xuống hạng. Nó chống tay lên trán, cố gắng tập trung vào những con chữ dù đầu nó càng ngày càng đau nhức.

Tiết ba, tất cả các thầy cô giáo đều tập trung ở phòng Hiệu trưởng để họp hội đồng. Vậy là trống tiết. Lớp như chợ vỡ khiến nó càng thêm đau đầu.

Nó xoa bóp trán để giảm cơn đau đầu, mắt vẫn chăm chú vào bài phân tích tác phẩm “Chí Phèo”. Bỗng qua khóe mắt, nó nhìn thấy có người đến bên cạnh nó. Nó quay sang nhìn. Tất nhiên là không phải Huyền vì Huyền đang cầm chổi đánh thùng Hưng “chim lợn đầu đàn”.

Dương cầm cổ tay nó lôi dậy:

- Đi. – Dương nói cộc lốc. Trên mặt con bé cũng có miếng cao dán Salopas. Hai cái tát của nó quả thật không nhẹ nhàng chút nào.

Nó nặng nề đẩy người đi theo Dương. Nó không muốn làm ầm lên ở trong lớp. Ra đến ngoài hành lang nó mới nặng nhọc hỏi:

- Đi đâu?

- Bằng chứng hôn ước. Để chứng minh là tao không bịa chuyện.

Dương lôi nó đến phòng chức năng. Lại là phòng chức năng. Trong những ngày Quân đi Anh, nó luôn luôn xuống đây để tìm kiếm kỉ niệm của nó và Quân từ những ngày đầu cấp ba.

Nó và Dương đứng ở sau tủ đựng đồ. Từ đây có thể nhìn bao quát được xung quanh nhưng cũng là nơi lí tưởng để ẩn mình. Nó nhớ bọn con trai lớp nó thường núp vào đây để hù dọa bọn con gái trong giờ thể dục.

Chỉ một lúc sau, cánh cửa phòng chức năng nặng nề đẩy vào.

Trái tim nó như ngừng đập. “Bằng hoàng” là hai từ duy nhất có thể miêu tả được cảm xúc của nó lúc này.

- Tối qua anh đi đâu vậy? – Minh Hà hỏi, giọng nói không giấu được sự âm ứ.

- Tại sao tôi phải “khai” với cô?

- Vì anh là chồng chưa cưới của em!

29. Chương 29

Ba chữ “chồng chưa cưới” thoát ra từ miệng Minh Hà như một quả bom động thẳng vào đầu nó khiến nó lao đảo.

Nó đưa mắt nhìn Quân, cố gắng vớt vát tia hy vọng cuối cùng.

Nhưng Quân không hề lên tiếng phủ định. Đôi mắt hờ hững nhưng gương mặt lại lạnh đến đáng sợ.

Nhịp thở của nó ngày càng khó khăn, đầu nó đau như búa bổ.

- Em biết anh yêu Phương. Nhưng anh cũng là một người cháu có hiếu. Em... chắc chắn sẽ làm anh yêu em.

- Minh Hà nhấn mạnh.

- Ý em là quên Phương đi là cách tốt nhất?

- ...

- Cách này hay đấy.

Quân gật gù cười. Cậu cầm lấy tay Minh Hà kéo về phía mình, tay còn lại cố định đầu cô. Mối Quân từ từ tiến sát vào gương mặt sắc sảo của Minh Hà.

Nó quay mặt đi. Nó không muốn nhìn nữa. Đau lắm!

Chân nó chẳng may chạm phải mấy thanh sắt ngổn ngang dưới sàn. Tiếng động phát ra không nhỏ.

- Thôi xong. Lộ rồi. – Dương lắc đầu ngán ngẩm. – Đi ra thôi.

Dương kéo tay nó bước ra. Cái cổ chân đỏ chực, đau như có hàng nghìn cây kim xiên vào khiến nó tập tễnh bước.

- Xin lỗi. Làm phiền rồi. – Dương cười nói.

Quân có vẻ hơi giật mình khi nhìn thấy nó nhưng rồi cậu lại lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu trong nháy mắt.

Nó ngẩng đầu nhìn Quân. Quân nhìn nó từ bao giờ rồi. Trong ánh mắt của cậu vẫn là những tia nhìn chân thành nhất. Nó nắm chặt bàn tay. Nếu như đây là năm phút trước có lẽ nó sẽ vẫn tin tưởng Quân. Nhưng hình ảnh vừa rồi đập vào mắt nó, phá vỡ đi bức tường hy vọng mỏng manh cuối cùng trong nó. Vậy ra mọi chuyện là thật.

Nó tự nhiên thấy buồn cười. Hóa ra nó là kẻ chen ngang. Phức tạp thật. Chẳng thà ngay từ lần đầu nhìn thấy nó, mọi người xua đuổi nó, ngăn cấm nó với Quân, nói cho nó biết về hôn ước thì có khi nó đã chẳng đau như thế này. Nếu biết trước đau thế này nó đã không đồng ý nhận lời làm bạn của Quân, cứ tiếp tục xua đuổi Quân. Mà không, nếu như thế thì cuộc sống của nó tẻ nhạt lắm.

Vậy đây là duyên số cả à?

Nó cố gắng động đậy khoe môi đang đóng băng, nở ra một nụ cười tự nhiên nhất. Đánh làm diễn viên trong hôm nay vậy:

- Tớ xin lỗi. Tớ và bạn ấy đang tìm kiếm một số thứ. – Nó chỉ về Dương để tăng thêm tính chân thật. – Xong rồi. Tớ về lớp đây.

Nó quay đi bước thật nhanh. Mồm mím chặt lại, mắt mở to không cho hạt nước trong suốt thoát ra. Nó cắn chặt răng như đem cả cơn đau dữ dội ở cổ chân mà cắn vụn để giữ cho những bước đi đều nhịp. Nó không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Minh Hà mặc dù cơn đau đầu đang tấn công nó dồn dập, mọi thứ trong mắt nó đều chao đảo.

Một bàn tay nắm lấy cổ tay nó, níu lại. Nó giật nhẹ ra nhưng kết quả cổ tay lại bị siết chặt hơn.

Nó đành quay lại. Đã diễn rồi thì cố thêm chút nữa vậy.

Sắc mặt nó tái nhợt hẳn đi, cả cơ thể nó nóng hầm hập, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Nó mỉm cười, tay còn lại đặt lên bàn tay Quân, rút cổ tay mình về.

- Tớ chờ cậu ở cổng trường.

Nó không nhìn phản ứng của Quân, vội quay lưng bước đi.

Chút sức lực ít ỏi nó dồn hết vào việc đóng kịch rồi. Bước chân loạng choạng, đến nhịp thứ hai thì vấp. Chính xác là không còn sức để đi, cả cơ thể đổ về phía trước.

Mọi thứ trong mắt nó nhòe đi.

Nó chỉ mơ hồ cảm nhận được có một cánh tay rắn chắc vòng qua eo nó, đỡ nó khỏi ngã.

Trước khi màn đêm che phủ trí óc, nó kịp nghe thấy tiếng của Quân gọi tên nó, vẫn tràn đầy quan tâm lo lắng nhưng lại giống như nghìn lưỡi dao xuyên qua tim nó.

- Phương!

Không biết nó thiếp đi được bao lâu, chỉ biết rằng khi tỉnh dậy, ngoài trời đã là một màu đen kịt.

Gương mặt đầu tiên mà nó nhìn thấy là Quân. Bao nhiêu vẻ lạnh lùng bình tĩnh lúc trước đều bị bỏ hết. Mái tóc rối xù, đôi mắt khép hờ đầy mệt mỏi, quần thâm dưới mắt đậm hơn, quần áo đồng phục vẫn chưa thay.

Nó nghiêng đầu nhìn Quân không chớp mắt. Mặc kệ cái đầu đang nặng như đeo đá, nó vẫn bướng bỉnh ngăm.

Giá mà mọi chuyện chỉ là mơ. Nó và Quân vẫn như xưa. Hạnh phúc từ những hành động đơn giản nhất.

Nhưng sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Hôn ước là hai từ mà nó cho là “cổ” nhất, chỉ để dùng trong xã hội phong kiến ngày xưa. Thế mà không ngờ...

Mà không. Người kí hôn ước này là ông của Quân mà. Nó đọc trong tiểu thuyết, “hôn ước” là để duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa hai gia đình, môn đăng hộ đối. Minh Hà thông minh, tài năng, xinh đẹp. Đã vậy gia cảnh còn tương xứng với gia đình Quân. Nó lại cười. Có thể mà không nghĩ ra. Con người tầm thường như nó, ngoài việc học ra thì chả có gì nổi bật. Vậy mà đòi trèo cao...

Nó nhẹ nhàng đưa cánh tay còn hơi run của mình ra, chạm nhẹ vào má Quân. Cậu vẫn còn đang ngủ. Nó lại làm phiền Quân rồi. Quân chắc chắn rất mệt mỏi. Nhìn gương mặt thiếu sức sống của cậu mà lồng ngực nó đau thắt.

Yêu Quân... Nhưng nó đã làm được gì cho Quân. Nó luôn dựa dẫm vào Quân, luôn bắt Quân phải chiều theo ý nó. Chưa kể Quân bận rộn như vậy, nó lại còn trở thành một vật cản.

Nó ghét bản thân mình. Ghét cái sự yếu đuối này.

Một giọt nước mắt đọng lại ở khóe mắt nó, khi đã mang nặng nước liền rơi nhanh xuống, làm ướt sống mũi nó, lăn qua gò má bên kia.

Nó vội quay đầu lại. Hai tay chắn ngang đôi mắt, dè lên mi mắt, ép cho giọt nước mắt cuối cùng chảy ra. Hàm răng đã cố cắn chặt rồi nhưng vẫn thoát ra tiếng khóc.

“Hức!”

Nó vội bịt miệng lại. Nhưng muộn rồi.

Quân ở bên thành giường đã tỉnh dậy.

30. Chương 30

Một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má của nó, đẩy khuôn mặt đắm nước của nó quay lại.

Quân hôn lên mắt, lên má. Những giọt nước mắt mặn chát thấm qua môi cậu.

Nó quay mặt đi, né tránh những nụ hôn.

- Cậu hận tớ phải không?

Nó lắc đầu. Nó chỉ hận mình thôi. Nó nhìn Quân, nhìn rất lâu. Miệng nó đắng chát, các cơ miệng đều đóng băng, bao nhiêu câu hỏi chỉ có thể truyền qua bằng ánh mắt.

- Chờ khi cậu ổn, tớ sẽ nói cho cậu tất cả. – Quân vuốt ve phiến má bầu bĩnh của nó.

Nó chống tay gượng dậy. Quân đỡ lấy lưng nó, cẩn thận kê thêm gối sau lưng nó. Nó không chống đối, chỉ yên lặng nhìn Quân.

Nó vươn hai tay ôm lấy gương mặt thanh tú của Quân. Đặt lên môi Quân là một nụ hôn nhẹ, mang âm vị chia ly. Nó định buông tay nhưng Quân lại kéo chặt nó lại. Cậu giữ gáy nó, in lên môi nó một nụ hôn mạnh mẽ.

- Tớ chắc chắn sẽ không buông tay cậu.

Nó lắc đầu cười. Chính nó cũng không hiểu mình đang làm gì nữa.

- Cho tớ mượn điện thoại. – Nó chìa tay.

Quân đưa điện thoại cho nó. Nó nhấn nút Home. Màn hình khóa hiện lên, sáng trưng hình ảnh nó và Quân chụp chung ở công viên. Nó lặng người. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình. Khoảng thời gian hạnh phúc này thật ngắn ngủi. Đau lại dâng lên làm nhòe đi mắt nó.

Màn hình điện thoại sau một phút không được mở khóa từ từ tối và cuối cùng là một màn đen kịt. Giống như chuyện tình của nó vậy. Hạnh phúc từ đỉnh cao nhất từ từ rơi xuống và cuối cùng là kết thúc. Nó tự hỏi liệu có “sáng” lại được không.

Lúng túng bấm nút Home lần thứ hai, ngón tay nó vội vã lướt trên màn hình để mở khóa, ngăn cho bản thân không nhìn thấy bức ảnh ở màn hình chờ. Nó sợ nếu nó nhìn thêm một giây nữa, cảm xúc trong trái tim nó sẽ vỡ òa, nó sẽ lao vào lòng Quân mà khóc nức nở. Nó sắp đi đến giới hạn của bản thân rồi.

Sau khi nhấn tin báo cho anh Hùng biết. Nó không dám nhìn Quân, lúng túng chìa máy ra chỗ cậu rồi nằm xuống, kéo chăn cao qua cả mặt, ý bảo muốn nghỉ ngơi.

Quân cũng không nói gì nữa. Một lúc lâu sau nó mới nghe thấy tiếng Quân đứng dậy. Từng tiếng bước chân xa dần. Cuối cùng là tiếng tắt điện và đóng cửa.

Biết là Quân đã ra khỏi phòng rồi nhưng nó vẫn cố trèm chân một lúc rồi mới từ từ kéo chăn xuống, đảo mắt một vòng.

Mắt nó một lúc lâu mới thích ứng được trong bóng tối.

Nó lồm cồm bò dậy.

Ánh sáng yếu ớt hắt vào phòng nó từ cửa sổ.

Những vết thâm tím trên tay nó được bôi thuốc cẩn thận. Cổ chân băng trắng, đã hết đau.

Cuối cùng thì Quân cũng biết hết. Tệ thật!

Cơn chóng mặt lại ập đến, kéo cả cơ thể nó đổ ập xuống giường. Đầu nó bắt đầu biểu tình, chả nghĩ ngợi được gì nữa. Cơn buồn ngủ tấn công.

Cũng được. Chả còn sức mà khóc nữa. Có khi ngủ một giấc sẽ giúp cho nó suy nghĩ tỉnh táo hơn...

Quân nhìn chăm chú tại màn hình điện thoại. Cậu không làm gì cả, chỉ bấm đi bấm lại nút Home để màn hình điện thoại sáng lên. Gương mặt trở nên trầm tư và tĩnh lặng.

Thật sự là Quân không biết có nên khâm phục khả năng giữ bình tĩnh của nó không. Nếu là người bình thường chắc chắn đã sẵn đến mà báng bổ vào mặt hoặc khóc lóc âm ỉ lên. Quân không nghĩ là nó lại có thể giữ được nụ cười trong hoàn cảnh đấy. Nụ cười gượng khiến cậu càng muốn giữ chặt nó lại mà giải thích.

Nhưng cũng chính nụ cười ấy đã khiến cậu phải buông tay. Trong phút chốc Quân nhận ra, nó đã bị tổn thương rất nhiều.

Minh Hà là một con cáo già. Cô ta gọi Quân ra phòng chức năng gặp mặt với tư cách là vợ chưa cưới. Mặt khác cô ta lại sai Dương đến lớp kéo nó đến. Đúng là cú shock này đánh lên Phương một chấn động không nhỏ chút nào. Không ai biết rằng khi Quân cúi xuống, cậu thì thầm như gần từng tiếng vào tai Minh Hà: “Đừng bao giờ mơ mộng một cách hão huyền như thế.”

Vị mặn của nước mắt vẫn còn đọng lại trên môi Quân. Quân siết chặt điện thoại trong tay. Tệ thật! Đôi mắt đen xoáy chặt vào nụ cười méo méo dễ thương của Phương trên điện thoại. Những giọt nước mắt của Phương làm cho cậu cảm thấy bản thân thật vô dụng. Thất bại lớn nhất của một người đàn ông là để cho người phụ nữ của mình khóc.

Quân biết nó nghĩ gì. Nó muốn ra đi trong im lặng. Nụ hôn nhẹ như lời từ biệt vậy. Quân không ngu ngốc đến nỗi không giữ được người con gái mà cậu yêu. Chính lúc đó, sự tức giận trong Quân bùng cháy. Cậu muốn cho nó biết, cậu không hèn nhát nhu nhược để cho nó đi. Quân đáp lại cái hôn phớt của nó bằng một nụ hôn thật sự, rất mãnh liệt.

- Cậu chủ. Cô Minh Hà đến.

Quân rời mắt khỏi điện thoại. Cậu đẩy người ngồi thẳng dậy, nét mặt thay đổi trong nháy mắt.

Quân không nói gì cả, chỉ gật đầu với người đàn ông áo đen.

Người đó hiểu ý, ra ngoài một lúc rồi quay lại, đằng sau là Minh Hà, Dương và năm đứa con gái do Dương cầm đầu.

- Anh gọi em có việc gì vậy?

Quân thông thả đặt điện thoại lên bàn, sau đó đan hai bàn tay vào nhau nhìn Minh Hà. Minh Hà đẹp. Phải công nhận một điều là hơn nó, nhưng nếu xét về độ thánh thiện và chân thật thì mãi mãi không bao giờ bằng nó được.

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô và đàn em của cô. Không nhiều đâu. – Quân gật gù - Đừng có đại dột mà động đến người-yêu-tôi thêm một lần nào nữa.

Quân bất ngờ đổi giọng khiến cho tổng cộng bảy đứa con gái ngồi đối diện giật bắn. Cái giọng ngùn ngụt sát khí đủ để bức những kẻ đối diện kia vào góc chết.

Đến cái Dương tính tình cộc lốc bất cần đời cũng phải ngồi im. Miệng con bé cứng đờ không dám nhúc nhích.

Quân biết hết tất cả những lần chúng đánh hội đồng Phương. Khi nhìn thấy vết chém trên tay nó, cậu đã nghĩ ngay đến lũ này. Minh Hà rất thông minh khi lợi dụng lòng thương của nó mà xin nó giấu không cho Quân biết. Chỉ tiếc là chậm một bước. Lũ đàn em của Minh Hà bị cậu dần mặt. Tuy chỉ cảnh cáo, không có bạo lực xảy ra nhưng đủ để chúng nó “trật tự”. Lần này chúng nó đánh Phương mà không nghĩ đến Quân vì một lí do...

- Em là vợ chưa cưới của anh. Em không muốn một người con gái nào bên cạnh anh ngoài em cả. Chúng ta đã có hôn ước. – Minh Hà sau một lúc lâu sợ hãi cuối cùng cũng cố gắng mở miệng lên tiếng.

Là “hôn ước”. Chúng nó biết Quân sẽ không động đến Minh Hà khi có hôn ước của ông nội bảo vệ. Và là điều dĩ nhiên khi Minh Hà lại tiếp tục bảo vệ chúng trước Quân.

Quân nhếch môi. Nụ cười nửa miệng mang đầy hàm ý khinh bỉ:

- Tôi không quan tâm. Cho dù có phải lấy cô thì... – Quân cầm lấy cái phi tiêu sắc nhọn, phi mạnh vào tấm bảng ngay sau lưng Minh Hà. – Tôi vẫn có thể ngoại tình.

Nếu như Minh Hà đã muốn lấy “hôn ước” ra làm bìa đỡ thì Quân cũng chẳng phải giữ ý gì cả.

Minh Hà nắm chặt tay, khuôn mặt đang chuyển qua màu tím. Con giận như không thể không bộc phát... Nhưng Minh Hà lại cố gắng nén xuống. Con người sắc sảo này biết rằng tức giận lúc này là thua thảm. Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười:

- Nhưng lương tâm của anh không cho phép anh làm thế. Đây chẳng phải ý nguyện cuối cùng của ông nội sao?

- Đừng có lời ông nội tôi vào. – Quân gằn giọng.

- Nhưng đây là sự thật...

Cái nhìn “có thể giết người” của Quân làm cho Minh Hà cứng họng. Chỉ cần nói thêm chữ nào là đại họa sẽ xảy ra. Sau mấy tháng tiếp xúc Minh Hà đủ biết Quân là con người như thế nào.

- Nhớ cho kĩ những gì tôi nói. Chuyện này còn xảy ra một lần nữa thì không phải tôi đâu... - Quân đứng lên.

- MDM sẽ “dạy dỗ” lại các cô.

Quân bỏ đi để lại bảy đứa con gái ngồi bất động, mặt mũi tái xanh.

MDM là một quán bar nổi tiếng với độ máu mặt của những côn đồ mang giới tính nữ. Quân trước kia là khách VIP của một loạt các “sàn” nổi tiếng nên cũng chẳng lạ gì khi cậu quen những đứa con gái dạng này. Chỉ cần đưa cho chúng nó tiền thì đánh nhau là chuyện nhỏ. Chưa kể cậu thiếu gia đập phá ngày ấy đã giúp cho hội MDM lớn mạnh, giúp cậu chuyện con con này có đáng là bao. Quân đã muốn giải quyết trong im lặng mà chúng nó không nghe thì đành phải dùng đến biện pháp này.

Minh Hà có thể khó. Nhưng dạy dỗ lại những đứa đàn em thì rất dễ...

Và khi những đứa đàn em được dạy dỗ cẩn thận... Minh Hà sẽ giống như con thuyền bị thủng đáy - rất dễ đối phó.

Thời tiết tháng mười hai rất lạnh. Quân kéo cao chiếc khăn len màu xám lên cổ. Cái khăn của nhóc con này đan ấm phết. Ngay trong buổi tối cậu về nó đã quàng ngay vào cổ cậu cái khăn rồi. Đã vậy còn luôn miệng dặn đi dặn lại là phải đeo 24/24. Càng ngày càng thấy nó giống vợ Quân. Nhìn những đường đan là có thể thấy được độ tỉ mỉ của nó cao như thế nào. Mùi hương bạc hà quện với mùi hoa hồng tạo nên thứ cảm giác ấm áp đặc trưng trên chiếc khăn.

Sau khi đi cảnh cáo lại bọn Minh Hà, Quân trở lại bệnh viện. Cậu không yên tâm khi để nó một mình ở bệnh viện.

Cũng đã mười giờ tối. Chắc nó cũng ngủ rồi.

Quân định bước vào trong phòng nhưng rồi lại thôi. Cậu ngồi ở ngoài dãy ghế chờ.

Hành động né tránh những nụ hôn của nó khiến cậu do dự.

Ngoài trời bắt đầu mưa rào rích. Cái lạnh của tháng mười hai kết hợp với trời mưa quả thật rất lạnh.

Quân vùi khuôn mặt vào cái khăn, chỉ để lộ ra đôi mắt. Cậu lôi điện thoại ra, vào phần Photos. Bao nhiêu ảnh và video clip của nó đều lưu ở trong này, hẳn một thư mục riêng. Quân chụp trộm nó rất nhiều. Cả video clip cậu nhờ anh Hùng quay hộ lúc nghịch pháo ở nhà nó nữa. Nụ cười của nó lúc nào cũng là bình yên và thánh thiện nhất...

Cũng quá nửa đêm rồi. Quân từ từ chìm vào giấc ngủ. Cậu khoanh hai tay trước ngực, lưng dựa vào ghế, đầu gục xuống ngủ rất nhanh.

Tiếng mưa càng lúc càng lớn. Mưa gột rửa mọi thứ. Giá mà mưa cũng có thể cuốn đi những phiền muộn trong lòng của cả hai...

Thời gian cứ tích tắc trôi qua. Cứ nghĩ rằng sẽ nhẹ nhàng trôi qua nếu không có tiếng sấm rạch ngang bầu trời.

Quân giật mình tỉnh dậy. Không phải vì tiếng sấm mà là vì tiếng thét ở trong phòng bệnh. Cậu vội vàng chạy vào.

Nó ngồi trên giường, hai tay ôm chặt đầu, nước mắt giàn giụa.

- Không... không... – Nó lắc đầu liên tục.

Quân gỡ bàn tay đang nắm chặt tóc của nó ra. Gương mặt nó đầm nước.

Quân ôm nó vào lòng, bàn tay vỗ vỗ lưng nó dỗ dành. Cơ thể nó run rẩy.

- Được rồi... Không sao cả... Có tớ ở đây rồi...

Nó dần dần ngừng khóc và bình tĩnh lại. Một lúc sau thì ngủ trong vòng tay Quân.

Hóa ra con nhóc này mắc bệnh sợ tiếng sấm.

Quân định đặt nó nằm xuống giường thì nhận ra... tay nó đang ôm Quân rất chặt.

Cậu cố gỡ ra nhưng không được... Con gái gì mà tay cứng như thép...

Mà cũng không rõ là Quân của chúng ta có muốn gỡ ra không nữa.

Trong hoàn cảnh “tiến thoái lưỡng nan” này, Quân đành phải... ngủ cùng giường với nó. Và cậu cũng nhận ra một điều... Ngủ như thế này ấm hơn là ngủ ở ghế ngoài hành lang...

31. Chương 31

Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Gương mặt vẫn còn đỡ dần. Mắt nhắm mắt mở, nó với tay về phía tủ đồ. Đây là thói quen của nó ở nhà, cứ sáng sớm dậy là lại với tay lên tủ để lấy điện thoại, mở ra xem hình nền chụp chung với Quân để lấy tinh thần cho ngày mới.

Nó với mãi mà không thấy điện thoại, chỉ sờ thấy cái gì đó mịn mịn... Như da người...

- Cậu đang sờ sờ tớ à?

Nó giật mình quay phắt sang, cơn ngái ngủ tan biến hết.

Hai đồng tử nó giãn ra hết cỡ.

Quân đang nằm trên giường, nghiêng về phía nó, một tay gác lên đầu còn một tay đang yên vị trên... eo nó.

Còn cái tay mò mẫn điện thoại của nó đang xoa xoa mặt Quân.

Nó lập tức bật dậy, môi mấp máy không thành tiếng, mắt nhìn Quân không chớp.

Quân cười nhẹ trước điệu bộ của nó. Bao lâu như thế mà vẫn không hết được cái thói quen hoảng hốt này. Cậu chậm rãi ngồi dậy... hôn nhẹ lên môi nó.

- Chào buổi sáng.

Nó vội vàng đưa tay lên giữ chặt miệng mình. Hai gò má đỏ ửng. Mới sáng ra đã bị “tấn công” rồi.

- Tớ đi mua đồ ăn sáng. Cậu ở yên trong phòng đây.

Quân hướng ánh nhìn tóe lửa về phía nó. Kiểu như “cậu mà ra khỏi phòng là tớ sẽ hôn cậu chết”. Mặc kệ nó phản ứng thế nào, Quân đã nhảy tót xuống giường rồi đi ra khỏi phòng, không quên đóng cửa cẩn thận.

Nó cười nhẹ. Cậu ấy giống một đứa trẻ con nhưng lại rất chu đáo.

Không biết tình yêu nó dành cho cậu lớn thế nào, chỉ biết là nếu phải xa cậu nó sẽ rất đau.

Nó cũng nhẹ nhàng kéo chăn ra khỏi người rồi chậm chậm bước đến WC ngay trong phòng làm vệ sinh cá nhân. Khi xong hết mọi việc, nó quay trở lại giường. Nó suy nghĩ rất nhiều. Nó đã đủ tỉnh táo để phân tích mọi việc.

Ông nội là người Quân kính trọng nhất. Dù Quân không nói nhưng những gì cậu thể hiện đủ để nó hiểu.

Hôn ước là một phần di chúc ông để lại. Đây là nguyện vọng cuối đời mà ông muốn Quân thực hiện. Chỉ riêng về tình cảm ruột thịt của ông cháu Quân cũng đủ để nó thấy sợi dây ràng buộc vô hình chắc chắn thế nào. Chưa kể họ hàng, gia đình của Quân. Mọi người đều dành một lòng tôn kính tuyệt đối với ông nội. Chắc chắn mọi người sẽ tác thành cho Quân và Minh Hà.

Nó thương tất cả mọi người trong gia đình Quân. Họ đã chịu một nỗi mất mát, nỗi đau quá lớn. Nó đau như chính bản thân mất đi một người ruột thịt khi ở bệnh viện, lúc nghe tin ông mất. Đau vì sự qua đời của ông, đau vì nỗi đau mà mọi người phải gánh chịu. Nó yêu quý tất cả mọi người... và trên hết là nó yêu Quân.

Quân sẽ phải tiếp quản tập đoàn của ông nội. Quân sẽ phải trở thành vị tổng giám đốc trẻ tuổi. Quân sẽ phải đối đầu với nhiều thử thách và khó khăn. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng có thể quá sức cậu. Sẽ là thế nào khi cậu còn phải vướng vào vòng rắc rối với nó và hôn ước – ý nguyện của ông?

Nó hiểu Quân. Cậu ngang bướng. Chắc chắn cậu sẽ không nghe theo bản hôn ước này. Cậu sẽ chống đối tất cả để đến với nó. Có lẽ sẽ là từ bỏ tất cả...

Con đường tương lai của Quân đang rộng mở, cuối cùng lại bị một đĩa tầm thường như nó phá vỡ.

Có lẽ nên...

“Cạch.”

Tiếng cửa mở kén nó thoát khỏi mơ suy nghĩ rối như tơ vò. Quân thò cái mặt ngổ ngổ vào trong, đảo mắt tìm nó. Khi đã chắc chắn là nó ngồi yên trên giường cậu mới vẫy vẫy túi đồ to tướng trên tay, hớn hỏ khoe với nó:

- Ăn hết chỗ này cậu sẽ đủ sức đánh được tớ.

Nó cười với Quân. Định bước xuống giường thì Quân vội chạy vào cản nó.

- Đang ốm cấm bước xuống.

Quân đặt cái túi đồ ăn lên bàn. Nó cũng không quan tâm xem trong đó có gì. Nó kéo Quân ngồi lên giường, dựa đầu vào vai Quân. Đôi mắt nó khép lại, miệng cong thành nụ cười mãn nguyện. Hơi ẩm thoảng mùi hương bạc hà dễ chịu. Nó chỉ cần thế này thôi. Đơn giản bên Quân mãi mãi.

- Này. Cậu hạ sốt chưa?

Quân vén phần tóc mái của nó lên, để lộ ra vầng trán thông minh. Cậu áp trán mình vào trán nó để kiểm tra nhiệt độ.

- Đừng có tự tiện. – Nó đẩy đẩy mặt Quân ra nhưng đã tóm được tay nó, lì lợm kiểm tra nhiệt độ.

Quân lúc nào cũng tự hỏi tự kiểm tra, chả bao giờ “xin phép” nó. Nhưng nó thích được thế này, được quan tâm chăm sóc có phần ngang ngược ương bướng – đúng tính cách của Quân.

- Tớ khỏe rồi. Xuất viện thôi. – Nó giật giật tay áo của Quân.

Đúng lúc đấy, tiếng gõ cửa vang lên. Quân gật gù lên tiếng. Đạo này cậu có thói quen gật gù như chim bồ câu vậy, hay là một phong cách mới của vị tổng giám đốc tương lai.

- Vào đi.

Cánh cửa phòng mở ra. Một đoàn người phụ nữ bước vào. Mỗi người cầm một thứ. Chỉ một loáng, một bàn thức ăn thịnh soạn hiện ra. Nó tròn mắt nhìn Quân. Quân như đoán trước được phản ứng của nó nên chỉ bẹo nhẹ má nó rồi quay sang đoàn người bên cạnh giường:

- Cảm ơn. Bây giờ mọi người có thể đi được rồi.

- Chúng tôi xin phép, thiếu gia. - Họ kính cẩn cúi người chào rồi bước ra khỏi phòng.

Quân quay lại giật giật hàng lông mày.

- Ăn đi. Trông cậu “chán” lắm.

Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên, chỉ vào túi đồ lớn trên tủ:

- Tớ tưởng kia là đồ ăn sáng?

- Chỗ đấy là hoa quả thôi.

Nó chớp chớp mắt. Quân định để nó bội thực à? Chỗ hoa quả kia chắc nó phải ăn trong hai tháng mới hết.

- Cậu là đồ... chơi ngông. - Nó mắng không thương tiếc.

- Ăn thôi. Khi ăn không nên nói. - Quân đánh trống lảng.

Nó kiên nhẫn chờ qua bữa ăn sáng “quá cỡ” này. Đáng miệng nên ăn không thấy có vị gì cả, mục đích duy nhất cũng chỉ là lấp đầy cái dạ dày rỗng trong gần một ngày của nó.

- Tớ ổn rồi. Cho tớ xuất viện đi. - Nó lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Quân giả vờ đưa tay lên vuốt cằm suy nghĩ. Lúc này kiểm tra thấy nó cũng hạ sốt rồi, hơn nữa để nó ở đây nhiều cũng không tốt. Nó ghét mùi sát trùng mà. Chả trách con bé này lần nào nhập viện lúc tỉnh lại đã mở miệng đòi xuất viện rồi.

- Gọi “anh Quân đẹp trai” đi.

- Tớ đấm cho cậu một phát đấy. - Nó đe dọa kèm theo nắm đấm vung lên trong không khí.

- Ok Ok.

Nó cầm bó hoa cúc trắng bước vào trong nghĩa trang Cross.

Đảo mắt tìm mộ của ông, nó định bước đến thì nhận ra đang có người ở nơi đó. Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen đang đặt bó hoa – cũng là cúc trắng – lên mộ ông. Gương mặt trầm buồn khó tả.

Nó hơi lưỡng lự. Nhưng đã đến tận đây rồi còn quay lại thì cũng không được. Nó nhẹ nhàng bước đến.

Người đàn ông kia nhận ra sự có mặt của nó liền quay lại. Khi đã nhìn rõ khuôn mặt của ông, nó mới nhận ra ông là ông Lâm - bố của Quân.

- Cháu chào bác. - Nó cúi đầu chào.

Ông Lâm không nói gì. Ông nhìn vào bó hoa trên tay nó rồi gật đầu chào lại.

Chờ nó đặt bó hoa lên mộ xong, ông Lâm mới lên tiếng:

- Cháu có thể nói chuyện với bác một lúc được không?

Bác đưa nó đến một quán café trên đường Quang Trung. Bên trong không có người. Không gian rộng và khá yên tĩnh.

Nó lén nhìn bác. Đúng là bố con. Họ rất giống nhau. Nhưng ở bác có một sự nghiêm nghị của một Tổng giám đốc, khí thế bức người khiến cho đối phương không thể chống đối.

- Bác là bố của Quân. - Ông Lâm từ tốn nói.

Nó gật đầu. Nó mơ hồ đoán được nội dung cuộc nói chuyện này.

Bác không hỏi gì nhiều về nó và Quân. Điều này khác với bà Mai. Bác chỉ uống coffee, không nhanh không chậm kể cho nó một câu chuyện không ăn nhập:

- Quân có một người chị họ. Nhưng con bé đã mất từ mười bảy năm trước – khi nó mới được tám tuổi. Con bé bị oto cán chết. Đó là một nỗi đau lớn. Anh trai bác năm đó có một mâu thuẫn lớn với gia đình. Cái

chết của con bé khiến anh ấy càng thêm lún sâu vào mâu thuẫn này. Anh ấy luôn cho rằng cái chết của con bé là do dòng họ gây ra. Bố bác ân hận về điều đó mặc dù ông không làm điều đó. Tuy rằng mọi người đã khuyên ông rất nhiều nhưng trong ông vẫn luôn tồn tại một sự day dứt. Cháu biết đấy, cảm giác rất đau đớn.

Nó gật đầu. Bác nhìn nó rồi lại nói tiếp:

- Một điều kỳ lạ là trên đời này lại có những con người rất giống nhau dù không có quan hệ máu mủ gì cả. Và cháu là một ví dụ... Cháu rất giống người chị họ của Quân năm ấy.

Nó tròn mắt nhìn ông Lâm. Đây là sự thật? Gương mặt này là của bố mẹ nó ban tặng, không lẽ lại có cả một người giống nó như hai giọt nước.

- Bố bác cũng như cả gia đình đều rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cháu. Riêng Quân và Huyền thì không biết vì con bé mất lúc hai đứa đó chưa có mặt trên đời. Cháu biết đấy, mọi người đều rất yêu quý cháu. Đặc biệt là bố bác. Cuối cùng ông cũng tìm được người mà có thể chuộc lại lỗi lầm năm xưa. Chính vì vậy mà ông đã giấu cháu chuyện hôn ước. Ông không muốn làm tổn thương cháu.

Đôi mắt nó nhòe đi. Màn nước mỏng dâng lên bao phủ lấy mắt nó. Sống mũi bắt đầu cay. Giờ thì nó hiểu mọi chuyện rồi. Hiểu vì sao ông lại yêu thương nó như cháu ruột, hiểu vì sao ông lại không can cấm chuyện của nó và Quân. Hiểu vì sao ông luôn dằn dò nó cẩn thận khi ra đường – ông bị ám ảnh về cái chết của người cháu gái năm xưa...

Rồi bác đổi tư thế ngồi, giọng nói giống như một người cha đang thủ thỉ với con gái vậy. Bác không ra lệnh cưỡng ép hay bắt nó phải thế này phải thế kia. Bác chỉ nhẹ nhàng giải thích với nó chuyện hôn ước. Đó là một lời hứa từ rất lâu của ông nội với người bạn chí cốt năm xưa. Bác bảo ông rất kín tiếng, không nói ột ai biết ngoài bác, vì bác là người mà ông tin tưởng nhất. Ông tin rằng bác sẽ giúp ông hoàn thành lời hứa.

Bác rất tiếc chuyện của nó. Bác thông cảm cho nó. Nhưng chính gia đình bác cũng đang rất khó xử.

Gương mặt nó đầm đìa nước mắt từ bao giờ không hay. Nó đưa tay chắn trước miệng để không bật ra tiếng nức nở.

Bác nhìn nó rồi lắc đầu cười buồn.

- Cháu đừng quá buồn. Mọi chuyện rồi sẽ qua. Sẽ có ngày cháu quên được.

Bác đưa khăn cho nó. Nó đón lấy rồi lau nước mắt trên khuôn mặt nhợt nhạt. Một lúc lâu sau, nó mới lên tiếng, giọng khản đặc:

- Cháu có thể... suy nghĩ thêm một thời gian... được không ạ?

- Bác mong câu trả lời của cháu. – Bác gật đầu.

- Cháu xin phép.

Nó nặng nề cầm túi xách đứng dậy chào bác. Bác cũng dịu dàng gật đầu chào nó. Bác không ghét nó, chỉ là hoàn cảnh không thể cho phép bác ủng hộ nó và Quân.

Nó đi thò thẩn trên đường.

Không biết nó thích đi bộ từ lúc nào. Xe đạp điện luôn ở trong nhà kho.

Nó bị vấp nhiều lần nhưng không ngã, chỉ loạng choạng rồi đi tiếp. Đầu óc nó không thể tập trung được. Nó cần thời gian. Cần rất nhiều. Mọi chuyện đang dồn dập trong đầu nó. Nó không thể sắp xếp hết tất cả trong lúc này. Hóa ra nó được ông nội Quân chấp nhận chỉ vì gương mặt này, nó ngu ngốc ảo tưởng. Nó cứ ngỡ mọi việc lại dễ dàng đến thế. Dễ dàng đến một cách vô lý...

Bước mãi rồi cũng về đến nhà. Nó lên phòng rồi đổ ập xuống giường, nhắm mắt đầy mệt mỏi. Điện thoại của nó bỗng đổ chuông. Là Quân gọi. Nó lưỡng lự rồi cũng nghe máy.

Quân lo nó bị cảm lạnh. Nó trả lời qua loa vài câu cho Quân đỡ lo. Lúc gần cúp máy, nó bỗng gọi giật lại:

- Chờ đã...

- ...

- Chúng ta đừng gặp nhau một thời gian... Có được không?

- Tôi không hiểu.

- Tôi cần phải suy nghĩ một số việc.

- Về chuyện ở phòng chức năng?

- Về tất cả mọi chuyện. Làm ơn. - Giọng nó như sắp khóc.

- Mọi chuyện không như cậu nghĩ. Hãy nghe tôi giải thích.

- Tôi hiểu tất cả mọi chuyện rồi. Cậu hiểu không? - Đến đây thì nó khóc thật. Sự thật dối về khiến cơ thể nó run rẩy.

- Cậu... đã gặp... bố tôi? - Quân sững sờ. Giọng nói có phần hoảng hốt. - Cậu đang ở đâu? Tôi cần gặp cậu.

- Tôi cần yên tĩnh. - Nó nắm chặt điện thoại. - Đừng gặp tôi, đừng đến đưa tôi đi học, đừng gọi điện cho tôi...

- Phương...

- Và ĐỪNG LÀM PHIỀN TÔI NỮA. - Nó hét lên rồi nhanh tay cúp máy.

Nó gục mặt xuống gối khóc nức nở. Nó không muốn phải làm thế này. Thật sự không muốn.

Nhưng nó sợ đối diện với sự thật, đối diện với chính Quân...

Nó cảm thấy bản thân đang chìm trong bế tắc...

32. Chương 32

Nó chậm rãi bước lên thư viện. Bài kiểm tra văn của nó cần một số tư liệu. Trên tay nó ôm sách vở và bút, khá nặng và vướng víu.

Hai nữ sinh đi qua nó, “vô tình” huých vào vai nó khiến ọi thứ trên tay nó rơi xuống hết.

- Ô xin lỗi. Lần sau đi cẩn thận hơn nhé. - Giọng nói cao vút mang đến chín phần mỉa mai cất lên, nối tiếp đó là một tiếng cười rúc rích.

Nó quay sang nhìn hai nữ sinh kia. Chả trách, đàn em của cái Dương. Nó không nói gì, chỉ ngồi xuống thu dọn sách vở dưới nền đất. Nó chẳng thừa hơi mà tranh cãi với những đứa con gái lắm chiêu này.

Hai tuần nó không gặp Quân cũng là hai tuần những đứa đàn em của Dương lộng hành. Chúng nó công khai bắt nạt nó. Chủ yếu là nắm đứa đi cùng, Dương không ra mặt kể từ lần ẩu đả ở bể bơi. Hai tuần cũng đủ để nó quen với cảnh này. Xảy ra nhiều như cơm bữa vậy. Có người mắng nó nhu nhược, nó cũng mặc kệ. Những đứa con gái này không phải là nỗi bận tâm của nó. Nó còn có một việc lớn hơn nhiều.

Quân làm theo lời nó. Cậu không gặp nó kể từ tối hôm ấy. Nó cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy Quân bước đi trên hành lang. Những lúc như thế nó sẽ vội vàng lẩn vào đâu đó hoặc chộp lấy một học sinh giả làm bạn rồi che mặt đi lướt qua. Quân nghỉ học rất nhiều. Trong thời gian bấy giờ cậu sẽ tập trung hết sức lực tại chi nhánh lớn nhất của tập đoàn ở Việt Nam.

Như vậy cũng tốt, nó sẽ cố gắng suy nghĩ, cố gắng lựa chọn, và cố gắng... từ bỏ. Nó sẽ tôn trọng nguyện vọng của người quá cố đáng kính ấy. Nhưng sao trong nó vẫn còn mãi sự lưỡng lự đang ngày càng lớn. Nó cố gắng rồi lại day dứt. Nó cố lừa dối bản thân nhưng rồi lại bị chính trái tim phản đối. Chính nó cũng đang ghét cay ghét đắng sự không rõ ràng của bản thân.

Không biết nó rơi bao nhiêu nước mắt... Không ai có thể đong đếm được nỗi đau của nó. Tất cả là vì... nó quá yêu Quân.

Đi mãi rồi cũng đến thư viện trên tầng ba. Cô giáo trực thư viện rất quý nó, vừa thấy nó bước vào, cô đã tươi cười:

- Cô bé. Đến mượn sách hả? Bạn trai đâu?

Nó cười đáp lễ lại với cô. Tự nhiên nó thấy trong lòng nhói nhói. Nó với Quân như hình với bóng đến nỗi chỉ mới xa nhau một thời gian mà mọi người cũng nhận ra.

- Em mượn sách tham khảo. – Nó lảng tránh câu hỏi của cô.

- Kệ sách thứ ba từ ngoài vào, đối diện với kệ Kinh Tế đấy. – Cô cầm bút chỉ vào kệ sách phía trước.

- Vâng. Em cảm ơn cô.

Nó chăm chú tìm sách. Chính xác thì ép cho cái đầu dính chặt vào hàng sách tham khảo trước mặt, ngăn không cho nó quay lại đằng sau - kệ sách về kinh tế.

“Soạt!”

Nó giật mình quay lại. Ngoài nó thì trong thư viện vẫn có người?

Rất nhiều quyển sách ở kệ đối diện được rút ra. Một khuôn mặt hiện ra ở khoảng không của các cuốn sách vừa được lấy.

Nó như nhìn thấy Medusa, cả người “hóa đá”. Ngay cả đôi mắt cũng không chuyển động, nhìn chăm chăm vào con người phía sau kệ sách.

- Anh thích đọc sách Kinh tế à?

- Bình thường.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi kéo nó về hiện tại. Là giọng nói thanh thoát của Minh Hà.

Minh Hà đi cùng Quân. Hình như Quân chưa phát hiện ra nó.

Nó nhìn trân trân và hai người đang quán quýt lấy nhau đi đến bàn đọc sách. Có cái gì nghèn nghẹn ở trong cổ họng nó.

Nó thường cắn chặt môi khi kìm nén một thứ cảm xúc dữ dội nào đó đang bộc phát trong người. Và bây giờ nó cũng đang hành hạ cánh môi dưới của mình.

Nó ghen?

Nó vội quay mặt đi. Ngón tay di chuyển trên gáy các quyển sách nhưng lại không chú ý gì cả.

Nó lắc mạnh đầu rồi miết nhẹ bờ môi hơi đau. Chẳng phải như thế cũng tốt sao? Cứ như vậy chẳng phải sẽ dễ dàng sao...

Nhưng tại sao nó lại cảm thấy khó chịu và bức bối đến vậy.

Nó chọn đại mấy quyển sách tham khảo rồi bước ra khỏi kệ sách. Nó cúi gầm mặt xuống, mái tóc buông xõa che hết khuôn mặt.

- Socola trắng! Thi tốt nhé.

Cô thư viện chìa thỏi socola cho nó, tươi cười mà không để ý đến cái giật nảy người như ăn trộm bị phát hiện của nó. Cô thích gọi nó là “Socola trắng” vì sở thích socola cùng với nước da trắng hồng của nó. Chỉ tiếc là hôm nay cô thể hiện tình cảm không đúng lúc.

- Dạ... à... vâng. Em cảm ơn cô. – Nó cầm lấy thỏi socola, trong lòng thầm cầu nguyện không gây sự chú ý của hai con người kia.

- Năm quyển tất cả. Socola trắng thích bao giờ trả cũng được. – Cô thư viện xếp ngay ngắn các cuốn sách rồi đưa cho nó, nở nụ cười ưu ái. Nếu như trong thư viện mà không có người thì nhất định cô sẽ bẹo cái má phúng phính rồi vò xù tóc của nó – hành động mà cô thích trên nó nhất.

Nó cầm vội chồng sách, lòng nơm nớp lo sợ không biết Quân đã phát hiện hay chưa.

- Em chào cô.

Nó đi như chạy ra cửa thư viện. Cứ nghĩ sẽ thoát nhưng khi đi qua cửa sổ của phòng thư viện, nó bắt gặp một ánh mắt đen giống như một đầu đạn – đang chiếu thẳng vào nó.

Tim nó đập “thịch” một cái, cơ thể như cổ máy gặp sự cố khựng lại.

Một giây sau thì nó cầm đầu cầm cổ chạy xuống lớp.

Huyền thấy nó chạy về lớp thở hồng hộc liền đỡ nó vào chỗ, tay liên tục vỗ lưng nó.

- Cậu bị ma đuổi à?

Nó khó khăn lắc đầu. Chạy từ trên tầng ba chạy xuống rồi lại chạy qua cái sân rộng “thăng cánh cò bay” thì bảo sao không mệt chứ. Nó bật ho, ho liên tục.

- Bình tĩnh bình tĩnh. Hít thở từ từ. Đứng lên đã. Không được ngồi... Rồi... Hít vào... Thở ra... Chuẩn rồi... Đỡ hơn chưa? - Huyền lời nó đứng dậy, vỗ lưng nó rồi hít thở mẫu cho nó.

Nó làm theo Huyền. Cơ khó thở dần dịu đi. Cuối cùng cũng hồi sức. Nó ngồi vào chỗ, cầm quyển vở phẩy phẩy vào khuôn mặt đang đỏ ửng vì mệt kia.

- Cậu... Làm sao... biết... hít thở...? – Nó hỏi đứt quãng không ra câu.

- Anh Long dạy tớ. Hi hi. Hiệu quả phết. - Huyền cười tinh nghịch.

Nó nhìn Huyền chăm chú. Đạo này Huyền dịu dàng và nữ tính hơn. Nó không thấy cô cầm chổi phi bọ bắt trị hay quát tháo chúng nó mỗi khi phạm lỗi nữa. Huyền xinh ra nữa. Làn da, mái tóc,... đều được chăm sóc cẩn thận. Đã thế còn hay cười nữa.

- Nhìn gì mà nhìn kĩ thế?

Nó chưa kịp trả lời thì thằng nhóc có “thù oán” với Huyền nhất – con chim lợn đầu đàn Hưng “ngáo” – đã nhảy bổ vào:

- Con khùng long này có người yêu nên “biến hình” đấy. À mà mày nữa Phương ạ. - Thằng nhóc xoa xoa cằm như người lớn. - Thất tình hay sao mà như quả mướp héo thế?

- Biến đi mày. - Huyền cầm quyển vở giơ lên định đánh nhưng thằng “ngáo” này đã chạy mất hút.

- Nó gọi tớ là “khùng long”. Thằng đàn này. Phải gọi là “Rồng” mới đúng. Thế mới hợp với tên anh Long cậu nhỉ?

Nó đưa tay lên xoa mặt. Đạo này “xuống sắc” đến thế à? Gương mặt này có thể khiến người khác nhìn xuyên thấu được đường tình duyên của nó à? Huyền và nó một trắng một đen. Huyền hạnh phúc trong tình yêu bao nhiêu thì nó quay cuồng với những nỗi lo bấy nhiêu.

Huyền vuốt ve má nó. Cô nhìn chăm chăm vào nó, thái độ rất “hình sự”.

- Bị sút cân, mắt lơ lơ thâm quầng, gương mặt nhợt nhạt, tóc xơ xác. Cậu đang hành hạ bản thân đấy à?

- Chỉ là học bài thôi mà. – Nó lắc đầu cười trừ. Sự thật đúng là thế, nó thức đêm ôn bài, cũng chẳng có hứng thú với ăn uống.

- Cậu ham hố No.1 đến thế cơ à? - Huyền lắc đầu chẹp miệng.

Đứng đầu lớp chỉ là một phần, lí do lớn hơn là để ép bản thân tập trung vào một thứ để quên đi những chuyện liên quan đến Quân. Sau lần hét lên yêu cầu Quân đừng gặp nhau nữa, trong nó luôn có một sự day dứt khó hiểu.

- Đừng có làm gì quá với sức mình. – Nhìn cái bộ dạng phờ phạc thiếu sức sống của nó, Huyền không khỏi xót xa.

Nó như chẳng nghe thấy lời nói của Huyền, lục đục lôi sách vở trong cặp ra.

- Tớ còn phải làm bài văn 90 phút. – Nó lầm bầm nói, mặc kệ Huyền có nghe hay không rồi lại cắm cúi viết.

Huyền bực mình trước sự cứng đầu của nó, cô giằng cây bút trong tay nó ra, nghiêng răng ken két với nó:

- Cậu bị làm sao thế? Bài văn đấy không cần phải làm. Cô thông báo từ hôm qua rồi.

Nó liếc gương mặt tức giận của Huyền rồi hờ hững lấy lại cây bút:

- Làm toán vậy.

- TRẦN THANH PHƯƠNG. - Huyền quát lên. - Cậu trêu tức tớ đấy à?

Hiếm khi Huyền gọi đầy đủ họ tên nó, ngữ khí lại rất tức giận khiến cho cả lớp im phăng phắc quay lại nhìn bàn học của nó. Bây giờ thì Huyền giống một con rồng rồi đấy, một con rồi biết phun lửa.

- Hai tiết cuối tự học. Cậu đứng lên. Tớ với cậu phải nói rõ ràng chuyện này. - Huyền nóng nảy kéo nó dậy, tự tay dọn hết đồ trên mặt bàn cho vào cặp rồi phăm phăm kéo nó ra khỏi lớp.

- Chúng mày. - Huyền khựng lại, cô ngoái đầu vào trong lớp nghiêng răng ken két. – Hai tiết cuối này làm gì thì làm, đừng để tên lớp trên bảng tin. Không thì tao bẻ răng từng đứa một.

Quả là một lớp phó trật tự có trách nhiệm với lớp!

Nó lờ mờ theo Huyền. Lúc tức giận Huyền khỏe thật.

Đi qua cửa lớp 10C3, nó lại không tự chủ ngoái đầu vào nhìn. Quân đang thoải mái tựa lưng vào ghế, gương mặt tĩnh lặng nhìn lên bảng. Trông cậu giống như đang dự giờ hơn là ngồi học.

Nó khẽ thở dài. Quân vẫn vậy... Tại sao nó lại giống như bị suy sụp nặng đến nỗi cô bạn thân phải nóng nảy quát tháo nó?

Hay là cậu ấy cũng chuẩn bị... chấm dứt?

Lòng ngực nó quặn thắt. Hai tuần không gặp nhau nhưng chưa khi nào nó nghĩ đến trường hợp này. Cảm giác đau hơn khi nó ép bản thân chủ động rời xa. Nó ích kỉ, ích kỉ đến chính mình không chấp nhận được.

Nó cắn chặt răng, tự dặn mình không được khóc...

Huyền và nó đến quán Yagurt Gabbit gần trường. Nó và Huyền là khách quen của quán, nhất là Huyền vì cô có sở thích ăn đồ lạnh vào mùa đông.

Huyền khuyên nó rất nhiều. Huyền biết nó rất buồn. Cô động viên nó.

Nó cũng cười. Cười giống như là đang vui.

Huyền không biết rằng, mọi thứ cô đang làm đều là vô ích, nỗi buồn của nó không những không giảm đi mà còn đang tăng lên.

Tất cả là vì Huyền đang che giấu một sự thật một cách vụng về khiến nó dễ dàng nhận ra.

Huyền không nhắc đến những chuyện đang diễn ra khiến nó ngờ ngợ đoán được... Mọi chuyện chắc chắn đang rất căng thẳng.

Với bản tính bướng bỉnh và nóng nảy của Quân, không thể nào có chuyện cậu lại ngoan ngoãn ngồi yên nghe theo lời người lớn.

Một cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong nó. Chỉ tại nó, tất cả chỉ tại nó nên gia đình hạnh phúc của Quân đang dần nứt vỡ.

33. Chương 33

“Này, nhìn thấy gì chưa? Đào Duy Quân 11B3 đứng đầu khối.”

“Điểm tuyệt đối à?”

“Ừ 30 điểm. Tổng ba môn chính ban.”

“Thế người yêu cậu ấy thì sao?”

“26 điểm. Đứng thứ 5. Lần này bị xuống hạng nhiều rồi. Mà nghe nói chia tay rồi mà. Người yêu Quân bây giờ là Minh Hà 12A1 mà.”

“Từ lúc nào vậy?”

“Có nhớ cuối năm lớp 10 không? Quân tự nhiên biến mất, khi trở về thì có Minh Hà bên cạnh. Nghe nói cặp đôi Quân Phương giờ còn không nhìn mặt nhau nữa mà.”

“Hot boy và hot girl thành cặp. Đẹp rồi. Gần đây Phương còn đánh nhau ở hồ bơi nữa. Phương đánh em gái Minh Hà nhập viện mà.”

“Thật á? Giờ mới biết. Nhìn mặt búng ra sữa kia mà ghê gớm thế á?”

“Vụ đấy ai chả biết. Có mỗi mày không biết thôi. Lần này bị tụt hạng, đánh dấu một bước sa ngã đấy.”

...

“Này nói bé thôi. Phương kia kia.”

Phương và Huyền đến gần bảng điện tử thông báo điểm thi. Những lời xì xầm bàn tán kia lọt vào tai nó không sót một chữ nào. Đúng là miệng lưỡi người đời, bảo nó đánh người nhập viện thì quả thật, quá hoang đường! Xem ra Quân và nó cũng nổi tiếng, cứ tưởng im lặng rồi mọi chuyện sẽ lắng đi và trôi vào trong lãng quên. Ai ngờ vẫn có nhiều người “thăm lặng theo dõi” đến thế. Cũng chả trách Quân vì những lần đến trường, nó vẫn thường xuyên bắt gặp những ánh mắt ái mộ nhìn về phía cậu. Nhưng nó không biết nó nổi bật điểm nào mà mọi người lại có thể biết tường tận được mọi việc xung quanh nó, đồn thổi rồi phóng đại lên. Thật là khó đối phó.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào nó. Nơi phát ra tiếng xì xầm bàn tán cũng im bật. Không phải vì sợ nó mà vì Huyền – đương kim tiểu thư nóng tính không khác gì người anh họ của cô – đang đi bên cạnh nó. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh Huyền nổi điên lên thôi cũng đủ làm người ta nổi da gà.

Nó quay sang nhìn những cô nữ sinh nhiều chuyện vừa xôn xao bàn tán, gật đầu mỉm cười thật tươi. Dù gì cũng phải đáp lại những ánh nhìn “chăm chú” ấy chứ.

- Chắc chắc. Tổ đứng thứ 9. Trong top 10 cậu ạ. - Huyền xoa cằm vẻ bất mãn.

Nó không nghe thấy Huyền nói gì, mắt chăm chú nhìn vào dòng chữ khổ lớn màu đỏ cách biệt: ĐÀO DUY QUÂN. Thứ hạng mà nó khổ công bám trụ suốt năm qua đã bị cậu lấy mất rồi. Nó thấy mừng. Đây là một bước tiến lớn cho Quân. Nó có thể nhìn thấy sự cố gắng nỗ lực của Quân. Cậu cố gắng không chỉ vì bản thân mà còn vì gia đình, tập đoàn và cả người ông nội quá cố đáng kính nữa.

Nó mừng nhưng sao lại có chút hụt hẫng ở đây. Có phải khoảng cách của nó và Quân ngày càng xa?

- Cậu bị tụt hạng rồi. - Huyền chống tay lên vai nó. - Chắc chắc. Tổ bảo mà. Phải giữ gìn sức khỏe. Cậu vừa học vừa hành xác như thế không có kết quả tốt đâu.

- Hì hì. - Nó nghiêng đầu sang Huyền cười trừ. Thật ra thì cũng buồn chứ. Nó cũng cố gắng thế mà...

- Xem nào. Người con gái luôn đứng đầu của chúng ta bị tụt hạng thê thảm quá. - Lại cái giọng mỉa mai cao vút.

Nó không cần quay lại cũng biết được đấy là lũ cái Dương. Sáu đứa con gái như có thù oán truyền kiếp với nó. Một ngày không chọc ngoáy đá đểu nó là không chịu được. Duy nhất có bọn này là không nể nang một ai nhờ có Minh Hà “đỡ” cho.

- Chị Dương, chị đứng thứ 4 này. - Giọng một đứa vang đầy vẻ phẫn khích.
 - Điểm nổi trội duy nhất của bạn Phương cuối cùng cũng bị tẩy bỏ. Thật là... – Chúng nó giả vờ chống mặt thờ dài. - Chẳng hiểu bạn tương xứng với anh Quân ở điểm nào nữa?
 - No.1 hai khối hợp nhau hơn chứ. Chị Minh Hà đứng đầu khối 12 mà. Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Đẹp quá.
 - Hơn hẳn cái đứa tầm thường luôn mơ mộng hão huyền.
 - Chúng mày... - Huyền nghiêng răng bước lên định dạy dỗ chúng nó một trận nhưng nó đã ngăn lại.
 - Huyền à. Chúng tớ khuyên cậu đừng nên dây dưa với loại con gái này. Không có gì tốt đẹp đâu.
- Nó cảm nhận được cả cơ thể Huyền đang run lên vì tức giận. Bất giác nó nắm tay Huyền chặt hơn. Cô không biết võ nhưng lúc tức lên thế này, cô có thể gây ra thương tích gấp mấy lần người biết võ đánh
- Ly, Diệp, Hằng, Mỹ, Thủy. Đủ rồi. – Dương nãy giờ im lặng bất ngờ lên tiếng. Con bé vẫn giữ thái độ cộc lốc và bất cần.
- Năm đứa nghe Dương nhắc chẳng đứa nào bảo đứa nào, tự nhiên im chặt miệng. Đủ hiểu uy lực của Dương lớn thế nào.
- Xuống một lúc 5 hạng. Một sự nhục nhã. – Dương không thèm nhìn Phương. – Hóa ra bản chất của mày cũng chỉ là yếu đuối, chết chìm trong tuyệt vọng.
- Dương quay sang Huyền.
- Năm đứa em tôi thất lễ rồi. Mong bỏ qua.
 - Không sao. Mong rằng cô dạy dỗ dần em cô cẩn thận. Chúng nó càng ngày càng lộng hành, “vuốt mặt không nể mũi” rồi đấy.
- Dương gật đầu. Đối với người nhà họ Đào thì con bé cũng như Minh Hà chưa đủ khả năng để động đến.
- Đi thôi.
- Nó kéo tay Huyền đi khỏi sảnh lớn. Điểm cũng biết hết rồi, ở lại để cho người ta có cơ hội bàn tán chẳng phải là ý hay.
- Đừng buồn. Học tài thi phận mà. Cậu là người giỏi nhất - Huyền bật ngón tay cái lên. Cô khá vụng về trong việc an ủi người khác nhưng điều đó không có nghĩa con người cô khô khan, ngược lại cô rất tình cảm, sống thật và chân thành.
 - Cảm ơn cậu.
- ***
- Nó bước ra khỏi phòng tập võ. Tâm trạng không tốt lắm nên bị trúng đòn nhiều. Thầy Long hôm nay thiếu kiên nhẫn với sự di chuyển chậm chạp và phản kháng yếu ớt của nó. Anh mắng nó nhiều nhưng cuối cùng cũng không chịu được cái khuôn mặt búng ra sữa xì xuống, phải chạy ra ngoài mua socola dỗ nó.
- Một bàn tay chộp lấy vai nó khiến nó giật nảy người, lập tức xoay người lại.
- Cậu làm gì ở đây? – Nó ngạc nhiên hỏi.
 - Tối nay 8 giờ. Chuẩn bị đi. Có người đến đón. – Dương mặc kệ cái nhìn như thấy người ngoài hành tinh, đáp tẩm thiếp mời màu hồng phấn cho nó.
 - Cái này là... – Nó mở ra xem. Là thiệp mời dự tiệc. - Biệt thự Hoàng gia?
 - Là nhà của anh Quân. – Dương trả lời ngay. Con bé cũng không hiểu vì sao Phương đến nhà Quân nhiều lần rồi mà không biết được tên biệt thự ấy.
- Con bé nói tiếp:
- Đây là party ăn mừng việc anh Quân đứng đầu bảng xếp hạng.

Chẳng để nó nói gì thêm, Dương quay đầu bước vào trong oto, mặc kệ nó đứng trầm ngâm với tấm thiệp.

- Này...

Nó gọi với theo nhưng chỉ còn lại lớp bụi mỏng còn vương lại. Cũng dần quen với kiểu giao tiếp cộc lốc của Dương nên nó cũng chẳng tức giận, chỉ cho tấm thiệp vào túi áo khoác rồi đi bộ về.

Bây giờ đã là 7h35'.

Nó nằm trên giường ôm con gấu bông, hai mắt mở nhưng cả cơ thể lại giống như chìm vào giấc ngủ từ lâu lắm rồi. Cổ máy này đang ngoan ngoãn nằm im dưỡng sức.

Tiếng chuông cửa lại vang lên. Nó bật tai lại, mặc kệ. Anh Hùng đang ở dưới nhà, có khách thì đây là việc của anh ấy.

- PHƯƠNG. XUỐNG MỞ CỔNG.

Nó nhăn mặt đập vào người con gấu bông một phát. Tại sao anh ruột nó lại lười biếng đến mức này chứ?

Nó đành lùng bùng bước xuống nhà mở cổng.

- Không chuẩn bị gì à?

Cái giọng ngang phè hách dịch ấy khiến nó phải mở to mắt ra nhìn. Đúng là cái Dương. Con bé nhiệt tình đến nỗi hết đưa giấy mời còn đến tận nhà đưa nó đi nữa.

- Tớ không định đi. – Nó lúng túng gãi đầu.

Dương chau mày nhìn vào bộ đồ ngủ bằng bông màu hồng của nó. Con bé bực mình gất gỏng:

- Tao thật sự bực mình với mày đấy.

Dương chớp lấy cổ tay nó, lôi đi.

- Này. Bỏ tay tớ ra.

Nó ra sức ghì lại nhưng không thắng được sức Dương. Nó vừa giằng tay mình ra vừa la hét ầm lên. Dương khỏe hơn lần đụng độ ở nhà vệ sinh và bể bơi rất nhiều. Cơ thể nó thì đang trong tình trạng suy nhược nhẹ.

Dương đẩy nó vào trong xe, sau đó con bé cũng ngồi vào trong, lên tiếng bảo tài xế phía trên khởi hành.

Nó xoay xoay cổ tay hằn đỏ, môi mím chặt.

Dương lôi nó vào trong Vogue – shop thời trang hàng hiệu có tiếng trong thành phố. Mặc kệ bao nhiêu lời mời chào của nhân viên, mặc kệ cái váy màu hồng phấn Dương ấn vào người nó, nó nhất quyết ương bướng chọn áo phông đơn giản cùng với quần jeans và bat đen.

Vì gần đến giờ bữa tiệc bắt đầu nên Dương cũng chẳng tranh cãi với nó. Con bé tiếp tục ấn nó vào trong xe.

Chỉ ba phút sau, căn biệt thự trắng lộng lẫy hiện ra trước mắt.

34. Chương 34

Khoảng sân rộng lớn chứa đầy oto. Có rất nhiều học sinh trường Võ Thị Sáu. Chủ yếu là những học sinh có thân phận danh giá, gia thế đồ sộ của khối 11 và 12. Họ đi dự tiệc một cách đúng nghĩa, váy dạ hội, quần áo sành điệu, trang sức phụ kiện đều toát lên phong thái quý tộc và không kém phần ăn chơi.

Mọi người căn bản sẽ không để ý đến một đứa con gái mờ nhạt như nó nếu như năm đứa khác tinh của nó thốt lên:

- Bạn Phương! Bạn nghĩ đây là vườn trẻ hay sao mà ăn mặc thế kia?

Giọng nói chanh chua cố ý nâng cao âm lượng thu hút sự chú ý của mọi người. Lúc nào chúng nó cũng vận dụng triệt để phương pháp này để bôi nhọ Phương. Họ nhìn nó như vật thể lạ, ánh mắt như muốn nói “ở đâu ra cái con bé tầm thường vậy?”.

- Bây giờ đi về còn kịp đấy. - Một đứa phẩy phẩy tay.

Nó mím môi chưa biết đối phó thế nào thì một giọng nói khô khốc vang lên:

- Im đi.

Nó quay lại. Cái Dương đang ở sau nó tiến lên. Con bé sa sầm mặt nạt bọn chúng.

Đáy mắt nó ánh lên một tia khó hiểu. Không phải Dương cùng phe với chúng nó sao?

- Có chuyện gì vậy?

Giọng nói thanh thoát vang lên. Minh Hà đi đến trước mọi người. Mái tóc xoăn đỏ cầu kì, gương mặt trang điểm tinh tế cùng với váy dạ hội trễ vai dáng dài. Cô đẹp và nổi bật hơn bất kì ai.

- Chị Minh Hà... - Năm đứa con gái váy áo xúng xính ngập ngừng nhìn Minh Hà.

Nhưng Minh Hà không để tâm đến chúng nó, cô chỉ ra hiệu bảo chúng nó đi vào trong rồi mỉm cười dịu dàng với nó:

- Em đến rồi. Vào thôi. Bên trong rất vui đó.

Bàn tay lạnh toát của nó bị Minh Hà kéo vào trong. Nó tập tễnh bước theo Minh Hà. Đứng cạnh cô, nó không còn cảm thấy tự tin. Nó như một con vẹt xấu xí đang bám lấy thiên nga để được hưởng nhờ ánh hào quang.

Minh Hà rất đẹp, rất hợp với Quân...

Nó nắm chặt bàn tay, ghì bàn chân mình xuống nền đất để bước đi cứng cáp hơn. Nó tự động viên mình cố lên nhưng toàn bộ sự tự tin đã bị Minh Hà trước mắt đánh gục rồi.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng trầm lắng du dương. Ánh đèn từ những ngọn đèn sang trọng và cả từ chiếc đèn chùm pha lê càng khiến cho không gian thêm lộng lẫy.

Minh Hà cầm tay dẫn nó vào trong. Nó ngoan ngoãn đi theo cô. Nơi mà nó cho là thân quen nhất giờ đây đã là xa lạ. Nó lại là một “vị khách”.

- Chị xin lỗi. Những đứa em chị, chúng nó thật ích kỷ. - Minh Hà siết nhẹ tay nó giải thích.

Nó lắc đầu cười nhạt. Nó quen rồi. Chính nó cũng đã hình thành một ý niệm rằng, càng đôi co thì càng có cơ để chúng đả kích, chỉ bằng nên im lặng và phớt lờ.

- Em có thể ở đây được không? Chị vào giúp anh Quân. Cũng sắp đến giờ bắt đầu rồi.

- Vâng. Cảm ơn chị. - Nó gật đầu. Nó không cười được. Minh Hà và Quân rất thân thiết với nhau, còn nó và Quân thì ngày càng xa vời. Sao nó lại thấy thất vọng vậy? Cổ họng như có một thứ gì đó chèn ngang, nghẹn ứ và tủi thân.

Ngay khi đồng hồ điểm 8 giờ, tiếng nhạc đột ngột dừng lại. Một tia ánh sáng trắng lớn chiếu lên sân khấu, nơi có người đàn ông mặc bộ vest đen chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, gương mặt sáng sủa, có vẻ như đây là MC của bữa tiệc tối nay. Nó nhận ra người đàn ông này, anh ta là trợ lý của Quân. Quân đã từng giới thiệu với nó đây là người sẽ giúp Quân làm quen với công việc ở tập đoàn, hôm nay là một thư kí chưa chính thức của một vị tổng giám đốc tương lai.

- Lady and Gentlemen. Cảm ơn mọi người đã tham dự bữa tiệc tại biệt thự Hoàng Gia. Xin mời mọi người nâng ly chúc mừng thiếu gia Đào Duy Quân đã đạt được vị trí No.1 của bảng xếp hạng toàn khối.

Người MC cầm lấy ly rượu giơ cao lên. Mọi người phía dưới cùng hò hét và nâng ly theo. Khi những ly rượu cạn thì cũng là lúc âm nhạc nổi lên. Những bản nhạc sôi động vang lên làm nóng dần buổi tiệc.

Nó từ tìm lnh một chỗ ngồi tại góc khuất của bữa tiệc. Nó chẳng có hứng thú với bữa tiệc này. Hơn nữa tiếng nhạc làm cho nó cảm thấy choáng váng. Nhưng nó nhất quyết không rời đi. Nó muốn được nhìn thấy Quân. Suốt từ đầu buổi tiệc nó không thấy Quân đâu. Cả Minh Hà nữa.

Một người phục vụ nữ bưng khay đựng những ly nước đầy sắc màu đi đến qua nó. Như nhận ra mình vừa bỏ qua điều gì, cô gái dừng lại và ngó nghiêng nhìn nó. Điều bộ có phần ngờ nghệch vụng về nhưng cũng rất dễ thương.

- A. Chị nhận ra em rồi. Em tên là Phương phải không? – Cô gái đột nhiên chỉ tay về nó và thốt lên, khay đựng nước trên tay cô lắc lư, thật may là không bị đổ xuống.

Nó ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt rồi nhanh chóng mỉm cười gật đầu.

- Sao lại ngồi đây? Tham gia bữa tiệc đi chứ! Em có muốn uống nước không? – Cô gái bưng khay nước ra trước mặt nó.

- Em chờ bạn. Cho em nước cam. – Sự thân thiện và hào hứng của cô gái giúp việc khiến cho nó cảm thấy bình tĩnh hơn.

- Của em đây. – Cô gái đưa ly nước cam cho nó, tinh nghịch nháy mắt - Chị tên là Hương nhé. Chị nhìn thấy nhóc nhiều lần rồi. Nhưng chắc nhóc không nhớ chị.

Nó gãi đầu cười trừ. Thú thật thì nhà Quân nhiều người giúp việc quá, nó thì hay quên nên chẳng nhớ ai với ai. Có lần còn chẳng phân biệt được bác quản gia với người giúp việc.

- Chị đi nhé. Bên kia có người gọi rồi. – Hương vẫy tay chào nó rồi vội quay người bước đến trung tâm bữa tiệc.

Nó xoay xoay ly nước cam trong tay, đôi mắt nhìn mông lung ra phía trước. Đã gần một tiếng trôi qua mà Quân vẫn chưa xuất hiện. Mọi người dễ dàng hòa vào bữa tiệc, người MC trên sân khấu liên tục khuấy động không khí thêm phần náo nhiệt.

Nó chẳng quan tâm đến người MC đang khéo léo điều khiển chương trình trên sân khấu, cũng mặc kệ ánh mắt của những cô chiêu cậu ấm đi lướt qua để lại cho nó. Đơn giản là vì trong đầu nó chỉ đang xoay quanh một người.

- Vâng. Xin mọi người chú ý. Sau đây là phần trình diễn của cô Minh Hà. Đây cũng là món quà mà cô dành tặng cho thiếu gia Đào Duy Quân.

Tiếng hò hét nhưng một lần sóng, càng lúc càng lớn. Tiếng vỗ tay, tiếng kêu gào tên Minh Hà. Đúng là hoa khôi Red Queen, Minh Hà có rất nhiều fan.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Nó cảm thấy như được giải thoát. Đầu nó nẩy giờ căng ra vì âm thanh sôi động – mà theo nó thì như bị nện từng nhát búa. Ngón tay nó nhịp nhịp theo điệu nhạc trên ly nước cam. Đôi mắt không vì thế mà quên đi nhiệm vụ quan sát xung quanh tìm kiếm.

Minh Hà hát rất hay. Giọng cô như tiếng chuông gió. Bình thường đã nổi bật, trong hoàn cảnh này cô lại càng giống như một minh tinh màn bạc nổi tiếng.

“You’re my everything

The sun that shines above you makes the blue bird sing

The stars that twinkle way up

in the sky, tell me I’m in love.”

(You’re My Everything – Mimi Lo)

Bài hát này có phải Minh Hà dành cho Quân không? Giọng hát đượm đầy tình cảm, ấm áp và ngọt ngào.

Bất giác nó nhìn thấy một dáng người quen thuộc. Chỉ là nhìn đằng sau lưng thôi nhưng rất giống...

Nó vội đặt ly nước lên chiếc bàn rồi vội vàng chạy đến. Mới đầu chỉ muốn thầm lặng nhìn cậu từ đằng xa nhưng ngay lúc này, trong lòng nó như đang thúc giục nó chạy đến. Bước chân vô định của nó ngày càng nhanh.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng với giọng hát dịu dàng của Minh Hà vẫn tiếp tục nhịp nhàng vang lên. Nhưng nó không để tâm, ước muốn gặp Quân ngay lúc này lớn hơn rất nhiều.

Càng lúc càng gần người kia hơn, tự nhiên nó thấy chậm quá, sao căn biệt thự này lại rộng quá vậy.

Gần hơn rồi. Chỉ còn vài bước chân thôi.

Khi mà chỉ còn đúng một bước nữa thôi thì con người trước mặt bỗng quay lại.

Một gương mặt hoàn toàn khác. Tuy rằng nhìn đằng sau rất giống nhưng lại không phải là cậu ấy.

Nó khựng lại. Nhầm người rồi.

Đúng lúc ấy mọi đèn điện trong căn phòng đột ngột tắt. Xung quanh tối đen như mực. Nó không dám di chuyển, đứng yên như tượng, mắt vẫn chưa quen với bóng tối.

- Cảm ơn cô Minh Hà. Phần trình diễn rất tuyệt. Tôi rất thích giọng hát của cô. Phải nói là ngọt ngào như một thanh socola, dư vị mãi không thể quên... - Người đàn ông trên sân khấu kia tiếp tục khua môi múa mép, ngày càng lan man xa khỏi chủ đề của bữa tiệc.

Đang say sưa “ca tụng” giọng hát vàng của Minh Hà, người MC kia hình như nhận được báo hiệu, vội vàng dừng lại chủ đề càng ngày càng nhạt của anh.

- Thưa quý vị. Mục đích của bữa tiệc hôm nay không chỉ là ăn mừng cho chiến thắng của thiếu gia Đào Duy Quân mà đây còn là bữa tiệc chính thức công khai hôn ước của thiếu gia Đào Duy Quân và tiểu thư Trịnh Minh Hà.

Tiếng xôn xao bàn tán vang lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng thì lan rộng ra toàn bộ mọi người có mặt trong bữa tiệc.

“Kia có phải anh Quân không?”

“Đúng rồi. Nhân vật chính giờ mới xuất hiện.”

“Cho bọn em một lời xác nhận đi!”

...

Đôi mắt nó dõi theo từng chuyển động tiến lên sân khấu của Quân. Đôi mắt lạnh, hai tay cho vào túi quần, phong thái ung dung bước lên sân khấu. Nhưng rõ ràng trên khuôn mặt kia có sự miễn cưỡng, tuy rằng nó chỉ biểu hiện một cách mờ nhạt rồi nhanh chóng biến mất.

Minh Hà nở nụ cười triu mến với Quân, giống như một người vợ hiền. Quân không phản ứng gì, thờ ơ đứng bên cạnh Minh Hà.

Tiếng trầm trồ, tiếng ghen tỵ, những lời khen ngợi đẹp đôi,... rộ lên như những mũi dao xuyên thẳng vào tim nó. Tại nó ù đi, chẳng nghe thấy gì nữa. Chẳng rõ MC trên kia nói gì mà tất cả mọi người lại vỗ tay rất to, rất náo nhiệt. Có tiếng hô đồng thanh, càng lúc càng lớn. Cả căn biệt thự như nổ tung vì tiếng cổ vũ đầy.

“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Mắt nó nhìn đắm đắm vào hai con người lộng lẫy trên sân khấu kia. Quân vòng tay đỡ lấy eo Minh Hà, đặt lên môi cô nụ hôn ngọt ngào.

Nó không nhớ mình bước ra khỏi căn biệt thự như thế nào. Đờ đẫn bước đi, nó chợt nhận ra mình đã bước đến chiếc xích đu trắng ở thềm cỏ phía tây căn biệt thự.

Nó nhẹ nhàng ngồi lên. Chiếc xích đu đung đưa. Gió nhẹ nhàng ôm trọn lấy cơ thể nó.

Nó ngạc nhiên khi cảm nhận được đôi mắt ráo hoảnh của mình. Sao nó không khóc? Chẳng phải nó yếu đuối lắm à?

Một thứ gì đó trong lòng nó rơi xuống, vỡ tan. Niềm tin hay tình yêu?

- Cô bé. Sao lại ngồi ở đây vậy?

Nó ngẩng đầu lên. Là chị Hương. Chị ấy đứng trước mặt nó từ bao giờ.

- Trong đây ngột ngạt quá. Em ra ngoài hít thở. – Nó khẽ cười, cổ họng thấy đắng chát.

- Ừm... A chào tiểu thư Dương. - Chị Hương đột ngột cúi đầu chào.

Nó ngoái đầu nhìn về phía trước. Dương nhìn chằm chằm khuôn mặt nó. Rồi con bé quay sang chị Hương:

- Bên trong cần phục vụ. Chị có thể vào giúp chứ?

- Vâng. Tôi xin lỗi. Tôi vào ngay. - Chị Hương vội vàng chạy về phía biệt thự, để lại nó và Dương bên chiếc xích đu trong màn trời đen kịt lộng gió.

Nó cúi gằm mặt, giữ im lặng, hai chân đẩy đẩy cho chiếc xích đu đung đưa.

Mãi một lúc sao, cái Dương mới lên tiếng, con bé đưa chiếc áo khoác cho nó.

- Mặc vào. Lạnh rồi.

Nó mỉm cười đỡ lấy chiếc áo, ngoan ngoãn khoác lên người. Từ khuôn mặt đến hành động đều giống một con búp bê vô cảm.

- Đừng có giả tạo trước mặt tao. – Cái Dương cau kính gắt nhẹ. – Và cũng đừng tỏ ra như không có chuyện gì.

- Theo cậu thì tớ phải như thế nào mới giống bình thường?

- ...

- Tớ thật vô dụng. – Nó lắc đầu cười khổ.

...

- Đôi khi từ bỏ là một phương án tốt nhất. – Dương trầm ngâm một lúc rồi bỏ lại cho nó câu đấy, quay đi mất.

35. Chương 35

Nó mệt mỏi đi vào trong nhà. Lại là một ngày đi học đầy ồn ào. Cảm giác chết chìm trong những ánh mắt soi mói quả không dễ chịu chút nào.

Anh Hùng đang ngồi ở trên ghế xem tivi. Vừa nhìn thấy nó, anh đã phẩy tay sai bảo:

- Đóng hộ anh cái cửa sổ.

Nó không trả lời, chỉ lẳng lặng đi ra chỗ cửa sổ đóng lại. Chẳng may cánh cửa kẹp vào đầu ngón tay áp út của nó một phát đau điếng. Nó vội rút tay lại, đầu ngón tay hiện lên một vết tụ máu dài, dần dần chuyển sang màu đậm và cuối cùng là tím bầm. Nó cắn chặt răng, tiếp tục đóng cửa.

Sau khi đóng cửa sổ lại, nó lại xách cặp định lên phòng. Lướt qua chỗ anh Hùng, một cánh tay giữ nó lại. Anh Hùng kéo nó vào ghế, bên cạnh anh.

- Làm kiểu gì mà tím bầm tay thế này? – Anh Hùng mở bàn tay đang nắm chặt của nó ra.

Nó chẳng trả lời. Ngồi im để cho anh xem xét.

Anh Hùng chạy vào đến tủ đựng đồ y tế, lấy thuốc rồi vội vã quay lại bôi thuốc cho nó. Vừa xoa thuốc anh vừa mắng:

- Con gái con đứa. Làm chả cần thận cái gì. Mấy ngày hôm nay mày làm sao thế? Thần thà thần thờ, mặt mũi như đưa đám...

Tách!

Một giọt nước rơi xuống lòng bàn tay nó khiến anh Hùng ngừng lại. Anh ngẩng lên nhìn nó, gương mặt kia đang cố nén nước mắt nhưng những vệt nước dài liên tục xuất hiện nơi gò má.

Anh thở hắt ra. Nó ít khóc nhưng mỗi lần nó khóc là lại khó đỡ. Con nhóc này mấy ngày hôm nay tâm trạng như đám mây đen vậy. Mặt lúc nào cũng như sắp khóc, tính tình thì như tự kỉ.

Anh ôm nó vào lòng, vỗ nhẹ vào vai nó.

- Khóc sẽ giải tỏa nỗi buồn đấy.

- Đau... Đau quá... Hức... Đau quá... - Lời nói của anh như mở khóa cánh cửa của căn phòng chứa đầy tâm trạng, nó khóc nức nở trong lòng anh Hùng, nước mắt chẳng bị kìm nén như mọi khi nên ngang ngược tuôn xối xả trên khuôn mặt nó. Nó khóc như một đứa trẻ, tiếng khóc đầy ảm ức và tủi hờn. - Chấm dứt rồi...

Trong đầu nó lại gợi lên những hình ảnh của buổi chiều ngày hôm ấy, cái ngày mà ngay sau ngày tổ chức bữa tiệc.

Buổi chiều, ánh nắng yếu ớt chiếu xuống bóng hai con người đang lững thững đi cạnh nhau. Công viên trong những ngày đông lạnh nên ít người, xung quanh tĩnh lặng. Tiếng bước chân đều đều vang lên.

- Cậu vẫn khỏe chứ? - Quân lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng lạ lùng này.

- Ừ. Cậu cũng thế chứ? - Nó gật đầu mỉm cười.

- ...

- Tổ đã suy nghĩ rất nhiều. Cảm ơn cậu về thời gian qua. Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của tổ. Nhưng... tổ nghĩ chúng ta nên chia tay. - Nó vòng tay ra cổ tháo sợi dây chuyền mặt hoa hồng ra, đặt vào lòng bàn tay Quân. - Như thế sẽ tốt cho cả hai.

Nó thấy Quân khựng lại, từng đường gân trên cánh tay nổi rõ.

- Tại sao? - Giọng nói lạnh làm nó cảm thấy run người. Và cả đau nữa. Nhưng thà đau thật đau một lần còn hơn là đau âm ỉ mãi mãi.

- Cậu nghĩ tổ sẽ làm gì khi thấy người yêu mình hôn một cô gái khác những hai lần. Và chẳng có một lời giải thích. - Đôi mắt nó chực nhòe nước nhưng nó đã cố mở to mắt để chặn những hạt nước kia. Nó không muốn tỏ ra yếu đuối.

- Cậu đã đến bữa tiệc? Là ai đã đưa cậu đến? - Quân có hơi mất bình tĩnh, giọng nói trở nên gấp gáp hơn.

- Điều đó không quan trọng. Cậu biết không, cảm giác bị lừa dối rất đau. Và cậu đã làm tổ đau đến hai lần. Tổ xin lỗi. Chúng ta chấm dứt tại đây thôi. Chúc cậu hạnh phúc bên vị hôn thê xinh đẹp. - Nó cười chua chát.

Gương mặt Quân như đánh lại, cậu im lặng không nói gì cả. Sự im lặng lại tiếp tục bao trùm. Nó như nghe được tiếng hít thở ngày càng nhanh và nặng của Quân.

Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ rút lui. Nó sẽ không làm cho Quân phải khó xử, nó không muốn Quân phải lựa chọn giữa nó và gia đình, cả người ông nội đáng kính kia nữa.

Tình đầu đẹp này, nó sẽ giữ mãi trong lòng.

- Cậu từ bỏ dễ dàng thế sao? - Quân xoay người đối diện với nó, đôi mắt đen lạnh nhìn thẳng vào mắt nó. Hình như nó nhầm, giọng nói của cậu rõ ràng đang kìm nén sự tức giận. - Hóa ra những gì chúng ta có ở trong mắt cậu đều đơn giản như thế.

Câu nói nhưng mũi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim đang run rẩy của nó. Nó không dám nhìn vào đôi mắt đen kia.

- Tớ... xin lỗi. – Nó không dám nhìn vào mắt Quân. Nỗi đau đang lớn dần lên khiến trái tim nó rỉ máu. Hai tay vô thức bấu chặt vào nhau. Hãy thật tàn nhẫn để quên nhau dễ dàng hơn - Tớ không đủ cao thượng để... tha thứ...

Quân nhìn nó, rất lâu. Đáy mắt hiện lên những tia huyệt hắc. Cậu cầm lấy sợi dây chuyền đeo lại lên cổ nó.

- Nếu cậu đã muốn thế thì tớ sẽ tôn trọng cậu. Chúng ta dừng lại ở đây. Còn thứ này tớ tặng cậu khi chúng ta còn là bạn bè. Hãy giữ cẩn thận. Nó sẽ bảo vệ cậu khi không có tớ bên cạnh.

Nước mắt nó chẳng ngần ngại rơi trên bàn tay của Quân.

Quân dịu dàng lau nước mắt cho nó. Cậu ôm nó vào lòng, vỗ nhẹ vai nó:

- Nhớ giữ sức khỏe. Đừng làm những gì quá sức mình. Và hứa với tớ, hãy thật mạnh mẽ. Được không?

Nước mắt nó thấm ướt vai áo Quân. Tại sao nó nói lời chia tay đầy tàn nhẫn như vậy, cậu vẫn đối xử ân cần với nó vậy?

- Tớ... hứa...

- Tạm biệt.

Nó nhìn theo dáng người cao lớn của Quân lảo đảo bước đi phía trước.

Nước mắt đầm đìa trên mặt, bóng dáng của cậu ngày càng nhòe đi trong mắt nó.

Nó dùng tay áo vội quệt nước mắt trên mặt.

“Tớ xin lỗi. Có lẽ tớ không đủ can đảm. Tớ chỉ có thể thăm lặng dõi theo cậu thôi. Nhưng hãy tin tớ, tình yêu tớ dành cho cậu mãi mãi không thay đổi, Quân à!”

Chờ nó khóc thỏa thuê anh Hùng mới nhẹ nhàng hỏi:

- Có chuyện gì nào?

- Hức... Em... chia tay rồi... Hức... – Nó vừa nói vừa nấc, gương mặt chuyển sang màu đỏ vì khóc nhiều.

Anh Hùng định hỏi vì sao nhưng lại sợ động vào tuyến nước mắt của nó nên lại thôi. Anh xoa đầu nó:

- Cố gắng lên. Đừng để bản thân rơi vào tuyệt vọng. Anh đã từng trải qua cảm giác này. Đừng tự mình gặm nhấm nỗi buồn. Hãy cảm nhận cuộc sống xung quanh để hòa tan nỗi đau. Và... – Anh Hùng véo mũi nó. - Đừng có khóc nữa, xấu gái đủ rồi. Thị Nở sắp thành người xấu thứ hai sau mày rồi đấy.

- Em có biết là dạo này em lạ lắm không? – Minh Hà vừa lật một trang sách vừa cất giọng hỏi, phong thái rất tao nhã.

- Vậy sao? – Dương hờ hững trả lời, mắt con bé đang dán chặt vào màn hình điện thoại.

- Tại sao lại không hòa vào “cuộc vui”? – Minh Hà đặt quyển sách xuống bàn, nghiêm túc nói với Dương.

- Vô vị. Em chán rồi.

- Chị Dương. Tại sao lại thế? Chẳng phải chị là người dẫn đầu bọn em đánh nó sao? Nó đánh chị nhiều như thế, chị không định trả thù à? Chị nói nhất định phải rạch nát mặt nó cơ mà. – Đám con gái dây nẩy lên.

- Ôn quá đấy. – Dương lia cái điện thoại lên bàn rồi lười biếng nằm ra ghế sofa.

Minh Hà nhíu mày nhìn Dương. Dương luôn nghe lời cô vô điều kiện. Thậm chí khi chưa có lệnh của cô, con bé đã tự kéo dần đến dần mặt Phương. Vậy mà bây giờ lại tỏ thái độ không quan tâm đến chuyện làm loạn này nữa. Dương trở nên khó hiểu từ khi nào vậy?

- Thôi được. Đây là sự lựa chọn của em. – Minh Hà quay sang năm đứa con gái đang tỏ vẻ bất mãn kia. - Chị có tin vui đây. Từ giờ mấy đứa có thể tự do “làm việc” rồi đây. Anh Quân đã chấm dứt mối quan hệ với nó rồi. Mấy đứa muốn làm gì thì làm. Nhưng nhớ là đừng để ồn ào. Chị không muốn gây sự chú ý đâu. Và không để cho anh Quân biết là được.

- Hay quá. Cơ hội trả thù của bọn em. – Chúng nó vỗ tay bôm bốp.

- Nhưng mà nó nổi điên lên như lần trước thì sao? - Một đứa ái ngại.

- Yên tâm. Nó là loại con gái nhu nhược yếu đuối. Vả lại chúng ta sẽ không chơi đánh trực diện. Phải để cho cả trường coi nó như một vết nhơ. Sau đó ép nó phải chuyển trường. - Một đứa khác búng tay như vừa phát hiện ra một điều thú vị.

- Cách này hay.

- Mấy đứa nhan hiểm thật. – Minh Hà giả bộ gật gù vỗ tay khiến chúng nó cười phá lên.

- Còn nữa, liệu anh Quân có phát hiện ra không? Mấy chuyện lần trước chúng ta giấu kĩ như vậy mà anh ấy vẫn biết.

- Chị sẽ lo chuyện này. Anh Quân đang bận việc ở công ty. Thời gian anh ấy đến trường không nhiều đâu.

- Vậy là tốt rồi. Đảm bảo ngày mai sẽ có trò vui.

- Chị Dương không tham gia à?

- Chưa biết. – Dương cử động người quay lưng về phía chúng nó, ý bảo đừng làm phiền.

- Chị mong em sẽ “góp vui”. – Minh Hà mỉm cười gật đầu. Tuy rằng có vẻ dịu dàng như đôi mắt kia đang hiện rõ những tia nhìn sắc sảo và nguy hiểm. Đủ để thấy rằng chủ nhân của chúng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. – Vì lời hứa năm ấy...

Câu nói lấp lửng của Minh Hà khiến ấy đứa con gái kia tò mò. Còn cái Dương thì im lặng chẳng nói gì, cũng chẳng ai thấy được biểu cảm của con bé vì con bé đang nằm quay lưng lại với mọi người.

Minh Hà quay sang cười với năm đứa em:

- Hôm nay về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức đi, mai chúng ta sẽ đi bar bù cho hôm nay.

- Ok chị.

Năm đứa con gái lục đục đứng dậy tíu tít đi ra khỏi cửa.

Minh Hà mở quyển sách ra, tiếp tục nghiên ngẫm.

- Hôm nay em ngủ ở đây. Ở nhà ngọt ngào.

- Hai bác lại cãi nhau à?

- Ừm.

- Vậy cứ ở đây đến khi nào bình yên thì về. Chị ở một mình cũng buồn.

- Chúng ta là hai con người cô đơn. – Dương cười khẩy.

Và Minh Hà cũng cười, tiếng cười chua chát và bất cần.

36. Chương 36

Hôm nay là một ngày kì lạ. Mọi người nhìn thấy nó là lại chỉ chỗ rồi thì thầm bàn tán. Nó như cái nam châm thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Tuy rằng việc này diễn ra thường ngày và nó đã quen rồi nhưng rõ ràng những ánh mắt đấy rất khác, trong đấy không chỉ ẩn chứa sự tò mò tọc mạch như mọi khi mà còn có cả khinh bỉ và coi thường.

Điều khác thường ấy bắt nguồn từ tòa nhà tổ chức dạ tiệc của trường.

Nó bước chân vào trong tòa nhà. Bảng điện tử lớn ở chính giữa đang chạy những dòng chữ màu đỏ lớn. Nó nhìn người khi đọc những dòng chữ ấy.

“Để tôi kể cho các bạn nghe một câu chuyện.

Ngày xưa ngày xưa có một cô gái tự nhận mình là Lọ Lem.

Cô ta luôn đóng kịch với vai diễn là một con người đáng thương và yếu đuối để gọi lòng thương cảm của mọi người.

Cô có một cuộc sống rất nhàn hạ, ngày ngày đều có những con người hảo tâm vì tin vào những câu chuyện bi đát cô dựng lên mà đến nhà cô giúp đỡ.

Một ngày nọ, cô ta nhìn thấy chàng bạch mã hoàng tử trên quảng trường từ một góc khuất của thị trấn.

Cô ta bắt đầu nuôi dưỡng một tham vọng: trở thành vợ của hoàng tử để hưởng nhờ quyền lực cũng như của cải châu báu từ ngài vị kia.

Cô ta dùng khả năng diễn kịch kiệt xuất của mình để tiếp cận với chàng hoàng tử tuần tú kia.

Nhưng có một chuyện mà cô ta không ngờ đến, đó là chàng hoàng tử nọ đã có hôn ước từ nhỏ với một vị công chúa ở nước láng giềng. Đặc biệt hơn là tình cảm giữa bọn họ đang rất tốt và ngày một lớn hơn.

Cô ta dùng đủ mưu hèn kế bẩn để chia rẽ bọn họ. Cô ta tiếp cận nàng công chúa tốt bụng và vị tha, làm gì thì chắc hẳn các bạn cũng hiểu.

Như một điều tất yếu, hoàng tử phát hiện ra dã tâm thâm độc ấy, cô ta bị gạt ra khỏi cuộc sống của chàng. May mắn rằng cô ta không bị trừng phạt bởi do nàng công chúa tốt bụng kia đã xin tha tội giúp.

Và tôi sẽ chẳng phải kể cho các bạn kết thúc của câu chuyện đầu nhĩ, tất nhiên là công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc mãi mãi với nhau.

Nhưng các bạn của tôi ơi, hãy cho tôi biết cuộc sống sau này của kẻ lừa bịp, chuyên dùng bộ mặt giả tạo của mình mà phá hoại hạnh phúc của người khác kia sẽ như thế nào. Có phải rất thảm không?

Ngoài lẽ một chút nhé, chắc hẳn các bạn đều biết hôn ước của thiếu gia Đào Duy Quân và tiểu thư Trịnh Minh Hà rồi phải không? Họ rất đẹp đôi? Bạn có thấy ngưỡng mộ tình yêu của họ không?

Không phải ngẫu nhiên tôi kể câu chuyện ở trên kia đâu, bởi vì có một Lọ Lem giả tạo đã chen ngang và phá đám. Bạn biết không, Lọ Lem ấy đã bị hoàng tử chấm dứt mối quan hệ rồi.

Nhưng kẻ phá đám ấy lại chưa bị trừng phạt thích đáng. Liệu như thế có công bằng cho nàng công chúa và chàng hoàng tử của chúng ta không?

Bạn có đồng ý rằng cần phải dạy cho Lọ Lem giả tạo một bài học về lẽ sống không? Hãy nói cho tôi biết, và chúng ta sẽ đòi lại công bằng cho nàng công chúa đã chịu nhiều thiệt thòi kia nhé.”

Như chưa đủ để lan truyền rộng rãi, các tờ giấy khổ A4 sao chép y nguyên câu chuyện kia được phân phát ọi người.

Nó nhặt một tờ giấy ở dưới sàn nhà lên đọc. Minh họa cho câu chuyện kia là hình ảnh một con vịt xấu xí bẩn thỉu với khuôn mặt gian manh. Phía dưới câu chuyện là dòng chữ in đậm.

“Nếu bạn biết Lọ Lem giả tạo kia ở ngoài đời, hãy viết lớp của Lọ Lem ấy rồi dán tờ giấy này lên bảng tin bên cạnh sân bóng rổ. Nhớ nhé, chỉ tên lớp thôi. Rồi chúng ta sẽ cùng nhau đòi lại công bằng, OK?”

Nó sững sờ nhìn tờ giấy trước mặt. Bìa đặt một cách trắng trợn. Tờ giấy trên tay nó run rẩy.

Nội dung câu chuyện cùng với lời dẫn này rõ ràng đang nói đến nó.

Bỗng tờ giấy bị một bàn tay của ai đó giật lấy rồi vứt ra đằng sau.

Một cánh tay quàng qua cổ nó từ đằng sau.

- Tại sao giờ này còn ở đây? Muốn tôi ghi tên cô và ô văng mặt của sổ đầu bài không?

Nó quay phắt lại, giọng nói ranh mãnh này chỉ có thể là con bé Phan bí thư chuyên môn bao che cho thành phần phạm tội.

Quả không sai.

Nhưng đằng sau nó không chỉ có một mình Phan mà là CẢ LỚP nó. Chủ yếu là bọn quậy phá có hạng đứng ở hàng đầu, những đứa hiền lành một sách chỉ co ro ở đằng sau. Mười phần thì phải đến chín phần bọn quậy phá đã đe dọa uy hiếp bọn một sách đi cùng.

- Đi về lớp thôi. Tao là tao có cái này hay lắm, nhất định phải “chia sẻ” với mày. – Phan kéo tay nó đi, cái môi vén chu lên.

- Phải nói là cả lớp mới chuẩn. Con ngố này. Tao không hiểu ngố như mày tại sao lại được làm bí thư nữa.
- Thăng Hưng “ngáo” cần nhần rồi vung tay hất về phía trước, ý bảo đi về, trông y hệt như một vị chỉ huy lừng lẫy.

- Thăng ôn con. Chờ về lớp tao xử mày. – Phan quay mặt lại hung hăng đe dọa. Hai đứa này thì còn lạ gì nữa, cãi nhau suốt ngày.

Nó ngơ ngác trong cái đám hỗn độn và chí chóe cãi nhau này. Bọn nó như cơn lũ vậy, đột ngột xuất hiện và bất thành linh cuốn trôi nạn nhân đi một cách ngang ngược.

- Ó... Đây... này... – Nó ú ớ gọi cái Phan, đứa mà đang túm tay nó lôi đi nhiệt tình. Nhưng chúng nó lơ Phươg đi. Tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa, tiếng cãi nhau át hết tiếng của nó.

Chúng nó cố tình đi xung quanh Phươg, toàn những đứa cao to nên Phươg lọt thỏm giữa những con người khổng lồ.

Qua những kẻ hở của bọn “hộ pháp” đang đi bên cạnh, nó nhìn thấy hầu hết học sinh trong trường đều đang cầm tờ giấy được phát ra từ tòa nhà tổ chức dạ tiệc.

Ánh mắt của bọn họ đều hiện ra vẻ khinh thường. Số đông còn đang đảo mắt tìm kiếm nhân vật được nhắc đến trong những tờ giấy kia.

Thật may là các bạn cùng lớp đang che hết cho nó.

Có một thứ gì đó vụt tâm trí nó. Có phải cả lớp đang bảo vệ nó không?

Màn “diễn hành” đầy sôi động của lũ quỷ ấy kết thúc nhanh chóng khi cửa lớp 10C2 hiện ra. Nó được chúng nó ưu tiên ấn vào chỗ ngồi của giáo viên trên bục giảng. Cái Phan đập bộp tờ giấy lên mặt bàn.

- Đọc đi. Hay lắm ấy.

Nó liếc qua tờ giấy. Đôi mắt nó mở to dần theo từng giấy.

Lũ quỷ đứng xung quanh thì chăm chú vào từng biến đổi trên gương mặt nó.

Chờ cho đến khi nó đọc xong dòng chữ cuối cùng trên tờ giấy, chúng nó nhào vào ôm chầm lấy nó. Nhất là cái Phan, con bé hò hét âm lên, siết chặt nó đến nghẹt thở.

- AAAAAAAAAAAAAAAAA. Mày là sướng nhất. Đi thi học sinh giỏi nhá. AAAAAAAAA. Ghen tỵ quá!

- Con lợn Phươg. Khao cả lớp đi. - Thăng Hưng “ngáo” được đà chêm vào.

Nói gì thì nói. Cái lớp này ăn uống và hóng hớt thì phải xếp ngay vào hàng đầu.

- Haha. Không ngờ lại được tuyển. – Nó gãi đầu cười. – Tao nhớ bài kiểm tra đầu vào tao làm kém lắm mà.

- Thôi đi cô. Cô thì tôi còn lạ gì. Cố gắng lấy giải đem vinh dự về cho lớp nhé. – Cái Phan mặt tươi roi rói, hai tay đang dùng hết sức kéo dẫn cái má của nó.

- A... ha... ha... – Nó cười một cách khổ sở. Hai bên má thân yêu đau không tả được, thế mà lại không dám kêu.

- Mày lúc nào cũng vinh dự này vinh dự nọ. Cái đồ tầm gửi chuyện đi hưởng ké.

- Thăng ôn Hưng. Đứng lại cho tao. – Cái Phan hét lên rồi cởi giày đuổi theo thăng Hưng đang co giò chạy quanh lớp.

Nó chống cằm nhìn cặp đôi “trời sinh” này. Hôm nào không cãi nhau là hôm đấy trời có bão. Nghe đâu đó đồn rằng hai đứa này thích nhau lâu lắm rồi, cơ mà ngô nghê ngốc nghếch thế nào chả dám thổ lộ.

Huyền hôm nay nghỉ học. Bắt đầu từ lớp 11 cô sẽ được đưa vào công ty để thực tập làm quen với công việc nên thời gian rảnh rỗi cũng bị rút ngắn.

Huyền đang giận nó. Khi biết nó và Quân chia tay, cô đã nổi giận dùm dùm và mắng nó. Huyền mắng nó không hiểu Quân. Huyền mắng nó ích kỉ...

Tính ra Huyền làm mặt lạnh với nó cũng được gần tuần rồi.

Tình yêu, tình bạn, tất cả đều bị nó đánh mất.

Nó vỗ vỗ trán xua đi những ý nghĩ tiêu cực. Bây giờ phải tập trung cho kì thi học sinh giỏi sắp tới. Thời gian cho nó chuẩn bị là một tuần.

Thử nghe lời anh Hùng một lần xem. Nó đang cảm nhận cuộc sống. Nhưng sao nỗi đau này lại khó hòa tan đến vậy?

“Thời gian ơi, làm ơn hãy cuốn trôi...”

Karaoke Sandy - tại phòng VIP 1.

Để ăn mừng việc nó được lọt vào kì thi học sinh giỏi, cả lớp quyết định sẽ đi hát, riêng nó được miễn phí. Coi như đây là động viên tinh thần con bé trước kì thi sắp tới.

Cả bọn “trẻ con” ngồi kín hàng ghế sofa êm ái. Nó bị cái Phan ấn vào chỗ chính giữa, đối diện với màn hình TV lớn luôn.

Nó phải che miệng cười khi thấy cái Phan lóng ngóng tìm chỗ trong bóng tối, tiếp đến là Hưng “ngáo” cầu nhau : “Vướng quá!” rồi kéo tay Phan ngồi xuống bên cạnh luôn. Đã bảo là cặp đôi “trời sinh” mà.

Nhìn nội thất trong căn phòng rộng lớn này cũng đủ để biết lũ bạn chịu chơi thế nào. Đây là phòng vip nhất mà.

Những kẻ “đầu sỏ” nhanh chóng gọi nước và hoa quả bánh kẹo. Riêng bọn con trai thì cả gan gọi bia bọt. Nếu Huyền mà ở đây thì khả năng bị nghe cô quát của bọn này là rất lớn. Nhưng mà Huyền không đến mặc dù cái Phan đã gọi điện. Có lẽ cô đang bận với công việc mới.

Tiếng nhạc cùng với tiếng hò hét của bọn con trai làm khuấy động không khí, khiến nó tạm thời quên đi những suy nghĩ phiền muộn.

Bọn quỷ này ở đâu cũng đùa được. Những trò đùa của bọn nó khiến Phương không muốn cười cũng phải cười. Tiếng cười khi thì giòn tan, khi thì giống tiếng hai ly thủy tinh chạm vào nhau. Nó cười nhiều đến nỗi hai gò má ửng hồng.

- Mày hát đi. Hôm nay ày làm nhân vật chính. – Thư đưa mic cho nó.

Cả lũ cũng hòa vào, nhất quyết bắt nó hát. Khổ thân, con bé vừa cười khản cả tiếng mà giờ phải hát thì không biết giọng như thế nào nữa. Nó xoay xoay cái mic trong tay, lưỡng lự rồi cuối cùng cũng đưa lên trước miệng:

- Alo... alo... Đề nghị để tao... uống nước cho ngọt giọng.

- Con ranh này. Mày biết đùa lúc nào thế? Nhanh lên, cả lớp đang chờ mày đấy. - Tiếng chúng nó chanh chua cất lên, rõ ràng là rất hệt hăng khi bị nó “troll”.

Nó gật gù với lấy cốc nước cam trên bàn thủy tinh, tu một hơi hết cạn đến đáy rồi hùng dũng cầm mic lên.

- A lên rồi lên rồi. Nhìn điệu bộ của nó thế kia chắc hát bay lên nóc nhà luôn.

- Bài gì để tao chọn nào?

- Vì tao còn nhỏ nên tao sẽ hát bài Em yêu anh. – Nó nói qua mic, giọng rất tươi và ngọt. Uống nước xong công nhận khác hẳn.

- Hẳn là nhỏ. Ok. Nhạc nào.

“Một vì sao đang bay ngang qua nói với em rằng :”Anh đã đi rất xa”

Ngôi sao kia như đang một mình

Như chính em đang ở đây

Từng cơn mưa đang rơi rơi nhanh nhớ đến những lần đôi ta tay nắm tay

Bước chung một đường , có anh bên cạnh em

Thời gian trôi , còn lại tôi

Chiếc hôn theo mưa cuốn trôi

Nụ cười anh , với cánh tay ôm đôi vai gầy

Được gần anh , được yêu anh với em là một giấc mơ

Đừng xa em , đừng quên em anh nhé!”

Bài hát này nó cực thích nên chẳng cần phải nhìn lời bài hát trên màn hình nó vẫn có thể hát được. Có người nói với nó rằng, khép mắt lại khi hát, cảm xúc của bản thân sẽ truyền qua giọng ca. Đó chính là cảm xúc thật nhất.

Nó cũng muốn thử. Khi đôi mắt khép lại cũng là lúc bao nhiêu hình ảnh của Quân ùa về trong nó. Thật khó để quên cậu ấy. Nhưng nó không khóc. Nó đã hứa với Quân là phải mạnh mẽ. Nó sẽ không làm con bé nhiều nước mắt của ngày xưa nữa. Nó sẽ nhớ mãi... một kỉ niệm đẹp...

Nó sẽ là một người luôn quan sát, dõi theo Quân, luôn âm thầm ủng hộ Quân...

“Lại gần đây giây phút ấm áp hãy để em được ôm anh chỉ một lần

Em sẽ đi , đi rất xa

Và giọt nước mắt sẽ ướt đầm khóe mắt nhạt nhòa yêu anh yêu trọn đời

Anh có nghe chăng ?

Lời em nói bên cạnh : I LOVE YOU

Lại gần đây giây phút ấm áp hãy để em được ôm anh chỉ một lần

Em sẽ đi , đi rất xa

Và giọt nước mắt sẽ ướt đầm khóe mi nhạt nhòa yêu anh yêu trọn đời

Anh có nghe chăng ?

Lời em nói bên cạnh

Lại gần đây , hãy để em được ôm anh dù chỉ một lần”

(Em Yêu Anh – Miu Lê)

Nó khẽ mở mắt. Bài hát kết thúc rồi. Cơ mà sao lại im ắng thế này?

Nó quay sang nhìn lũ bạn. Đứa nào đứa đấy miệng thì há hốc, mắt thì mở to nhìn nó không chớp. Nó ngệt mặt ra. Nó hát tệ đến thế cơ mà? Hay là giọng ca suốt mướt quá?

- Không thể tin được. Tại sao tao lại không phát hiện ra là mày hát rất hay?

- Con ranh này, học với nhau hơn một năm rồi mà dám giấu nghề.

-...

Chúng nó vỗ tay rào rào khiến nó không khỏi ngỡ ngàng. Mấy thằng nhóc siêu quậy còn cầm vỏ chai bia rỗng gõ cồng cộc vào bàn.

Nó thấy tinh thần có phần phấn chấn hẳn lên. Trong lúc “phiêu” nhất thời, nó đưa mic lên hào hứng nói:

- Bài nữa!

Hôm nay là ngày mà nó cười nhiều nhất. Hôm nay cũng là ngày mà bao phiền muộn trong lòng nó bị gạt hết sang một bên. Hóa ra nó không mất tất cả. Còn có rất nhiều người luôn ủng hộ và sát cánh bên nó.

Nó chống hai tay lên thành cầu, đôi mắt nhìn thành phố phía xa trong màn đêm. Cầu Rào II mới được xây xong, còn chưa làm lễ khánh thành nên cũng không có nhiều xe cộ qua lại. Không gian ở đây yên tĩnh. Nó còn nghe rõ tiếng gió thổi lá khô bay xào xạc.

- Cửa mây này. – Phan đưa cho nó lon nước ngọt.

Sau khi hát hò chán chê, một đứa đề xuất ý kiến đi lên cầu Rào II... hóng gió. Thật ra ý kiến đấy cũng bị ném đá nhiều, nhưng nó cũng muốn thử cảm giác lên cầu vào buổi tối. Nó luôn tò mò khi những người thất tình thường ra đây vào buổi tối để cho gió và bụi hành hạ. Cảm giác cũng không tệ. Cả cơ thể nhẹ bẫng. Tưởng như gió thổi mạnh hơn một chút là bay lơ lửng như bồ công anh.

- Không biết nhảy xuống dưới sẽ như thế nào nhỉ? – Nó ngơ nghe đặt câu hỏi khiến cho cả lũ chẳng hện mà mặt mũi chuyển sang màu xanh.

- Con điên. Đừng có mà đùa như thế.

Nó quay sang cười hết cỡ, khoe ra hàm răng trắng bóc. Rồi nó lại tiếp tục nhìn xuống chân cầu. Chẳng có gì ngoài một màu đen cả.

- Phương này. Bọn tao đã biết hết chuyện của mây. – Giọng cái Phan có phần trầm buồn cất lên sau một lúc im lặng.

Nó không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đưa lon nước lên miệng uống một ngụm lớn. Cảm giác rất dễ chịu.

- Mây biết không? Ban đầu tao rất ghét mây. – Cái Phan tự nhiên đổi chủ đề khiến nó có phần ngỡ ngàng. – Mây luôn chiếm vị trí thứ nhất. Tao đã cố gắng chen chân nhưng lại chẳng bao giờ thắng được mây. Tao ghét mây vì mây luôn sống trong hạnh phúc, muốn gì được nấy. Chỉ cho đến khi tao tận mắt chứng kiến mây đi ra khỏi giường bệnh mà bước vào phòng thi. Tao thực sự rất khâm phục mây. Trong học tập, mây đã rất kiên cường. Vậy tại sao không làm thế trong chuyện tình cảm? Mây có biết là thời gian gần đây mây thế nào không? Sa sút, trầm cảm, tự kỉ. Cả lớp rất lo lắng ày đấy.

Không ngờ hình ảnh gần đây của nó trong mắt các bạn lại thê thảm như thế. Vẫn biết bản thân yếu đuối, nhưng lại không ngờ lại tự đẩy chính mình xuống tầng sâu nhất của nỗi buồn: Tự kỉ.

- Hãy chứng minh cho bọn tao thấy, mây là một con người bản lĩnh, dám đối mặt với mọi sóng gió, làm cho bọn tao tâm phục khẩu phục. – Phan đập nhẹ vào vai nó, giống như hai người chiến hữu đang hứa hẹn với nhau. – Ok?

- CẢ LỚP SẼ LUÔN Ở BÊN CẠNH MÂY. – Thành Hưng “ngáo” vòm tay trước miệng bất ngờ hét lớn. May mắn là vào thời gian này, trên cầu không có người qua lại, thế nên chúng nó cứ yên tâm là bản thân sẽ không bị biến thành bệnh nhân Châu Quý trong mắt người đi đường.

- CHUẨN RỒI. – Cả bọn chúng nó cũng hét lớn.

Nó im lặng nhìn cả lớp. Đã bảo lớp nó là một lớp đoàn kết mà. Tuy nó không kể với ai và cũng không ai hỏi gì nó, nhưng tất cả đều đã biết hết. Cả lớp đến tòa nhà dạ hội đưa nó về, bảo vệ nó trước mọi ánh mắt trên sân trường, chúng nó bàn nhau kéo nó đi hát Karaoke, làm đủ các trò hề giúp nó lấy lại tinh thần. Nó cảm thấy nó là người may mắn nhất thế giới. Có những người bạn tuyệt vời như thế này, sẽ là có lỗi khi nó làm các bạn thất vọng. Không phải chính bản thân nó luôn tự đấu tranh để đè bẹp sự yếu đuối nhu nhược

này hay sao? Còn cả anh Hùng nữa. Lần đầu tiên nó thấy một anh Hùng dịu dàng và am hiểu sự đời nhẹ nhàng khuyên nhủ nó. Mọi người đều đã giúp nó rất nhiều. Và nó đã hứa với cậu ấy...

Nó đặt cái lon rỗng xuống chân cầu rồi cũng bắt chước bọn bạn, vòm hai tay lên miệng, cổ sức hét lớn:

- TÔI. TRẦN THANH PHƯƠNG. XIN HỨA SẼ CỐ GẮNG MẠNH MỀ. TÔI SẼ KHÔNG CHÙN BƯỚC TRƯỚC BẤT KỲ KHÓ KHĂN NÀO. TÔI SẼ KHÔNG ĐỂ MỌI NGƯỜI THẤT VỌNG. XIN THỀ. BẮT ĐẦU TỪ NGÀY MAI, TÔI SẼ TRỞ THÀNH MỘT CON NGƯỜI MỚI.

- Thế mới đúng là No.1 của lớp chứ. Bọn tao yêu mày nhất.

- Chúng mình đi. Mày nhất định phải “phang” được giải nhất thi học sinh giỏi đấy.

- ...

Chúng nó nhảy vào ôm chầm lấy Phương, hú hét ầm ỹ. Đã nói kỉ niệm cấp ba lúc nào cũng là đẹp nhất mà.

- Này mấy đứa kia. Làm gì trên này mà ồn thế. Tôi mới đi mua thức ăn một tý mà đã làm loạn là sao? - Tiếng quát đằng sau khiến chúng nó giật mình quay lại.

- Chết cha. Rút.

Chúng nó vội vàng nhảy lên xe phóng nhanh hết cỡ. Ai chứ bác bảo vệ trên cầu này hung dữ có tiếng rồi, chả đứa nào dại dột mà đùa với bác.

Đã bảo tâm trạng nó đang rất tốt mà. Bằng chứng là nó vừa ngồi sau xe cái Phan, vừa nở một nụ cười tươi rói mà hét to:

- Bác ơi. Cho bọn cháu xin lỗi!!

37. Chương 37

Cứ ngỡ là đến sớm nhất, hóa ra trong lớp đã có người rồi. Chính xác là một người - ngồi ở vị trí bên cạnh nó.

Lớp học im lặng như tờ, thỉnh thoảng chỉ có tiếng lật trang giấy. Huyền đang chăm chú đọc quyển sách dày cộm nên chẳng để ý đến sự có mặt của nó.

Nó có phần lưỡng lự nhưng vẫn quyết định bước vào chỗ ngồi. Chỉ cho đến khi nó kéo ghế, tiếng ghế ma sát với mặt đất tạo nên âm thanh hơi chói, Huyền mới giật mình quay đầu sang.

- Xin chào. – Nó mỉm cười chào Huyền, thật sự cho đến tận bây giờ, nó vẫn muốn tiếp tục làm bạn với Huyền.

Nhưng Huyền hình như lại chẳng có ý đó, cô nhìn nó đứng nửa giây rồi quay trở lại với cuốn sách đang dang dở trên bàn.

Nó thấy hơi hụt hẫng. Chiến tranh lạnh quả thật rất đáng sợ.

Nhưng nó không muốn buông xuôi. Huyền là một người bạn tốt. Chẳng phải nó đã từng nói là sẽ không chùn bước trước mọi khó khăn nào cơ mà. Nói thì hay lắm nhưng phải hành động mới biết được.

Nó hít thật sâu rồi quay sang Huyền, nó sẽ níu kéo tình bạn đẹp này bằng hết sức của bản thân:

- Chúng mình nói chuyện một chút đi. Tớ có điều cần nói với cậu.

Huyền không phản ứng gì, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách, nhưng nó đã nhìn thấy đôi đồng tử kia đã dừng lại - chứng tỏ Huyền không tiếp tục đọc sách nữa.

- Tớ không biết tớ có làm đúng không, tớ không biết tớ hiểu Quân được bao nhiêu, tớ không biết tớ yêu Quân như thế nào. Nhưng hãy nghe tớ, những gì tớ làm đều là vì Quân. Tớ biết cậu đang rất giận tớ. Tớ vẫn nhớ như in những gì cậu nói. Cậu nói tớ không xứng với tình yêu của Quân. Tớ hiểu tâm trạng của cậu. Tình cảm ruột thịt của cậu hẳn phải rất sâu đậm đúng không?... Tớ xin lỗi vì đã để mọi chuyện như

thế này. Tớ xin lỗi vì đã làm cậu giận. Nhưng tớ không muốn mất đi một người bạn tốt như cậu. Cậu biết không, tớ chưa từng quên một kỉ niệm nào của chúng mình, dù chỉ là nhỏ nhất. Tình bạn của chúng ta liệu có thể hàn gắn lại được không? Cậu ghét tớ. Nhưng có thật là cậu muốn vứt bỏ tình bạn của chúng mình?

Huyền im lặng. Nó chỉ dám nín thở chờ từng biểu hiện của Huyền. Những gì cần nói nó cũng đã nói hết rồi. Bao nhiêu tâm tình mà nó giữ kín trong lòng cũng đã bày tỏ hết ra.

- Cậu căn bản... không hiểu gì cả. - Huyền chỉ nói một câu khô khốc như vậy rồi lại tiếp tục công việc. Lần này là tập trung toàn tâm.

Nó mím môi nhìn Huyền. Mọi chuyện thật không đơn giản. Thật khó để nhận được sự tha thứ của Huyền.

Tiếng của bọn “điên khùng” kia đang vang lên ở cửa lớp. Chúng nó mà đến rồi thì có muốn nói nữa cũng chả có cơ hội.

- A xin chào. Hôm nay gương mẫu thế? – Phan đến bên cạnh Huyền trêu chọc.

- Hờ hờ... - Huyền cười cho có lệ rồi lại tập trung vào quyển sách. Không hiểu quyển sách này có gì hay mà nãy giờ cô đọc không rời mắt dù chỉ nửa giây.

- Nó đang muốn làm bí thư đấy. - Thăng Hưng đứng sau cái Phan tặc lưỡi phán.

- Thăng điên, không bao giờ có chuyện bạn Huyền thân yêu lại cạnh tranh chức vị với tớ, phải không bạn yêu? – Phan quàng vai Huyền ngả ngớn.

- Chưa biết chừng. – Câu trả lời của Huyền khiến cho cái Phan tặc ngã. Lần đầu tiên Huyền và Thăng Hưng lại ăn nhập với nhau như thế.

- Ha ha ha... - Thăng Hưng cười sặc sụa còn cái Phan thì mặt đỏ bừng. Chắc lại chuẩn bị “đánh nhau” rồi.

- Thăng chết tiệt, cầm mồm. – Quả không sai, Phan tháo chiếc giày búp bê màu đỏ ra, nhắm Thăng Hưng mà phang tới tấp.

Nó thấy hơi chạnh lòng. Ngoài nó ra thì Huyền vẫn rất thân thiện với các bạn.

Cẩn nhẹ môi, nó giữ quyết tâm lớn trong lòng. Chắc chắn nó sẽ không để cho dấu chấm hết hiện ra trong tình bạn thiêng liêng này.

Nó vác cái cặp nặng trĩu bước ra khỏi phòng giáo viên. Tài liệu dành cho kì thi học sinh giỏi nặng gần bằng bộ sách giáo khoa nó nhận được đầu năm. Hôm nay nó còn không đi xe nữa, đeo cái cặp này về đến nhà chắc cũng lách vai.

Sân trường vắng tanh vắng ngắt. Tan học từ lúc nào rồi. Chắc chả còn ai ở trường nữa đâu.

Mà không, nó nghe thấy có tiếng ồn ở sân bóng rổ. Đúng rồi, còn hơn một tuần nữa là đội bóng rổ thi đấu.

Nói đến sân bóng rổ nó lại nhớ đến những dòng chữ in đậm trên tờ giấy. Không biết bảng tin ở gần sân bóng rổ như thế nào nhỉ?

“Nếu bạn biết Lọ Lem giả tạo kia ở ngoài đời, hãy viết lớp của Lọ Lem ấy rồi dán tờ giấy này lên bảng tin bên cạnh sân bóng rổ. Nhớ nhé, chỉ tên lớp thôi. Rồi chúng ta sẽ cùng nhau đòi lại công bằng, OK?”

Nó vẫn nhớ rõ những gì viết trên tờ giấy đó. Tự nhiên nó thấy tò mò, nó muốn xem mọi người có làm theo những gì tờ giấy ấy yêu cầu không. Nửa muốn đi về do không muốn tâm lý đi xuống vì những tờ giấy đó, nửa muốn biết mọi người nhìn nhận đánh giá chuyện này như thế nào. Hai nửa suy nghĩ cứ giằng co trong đầu nó. Nó chần chừ lưỡng lự. Cứ bước một bước là lại lùi một bước.

...

Cuối cùng thì bản tính tò mò kia vẫn thắng. Ai đó đã từng nói con gái là chúa tò mò, xem ra đúng thật!

Nó rón rén đi đến sân bóng rổ. Vì nhà trường cho xây dựng sân bóng rổ ngoài trời cho nên tiếng động từ bước chân của nó phát ra không gây chú ý lắm. Đội bóng rổ vẫn hăng say tập luyện mà không biết đến sự có mặt của nó.

Thành viên đội bóng toàn là học sinh lớp 12. Nó khẽ liếc nhìn, người nào người nấy cao đã man. To cao giống hệt... Quân. Nó giật mình, lại vô thức nghĩ đến cậu ấy rồi. Nó cúi vào tay mình trừng phạt rồi tập trung vào chuyên môn – đi đến bảng tin.

Những gì trước mắt làm cho nó cảm thấy choáng váng.

Bảng tin dày đặc những tờ giấy A4 được phát tán tại tòa nhà dạ hội. Nhiều đến nỗi những gì viết sau bảng tin kia đều bị che khuất.

Nó thần thờ bước đến, lấy một tờ giấy từ bảng tin ra. Con số màu đỏ được tô đậm như giáng thẳng vào đầu nó một cú đau điếng.

“11B2”.

Nhưng có lẽ đây là tờ giấy lịch sử nhất trong số những tờ giấy đang phát phơ theo gió kia. Trên đó không chỉ là tên lớp nó mà tác giả còn nêu đích danh nó ra, dùng vô số lời tục tĩu để khích bác. Không chỉ xúc phạm nó, những dòng chữ kia còn xúc phạm đến cả danh dự của lớp, của gia đình nó. Bọn họ bảo rằng cả lớp cùng một giuộc với nó, gia đình xúi giục nó mời chài Quân để “đào mỏ”,...

Máu trong người nó nóng dần lên. Rất nhiều lần bị xúc phạm nhưng đây là lần nó tức giận nhất. Bọn họ động đến nó, nó có thể bỏ qua, nhưng nếu động đến gia đình và bạn bè của nó thì đây quả là một điều không thể tha thứ.

Nó dần mạnh tờ giấy trong tay. Lần này không thể im lặng giả vờ không biết được nữa rồi.

Gió đột nhiên thay đổi. Lớn hơn, nhanh hơn, dồn dập hơn.

Nó giật mình. Có một thứ gì đó đang lao về phía nó với tốc độ cực nhanh.

Nó vội xoay người sang phải.

Vật đó chỉ lướt qua tóc nó, đập vào tường rồi nảy ra. Âm thanh “bộp bộp” từ vật đó khiến nó nghĩ đến quả bóng.

Không sai. Quả bóng màu cam đang nằm lăn lóc trên nền đất.

Có tiếng lẩm bẩm đầy hậm hực: “Tý thì trúng.”

- Em có sao không?

Nếu như không phải nghe thấy tiếng nói lẩm bẩm kia thì chắc chắn nó đã ngây thơ tin vào nụ cười tốt bụng kia.

Đội bóng rổ từ lúc nào đã đến gần nó.

Một đàn anh nhìn mặt nó mà ngạc nhiên:

- Em học lớp 11B2 phải không?... Nếu là học sinh lớp 11B2 thì chắc không sao đâu.

- Tại sao? - Một đàn anh khác hỏi lại.

- Học sinh lớp 11B2 mặt dày lắm. Nhiều đây có đáng gì.

Cậu nói đầy mỉa mai vừa kết thúc cũng là lúc một tràng cười đầy chế giễu vang lên. Đội bóng rổ không tốt đẹp như mọi người tưởng.

Nó bấm chặt tay, cố gắng nở một nụ cười.

- Xin lỗi, tôi muốn biết lí do gì mà học sinh lớp 11B2 lại “được” cho là “mặt dày”.

- Đừng giả vờ thế chứ, không phải là từ em sao? - Một kẻ vỗ vỗ má nó mà chế nhạo.

Nó hất cái bàn tay dơ bẩn kia ra khỏi mặt mình.

- Đừng bao giờ xúc phạm danh dự của người khác khi chưa hiểu rõ người ta, và cũng đừng đánh đồng một lên tất cả. Nếu không thì danh dự và lòng tự trọng của các người cũng chỉ đáng cho chó gặm mà thôi. – Nó gần giọng, một con nhím có vẻ hiền lành nhưng sẽ sẵn sàng xù lông khi có kẻ thù động đến bầy đàn,

- Mày nói cái gì? Thử nhắc lại xem nào. - Kẻ mà nó hất tay ra có vẻ mất bình tĩnh, hấn trợn mắt nhìn nó. Những gã đằng sau cũng không lấy làm bình tĩnh khi nghe câu nói của nó.

- Tôi nói: Danh dự của các anh chỉ đáng-cho-chó-gặm. – Nó nhắc lại rành rọt từng chữ một. Nó không thấy sợ, 11B2 đã tiếp thêm sức mạnh cho nó - rất nhiều.

- Mẹ kiếp. Máu liều nhỉ. Đừng tưởng bọn tao không dám đánh con gái.

Hắn ta vung tay lên. Cái tát này mà giáng xuống mặt nó thì quả là rất đau.

Nó không kịp né, đôi mắt nhắm chặt chờ cái tát trời giáng kia hạ xuống bên má.

Nó không kịp né, đôi mắt nhắm chặt chờ cái tát trời giáng kia hạ xuống bên má.

Nhưng không có cái tát nào cả, chỉ có tiếng kêu đau đớn đồng loạt vang lên.

Nó mở mắt ra. Năm thành viên bóng rổ đang nằm lăn ra đất, cánh tay bị khóa chặt ở đằng sau bởi những người mặc vest đen.

Nó thấy ngạc nhiên nhưng cũng vừa thấy nhẹ nhõm. Bọn họ là ai? Nó có quen biết với bọn họ? Là ai không quan trọng trong lúc này, thật may, nếu không có bọn họ cứu thì chắc nó thương tích đầy mình mất.

Mắt nó nhìn không chớp trước cảnh tượng nhóm người áo đen ghì chặt năm tên xuống đất một cách chuyên nghiệp. Năm gã bị bẻ ngoặt tay về phía sau càng lúc càng đau, gương mặt tái xanh tái xám, mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Biết điều thì xin lỗi cô bé đi. Nếu không chúng tôi sẽ làm việc với nhà trường. Chắc chắn là đuổi học.

Nghe đến đuổi học, năm gã đều giật nảy người. Năm cuối cấp rồi mà còn bị đuổi học mười phần cũng đến tám phần tương lai tăm tối.

- Anh xin lỗi. Đều là tại bọn anh. - Cả năm đều rớt rít xin lỗi nó. Lựa chọn khôn ngoan đấy.

- Về đi. - Những người áo đen thả đội bóng rổ ra, không quên đuổi về. Tất nhiên là chúng vội vã chạy mất, chẳng dại mà đối mặt với họ - những người vệ sĩ có kinh nghiệm dày dặn. Bọn “tép riu” này sao đủ trình độ để đối mặt với họ.

Đến khi kẻ cuối cùng khuất xa khỏi sân bóng rổ nó mới dám thở hắt ra. Vừa nãy đã chuẩn bị tinh thần bị ăn đòn rồi, may mà được cứu.

- Em ổn chứ? - Người đàn ông cao lớn nhú mày nhìn nó. Sắc mặt nó tái nhợt.

Nó giật mình nhìn người đàn ông trước mặt, nãy giờ nó vẫn đang quay cuồng với một loạt các câu hỏi xung quanh những con người áo đen này mà quên mất hiện tại.

Nhận ra phải có lời cảm ơn đến những người đã cứu mình, nó luống cuống cúi đầu:

- Cảm ơn mọi người...

Bọn họ không nói gì với nó, chỉ mỉm cười dịu dàng. Trông họ hiền lành, khác hẳn với sự nghiêm túc ban nãy.

- Đi thôi. Chúng tôi được lệnh phải đưa em về.

Chẳng để nó đồng ý, họ đã lôi nó đi. Đã là lệnh thì chắc chắn phải thực hiện, cho dù có phải bắt cóc nó mang về nhà ông bà Quyền.

Nó ngồi cắn bút, nghĩ mãi mà không hiểu. Cho dù nó đã hỏi đi hỏi lại nhưng những người áo đen kia nhất định không cho nó biết thân phận.

Nó thở dài... dài... dài... dài. Thôi, cứ cho họ là người lương thiện thấy điều ác đứng ngồi không yên nên ra tay cứu giúp đi.

Nó lại tiếp tục nhìn xuống tập đề kiểm tra dày cộp. Cũng không khó lắm. Thầy cô ở dạy ở đội tuyển bảo nếu làm hết đồng này thì khả năng dành được giải nhất là chín mươi phần trăm. Mười phần trăm còn lại là do ý trời.

Huyền ngồi bên cạnh vẫn im lìm như pho tượng. Nhưng nó có cảm giác cô đã bớt “lạnh” hơn trước. Có phải vì những lời nói thật lòng của nó không? Chắc, cảm xúc của Huyền bây giờ đối với nó vẫn là một dấu hỏi lớn.

Xem nào. Từ này nghĩa là gì nhỉ? Từ vựng của tiếng Anh phong phú quá. Nó lấy quyển từ điển trong cặp ra.

Từ một con bé ghét học tiếng Anh tới một con bé giành được quyền thi học sinh giỏi môn Anh. Xem ra nó cũng đã tạo nên một bước tiến lớn. Tất cả là nhờ Quân kèm cặp. Cuối cùng cái đầu gỗ của nó cũng được thông suốt.

“Cậu vẫn sống tốt chứ? Cảm ơn cậu vì tất cả.”

- CẢN THẬN! ĐẲNG SAU MÀY KÌA!

Tiếng hét thất thanh của mấy đứa bạn ở cửa lớp làm nó giật mình. Cả Huyền cũng giật mình. Cả hai cùng ngẩng lên.

Nó không biết nó đã nghĩ gì, nó không biết chân tay nó hoạt động theo sự điều khiển nào.

Nó chỉ biết rằng nó muốn bảo vệ Huyền, người bạn thân nhất của nó.

Tiếng kính thủy tinh nơi cửa sổ vang lên, sắc nhọn và nguy hiểm.

38. Chương 38

“Choang!”

Huyền khó khăn mở mắt. Cơn choáng váng vì bị ngã bất ngờ vẫn chưa hết.

Cô giật mình. Phương đang nằm đè lên cô. Xung quanh là các mảnh thủy tinh nhọn hoắt.

Cô hoảng sợ nhìn những mảnh thủy tinh cắm ngập vào lưng nó. Máu từ đấy cứ rỉ ra không ngừng.

Nước mắt từ đâu tuôn ra, ướt đẫm khuôn mặt.

- Phương... Phương...

Cô vừa gọi vừa vỗ nhẹ vào mặt nó. Chết tiệt, trán nó bị một mảnh thủy tinh cửa phải, dòng máu chảy qua mắt, lẫn trên má.

- Đừng làm tớ sợ. Tỉnh dậy đi. - Huyền thấy sợ, nỗi sợ khi đối mặt với nguy cơ bị mất đi một người thân, bàn tay cô run rẩy. Cô lại nhớ đến ông nội. Cái chết đột ngột ám ảnh cô, khiến cô luôn ở trong sự nơm nớp lo sợ.

Máu trên lưng nó đang loang dần, áo sơ mi trắng hiện lên những đốm đỏ, càng lúc càng lớn. Cánh tay trái bị cửa một vết khá sâu, máu từ đấy chảy ra nhiều nhất.

Cả lớp vội vã chạy đến bàn học của Phương và Huyền.

- Giúp tao một tay. - Huyền đỡ nó dậy, rút vội chiếc khăn tay cầm máu cho vết thương ở trán nó.

Nam - cầu thủ bóng đá và cũng là thằng con trai cao to nhất lớp – công nó lên lưng. Cả lớp vội vã chạy theo Nam đến phòng y tế.

Huyền đi bên cạnh Nam. Dù đã cố lau nước mắt nhưng rồi mắt lại nhoeo đi. Cô liên tục quay sang nhìn nó. Mắt nó vẫn nhắm nghiền, vết thương trên trán cũng đã ngừng rỉ máu.

- Ừm...

Nó nhăn mặt. Cái đầu đang gục trên vai Nam từ từ động đậy, ngẩng lên.

- Cậu... tỉnh rồi... Có đau... ở đâu... không? - Huyền thấy đôi mắt nó hé hé mở ra nên mừng, mừng đến nỗi nói ngắt quãng. Cô muốn khóc thật to, cuối cùng nó cũng tỉnh lại. Vậy là miệng cười nhưng đôi mắt đầm lệ.

Nó nhìn Huyền, ngẫm nghĩ rồi cười, khoe hàm răng trắng ra hết cỡ.

- Tớ biết cậu không ghét tớ mà.

- Đồ ngốc. Ngả đầu xuống vai Nam đi. Máu chảy nữa ra bây giờ. - Huyền gạt nước mắt. Nó ngốc đến nỗi cô không thể tiếp tục giận được.

Nó ngoan ngoãn làm theo lời Huyền. Lúc này không biết có phải bản năng của con nhà võ không mà nó cảm giác có một thứ gì đang lao vào cửa kính với tốc độ cực lớn. Nó vội lao đến chỗ Huyền, ôm cô ngã xuống. Đầu nó đập mạnh xuống đất, một cơn đau nhói ập đến sau lưng, có thứ gì đó cắm vào trán nó. Cuối cùng nó lịm đi.

Huyền không sao là tốt rồi. Không biết có phải ích kỉ không nhưng khi nhìn thấy Huyền khóc, nó thấy vui vui. Nó biết cô bạn này không hề vô tâm mà.

Nó được nằm sấp trên chiếc giường trắng. Bác sĩ của trường nhìn vết thương của nó có phần hoảng hốt. Hơn mười năm làm việc tại trường nhưng bác chưa nhìn thấy trường hợp nào lại bị thương nặng như thế này. Chì y tá đứng cạnh sắc mặt cũng tái đi vài phần. Đối với một cô gái trẻ thì nhìn thấy máu cũng gần giống như gặp ác mộng.

- Các con ra phòng chờ đi. - Bác sĩ đeo khẩu trang lên rồi ra hiệu cho chì y tá dẫn cả lớp ra ngoài.

Huyền ngồi ở phòng chờ mà vẫn thấp thỏm không yên. Mắt cô luôn hướng về căn phòng nơi nó đang được chữa trị.

- Đi đâu đấy? - Bầu không khí im lặng bỗng vang lên tiếng của Hưng.

- Lấy áo cho Phương. Áo nó rách hết rồi. - Phan trả lời rồi bước đến cửa.

- Tao đi với. - Huyền vội vã đứng lên. Dù gì thì làm một việc có ích còn hơn là ngồi im một chỗ chờ đợi.

- Mà y và Phương cãi nhau phải không? - Phan nghiêng đầu nhìn Huyền. Sân trường rộng lớn không một bóng người, vì đã vào học rồi. Phan cũng biết chọn thời điểm để hỏi chuyện ấy chứ, nếu có người ở đây thì khả năng lan truyền thông tin rất lớn, một đồn mười, mười đồn trăm,... Chẳng biết sẽ đi đến đâu nữa.

- Ừm... - Huyền lơ đãng trả lời. Cô cũng không ngạc nhiên lắm. Để được chọn làm cán bộ lớp thì ngoài học lực ra còn phải có năng lực đặc biệt. Mà Phan thì cô còn lại gì, Phan bề ngoài giả nai nhưng chuyện gì cũng biết, cái gì cũng hay. Không đứa nào giấu được bí mật khỏi con mắt của Phan.

- Bọn mày lạ thật đấy. - Phan bật cười. - Lúc thì không thèm nhìn mặt nhau, lúc thì bảo vệ nhau, lúc thì khóc cho nhau chảy cả... máu mắt.

- Nói linh tinh. - Huyền nạt Phan.

- Nếu có mâu thuẫn gì với nhau thì cứ nói thẳng hết ra, đến bạn thân nhất còn không làm được như thế thì hỏng hão, bạn lớp phó trật tự nhỉ?

Huyền không trả lời nữa. Cô mà nói nữa thì chẳng biết cái Phan “xoen xoét” đến bao giờ nữa.

Nhưng con bé bí thư lắm chuyện này nói cũng phải. Cô đã không nói rõ ràng mọi chuyện với Phương. Khi biết tin nó chia tay với Quân, máu nóng trong người cô dồn hết lên, nghĩ lại hôm đó cô mắng nó cũng quá đáng. Người trong cuộc là người đau nhất, cô còn rạch thêm vào vết thương ấy. Khi nó cần sự an ủi ủng hộ nhiều nhất thì cô lại bỏ mặc nó.

Trong quãng thời gian ấy, tuy là giận nhau nhưng Huyền vẫn luôn để ý đến từng hành động của nó. Cô biết nó gục xuống bàn khóc khi vô tình thấy Quân lướt qua cửa lớp, đã nhiều lần cô gạt mình khi nhìn thấy

gương mặt bơ phờ mệt mỏi cùng với đôi mắt thâm quầng của nó. Cô chỉ muốn mắng cho nó một trận vì cái tội hành hạ bản thân quá đáng. Nhưng cái tôi cao ngạo đã ngăn không cho cô làm điều đó.

Cô cũng như nó, không muốn đánh mất tình bạn. Nhưng cô thua nó, vì cô đã không can đảm níu giữ tình bạn giống nó.

Sau cơn mưa trời lại nắng...

Mưa cũng đã tạnh.

Đến lượt nắng rồi.

Nó méo mào nhìn mấy mảnh thủy tinh được gắp ra từ cơ thể mình. Ai ngờ lại nghiêm trọng như thế. Máu còn đọng lại trên từng mảng, không khác gì phim kinh dị. May là có thuốc gây tê rồi chứ không chắc nó ngất lên ngất xuống mất.

Nó nhớ hồi bé nó đâm phải mảnh thủy tinh, chảy có tý máu thôi mà khóc hết một ngày, bố mẹ và anh Hùng dỗ mãi không được, chỉ đến khi mệt quá nó lăn ra ngủ, căn nhà mới được yên tĩnh.

Huyền và Phan mang áo cho nó. Cả hai vừa nhìn thấy nó không hện mà trợn tròn mắt lên.

- Mày định làm xác ướp à? – Phan chỉ tay về phía nó mà lắp bắp.

Cũng không trách được cái Phan. Phan nói đúng mà. Từ ngực xuống đến hết bụng đều chi chít những dải băng trắng. Cánh tay trái cũng băng, trên trán còn có miếng gạc dày cộm.

- Lắm nhảm vừa chứ. - Huyền cốc đầu Phan rồi cầm áo đến chỗ nó.

Nó mỉm cười thích thú. Huyền đang chăm sóc nó, tỉ mỉ và cẩn thận vô cùng. Bằng chứng là cô cẩn thận mặc áo cho nó, cái môi mím chặt, đôi mắt chăm chú nhìn nó luồn tay vào ống tay áo, chỉ sợ chạm vào vết thương khiến nó đau.

- Để một bạn ở lại thôi, các con về lớp đi. Vào học từ bao giờ rồi. – Bác sĩ nhắc chúng nó.

- Thôi chết, gần hết tiết một rồi. – Cái Phan hét lên, bây giờ con bé mới để ý để thời gian. - Về, về hết cho tao. Giáo viên Địa đây, là bà cô “nghĩa địa” dạy tiết một đấy.

Cả bọn vội vã rút về. Bà cô “nghĩa địa” hắc ám nhất trường, người mà gieo rắc cơn ác mộng cho bao học sinh trường Võ Thị Sáu, chúng nó còn sợ hơn sợ cạp. Cô mà thông báo với nhà trường lớp trốn học tập thể thì cả lũ phải đi lao động công ích cả tháng còn nhẹ.

Nó cười hăng hắc trước cảnh cả lớp ứa về như đàn vịt, đứa này đạp lên đứa kia mà chạy, nhất là bọn siêu quậy do thằng Hưng cầm đầu, chúng nó còn lợi dụng thời cơ để đánh lén nhau. Cứ náo loạn ồn ào thế này có khi chưa về đến lớp cũng đã bị thầy quản sinh “lùa” vào phòng Hiệu trưởng mất.

- Cười ít chứ, nằm xuống nghỉ đi. - Huyền chọc ngón tay vào trán nó.

- Á đau... đau... – Nó kêu lên.

- Xin lỗi xin lỗi. Cậu có sao không? - Huyền rít rít xin lỗi, cô quên mất trên trán nó có một vết thương.

- Đùa cậu đấy. – Nó cười toe toét rồi nằm xuống, tất nhiên là nằm sấp, vết thương ở lưng sấp hết thuốc tê rồi, nó chả dại mà động đến chỗ đấy nữa.

Huyền cũng cười, nụ cười của cô nhẹ nhõm hẳn. Cô ngồi đối diện với nó, bàn tay nhẹ nhàng gạt những lọn tóc trên trán nó. Nó luôn chân thành trong mọi chuyện, chân thành trong từng hành động. Ngốc thật. Cô lạnh lùng với nó như thế mà nó không ghét cô, lại còn không suy nghĩ gì mà cứu cô.

Nó cao thượng, còn Huyền thì nhỏ mọn. Huyền thấy xấu hổ về bản thân mình. Hóa ra cô vẫn luôn sai, sai một cách tệ hại.

Một bàn tay khác nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang nắm chặt của Huyền.

Nó mỉm cười.

- Xí xóa nhé.

- Ủ. - Huyền gật đầu. - Xí xóa.

Rồi hai đứa lại tiếp tục cười.

Nắng đang chiếu rọi khắp nơi. Nắng ấm áp và hạnh phúc.

Nó bước vào lớp. Dù Huyền và bác sĩ đã yêu cầu nó nằm yên tại giường bệnh nhưng nó nhất quyết đòi về lớp. Nó muốn biết nguyên nhân tại sao cửa kính lại vỡ.

Cả lớp nó không thoát được bà cô “nghĩa địa”. Nó nhớ cả lớp ra khỏi phòng y tế được mấy phút thì trống hết tiết. Chắc bây giờ cả lũ đang bị phạt dọn vệ sinh. Khổ thân, chuyện đó có ai ngờ.

Lớp học không một bóng người. Nó nhìn quanh. Đồng thủy tinh vỡ chưa được dọn dẹp, các mảnh thủy tinh nhọn hoắt vương vãi khắp nơi quanh. Nó bước đến gần bàn học hơn.

- Cẩn thận, thủy tinh trên sàn kia. - Huyền vội vã chạy đến bên cạnh nó, cô không yên tâm, tính nó hay tập trung vào một thứ mà quên đi những thứ nguy hiểm xung quanh.

Nó nhớ lúc đó có một vật lao đến cực nhanh, chính vì thế nên các mảnh thủy tinh mới có đủ khả năng cắm ngập vào người nó.

Quả bóng màu cam ở góc lớp đập vào mắt nó. Trên quả bóng còn có vài mảnh thủy tinh nhỏ.

Vậy là rõ rồi.

- Cậu biết ai là thủ phạm rồi?

- Là đội bóng rổ. Trước đây đã từng xô xát với tớ.

- Chết tiệt. Bọn đàn bà. Tớ sẽ không để yên đâu. - Huyền nghiêng răng, cô đang rất tức giận, đôi mắt hằn lên những tơ máu đỏ.

- Không cần đâu. Tớ sẽ giải quyết chuyện này.

Nó quay sang trấn tĩnh Huyền rồi với tay lấy xấp bài kiểm tra trên mặt bàn.

- Xin phép cho tớ nghỉ nhé. Tớ đi làm bài đã.

Sân bóng rổ vẫn luôn ồn ào. Hôm nay còn có cả khán giả, chủ yếu là nữ.

Nó hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

Đang là giờ giải lao nên đội bóng đang tập trung tại khu vực nghỉ. Càng tốt, nó đỡ phải mất công tập trung cả đội để nói chuyện.

Năm thành viên đang ngồi uống nước. Gương mặt ai nấy đều rất vui tươi. Phải rồi, sáng sớm đã trả được thù thì ai mà chẳng thích.

Nó tiến đến, thả bộ quả bóng rổ xuống. Tiếng động làm cho bọn chúng giật mình quay lại.

Nó bình tĩnh nhìn chúng, gương mặt kẻ nào cũng xám ngoét khi thấy nó. Xem ra nó bị nhẹ hơn nhiều so với những gì chúng dự kiến.

- Sáng nay các anh “để quên” quả bóng tại lớp tôi.

Năm gã lấm lét nhìn xung quanh. Khán giả khá đông, lại toàn những đứa con gái hâm mộ bọn hắn. Nếu để nó phanh phui mọi chuyện ở đây thì mọi hình tượng dày công xây dựng của bọn hắn đều đổ bể hết.

- Ra ngoài nói chuyện đi. - Gã trưởng nhóm đề nghị.

Nó gật đầu. Tuy rằng nói chuyện ở đây – nơi đông người - có thể sẽ làm cho danh dự và nhân cách của đội bóng rổ đi xuống rất nhanh, nhưng đây cũng là con dao hai lưỡi khi mà số lượng nữ sinh ở đây khá lớn. Mà nó lại là cái gai trong mắt bọn họ - những tờ giấy A4 dán ở bảng tin là minh chứng rõ ràng nhất.

Khu đất trống vắng vẻ chỉ có nó và đội bóng rổ.

- Vẫn chưa đủ để liệt giường nhỉ? – Gã đội trưởng hất hàm về phía nó.

- Bây giờ mới lộ rõ nguyên hình à? – Nó cười nhạt, không ngờ nó lại có vinh dự được đội bóng rổ hào hoa cho biết bộ mặt thật.

- Thì sao? Bọn tao vẫn chưa quên chuyện lần trước đâu. Mày nghĩ lúc nào cũng có người bảo vệ mày?

- Vậy là đội bóng rổ đã ôm mối hận này, quyết tâm trả thù. Sáng hôm nay đã âm thầm ném quả bóng rổ từ tầng một lên cửa sổ tầng hai lớp 11B2.

- Phải đấy. Bọn tao định ày không ngóc đầu dậy để đi thi học sinh giỏi được, tiếc là có chút thất bại.

- Hết cớ tình ném bóng vào tôi rồi đến phá cửa kính hại tôi, các người còn kế hoạch nào nữa không? – Nó nhếch mép, nụ cười nửa miệng xuất hiện trên gương mặt bầu bĩnh, hiền nhưng rất phiền nếu động phải.

- Để tao nói ày biết. – Gã đội trưởng túm lấy cổ áo nó. – Bọn tao sẽ làm ày không đi hết được cái thời kì phổ thông này đâu. Cứ chờ xem, tránh một hai lần nhưng không có nghĩa là thoát mãi được đâu.

- Tôi không tránh né. – Nó gạt bàn tay đang nắm chặt cổ áo mình ra, nhìn thẳng vào năm kẻ đối diện. – Tôi không ngu ngốc đến mức để mặc cho các người muốn làm gì thì làm.

- Cứng miệng đấy. – Một kẻ cười khẩy. – Nhưng phải xem hành động có cứng không.

- Về sân thôi. Đòi co với nó mất thời gian. – Tên đội trưởng khoát tay đi về.

Nó nhìn theo năm tên trong đội bóng lần lượt quay lưng đi. Chờ cho đến tên cuối cùng quay lưng về phía mình, nó mới nhẹ nhàng rút chiếc điện thoại trong túi áo khoác ra. Đoạn ghi âm sẽ là bằng chứng buộc tội chắc chắn nhất.

- Nó ghi âm lại... – Một gã trong đội bóng vô tình nhìn thấy nó chỉnh điện thoại.

Cả đội bóng giật mình dừng bước, đồng loạt quay lại nhìn nó.

Nó thật bất cần. Lẽ ra phải chờ cho bọn chúng đi hết mới được lấy điện thoại ra.

Chẳng kịp dành thời gian để hồi hận trách móc bản thân, nó quay lưng co giò lên chạy.

Năm thằng con trai bị bất ngờ, khựng lại một giây rồi lập tức đuổi theo nó.

Bây giờ nó mới hiểu cái câu “trong cái rủi có cái may”. Nếu mà lúc này nó bị mấy mảnh thủy tinh đâm vào chân thì chắc giờ nó đã bị đội bóng rổ kia tóm gọn rồi.

Nó chạy thật nhanh, cố gắng hết sức.

Nó không biết nó đang chạy đến đâu, cầu thang dần hiện ra. Nó vội vàng chạy lên với hy vọng tìm được nơi trốn.

Nhưng nó dần thấm mệt, vậy mà chẳng có nơi nào cho nó trốn cả. Sực một đứa con gái làm sao độ lại được với năm thằng con trai to như bò mộng thế kia.

Nó càng ngày càng thở mạnh. Bước chân càng lúc càng nặng và chậm hơn.

Mắt nó mờ đi, mồ hôi ướt đẫm lưng áo, thấm vào vết thương. Xót.

Nó dừng lại, dựa lưng vào tường. Kiệt sức rồi. Chạy một mạch lên tầng ba đã là quá sức lắm rồi. Dãy hành lang chỉ có tiếng thở dốc của nó và tiếng bước chân dồn dập ngày càng gần.

- Nó kia.

Tiếng quát lên sau lưng khiến nó giật mình. Nó mím chặt môi loạng choạng chạy tiếp. Nó cố hết sức để chạy, vừa chạy vừa ngoái nhìn năm thằng “bò mộng” phía sau.

Tại sao mặt bọn chúng lại tái đi thế kia, hơn nữa còn chạy chậm lại. Rõ ràng vừa này rất hăng máu đuổi theo nó mà.

Một cánh tay rắn chắc kéo nó, một thân hình cao lớn đứng chắn trước mặt nó, che chở cho nó.

Nó nhận ra mùi hương này, mùi hương bạc hà quen thuộc.

Nhận ra bản thân đã an toàn, hô hấp của nó được thả lỏng ra. Tiếng thở nặng của nó vang lên đều hơn, cơ thể như đang phục hồi năng lượng.

- Đi đi.

Âm thanh lành lạnh vang lên, ngắn gọn và đầy uy lực. Ngần ấy thời gian không gặp nhau, nó không ngờ Quân đã thay đổi nhiều như vậy. Cậu như một người hoàn toàn khác, lạnh lùng, đầy uy lực và cả... cô độc.

Tất nhiên là chẳng có kẻ nào dám gan lì ở lại đối mặt với thiếu gia của tập đoàn Luxury. Cả đội bóng rổ vừa nãy hùng hổ là thế mà giờ nhanh nhanh chóng chóng biến mất khỏi hành lang.

Dãy hành lang lại im lặng nhưng chưa hề có cuộc rượt đuổi nào xảy ra.

Nó lúng túng đứng sau lưng Quân. Không phải không khí đang càng lúc càng nén xuống chứ? Sao nó thấy khó thở vậy?

Quân cũng chẳng nói gì, cậu chậm rãi quay người lại nhìn nó.

Vết thương trên người nó khiến cho cậu khựng lại.

- Là do bọn chúng làm?

Quân gần từng tiếng khiến nó thấy sợ. Với sát khí dày đặc trong từng con chữ thể này, nó khẳng định Quân sẽ không ngần ngại mà làm những chuyện không tưởng đối với đội bóng rổ.

Tất nhiên là nó sẽ không để điều đó xảy ra. Nó vội vàng lắc đầu.

Quân nhú mày nhìn nó.

- Cậu biết nói dối từ khi nào vậy?

Đúng là không có gì qua được cậu ấy, đôi mắt đen lạnh kia có thể xuyên thấu tâm can của nó.

- Cậu chỉ biết im lặng. Cậu không biết dành lấy quyền lợi chính đáng cho bản thân. Cậu luôn khiến người khác bất an khi để cậu một mình. Cậu có biết là cậu rất ngốc không?

Nó không dám nhìn Quân. Vẫn luôn là vậy, cậu luôn khiến nó không đủ can đảm để đối mặt. Dù rằng nó đã cố gắng rất nhiều, dù rằng nó đã dùng cảm “đấu lại” nắm thằng con trai trong đội bóng rổ, dù rằng nó đã vững bước lướt qua những ánh nhìn đầy soi mói và khinh bỉ, nhưng cuối cùng nó vẫn thất bại trước đôi mắt sắc lạnh kia.

Bao lâu không gặp Quân, nó cứ nghĩ rằng nó đã đủ tự tin để bình tĩnh trước cậu. Nó luôn dặn lòng mình như thế từng ngày. Nó tưởng rằng nó đã sẵn sàng. Nhưng đó chỉ là khi chưa gặp Quân. Thì ra trái tim nó vẫn chưa đủ vững vàng.

Nhưng nó không muốn nhen nhóm lên chút hy vọng rồi lại tiếp tục mang thêm nỗi đau. Quân đã có Minh Hà. Nó sẽ không làm chuyện gì có lỗi với ông nội. Nó đã hứa như vậy rồi mà.

- Tổ không sao. Tổ sẽ không để cho ai lo lắng cả. – Nó lùi lại. – Và xin cậu hãy nhớ, chúng ta... kết thúc rồi.

Vết thương sau lưng đang đau hơn, xót hơn. Nhưng nó không quan tâm. Ở một nơi nào đó, nỗi đau còn lớn hơn gấp vạn.

- Hãy quan tâm đến chị Minh Hà. Chị ấy mới là người của cậu.

Nó bỏ chạy. Chạy thật nhanh. Chạy trốn hoài niệm.

Nước mắt như những viên pha lê nhỏ... rơi xuống và tan vào gió.

39. Chương 39

Những bằng chứng rõ ràng và đầy đủ mà nó đưa ra đã đủ điều kiện để nhà trường kết luận thủ phạm của việc cố ý phá hoại kia. Nhưng nó đã xin cho đội bóng rổ không bị đình chỉ học. Hơn ai hết, nó hiểu năm cuối cấp quan trọng như thế nào. Và làm như thế, tâm hồn nó cũng được thanh thản vài phần.

Đội bóng rổ bị đình chỉ thi đấu, bồi thường thiệt hại, lao động công ích ba tháng.

Quá nhẹ nhàng khiến cho Huyền bức xúc. Cô nóng nảy và hấp tấp, hình như đây là gen di truyền của dòng họ Đào.

Các vết thương trên người nó cũng dần khép miệng. Huyền là người sốt sắng nhất trong việc điều trị cho nó. Cô đã thề là sẽ không để lại bất kỳ một vết sẹo nào trên người nó. Loại thuốc mà Huyền dùng để trị vết thương tốt thật, chỉ mấy ngày mà đã gần khỏi rồi.

Thầy Long không bỏ được cái tính hay mắng nó. Anh bảo nếu nó lao đến ôm Huyền, lăn khoảng ba vòng thôi là bình an vô sự cả hai. Nhưng anh lại quên mất một điều, con bé này đâu phải võ sư chuyên nghiệp như anh. Vì mắng nó nhiều nên Long bị Huyền... mắng lại. Đối đáp được vài câu thì Long thảm bại, gì chứ cãi nhau thì Huyền là nhất rồi.

Lúc đấy nó chỉ ngồi cười xem đôi tình nhân kì cục kia tấu hài, một bộ phim hài độc nhất vô nhị. Hai con người luôn vô tư đến với nhau một cách tình cờ, xem ra cũng khá đặc biệt.

Nó lại nhớ đến Quân. Liệu những lời nói vô tình của nó có đủ để làm cậu quên không? Nó không khi nào không nhớ đến cái thân hình cao to mà lặng lẽ bị nó bỏ lại trên hành lang tĩnh lặng ấy. Cô độc và đầy đau đớn. Nhưng cũng rất kiên cường. Không như nó, chỉ biết chạy trốn.

Quên đi mối tình đầu thật khó. Rất nhiều lần nỗi nhớ Quân da diết hành hạ nó. Nó nhớ mùi hương bạc hà ấy, nhớ những chiếc ôm ấm áp, những nụ hôn ngọt ngào. Nhưng nó cũng đã hứa với Quân phải thật mạnh mẽ. Nó đã không để lộ sự nhớ nhung này ra ngoài.

Hơn nữa bên cạnh nó, các bạn đã giúp đỡ rất nhiều. Mọi người đều giúp nó lấy lại tinh thần.

Nó sẽ là một kẻ ích kỷ khi mà bỏ qua sự giúp đỡ đầy chân thành ấy. Nhiều hơn thế, nó là một kẻ thất hứa khi đã không thực hiện lời hứa với Quân.

Những điều đó đã tạo nên nó của ngày hôm nay: hiền lành nhưng không hề yếu đuối, kiên cường và rất dũng cảm.

Nó đã thay đổi rất nhiều, nhưng thứ duy nhất mà nó không thể thay đổi được, “yêu Quân”...

- Này, cậu nghĩ gì mà thần thờ thế? - Huyền hươ hươ bàn tay trước mặt nó.

Nó lập tức quay trở về hiện tại, này giờ lại nghĩ vẩn vơ rồi.

- Hồi hộp trước kì thi à? Yên tâm đi. Tổ đã bảo cậu là No.1 mà. - Huyền búng tay, mặt mũi rất chi là quyết đoán. Ở cô, sự tươi vui hoà đồng đã thay thế vẻ lạnh nhạt của những ngày trước kia.

- Ha ha ha. Cảm ơn cậu. - Nó bật cười. Huyền lại giống trẻ con rồi. Suy nghĩ đơn giản thật. Nó đưa ngón tay cái ra. - Không xoắn.

Còn hai ngày nữa là thi học sinh giỏi. Địa điểm tổ chức là trung tâm hội nghị thành phố. Tập tài liệu mà thầy cô dạy ở đội tuyển đưa cho nó cũng làm xong hết rồi. Các thầy cô cũng khuyên là trong hai ngày tới nên nghỉ ngơi để đầu óc minh mẫn. Lúc nào cũng căng như dây đàn thì không tốt chút nào.

- Mà này, sau kì thi có party đấy. - Huyền cười nham hiểm, chiếc răng khểnh tinh nghịch lộ ra.

- Rồi sao?

- Là xoắn chứ sao. Ngay sau khi cậu thi xong, tớ sẽ đưa cậu đi “lên đời”. Tớ sẽ khơi dậy vẻ đẹp tiềm ẩn của cậu. Đảm bảo cậu sẽ là người nổi bật nhất. Giống như năm ngoái ấy, không phải cậu là tâm điểm của mọi ánh mắt à? Mọi người sẽ tôn vinh vẻ đẹp và tài năng của cậu. Hơ hơ hơ... - Huyền ôm mặt mơ mộng, điệu cười cũng trở nên quái dị.

Nó cười khổ. Năm ngoái và năm nay khác nhau lắm chứ. Năm nay nó còn đang dính vào vụ “Lọ Lem giả tạo” hoàn toàn bịa đặt kia. Nhắc đến nó mọi người trong trường đều như nhắc đến rác phẩm.

Chắc chắc. Miệng lưỡi người đời mà, làm sao mà theo kịp được. Nó chả bận tâm đến những kẻ nói xấu sau lưng đâu, tốn thời gian lắm. Nó chỉ không để yên cho những kẻ dám xúc phạm người thân trước mặt nó thôi.

- Hờ hờ hờ... Cậu thấy tớ có nên dẫn anh Long đến party này không?

Huyền chống cằm ngẩn ngơ. Nhưng rồi cô lại giật mình. Nó và Quân đã chia tay, nó còn chưa hết buồn vì chuyện đấy, cô và Long xuất hiện chẳng phải khiến nó thêm sầu hơn sao. Huyền vội vã xua tay.

- Tớ xin lỗi... Tớ...

- Không, đi cùng thầy Long là đúng rồi. Trường cho phép mà. Tớ cũng muốn xem hai cơn ác mộng của đời tớ tiến triển như thế nào rồi. - Nó phẩy tay, cười khanh khách.

- Như thế... được không? - Huyền ngập ngừng.

- Quá được ấy chứ. - Nó vỗ vai Huyền - Tớ biết cậu nghĩ gì. Đừng lo, tớ ổn. Làm liên lụy đến người khác, chắc tớ ghét bản thân đến suốt đời mất.

Huyền nhìn chằm chằm vào mặt nó. Gương mặt cô hình sự đến nỗi nó phải lấy tay xoa xoa má, có phải mặt nó dính nhọ không?

- Cậu thay đổi rồi. - Huyền cười. - Cậu không khóc khi nhắc đến chuyện đó nữa.

- Khóc như vậy là đủ rồi. - Nó lắc đầu. - Bây giờ phải sống làm sao để bản thân không phải là gánh nặng của mọi người nữa.

- Cậu trưởng thành hơn nhiều đấy.

- Quá khen.

Huyền sấn vào bẹo má nó, ai bảo nó làm cái mặt vênh váo khi được khen cơ.

- Quân vẫn ổn chứ?

- Anh ấy... - Huyền chep miệng. - Ổn.

Nó nhận ra sự miễn cưỡng của Huyền. Chắc cô ngại khi nhắc đến chuyện của Quân và Minh Hà.

- Ừ. Hy vọng rằng cậu ấy khác tớ, không chìm trong đau khổ để rồi làm mọi người lo lắng.

- Thôi đừng nhắc đến chuyện đấy nữa. Cho cậu xem cái này. - Huyền rút trong cặp ra tập giấy A4. - Chọn kiểu cậu thích nhất đi.

- Đẹp quá. Cậu vẽ đấy à? - Nó thốt lên.

- Thiết kế thời trang. Nghề tay trái của tớ thôi.

Thật sự là Huyền thiết kế quần áo rất đẹp. Trong các tờ giấy A4 đều là váy áo dạ hội, đẹp lung linh. Huyền lắm tài thật. Chuyên môn là kinh tế, không ngờ giờ còn lấn sân sang thiết kế thời trang.

Nó chăm chú xem. Kiểu váy dạ hội nào cũng đẹp. Chọn kiểu này thì tiếc kiểu kia, khó nghĩ thật.

- Tớ thích... tất cả. - Nó bật cười, cười rất nham nhở. Nó nhận ra một điều, chơi với nhau trong một thời gian dài, nó đã bị nhiễm không biết bao nhiêu điệu cười quái dị từ Huyền.

- Khôn lỏi này. - Huyền lại chồm lên bẹo má nó lần hai.

- Á á á!!! - Là tiếng hét của cả hai. Nó cũng không vừa, xắn tay áo lên mà cào vào má Huyền trả thù. Đã bảo nó hiền nhưng không có nghĩa là cam chịu mà.

Nó xoa cái má còn hơi đỏ. Bị Huyền bẹo má thật là ghê gớm. Đau từ sáng cho đến chiều. Mà nó cũng đâu có vừa, hai má của Huyền đỏ không kém, thầy Long mà biết được chắc thầy ném nó từ ban công tầng hai xuống mất.

Nó phụng phịu lắc cái túi đồ trên tay, rõ ràng nó bị thiệt mà. Má nó đau hơn má Huyền nhiều!

Chuông điện thoại của nó vang lên. Anh Hùng gọi. Nó chẳng cần nhìn kỹ, liếc qua cái mặt quỷ trên màn hình là đủ biết.

- MANG ĐỒ VỀ NHANH LÊN. TAO ĐÓI LẮM RỒI.

Nó nhắm chặt mắt và để điện thoại cái xa tai. Như thế mà vẫn thấy chói. Giọng anh Hùng đã man thật. Cứ như anh ấy luyện giọng chỉ để quát nó thôi.

- Vâng vâng vâng vâng vâng.

- Cái đồ con gái con đứa, mày vừa đi vừa hít đất... - Nó nghe đến đoạn đấy thì chep miệng lắc đầu, rồi nó để cho anh Hùng nói và... dứt điện thoại vào túi, đi tiếp. Khi nào nói xong anh Hùng sẽ tự cúp máy mà.

Chắc. Chả thương đứa em gái bé bỏng này tý gì. Mấy vết thương trên người nó đã khỏi hẳn đâu mà anh Hùng nỡ bắt nó đi mua đồ cho anh. Người đâu mà lười không tưởng được. Đi làm thì chuyên môn về muộn. Như hôm nay này, 11 giờ trưa được về, vậy mà 2 rưỡi chiều mới về, đã vậy vừa mới về là hạch sách, bắt nó đi mua đồ ăn ngay. Cứ như anh là người vừa bước ra từ nạn đói năm 45 vậy.

Nói vậy thôi, chắc công ty anh đang có trực trực.

Nó chep miệng nhớ lại cái hôm vác cái xác đầy băng bó về, anh Hùng như bốc hỏa. Nó mà không can lại chắc anh đã cầm bom đến nhà những kẻ gây thương tích cho nó mà đánh sập mất.

Tại sao người thân xung quanh nó ai cũng nóng tính thế. Chả giống nó, hiền thế này cơ mà.

Nhưng mà dù có thế nào cũng không được quát nó như thế. Nó tung chân đá viên sỏi trên đường. Thật là bất công.

- Nhóc con, có điều gì bất mãn thế? - Một giọng nữ vang lên đầy châm chọc.

Nó lập tức quay người lại. Là người quen.

- Chị... Chị gì nhỉ?... À chị Hương. - Nó gõ gõ cái đầu đặng trí. Mãi mới nhớ ra. Là chị Hương - người làm ở nhà Quân mà nó gặp trong bữa tiệc.

- Nhớ ra chị rồi à? Mừng quá! - Chị Hương ôm chầm lấy nó, trông cô không khác trẻ con là mấy.

- Ha ha ha...

- Đây nhóc. Đi đâu đây? Có phải vừa ở siêu thị về không? - Chị Hương nhìn túi đồ trên tay nó, túi có in hân logo của siêu thị mà, quá dễ để đoán. - Chị cũng vừa ở trong đấy ra mà, sao không nhìn thấy nhóc nhỉ?

- Chắc tại siêu thị đông quá. - Nó gãi đầu cười trừ. - Chị mua gì vậy?

- Ít cốc thủy tinh về dùng tạm. Cốc chén ở nhà bị cậu chủ đập hết rồi còn đâu. Chả biết chỗ cốc chén này "thọ" được mấy ngày nữa? - Chị Hương chep miệng.

- Vậy... vậy à? - Nó tròn mắt hỏi lại. Gia đình có chuyện gì mà Quân lại đập phá hết tất cả đồ dùng vậy. - Mọi chuyện giờ... thế nào... rồi chị? Cậu... cậu ấy... làm sao...

Chị Hương còn phải giật mình trước sự hoảng hốt của nó. Nó nắm chặt cánh tay của chị Hương, lắp bắp hỏi không thành câu.

- Bình tĩnh đi em. Chuyện này... - Chị Hương nhìn quanh, ngập ngừng. - Chúng ta tìm chỗ nói chuyện đi, ở đây không tiện. Chị biết một quán cafe khá kín đáo và yên tĩnh, chị em mình ra đấy nhé.

- Vâng. - Nó gật đầu, vẫn biết tính Quân bướng bỉnh và nóng nảy nhưng nó không ngờ cậu lại hành động thiếu kiểm soát như vậy.

Nó vội vàng đi theo chị Hương.

Nhưng từ đâu một chiếc xe oto phóng đến, dừng lại ngay trước mặt nó.

Dương bước xuống xe. Con bé đảo mắt qua người chị Hương rồi quay sang nó.

- Lên xe đi. - Dương hất đầu về chiếc xe oto.

- Tôi không rảnh. - Nó cảnh giác. Nó biết chuyện “Lọ Lem giả tạo” kia là do năm đứa em của Minh Hà làm, nhưng dám lăm khi Dương đứng sau giật dây. Minh Hà còn thân thiện chứ đàn em của chị ấy thì hung hãn hết với nhau.

Dương nhìn nó đúng một giây, giây tiếp theo con bé gõ vào ô cửa kính của oto, ngay lập tức một người đàn ông mặc áo đen bước xuống... đẩy nó vào xe.

Dương mỉm cười hài lòng rồi bước lên xe. Trước đó không quên đưa ánh nhìn thách thức về phía chị Hương, giống như con bé đang nói rằng: “Tôi cướp nhé!”.

- Cậu điên à? Tôi đang vội đấy. Cho tôi xuống ngay. - Nó tức giận nói với Dương. Đây là lần thứ hai nó bị con bé lôi lên xe dù không muốn.

- Chuẩn bị ổn chứ? Thi học sinh giỏi ấy. - Dương chẳng bận tâm đến sự cau có của nó, con bé thoải mái ngả đầu lên ghế, những lọn tóc xoăn vàng rủ xuống hai bên vai.

- Có liên quan gì đến cậu? - Nó nhú mày.

- Khảo sát đối thủ tỷ thôi. Tao cũng thi mà. - Dương nở nụ cười nhạt.

- Vậy tức là muốn dẫn mặt đối thủ? - Nó cũng cười, nụ cười còn nhạt hơn cả Dương.

- Tao cũng chưa tiểu nhân đến mức đấy đâu. - Dương vỗ vai nó. - Chỉ là muốn ày một vài lời khuyên nho nhỏ thôi.

Nó lại nhú mày. Dương có âm mưu gì nữa đây?

- Cần thận một chút. Sẽ có chơi bắn đấy.

- Tại sao cậu lại nói cho tôi biết?

- Cạnh tranh công bằng. Tao chỉ có thể nói với mày như thế thôi. Mà mày có vẻ tin người nhỉ?

- Bởi vì tôi thấy họ đáng tin cậy.

- Chưa chắc. Đôi khi đó lại là kẻ muốn *** hại mày đấy.

- Ngoài cậu và đám đàn em của cậu thì chẳng ai muốn *** hại tôi cả.

- Cũng phải. - Dương gật gù. - Đến nhà mày rồi đấy.

Cửa xe bên cạnh nó được mở ra bởi chính người đàn ông đã đẩy nó lên xe.

- Cảm ơn.

Nó bước xuống, không quên nói lời cảm ơn, không biết là cho Dương hay cho người đàn ông mở cửa giúp.

Nó vẫn thấy khó chịu. Lúc nó đang hoảng hốt vì chuyện của Quân nhất thì Dương lại kéo đến phá đám. Nó còn chưa biết chuyện gì xảy ra nữa. Thật là bực mình. Dương là con kì đà luôn ngáng đường nó.

Mang túi đồ ăn về với tâm trạng rất âm u, nó chẳng bận tâm với ông anh trai hay căn nhần kia nữa. Nó đi lên phòng, vừa ôm con gấu bông vừa nhìn vào điện thoại. Gương mặt của Quân chiếm gần hết màn hình.

- Cậu là đồ cứng đầu. Không phải tớ đã bảo phải kiểm soát hành động à? Sao lại đập phá như thế? Cậu có ý thức được cậu đang làm gì không? Nếu có chuyện gì phải nói với tớ... à không... chị Minh Hà chứ.

Gương mặt kia vẫn bất động. Đơn giản vì đó chỉ là một bức ảnh vô tri vô giác.

Nó buồn bã buông tay xuống. Chẳng lẽ không có chút cơ hội nào để biết.

Một bóng đèn phát sáng trong đầu nó. Đúng rồi! Còn Huyền nữa mà. Nó vội vàng gọi cho Huyền. Bỏ qua những lễ nghi chào hỏi ban đầu, nó vào đề ngay.

- Có phải nhà Quân xảy ra chuyện gì phải không cậu?

<...>

- Đừng giấu tở. Làm ơn cho tở biết đi. Quân giờ đang ở đâu?

<...>

- Cái gì? Cậu ấy đi Anh rồi?

<...>

- Ừm... Ừm... Cảm ơn cậu.

Nó đặt điện thoại xuống giường. Quân đi Anh. Chuyến bay trong ngày hôm nay. Có phải mối quan hệ giữa cậu ấy và gia đình đang rất căng thẳng?

Huyền không cho nó biết bất kì một thông tin nào khác, điều này khiến nó càng thêm lo lắng.

Điện thoại nó lại đổ chuông. Là Huyền gọi đến.

- Nghe tở này. Tở biết cậu đang rất lo lắng. Nhưng coi như lần này là vì tở đi. Tuyệt đối không đến nhà anh Quân. Tở không thể cho cậu biết lí do được. Nhưng mà tin tở đi, đều là vì muốn tốt cho cậu. Anh Quân sang Anh là giải quyết một số hợp đồng thôi, vài ngày nữa anh ấy về. Nếu anh ấy biết tâm trạng cậu không tốt trước lúc thi học sinh giỏi chắc anh ấy giết tở mất. Mọi chuyện đều rất ổn, luôn ở trong tầm kiểm soát. Cậu không được lo lắng. Việc của cậu lúc này là tu dưỡng, sắp thi rồi. Thế nhé. Bỏ tở lên rồi. Tở học tiếp đây.

Huyền vội vàng cúp máy khiến nó chẳng biết phải phản ứng thế nào. Nó thần thờ nhìn điện thoại. Huyền giải thích một cách dồn dập như vậy, mọi chuyện rõ ràng không ổn chút nào.

Nó muốn tận mắt chứng kiến sự thật. Nó muốn biết được cái gọi là “trong tầm kiểm soát” kia thật sự là như thế nào.

Như nhận ra ý định của nó, tin nhắn của Huyền được gửi đến ngay sau đó. Nội dung là thế này:

“Thoì được rồi. Nếu cậu chưa tin thì tở sẽ đưa cậu đến nhà anh Quân. Nhưng với một điều kiện, cậu phải toàn tâm toàn ý cho kì thi học sinh giỏi kia đã. Thế nhé. Cấm suy nghĩ linh tinh nữa. Nếu không được giải nhất thì tở bo xi cậu đấy. ”

Đọc xong tin nhắn thì nó đổ ập người xuống giường. Huyền thật sự đang giấu nó. Nhưng cô đã nói đến như vậy thì nó đành phải chờ. Huyền sẽ giận nó mất nếu nó cố tình đến đó. Dám lắm chứ. Và Huyền cũng đã hứa rồi.

Nó thở dài. Ừ thì thi học sinh giỏi.

Buổi tối tại trung tâm hội nghị thành phố.

- Này, tao để ở đây nhé.

- Đừng. Dễ bị lộ lắm. Mày để sâu trong ngăn bàn hơn đi.

- Rồi ok. Hẹn giờ hết rồi đấy, đảm bảo ngày mai lúc nó đang làm bài điện thoại sẽ kêu.

- Được. Chị Minh Hà cũng chịu chơi thật, bỏ cả một đồng tiền để mua điện thoại giống nó. 100% con này bị đình chỉ thi rồi.

- Bỏ thêm đồng phao này vào. Cho nó thêm phần kịch tính. Kiểu gì chả có thông báo: thí sinh Trần Thanh Phương sử dụng điện thoại và tài liệu trong phòng thi.

- Thoì về đi. Ở lại lâu bảo vệ vào đấy.

- Mà này. Có sợ lộ không? Tao sợ ngày mai giám thị coi thi vào trước phát hiện ra.

- Không lo. Bàn thiết kế hộp kín có ngăn kéo dạng này, chả ai rảnh mà kiểm tra đâu.

- Rút thoì.

Năm đứa con gái lục đục lén lút đi về. Mặt đứa nào đứa nấy đều hí hửng đắc chí. Cũng phải. Việc chơi xấu Phương đã được chuẩn bị kỹ càng như thế, Minh Hà rồi cũng sẽ hài lòng. Và những chuyến đi bar do Minh Hà chủ trì sẽ đến với chúng nó.

Nhưng ở đời luôn có những điều bất ngờ. Cánh cửa phòng thi vừa mới được đóng thì lại bật ra. Một cô gái bước vào. Cô nhếch mép, nở một nụ cười khẩy. “Kém quá!”. Cô tiến đến cái bàn nơi Phương sẽ làm bài thi. Chẳng ngại ngần, cô rút mạnh ngăn kéo bàn, lôi hết điện thoại và đồng phao thi kia. Cô nhếch mép lần nữa, cười như chào tạm biệt.

Ra đến ngoài cửa, cô mới nhìn vào đồng hồ trên tay. “Làm gì bây giờ?”. Cô nhìn xuống ban công. “Tầng sáu nhỉ?”. Cô gật gù đắc ý. Rất thoải mái, cô gái vung tay... đập hết đồng hồ trên tay ra ngoài ban công. “Done!”. Cô gái nở nụ cười tinh nghịch rồi quay lưng bỏ đi, cả thân hình dần chìm vào bóng đêm trên dãy hành lang sâu hun hút.

40. Chương 40

Nó ngẩng đầu cao hết cỡ. Trung tâm hội nghị gì mà cao gấp mười lần nhà nó. Tức là 20 tầng. Còn to nữa. Chỉ nhìn thôi mà cũng đau cả cổ.

Xung quanh cũng có một số học sinh mặc đồng phục các trường khác nhau. Bọn họ cũng đi thi giống nó. Nó nhớ đến lời cảnh báo của Dương, nhưng nó lại nhìn những gương mặt hiền lành tri thức kia. Đúng, ngoài Dương và lũ đàn em của con bé, sẽ chẳng có ai muốn *** hại nó cả. Có lẽ Dương nói với nó những điều như vậy là để cho tâm lý nó hỗn loạn.

Vậy thì thất bại rồi. Một đứa lấy việc thi cử làm thói quen hằng ngày như nó, sẽ chẳng có điều gì làm nó lo lắng trước phòng thi cả. Hơn nữa, nó còn phải cố gắng hoàn thành bài thi thật nhanh để bắt Huyền thực hiện lời hứa nữa.

Phòng thi nằm trên tầng sáu. Nó quyết định đi cầu thang bộ. Dù gì nó cũng đến sớm và đang có nhu cầu tập thể dục.

Cầu thang bộ vắng tanh không một bóng người. Mọi người ngày càng lệ thuộc vào máy móc. Nó chẹp miệng. Còn một lí do nữa mà nó không đi thang máy, đó là vì nó không chịu được cảm giác lắc lư trên thang máy, rất chóng mặt. Anh Hùng gọi nó là bà già, không thích ứng được với đồ dùng hiện đại, ngay cả đi học cũng thế, có xe đạp điện nhưng chả bao giờ đi, toàn đi bộ. Thế cũng được, làm “bà già” mà tiết kiệm được điện cho Tổ quốc cũng đáng.

Nhưng nó không phải là người duy nhất chọn thang bộ thay vì thang máy. Một cô bạn khác trường cũng có cùng chí hướng với nó. Nó cũng sẽ chẳng phát hiện ra nếu cô bạn ấy không mở lời trước.

- Xin chào. Cậu đi thi học sinh giỏi phải không?

Nó quay lại nhìn. Mái tóc buộc cao nhưng không phải màu đen mà là màu rêu, gương mặt khả ái, tay cầm cặp sách hình Bọt biển. Cô bạn khá thân thiện và dễ gần. Nó mỉm cười đáp lễ.

- Chào cậu. Cậu cũng thi phải không?

- Ừ. Số báo danh 147.

- Tớ là 137.

- A. Cậu là Trần Thanh Phương phải không? Tớ biết cậu. Cậu học cực đỉnh. - Cô bạn mới phấn khích chỉ tay về phía nó.

- Haha. Tớ vẫn còn yếu kém lắm. - Khuôn mặt nó đang dần đỏ, được khen lúc nào chẳng thích.

- Khiêm tốn quá. - Cô bạn mới khoác tay nó, rất thân mật. - Cậu cũng ghét đi thang máy giống tớ phải không? Tớ ghét lắm, trong đấy toàn mùi người, khó chịu lắm.

- Còn tớ thì ghét cảm giác chao đảo trong cái hộp đấy. - Nó mỉm cười.

- Haha. Vậy thì đi chung với tớ. Tớ thích cậu rồi đấy.

Nó cảm thấy vui. Gặp một người thân thiện với mình trước giờ thi, lại còn là đối thủ nữa, xem ra cảm giác cũng có phần nhẹ nhõm. Nó cũng bớt cảm thấy sốt ruột mong cuộc thi trôi nhanh để biết được sự thật do Huyền tiết lộ theo lời cô hứa.

Cô bạn mới tên là Hân. Điều duy nhất khiến nó ngạc nhiên ở cô bạn này là mái tóc màu rêu. Nếu đã lọt vào kì thi này, hẳn là cô bạn học rất giỏi. Nhưng chẳng lẽ cô bạn này cũng thuộc vào hàng quậy phá khi nhuộm màu tóc đặc biệt thế này? Mà cũng không nên để ý nhiều, chẳng phải con bé Dương học cũng giỏi nhưng lại có mái tóc xoăn vàng nổi loạn à?

Trên đường lên phòng thi, Hân nói không biết mệt. Cô bạn nói từ chuyện này sang chuyện khác, đủ các thứ giời ơi đất hỡi, trên trời dưới biển. Người ngoài nhìn vào ai dám bảo nó và Hân vừa mới quen nhau từ mấy phút trước.

Khi có một người bạn đồng hành, con đường mình đang đi như được rút ngắn. Tíu ta tíu tít mãi rồi cũng lên tầng sáu từ lúc nào cũng chẳng hay. Hân bỗng kéo tay nó năn nỉ:

- Đi... vệ sinh với tớ. Hi hi. Tớ sợ đi một mình lắm.

Nó phải phì cười trước sự ngộ nghĩnh của Hân. Còn 20 phút nữa mới đến giờ, nó cũng không vội nên gật đầu đồng ý.

- Yeah! Yêu cậu nhất. - Hân nhảy cẫng lên vì vui mừng.

Đúng là trung tâm hội nghị thành phố, cái gì cũng to với hiện đại. Đến cả cái nơi “giải quyết nỗi buồn” này cũng to và rộng dã man, đặc biệt là hàng gương trên tường lớn vô cùng, phía dưới là bệ rửa tay, chắc là dành cho những cô nàng muốn giấu lại dung nhan trong lúc rửa tay. Đèn điện sáng trưng. Đây hẳn là nơi thích hợp cho “hội thích chụp ảnh tự sướng” của lớp nó.

Trong lúc chờ Hân “đi hái hoa”, nó ôm cặp đứng trước gương ngắm nghía nhan sắc. Gương mặt cũng bớt hốc hác đi một chút, nhưng cái quần thâm dưới mắt thì vẫn chễm chệ, không hề mờ đi. Chắc phải đi mua mặt nạ về dưỡng da mắt. Xuống sắc lắm rồi.

Hân bước ra rửa tay, xong xuôi cô bạn lục cặp mình tìm kiếm thứ gì đó. Bỗng Hân thốt lên:

- Thôi chết. Quên mất rồi. - Hân vội quay sang nó. - Cậu có thể đứng đây trông cặp hộ tớ được không? Tớ ra chỗ bạn tớ lấy tóc giả. Không có tóc giả giám thị coi thi không cho vào phòng thi. Nhé!

Nó hơi bất ngờ nhưng rồi cũng gật đầu:

- Nhanh nhé, sắp đến giờ thi rồi.

- Ủ ừ. Tớ đi đây. - Hân chạy biến ra khỏi nhà vệ sinh.

Nó đứng trong nhà vệ sinh ngẫm nghĩ. Nếu tóc nhuộm mà không được vào phòng thi thì cái Dương tính sao, mái tóc của con bé còn nổi loạn hơn cả Hân. Mà cái đứa kiêu ngạo như Dương, đừng hòng con bé chịu che dấu mái tóc kia.

Nó nhún vai. Dù gì đây cũng là chuyện của Dương. Hẳn là con bé đã chuẩn bị trước cho chuyện này.

Mười phút trôi qua...

Hân vẫn chưa trở lại. Nó lo lắng nhìn đồng hồ trên tường, sắp đến giờ thi rồi. Hân làm gì mà lâu vậy?

Nó lưỡng lự xem có nên chờ tiếp không, nhưng mà sắp đến giờ rồi. Hay là cầm cặp của cả hai ra ngoài phòng thi, kiểu gì chẳng gặp Hân.

Quyết định vậy đi. Nó cầm hai cái cặp đi ra ngoài.

“Cạch... cạch...”

Cánh cửa nhà vệ sinh bị... khoá. Nó giật mình. Ai đã khoá? Nó vội vàng lục cặp sách mình tìm điện thoại. Mất rồi!

Hân đã khoá cửa? Ngoài cô bạn ra thì còn có ai đâu.

Nó thử mở cặp Hân ra.

Bên trong trống không...

Bị lừa rồi! Lời cảnh báo của cái Dương... Chẳng lẽ là thật?

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Sắp đến giờ thi rồi, nó phải tìm cách thoát khỏi đây. Điện thoại chắc bị Hân móc trộm lúc đi cùng rồi. Nó thật bất cẩn.

Nó nhìn quanh, trong này chắc phải có cửa thông gió chứ. Kia! Cửa thông gió ở ngay trên bệ rửa tay, cũng khá cao.

Nó thả cặp xuống, lấy trong cặp cái bút bi, chỉ thế là đủ cho bài thi. Những thứ còn lại để hết trong nhà vệ sinh cũng được.

Nó nhảy lên bệ rửa tay. May mắn là cửa thông gió khá lớn, đủ cho nó lọt qua. Trầy trật mãi cũng phá được lớp cửa, nó bật lên, cho hai chân luồn qua cửa trước. Tiếp đó là mình, đầu. Cảm giác ma sát vào tường đau rát, nhưng nó không quan tâm, điều quan trọng là phải vào phòng thi đúng giờ.

Màn tiếp đất không mấy nhẹ nhàng. Cổ chân nó đau đến nỗi khóc không thành tiếng.

Nó loạng choạng đứng dậy, khập khiễng bước. Sực nhớ ra thời gian không còn nhiều, nó mím môi nén đau, chạy một mạch đến phòng thi.

Vừa chạy nó mới vừa nhớ ra, thí sinh dự thi bắt đầu từ số báo danh 120 đến 140, làm gì có số báo danh 147, Hân là đồ giả mạo. Tại sao nó lại tin người dễ dàng đến vậy?

Giám thị đang điểm danh. Thầy giám thị nhìn thấy nó thở hồng hộc, mặt tái xanh tái mét chạy đến thì giật mình, nghiêm giọng:

- Em đến dự thi? Tại sao giờ này mới đến?

- Em... Em xin lỗi... Em đến... muộn... - Nó vừa thở vừa nói, cơn đau ở cổ chân đang gào thét.

- Đọc số báo danh. - Thầy đẩy cao gọng kính, nghiêm giọng hỏi.

- Trần Thanh Phương số báo danh 137 ạ.

Thầy giám thị liếc qua tờ danh sách, điểm dự thi đầu vào của nó cao đến đáng nể. Thầy thở hắt ra, chỉ tay vào trong phòng thi:

- Em vào đi, ngồi bàn năm dãy hai.

- Vâng ạ. Em cảm ơn thầy. - Nó vội vã cảm ơn rồi khập khiễng đi vào chỗ ngồi.

Dương đã ngồi đấy từ bao giờ. Lúc nó đi vào chỗ, con bé chỉ nhìn lướt qua nó, giống như nhìn một kẻ vừa làm nên kì tích, thoát khỏi cạm bẫy của quân địch. Con bé vẫn giữ nguyên mái tóc xoăn vàng kiêu kì, đúng là con nhà quyền thế, chẳng sợ ai.

Huyền đứng trước cửa phòng thi. Hai tiếng trôi qua, không biết Phương có làm bài được không? Nhìn cái điện thoại trắng trên tay, cô khẳng định đây là điện thoại của Phương. Hoạ tiết đính đá bên ngoài đã giống, khi mở lên thấy hình nền thì cô càng chắc chắn hơn, bởi đó là hình của Phương và Quân. Không biết có chuyện gì xảy ra với nó trên đường đi thi nhỉ? Cô liếc nhìn Phương đang ngồi cặm cụi làm bài trong phòng thi, khuôn mặt, thái độ của Phương nghiêm túc tuyệt đối. Phương toàn tâm toàn ý làm bài là tốt rồi.

Huyền nhớ đến chuyện ở hành lang lúc nãy. Con bé tóc màu xanh rêu lén lén lút lút đi ngược phía, nhìn trước nhìn sau thế nào va phải cô. Cái điện thoại màu trắng văng ra. Dù con bé đó đã vội vàng nhặt lại nhưng Huyền đã kịp nhìn thấy. Con bé này đúng là gan lì, lý đòn đến nỗi Huyền phải giữ chặt tay nó, gọi vệ sĩ đến lấy cái điện thoại trong tay nó. Tiếc một điều là con bé đó đã vùng chạy. Huyền đoán con bé này là dân thể thao, chạy nhanh kinh khủng. Thế là để tuột mất. Nhưng thôi, lấy được cái điện thoại là tốt rồi.

Huyền thở dài. Cô đang đau đầu xem phải thực hiện lời hứa của mình như thế nào sau khi Phương thi xong.

Haizzzzzzzzzz...

Đến méo mặt.

“Này, tại sao giờ này điện thoại vẫn chưa kêu?”

Huyền ngẩng đầu lên. Có tiếng gì vo ve bên tai cô thế nhỉ?

“Tao cũng không biết. Có trục trặc gì sao? Lẽ ra điện thoại phải kêu, thầy giám thị sẽ xuống kiểm tra hộp tủ, rồi phát hiện ra điện thoại và phao thi, rồi nó sẽ bị lập biên bản đình chỉ, rồi...”

“Ngu này, mà nói hết ra làm gì?”

...

Huyền chép miệng bỏ đi. Cô chẳng quan tâm tới cái lũ hậu cần chuyên chơi bản này. Chắc chúng nó lại bày trò chơi xấu thí sinh nào đó nhưng không thành.

Tung chân đá vào không khí, Huyền lăm bằm trong miệng, thi cử gì mà lâu thế, hết làm bài viết rồi lại thi phỏng vấn. Ba tiếng chứ có ít đâu.

A! Chuông hết giờ làm bài viết rồi.

Còn thi phỏng vấn nữa thôi. Nhưng mà cũng phải chờ lâu lắm đấy. Huyền mếu.

Cánh cửa phòng mở bật ra.

Quân khó chịu nhăn mặt. Cậu đã dặn là không được ai vào phòng trong lúc cậu đang làm việc, vậy mà còn có người làm trái lời.

- Đi ra ngoài. - Chẳng cần biết là ai, Quân vừa chăm chú nhìn vào bản hợp đồng vừa ra lệnh. Cậu ghét nhất là ai làm phiền trong lúc cậu đang làm việc.

- Con nói chuyện với bố mình như thế à?

Giọng nói nghiêm nghị sắt đá vang lên. Quân nhận ra đó là ai nhưng cậu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Nhưng rồi nhận ra như thế cũng chẳng hay ho gì, Quân đặt tập hợp đồng xuống bàn, buông một tiếng thở nặng nề.

- Vâng. Mời bố ngồi.

- Công việc đến đâu rồi? Con trốn vào trong này hai ngày chắc cũng phải làm được nhiều việc rồi phải không?

- Bố có thể kiểm tra. - Quân quay quay cái bút bi trên tay, ngắm nghĩ thêm vài giây rồi kí vào bản hợp đồng.

Ông Lâm khẽ lắc đầu nhìn Quân. Rồi ông lấy điện thoại gọi, nói đúng một câu rồi cúp máy.

- Gọi thư kí Bảo lên phòng giám đốc.

Hai phút sau, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest bước vào. Là người đàn ông làm MC trong bữa tiệc lần trước. Thư kí Bảo.

Quân chẳng quan tâm đến nhân vật mới bước vào. Cả người bố đáng kính đang ngồi ở ghế kia. Bản hợp đồng cuối cùng cũng đã được kí. Về cơ bản là chẳng còn việc gì cho Quân làm, hay nói cách khác là Quân đã xong việc. Nhưng cậu không muốn nghỉ, đối với cậu bây giờ càng trong giờ làm việc nhiều càng tốt. Cậu vùi đầu trong công việc để quên đi cái thực tại đang diễn ra ở trong nhà - cậu đã có hôn ước và vị hôn thê của cậu đang Ở TRONG NHÀ CẬU. Minh Hà dọn về nhà cậu mới được hai ngày thôi. Và hai ngày đấy dường như cậu ở nhà một giây nào.

Quân đang rất phiền và... nhớ Phương. Nhưng Phương nói đúng. Giữa hai người đã chẳng còn gì, cậu không có lí do gì mà tìm đến Phương cả.

Nhưng Quân biết, cậu đang dần đi đến giới hạn của sự chịu đựng. Cậu không biết cậu còn có thể sống chung với nỗi nhớ đến bao giờ nữa.

- Kiểm tra công việc đến đâu rồi.

- Vâng thưa tổng giám đốc. - Thư kí Bảo gật đầu rồi tiến đến bàn làm việc của Quân.

Phải nói là thư kí Bảo khá xui xẻo. Anh có khá nhiều kinh nghiệm trong công việc hiện tại, nhưng anh lại luôn bị xem là cái gai trong mắt Quân. Quân lúc nào cũng tỏ ra thiếu thiện cảm với anh. Đôi lúc anh tự hỏi, ngoài việc hơi quá khích khi giới thiệu cặp đôi Quân và Minh Hà trong bữa tiệc lần trước và là người đề xuất ý kiến mời Minh Hà về sống chung với gia đình Quân để cho hai “bạn trẻ” tìm hiểu nhau, anh có làm gì sai đâu mà Quân ghét anh đến thế.

Tuy rằng thư kí Bảo khá e dè trước cái nhìn gần như là giết người của Quân, nhưng mệnh lệnh của Tổng giám đốc uy quyền Đào Duy Lãm còn đáng sợ gấp bội. Thư kí Bảo đành nhắm mắt làm liều, sửa soạn đồng tài liệu trên bàn làm việc, kiểm tra lại các bản hợp đồng. Mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau chảy ướt đầm lưng áo thư kí Bảo. Giờ mới biết làm việc trong môi trường đầy áp lực và dày đặc sát khí như thế này chẳng vui vẻ gì cho cam.

- Thưa Tổng giám đốc. Cậu chủ đã hoàn thành tất cả công việc.

- Tôi chưa làm xong. - Quân chiếu thẳng cái nhìn sắc như dao lam về phía thư kí Bảo, nhưng rõ ràng mục đích là để chống đối người đang ngồi thư thái uống nước trên ghế kia. Cậu cầm lấy áo trên ghế, nói với thư kí Bảo - Chuẩn bị xe đi, tôi sẽ đến trụ sở các chi nhánh phía Bắc.

- Con ngồi yên đấy. - Ông Lãm đặt ly nước lên bàn. - Trụ sở phía Bắc do chú Lập đảm nhiệm, con không phải lo.

Quân nhú mày nhìn ông Lãm. Biết là chẳng bao giờ thắng được ông bố uy quyền, cậu bắt lực thả người xuống ghế. Cậu không hiểu bố mình nghĩ gì nữa. Nếu là bắt cậu về nhà để gặp cái con người giả tạo kia, đừng hòng. Tuy rằng chưa bao giờ thắng, nhưng Quân thề, cậu sẽ không thua trong việc này.

- Nghỉ ngơi đi. Đừng có tự hành hạ mình nữa. - Ông Lãm đứng dậy bước đến cửa, trước đó không quên dặn thư kí Bảo. - Cậu trông chừng nó cho tôi.

Quân khá bất ngờ. Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý chống đối nếu ông Lãm bắt cậu về nhà. Nhưng chẳng có mệnh lệnh nào được đưa ra cả. Đơn giản chỉ là “nghỉ ngơi”.

- Bố muốn gì? Không phải bố chờ con ngủ rồi bắt con về nhà chứ? Con thề, không bao giờ con về nếu cô ta ở đây. Con sẽ không bao giờ chấp nhận cô ta.

- Nếu muốn bắt con về nhà, bố đã không để cho con trốn ở đây hai ngày nay. Làm cho cái đầu mình mẫn hơn đi, Minh Hà là cô gái tốt, đừng để đến khi mất tất cả rồi mới hối tiếc.

- Bố... Cuối cùng thì bố cũng không hiểu gì.

Quân thở dài. Còn một người con gái tốt hơn, một người con gái không thể xoá nhoà.

Ông Lãm đã đi khỏi căn phòng. Quân bắt lực ngồi xuống. Thật bực mình.

Ừ thì nghỉ ngơi. Lý trí còn vững vàng lắm nhưng sức lực đã cạn kiệt từ lúc nào không hay.

Quân đổ gục xuống bàn và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ mà cậu chưa hề có trong hai ngày qua.

Thư kí Bảo thở dài. “Ngủ thì cũng ra ghế kia ngủ, có phải êm ái dễ chịu hơn không. ” Anh lắc đầu ngao ngán trước vị Giám đốc tương lai ngang bướng. Nếu đã muốn ngủ ở bàn thì ít ra cái bàn kia cũng phải gọn gàng thông thoáng chứ. Anh bước đến dọn dẹp đồng giấy tờ tài liệu cao ngất kia. May mắn là Quân có thói xấu là khi ngủ thì không biết trời đất đâu, chứ nếu không tiếng động do thư kí Bảo gây ra khiến cậu thức giấc, và hậu quả mà thư kí Bảo phải gánh chịu... Thật không dám tưởng tượng.

Đang quay lưng dọn dẹp thì có tiếng mở cửa, thư kí Bảo vội vã quay lại. Chẳng phải đã Quân đã có lệnh không ai được bèn mảng đến phòng giám đốc sao?

- Chào tiểu thư. - Người vừa bước vào cánh cửa giải đáp mọi thắc mắc của thư kí Bảo. Cô em họ coi trời bằng vung này thì anh còn lạ gì, anh em họ thân thiết đến nỗi chẳng trao cho nhau tý lịch sự nào cả.

Huyền không đi một mình, bên cạnh cô là một cô bé lạ mặt, thư kí Bảo chưa gặp bao giờ. Cô bé với gương mặt bầu bĩnh, nước da trắng hồng, rất thánh thiện. Cô bé đang buồn. Nỗi buồn bao trùm lấy gương mặt bầu bĩnh kia. Cô bé khá ngoan, còn cúi chào rất lễ phép với thư kí Bảo nữa. Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã có thiện cảm với cô bé rồi.

Ngoài chào anh ra, cô bé không nói một câu nào. Cô bé chỉ hướng đôi mắt buồn kia đến nơi mà vị Giám đốc tương lai đang gục xuống kia.

Cô bé tiến đến bàn làm việc, đôi bàn tay thon thả khẽ chạm lên gương mặt Quân. Thư kí Bảo định chạy đến ngăn lại. Nếu Quân mà tỉnh dậy sẽ rất phiền. Cậu sẽ giận dữ mà đuổi hết những người ở trong phòng này ra ngoài mất. Nhưng Huyền đã ngăn thư kí Bảo lại. Anh đưa ánh nhìn khó hiểu với Huyền nhưng cô chỉ ra hiệu cho anh đứng yên.

Anh đành phải nhìn theo cô bé kì lạ kia, trong lòng thầm cầu nguyện cho vị Giám đốc tương lai kia không tỉnh giấc.

Cô bé chỉ đứng lặng lẽ nhìn Quân. Điều khiến anh ngạc nhiên là đôi mắt buồn kia làm cho anh có cảm giác, cô bé sẽ khóc, khóc rất nhiều, nhưng cô bé lại không hề rơi một giọt nước mắt nào. Cô bé không giấu che dấu cảm xúc, có bao nhiêu đều hiện rõ trên mặt. Nhưng anh lại thấy cô bé đang gồng mình mà kìm nén chúng lại.

Đây không phải là cảnh gặp lại người yêu sau một thời gian dài xa cách đấy chứ? Thư kí Bảo vuốt mặt. Đúng là thiếu gia của anh đã từng có người yêu trước khi biết có hôn ước, nhưng chẳng phải tiểu thư Minh Hà đã nói với anh là họ đã chia tay vì cô gái kia đã lợi dụng tình cảm của Quân để “đào mỏ”, sau khi tìm được “mỏ vàng” lớn hơn, cô gái đó lập tức bỏ Quân. Chính vì thế anh mới hăng hái trong việc tác thành Quân với tiểu thư Minh Hà, vì xét thấy tiểu thư Minh Hà hội tụ đủ các yếu tố để làm vợ Quân.

Chắc đây chỉ là một cô bé thâm thương trộm nhớ Quân thôi. Một con người cáo già chuyên đi đào mỏ các quý tử nhà giàu không thể thánh thiện như thế kia, hơn nữa cũng không thể có những cảm xúc như vậy. Ít ra cô ta cũng phải gào khóc thảm thiết. Chắc chắn không phải.

Thư kí Bảo giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn bởi hành động của cô gái nhỏ. Cô bé nhẹ nhàng cúi người xuống, đặt nụ hôn nhẹ lên môi Quân.

Lần này không thể đứng yên được. Thư kí Bảo vội đi đến. Thiếu gia của anh là người đã có vợ, các cô gái khác không thể tùy tiện động vào. Vả lại Minh Hà đã nhờ anh trông chừng Quân.

Lại bị giữ chặt. Thư kí Bảo quay lại. Huyền đang bầu chặt tay anh. Khá đau. Huyền lắc đầu không cho anh đến đó ngăn cản. Anh cảm thấy khó hiểu. Rốt cục là họ có phải anh em không vậy? Mà đợi đã, tại sao mắt Huyền lại đỏ hoe thế kia?

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ai có thể giải thích cho anh được không?

- Cậu ổn chứ? - Huyền vừa lau nước mắt vừa hỏi. Cô và Phương đang bước ra khỏi trụ sở phía Nam của tập đoàn Luxury.

- Tổ phải hỏi cậu câu đấy chứ, mắt cậu đỏ hoe kìa.

Nó mỉm cười. Nếu là nó của ngày trước thì không ổn chút nào, nhưng là nó của ngày hôm nay thì đã biết bình tâm trở lại. Nó vẫn không ổn, nhưng nó sẽ không làm cho người khác biết điều đó.

Đứng sau cánh cửa kia, nó đã nghe thấy hết. Ông Lâm và thư kí Bảo không nhìn thấy nó bởi Huyền đã nhanh trí kéo nó trốn vào trong căn phòng đối diện.

Nó thấy đau. Nhưng nó có thể làm gì hơn khi giữa nó và Quân đã không còn gì.

Quân gầy, cậu ấy không ăn không ngủ suốt hai ngày. Thật điên rồ. Tại sao phải hành hạ bản thân như vậy? Quân đã thay đổi nhiều. Cậu không cười như những lúc ở bên cạnh nó, cậu cộc cằn khó gần, đôi mắt không thân thiện hiền hoà, ở đó luôn là một sự lạnh lẽo u uất. Điều gì đã khiến cậu thay đổi đến như vậy?

Nó khẽ chạm lên môi. Nụ hôn vừa nãy vẫn còn đây. Ngọt mà cũng đắng vô cùng.

Tại sao quên một người lại khó đến thế? Tại sao khi thấy người ấy đau, bản thân mình cũng như đang chịu cùng một nỗi đau với người ấy?

41. Chương 41

Nó mặc váy trắng do Huyền thiết kế. Đây là kiểu đơn giản và nhẹ nhàng nhất. Đa số các mẫu trên giấy A4 mà Huyền đưa cho nó xem đều cực kì sexy. Đến cả chiếc váy trắng mà nó đang mặc đây, tuy rằng kín đáo nhất trong tập thiết kế ấy, vậy mà vẫn hở gần nửa lưng. Nó đòi khoác thêm chiếc cardigan vào nhưng Huyền không cho, Huyền bảo như thế sẽ làm mất dáng váy.

Hôm nay là ngày mà trường nó tổ chức dạ tiệc, vì lí do gì thì nó cũng chẳng nhớ, trường nó cứ hứng lên là dạ tiệc, thi thoảng thì vì một lí do chính đáng nào đó, đa số còn lại là hiệu trưởng chọn bữa một lí do cho nó... hợp lí. Thế nên học sinh của trường cũng chẳng quan tâm đến lí do, cứ có dạ tiệc là vui rồi.

Nó thoải mái bước vào trong trường. Nó biết là đang có rất nhiều ánh mắt như những mũi kiếm đang chĩa vào nó. Nó đang tự hỏi có cậu nào dành cho nó trong buổi dạ tiệc ngày hôm nay không. Dần dần trong nó đã hình thành sự cảnh giác cao độ. Bây giờ nó không dễ lừa đâu.

Lớp 11B2 gần như là đông đủ trước toà nhà dạ tiệc. Lúc nó bước tới thì cũng là lúc cả bọn trầm trở lẫn hứ hét. Cái Phan dẫn đầu bọn con gái chạy đến vây quanh nó. Xem nào, nữ thì váy áo xúng xính, xinh đã man, mấy cô “vịt giời” này điệu phải biết; nam thì gọn gàng, đẹp trai theo phong cách lịch sự, nghiêm túc, nó đoán thể nào tý nữa mỗi thằng cũng giắt túi vào bông hồng để đi tán mấy em khối 10 cho xem. Ai bảo học sinh lớp chuyên thì không biết làm đẹp? Có khi còn trội hơn cả người thường ấy chứ.

- Xem nào, váy trắng nhé, guốc trắng nhé, dây chuyền mặt hoa hồng gấp đá lớn nhé, mái ngó xéo nhé, tóc búi củ tỏi nhé. Nhưng mà tao vẫn thấy thiếu thiếu. - Cái Phan vuốt cằm nhìn nó.

- Hình như... cái nơ. Chuẩn rồi. Trên tóc phải thêm cái nơ nữa. - Nhi “điệu” cũng vuốt cằm theo.

- Chuẩn. Quá chuẩn. - Phan cũng mấy đứa con gái khác vỗ tay den hét.

Nhi vội vàng lục túi xách. Con bé điệu đã man, đứa nào cần đồ trang điểm cứ đến gặp con bé, cái gì cũng có. Như bây giờ đây này, Nhi lấy trong túi ra cái nơ màu hồng xinh lung linh, nhanh nhẩu gắn lên “củ tỏi” trên đầu nó.

- Quá đẹp. - Bọn con gái đồng loạt bật ngón tay cái lên, gật gù.

Nó mượn Nhi cái gương. Ừm. Đúng là điểm nhấn khuôn mặt. Có cái nơ phát mặt nó... xinh hẳn lên. Không phải nó tự kiêu đâu, bọn con gái cũng bảo thế mà, nó chỉ nhắc lại thôi.

Bọn con trai từ đâu đi đến. Thằng Hưng cầm bông hoa hồng chìa ra cho nó, phong cách cực kì lịch lãm, chắc lại học trên mấy bộ phim tình cảm châu Âu.

- Làm người yêu anh nhé?

Tuy trong lòng đang rất buồn cười với kiểu phô trương của thằng Hưng nhưng nó cũng muốn đùa một tý. Nó nín cười, cầm lấy bông hoa hồng bằng tay trái, còn tay phải thì bất ngờ túm chặt lấy tay thằng Hưng, chân nó thoăn thoắt gạt vào chân thằng nhóc. Một cú quật ngã đối phương mà thầy Long đã dạy cho nó. Thằng Hưng đổ người ra đằng sau, may mà có mấy thằng đỡ được chứ không thằng nhóc về với đất mẹ rồi.

Phan thích thú chỉ tay vào đám thằng Hưng, cười ha hả:

- Chết cha mày đi. Đáng đời.

Nó cũng chẳng kẹm, cầm bông hoa hồng, nó hất mặt về phía thằng Hưng:

- Hoa hồng có gai đấy. Cẩn thận nhé.

Chúng nó cười vang. Lại thu hút sự chú ý rồi.

- Êu oi!!! - Mấy đứa con gái bỗng trề môi. - Ai kiaaaaaaa?

Nó quay lại nhìn. Huyền và thầy Long đang bước đến. Nói thế nào nhỉ? Tình tứ quá. Không ngờ hai “con ác mộng” của đời nó lại đẹp đôi thế này.

Huyền hình như hơi ngượng, hai má ửng đỏ. Chúng nó càng được đà sẵn tới trêu Huyền. Có bao nhiêu hận thù chúng nó đều thanh toán hết trong ngày hôm nay. Thật là một lũ mưu mô ác man.

Nó nhìn Long tủm tỉm cười. Bình thường ngổ ngáo là thế, vậy mà hôm nay cũng biết mặc vest cơ đấy, đẹp trai phết. Mỗi tội mái tóc màu hung đỏ kia vẫn “rực rỡ” quá. Nhưng cũng rất hợp với màu tóc hạt dẻ của Huyền.

- Anh ơi. Anh là ai, sao mà tán được Huyền của chúng em thế?

Nó giật giật ống tay áo của Long. Đây cũng là cơ hội nó trả thù Long cho những lần anh hạ gục nó không thương tiếc. Bọn bạn lớp nó bắt đầu bỏ qua Huyền mà dần chuyển sự chú ý sang Long. Đúng rồi, phải chú ý nhiều vào, quay cho ông thầy ác quỷ của nó không thở được mới thôi. Nó mặc kệ cái trợn mắt đe dọa của Long, tiếp tục mở đường máu cho quân ta tấn công, cái giọng giả vờ ngây thơ của nó nhào nhọt:

- Anh thấy Huyền của bọn em có hiền không? Anh phải đối xử tốt với bạn ấy nhé. Bạn ấy dễ khóc lắm đó.

- Phải đấy anh ạ. Huyền là Huyền chỉ giả vờ mạnh mẽ thế thôi. Thực ra bạn ấy yếu lắm anh ạ. Yếu ơi là yếu. - Nhi “điệu” bắt chước nó.

- Ha... ha... ha... - Long cười rời rạc, có phải anh vừa bước vào Động bàn tơ không, sao lại thấy run thế này? Được. Nhất định anh phải cho con nhóc ranh kia, không đo đất mười lần không được rời khỏi lớp học võ.

- Anh à. Anh có phải play dân không? Sao mà trông anh đầu gấu thế. Anh đừng làm Huyền của bọn em khóc nhé. Không là bọn em lỘTTTTTTT da anh đấy. Nhé! - Phan từ đâu cũng đến góp vui. Con bé bí thư này làm đúng ý nó lắm. Hề hề hề.

- Anh à. Anh là anh ứ được quát Huyền của em nhé. Trông anh hầm hờ thế này chắc là anh nóng tính lắm, nhưng mà nhớ nhé, ứ được nổi nóng với Huyền đâu. - Nó chau mày bĩu môi nũng nịu. Ôi cái giọng, điệu chảy nước.

Đường gân trên trán Long nổi lên. Rõ ràng là con nhóc này có ý khiêu khích anh mà. Nhưng một con người từng trải như anh làm sao có thể thua được lũ trẻ con này. Anh hơn chúng nó những 7 tuổi cơ mà. “Giùng càng già càng cay”. Lũ nhóc này làm sao đủ trình. Long mỉm cười với bọn con gái trước mặt mặc dù trong lòng đang sôi sùng sục. Anh với tay kéo Huyền - đang khố sở với lũ con trai siêu quậy - sát bên mình, chúng nó tròn mắt ra nhìn. Chưa hết đâu, xem anh phản công đây.

- Anh yêu Huyền. - Lăn dội bom thứ nhất. Chúng nó nhìn đôi tình nhân kia mà há hốc mồm.

- Anh sẽ mãi mãi yêu cô ấy. Nên các em yên tâm. Anh sẽ không để Huyền khóc. Cũng sẽ không làm điều gì quá đáng với Huyền. Anh trông thế này thôi, anh hiền lắm. Không như một số người, mặt ngây thơ nhưng tâm địa toàn mưu mô hiểm ác. - Lăn dội bom thứ hai. Long nhìn thẳng vào nó. Chúng nó không còn đứng vững nữa. Đặc biệt là nó, kẻ hoạch trả thù phá sản rồi, lại bị đá đểu nữa chứ, còn mấy đứa con gái kia vì hòa vào cùng nó mà bất thành nên shock.

- Như vậy đã đủ chưa? - Long kiêu ngạo hất mặt về lũ quỷ cái kia. Chiến thắng tuyệt đối.

- Vâng... vâng... Đủ lắm rồi ạ. - Chúng nó gật đầu lia lịa. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để cảnh báo chúng nó, Long nguy hiểm lắm, chúng nó chưa đủ trình để chọc vào đâu.

Huyền đỏ hết cả mặt khi nghe những lời nói rành rọt của Long. Long chưa bao giờ nói như vậy cả. Tuy rằng Long nói như vậy là để phản công lại những đứa “Thị Nở” kia, nhưng rõ ràng mục đích thật sự của Long là nói với Huyền. Lại còn giữa thanh thiên bạch nhật, trước bao nhiêu người nữa.

Huyền điên mất. Đồ chơi ngông kia!!!!

- Đi vào thôi. Anh nghe thấy tiếng bắt đầu rồi đấy. - Long cầm tay Huyền nói khẽ. Trông mạnh mẽ thét ra lửa thế kia mà lúc đỏ mặt đáng yêu thật. Long chỉ muốn... hôn cho phát.

Chúng nó cũng rục rịch đi vào trong toà nhà dạ hội. Mấy con quỷ định đi theo Huyền để phá đám nhưng nó đã cản lại. Đùa thì đùa thế thôi chứ nó cũng phải giúp hai con người kia có một không gian riêng chứ. Đã dùng cảm đưa nhau đến tận đây rồi mà không được yên tĩnh, nó cũng thấy chút tội lỗi với tư cách là một “bà mai”.

Ánh đèn lung linh cùng với tiếng nhạc sôi động. Tiếp xúc với thể loại nhạc này nhiều nó thấy cũng đã đỡ bị đau đầu hơn lần đầu tiên. Thần kinh của nó cũng khoẻ hơn một chút. Và khi nghe loại nhạc sôi động âm ỹ này, nó sẽ không nghĩ ngợi, không nhớ để chuyện gì, không buồn rầu vì chuyện gì. Đơn giản là trống rỗng. Tiếng nhạc và tiếng vui cười khiến nó không thể suy nghĩ được gì. Lũ bạn khiến nó cười mà quên đi những chuyện ngày hôm ấy. Giá mà những cuộc vui này kéo dài mãi, để nó sẽ không có những khoảng lặng mà nghĩ về chuyện ấy.

Liệu nó làm như vậy... Chia tay với cậu ấy... có thực sự đúng?

Nó cố gắng giữ chặt cái đầu để không ngoái đi ngoái lại tìm kiếm một người. Một người đã hằn sâu trong tim...

Mấy đứa con gái kéo tay nó đến nơi sáng nhất, chụp ảnh tự sướng lia lịa. Phan lấy cho nó ly nước cùng một ít hoa quả. Thế là chúng nó cũng thi nhau cầm hoa quả và nước mà tự sướng. Thật hết nói nổi.

- Cũng không trách bọn nó được. Chụp ảnh up lên Facebook thì khối đứa trường khác ghen tỵ. Gì chứ cả học lẫn chơi trường mình đều trội. - Phan cười híp mắt.

- Hay tao với mày đi làm tình nguyện viên, dụ dỗ mấy em lớp 9 thi vào trường mình? - Nó cười vang.

- Điểm đầu vào trường mình hơi bị cao đấy con diên ạ. - Phan dí tay vào trán nó. Tự nhiên xui đại mấy em ngày thơ ấu, nữ các em ấy trượt hết thì bán nhà mà xin lỗi à?

- Ha ha ha. - Nó cười thành tiếng. Đúng rồi. Cười thật lớn, cười thật giòn. Đầu óc sẽ nhẹ bẫng. Tiếng cười sẽ xoá tan mọi thứ.

Nó đứng nói chuyện với hội bạn suốt mà chẳng để ý rằng MC trên sân khấu đã điều khiển, chương trình bắt đầu từ bao giờ.

Và nó cũng sẽ chẳng nhận ra nếu như vị MC trên kia không nhắc đến tên nó.

- Thật vinh dự cho trường của chúng ta. Giải nhất cuộc thi học sinh giỏi môn tiếng Anh do em Trần Thanh Phương lớp 11B2 đạt được đã giúp cho trường ta liên tiếp 8 năm đứng đầu thành phố trong các cuộc thi học sinh giỏi. Bên cạnh đó, vinh dự hơn khi em Minh Hải Dương lớp 11B8 đạt được giải nhì trong cuộc thi học sinh giỏi trên. Xin chúc mừng các em.

Tiếng vỗ tay rộn ràng vang lên. Nó vừa vỗ tay vừa đảo mắt nhìn quanh.

Dương đứng cạnh Minh Hà và năm đứa con gái. Mặt con bé chẳng có tí cảm xúc gọi là hân hoan gì cả. Minh Hà đi một mình, không thấy Quân đâu.

Chết tiệt. Lại nghĩ đến rồi! Nó quay đầu đi, uống một hơi hết sạch ly nước. Tốt hơn một chút.

Phần tiếp theo hơi đáng sợ. Đó là nó và Dương được mời lên sân khấu để nhận giải thưởng. Hơi run một tý nhưng cả lớp nó đang vỗ tay, mặt đứa nào đứa đấy sung sướng thế kia, nó cũng không nở từ chối.

Nó chậm rãi bước lên, mắt nhìn thẳng. Không có gì phải sợ cả, thành quả do nó làm được, bây giờ là lúc nó hưởng.

“Này, con bé đấy không thấy ngượng à?”

“Đã đi phá đám người khác rồi lại còn dám vác mặt lên đây. ”

“Tại nó mà đội bóng rổ không được thi đấu. Con cáo già, nó lại dùng mưu hèn kế bẩn để *** hại các anh.”

“Con chết tiệt. Tao đêch tin nó được giải nhất, lại đút lót biểu xén. Dương ăn đút nó. ”

...

Tiếng xì xầm làm nó hơi lung lay. Nó nắm chặt tay. Mặc kệ! Âu cũng là ghen ăn tức ở.

Phần quà khá lớn, cái hộp màu hồng này khiến nó hơi tò mò. Trong này có gì nhỉ? Socola? Ôi nó cuồng socola mất rồi.

Bọn quỷ lớp nó ở dưới vẫy tay liên tục. Nó nở nụ cười tươi rói. Vẫn có người ủng hộ nó mà. Sao phải xoắn.

- Xin cảm ơn hai em. Hai em đã đem vinh dự lớn về cho trường ta.

Nó định quay người đi xuống, bỗng có tiếng hô đồng thanh ở phía dưới.

“Phương! Hát! Đi!”

Mới phút trước còn chửi i sau lưng nó, phút sau đã đồng thanh hô vang tên nó, ý gì đây? Nó đảo mắt nhìn. Lòng có gợn chút lo lắng. Bắt nó hát, hẳn là không tốt đẹp gì.

- Em có muốn hát không? - Thầy giáo trẻ kiêm MC cúi xuống hỏi nhỏ nó.

Muốn chơi đùa nó? Vậy để nó tạo điều kiện cho nhé. Nó gật đầu. “Các bạn” đã “mong chờ” như vậy, nó sao nỡ làm “các bạn” thất vọng. Để xem lần này là trò gì. Đây sẽ là lần cuối, nó sẽ chứng minh cho bọn nó thấy, nó không như ngày xưa nữa, rất phiền nếu động vào đấy.

Nó chuyển hộp quà xuống cho lớp, nhận lấy micro và chọn bài hát. “Safe And Sound”. Âm nhạc du dương nhẹ nhàng nổi lên. Một chiếc ghế được mang lên sân khấu. Nó chậm rãi ngồi xuống. Khá là chuyên nghiệp và ăn khớp.

”I remember tears streaming down your face

When i said, i’ll never let you go

When all those shadows almost killed ypur light

I remember you said, don’t leave me here alone

But all that’s dead and gone and passed tonight

Just close your eyes

The sun is going down

You’ll be alright

No one can hurt you now

Come morning light

You and I’ll be safe and sound”.

(Safe And Sound - Taylor Swift ft. The Civil Wars).

Hát đúng đến đoạn đấy, nhạc đột nhiên vụt tắt, không gian trở nên im lặng. Nó chưa hát xong mà âm nhạc đã kết thúc.

- Âm nhạc có vấn đề rồi. - Long đột nhiên nói.

Huyền lo lắng nhìn lên sân khấu.

- Lại là bọn nó. Em phải giúp bạn ấy.

Huyền toan bước đi nhưng Long đã níu tay cô lại.

- Đừng lo. Con bé sẽ có cách giải quyết.

Huyền ngược lên sân khấu. Cô giật mình, kia có phải con bé nhút nhát bạn cô không?

Sau một giây khựng lại, nó nở một nụ cười tự tin. Hoá ra đây là cạm bẫy mà “các bạn” dành cho nó. Tầm thường quá! Hát chạy cũng được mà. Xem ra lần này thất bại thảm rồi.

Nó đưa micro lên, tiếp tục hát.

"Don't you dare look out your window darling

Every thing's on fire

The war outside our door keeps raging on".

Tiếng hát chạy của nó vang lên. Hay và đi vào lòng người, ngọt ngào và sâu lắng.

Có tiếng đàn guitar và tiếng kèn hamonica vang lên, du dương theo giọng hát của nó.

Nó hơi bất ngờ. Sao lại có âm nhạc ở đây? Chẳng phải "các bạn" đã ngắt hết rồi sao? Kệ đi. Tập trung vào chuyên môn chính. Hát thôi.

Bên dưới đột nhiên xôn xao. Nó trộm nghĩ, đằng sau nó có gì lạ lắm phải không?

Một chiếc ghế được đặt cạnh nó. Một cô gái vừa đánh đàn guitar vừa nhẹ nhàng ngồi cạnh nó.

"Hold onto lullaby

Even when the music's gone"

Nó khẽ liếc sang vị khách đang đánh đàn bên cạnh. Chính xác là một cô gái, mái tóc buộc cao, bàn tay chuyên nghiệp chơi đùa với những dây đàn guitar. Gương mặt kia có chút thay đổi theo thời gian nhưng cực kỳ quen thuộc, nó nhận ra ngay từ giây đầu tiên liếc sang. Giọng hát cũng vì thế mà chệch mất một nhịp.

Nó tiếp tục hát. Cái rộn ràng vui sướng trong lòng kia khiến cho giọng hát càng thêm ngọt. Nhất định phải cho "con ranh" này một trận, chuyên môn làm trò khiến người khác bất ngờ.

Ngoài tiếng đàn guitar còn có tiếng kèn hamonica. Chắc lại do "con ranh" này làm, nó còn lạ gì nữa. Nhưng công nhận sáng tạo, tiếng kèn hamonica kết hợp với tiếng đàn guitar tạo ra một âm điệu vô cùng độc đáo và hay đến không ngờ.

"Just close your eyes

The sun is going down

You'll be alright

No one can hurt you now

Come morning light

You and I'll be safe and sound"

Bài hát kết thúc. Cô gái bên cạnh do cao hứng còn gảy thêm vài nốt nhạc đệm cao chót vót rồi mới thực sự chấm dứt bản nhạc.

Cả lớp nó bên dưới sân khấu vỗ tay liên tục. Mà không, duy chỉ có lớp nó vỗ tay mới đúng. Chỉ một góc bên phải sân khấu rộn rã tiếng vỗ tay, tất cả đều đứng im như tượng.

Có một chút hụt hẫng, nhưng nó nhanh chóng mỉm cười, không phải nó đã đoán trước được kết quả rồi sao. Mặc kệ. Bên cạnh nó vẫn còn một lũ "lóc nhóc mặt dày" kia sao? Dễ thương quá đi mất. Chúng nó vừa vỗ tay vừa hú hét âm lên, còn nhảy như loi chơi nữa.

Có tiếng vỗ tay riêng lẻ ở chính giữa. Nó quay sang nhìn. Một cô gái, không rõ là đàn chị hay là cùng khối, đang vỗ tay một cách chậm rãi. Cô gái đó đang nhìn nó với ánh mắt ủng hộ. Nó mỉm cười. Một sự công nhận từ một khán giả không quen biết.

"Này, tại sao cậu lại vỗ tay?"

"VẬY tại sao tôi không được vỗ tay?"

"VÌ nó..."

"Tôi chẳng quan tâm đó là ai. Tôi thích giọng hát của cô gái đó."

“Cậu...”

“Xin lỗi, tôi thích sống thật.”

Tiếng vỗ tay đơn lẻ dần dần rộ lên, kết hợp thành một chuỗi. Dần dần từng người một vỗ tay. Giống như một làn sóng, càng ngày càng lên cao.

Không phải ai cũng là kẻ thích ăn theo số đông, ném đá tẩy chay một người mà họ chưa từng tiếp xúc, chưa từng tận mắt chứng kiến “bản tính dê tiện” của người đó mà số đông kia đang cùng nhau hòa vào chữ i bới.

Chính tài năng, bản lĩnh, sự tự tin của nó thuyết phục mọi người.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn. Năm đứa con gái nhiều chuyện, những kẻ chuyên lấy số đông để vui đập cá nhân đơn lẻ, những kẻ chỉ nghe từ một phía mà đã hồ đồ gân cổ mà chữ i bới,... tất cả đều đang lạc lõng. Lạc lõng đến một cách tội nghiệp.

Nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Những gì trước mắt nó không phải là mơ chứ?

Nó sẽ cứ đứng đờ người như thế mãi nếu cô gái bên cạnh không huých nhẹ vào người nó mà ra hiệu.

Nó hiểu ý, vội vàng đưa micro lên nói:

- Xin cảm ơn tất cả mọi người. Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Nó cúi đầu chào rồi đi xuống dưới. Tim vẫn còn đập mạnh. Hồi hộp thật. Lúc mọi người vỗ tay cũng là lúc trái tim nó vỡ òa. Nếu không phải đã kìm chế, nó đã bật khóc ngon lành trên sân khấu.

Thầy giáo trẻ tuổi tiếp tục lên làm công việc MC. Thầy khá chuyên nghiệp khi thu hút hết sự chú ý của các học sinh phía dưới. Dĩ nhiên là chẳng có ai để ý đến nó và cô gái bên cạnh nữa, kể cả bọn quậy 11B2. Chúng nó cứ thấy có gì hay hay là lại quên hết.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... Tao nhớ mày quá! – Nó nhảy căng lên, ôm chầm lấy cô gái bên cạnh. Âm nhạc khá lớn nên đã át đi được tiếng hét của nó, thế nên mọi người xung quanh mới không để ý. Như thế còn ít đấy, nó kiềm chế cảm xúc từ trên sân khấu đến tận bây giờ cơ mà.

- Hớ hớ hớ. Chị là chị cũng nhớ “chú” lắm. – Cô gái cũng ôm lấy nó, cười tươi rói. – Không ngờ luôn, mới không gặp nhau một tý mà mày đã thay đổi đến thế rồi, bản lĩnh lắm con lợn của đời tao ạ.

- Gần hai năm rồi đấy, con lợn Trang ạ. – Nó giơ hai tay, ra sức bẹo má cô gái. – Tao tưởng mày sang đây ở hẳn rồi cơ, hóa ra vẫn nhớ tới “tri kỉ” của mày ở bên này.

Không biết phải diễn tả cảm xúc của nó như thế nào nữa. Cực kì hạnh phúc. Cái ngày ra sân bay tiễn Trang sang Pháp, nó đã nghĩ là sẽ mãi mãi không gặp lại cái con bé đã từng hiệp nghĩa bảo vệ nó thời cấp hai. Không một tín hiệu liên lạc với nhau trong gần hai năm qua, Trang đột ngột trở về khiến nó không biết phải làm gì nữa, mọi thứ quá bất ngờ khiến cho nó “đứng hình”.

- Khóc cái gì mà khóc. – Trang đập bộp phát vào vai nó. – Tao còn ở Việt Nam lâu dài, yên tâm.

- O? – Nó vội đưa tay dụi mắt. Dòng nước trong suốt ấm nóng từ đầu chảy ra, ướt đầm mắt nó. Sao thế nhỉ, lẽ ra phải cười lên chứ, sao lại khóc?

Trang mỉm cười. Phương tuy đã cứng cáp là thế nhưng vẫn luôn nhạy cảm. Cô đoán nó sẽ phản ứng như thế mà. Thật chẳng ai hiểu nhau như những người bạn “cực thân”.

Nó lau nước mắt. Đúng là dễ xúc động quá mà. Gần hai năm không gặp nhau, Trang cũng khá thay đổi, mái tóc được nuôi dài, buộc cao. Gương mặt cũng có chút nữ tính chứ không như con bé lớp trưởng chua ngoa ngày nào. Trông xinh gái hẳn ra, không phải Trang biết yêu rồi chứ?

Sau một lúc bị thu hút bởi thầy giáo MC trẻ tuổi trên sân khấu kia, bọn quậy mới nhớ đến nhân vật chính của chúng ta. Chúng nó vội vàng nháy nhau, vượt qua đám đông, ngó nghiêng tìm nó một hồi. Khi đã xác định được đối tượng, chúng nó “hú” nhau ủa đến bao vây.

Đúng là... Nó còn bao nhiêu câu hỏi chưa hỏi Trang mà. Đến khổ. Chúng nó cứ như cơn lốc, đến một cái là đánh tung tất cả.

Ầm ỉ một lúc, nó mới méo mó mà xin một cơ hội “được nói”.

- Giới thiệu với tất cả các “cậu”, đây là bạn “tớ” hồi cấp hai, bạn ấy sang Pháp từ hè năm lớp chín, đến ngày hôm nay bạn ấy mới trở về. – May quá, cuối cùng bọn quý cũng để cho nó nói, đến một với chúng nó.

Còn Trang thì ngơ ngác trước sự ồn ào bất ngờ này, nhưng rất nhanh, cô đã thích nghi được, một con người hoạt bát như cô, như vậy chẳng phải rất vừa ý sao?

Bọn quý sau một giây ngơ ngác, chúng nó cũng nhanh chóng ồn ào trở lại. Bọn này nói liên tục, nói không ngừng nghỉ. Trang quay cuồng trong các câu hỏi của bọn quý. Đại loại là: “Cậu xinh thế”, “Bên Pháp có... giống Việt Nam không cậu?”, “Cậu có biết nói... tiếng Pháp không?”, “Cậu còn nhớ đủ... 29 chữ trong bảng chữ cái tiếng Việt không?”, “Tháp Eiffel nó “dư lào” hờ cậu?”,... vân vân và vân vân... Toàn những câu hỏi khó!

Nó bật cười. Không ngờ lại dễ làm quen đến vậy. Trang được cái hòa đồng, vì cô đã có thâm niên làm lớp trưởng mà. Vậy là càng dễ nói chuyện với nhau.

Huyền và Long bước đến cái đám ồn ào đấy. Huyền muốn đến chúc mừng Phương vì Phương đã rất bản lĩnh vượt qua cạm bẫy, còn Long thì vẫn hơi lưỡng lự trước bọn ồn ào như chợ vỡ kia. Anh vẫn có linh cảm không lành về cái đám đông kia. Ngay từ đầu gặp mặt, chúng nó đã “đánh phủ đầu” anh rồi. Ngoài mặt thì tự tin lẩn kiêu ngạo là thế, nhưng mà bên trong vẫn còn tồn tại một ít... lo sợ.

Đúng là Long đã linh cảm “chuẩn” mà.

Trang đang “điên đảo” với bao nhiêu câu hỏi “ngô nghê” do bọn ngố kia cố tình hỏi, bỗng cô thấy có một cái bóng to to cao cao tiến đến.

Nhận ra người quen, cô vội vàng chạy đến, mặt hớn hờ.

Long dợm người định bỏ chạy nhưng... không kịp rồi.

Trang ôm chầm lấy Long.

- Anh yêuuuuuuuuuuuuuuu.... Em nhớ anh quá!!!!

42. Chương 42

Nó kiễng chân với tay di cái khăn ướt trên bảng. Hôm nay là ngày bàn nó trực nhật. Nó lau bảng còn Huyền quét lớp ở dưới. Từ hôm qua cho đến giờ, sắc mặt của Huyền âm u như một đám mây đen.

Nó thở dài. Nó biết lý do chứ, tất cả là tại Trang. Đã thế còn vênh mặt thách thức Huyền nữa chứ. Cả hai đều là bạn thân của nó. Thật khó xử vô cùng.

Nếu như được quay trở lại quá khứ, nó nhất định sẽ lôi cổ Trang đi trước khi Trang biết đến sự có mặt của Long.

- Anh yêuuuuuuuuuuuuuuu.... Em nhớ anh quá!!!!

Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều tròn mắt, miệng há hốc, trong đó có nó, Huyền và cả lớp. Long như hoá đá. Trang giết anh rồi. Giết người bằng một câu nói.

Nó là người lấy lại ý thức nhanh nhất. Nó vội vàng chạy đến, định gỡ hai cánh tay đang ôm chặt cứng lấy Long. Nhưng không kịp rồi, một tiếng quát “long trời lở đất” vang lên:

- CÔ KIA. BỎ CÁI TAY CÔ RA!

Huyền với gương mặt tức giận, chỉ tay vào Trang, sát khí bốc lên ngàn ngạt.

Trang nhìn Huyền. Cô ngạc nhiên, đây có phải bản sao của cô không? Nóng tính không tưởng.

Trang nở nụ cười thích thú.

- Không. Ôm người yêu là sai à?

- Gì cơ? - Huyền hỏi lại, cô không tin vào tai mình nữa. Máu ghen lại tăng lên ngàn ngút.

- Mày đùa hơi quá rồi đấy. - Nó vội vàng kéo Trang ra. Trang luôn cứng đầu và ngang ngược như thế này đây.

- Cậu... chuyện này là sao? - Huyền lấp bắp nhìn nó, sau đó cô chuyển hướng nhìn sang Long. - Anh... mới phút trước anh còn nói...

Trang mỉm cười ma mĩnh. Nhìn cái biểu cảm đang lâm vào bế tắc của Long, cô thấy cực kì thoải mái. Phải rồi, Trang phải trả thù kẻ đã đánh cô tơi tả trong những buổi học võ, kẻ thiên vị, nhẹ nhàng với Phương bao nhiêu thì ác man với cô bấy nhiêu, kẻ đã nói cô không phải con gái. Nếu không phải mọi người đang chú ý, Trang đã ôm bụng cười ha hả, cười vào mặt ông thầy đáng ghét kia rồi.

- Nghe anh nói đây. - Long phải cầm lấy tay Huyền mà giải thích. Long biết ý đồ của Trang nhưng... Huyền lại không biết. Thật khổ quá đi.

Nhưng Huyền không chịu nghe anh. Cô người yêu này nóng nảy thật.

Đã thế Trang còn “thêm dầu vào lửa”.

- Anh yêu. Cô ta là ai vậy? Chẳng phải anh nói sẽ chờ em sao?

- Mày im đi. - Nó bịt mồm Trang lại. Trang là đồ “độc mồm độc miệng”, ăn nói thì bạt mạng. Nó tự hỏi Trang có ý thức được bản thân đang gây ra chuyện gì không.

Mắt Huyền bắt đầu ươn ướt. Cô yêu Long nhưng lại cực kì nóng nảy. Cô quá vội vàng khi tin vào những gì Trang nói mà quay ra nghi ngờ Long. Cô ghét nhất là bị lừa dối.

Giống như một con nhím, Huyền luôn “xù lông” trước mọi kẻ thù có ý định động đến người thân thương nhất. Cô mất bình tĩnh đến mức không để ý đến nụ cười ác quỷ quá mức lộ liễu của Trang.

Xem như lần này Trang may mắn vì người yêu của Long là Huyền - cô tiểu thư của dòng họ nổi tiếng có những con người nóng tính.

Long nhăn nhó nhìn Huyền đang rơm rớm nước mắt. Kinh nghiệm đường đời rất nhiều nhưng kinh nghiệm tình yêu thì gần như bằng không. Vẫn biết tính Huyền tin người nhưng anh không ngờ, người như Trang mà Huyền còn tin được.

Long giữ lấy tay, mặc kệ cô luôn giằng ra, mặc kệ luôn cả những ánh mắt hiếu kì kia nữa.

- Anh-yêu-em! - Long nhìn thẳng vào đôi mắt ướt của Huyền, nói rõ ràng từng chữ.

- Vậy cô ta là ai? - Huyền vùng vẫy lần nữa nhưng Long đã giữ chặt hơn.

- Mặc kệ con bé ấy. Nó bị điên.

- Anh nói...

Huyền không nói nốt được chữ “dối” cuối cùng của câu vì Long đã giữ lấy gáy Huyền, cúi xuống và... hôn cô. Hôn thật sâu, xoá tan mọi nghi ngờ.

Trang vội vàng đưa tay che mắt nó.

Tất nhiên là mấy đứa “trẻ con” xung quanh đều tròn tròn mắt. Mấy đứa có “thù oán” với cô lớp phó trật tự Huyền cũng chẳng dám lên tiếng. Cảnh này shock quá. Đến cả những cặp yêu nhau khác cũng phải mắt tròn mắt dẹt mà nhìn.

Bây giờ mà hỏi bất kỳ một học sinh nào trong trường là “tiết mục đặc sắc nhất trong đêm dạ tiệc hôm qua”, đảm bảo 99% sẽ nhận được câu trả lời, không phải là khi nó bản lĩnh vượt qua sự cố về âm nhạc mà tiếp tục bài hát, mà là cảnh tượng một đôi uyên ương hôn nhau giữa toà nhà dạ tiệc. Đã bảo quá shock mà.

Nó chẳng hiểu sau đó thầy Long làm gì mà Huyền vẫn âm u lạ thường thế kia. Chẳng lẽ Huyền vẫn không tin thầy Long.

- Phương này. - Huyền cầm thùng rác đứng ngay sau lưng nó, chắc Huyền chuẩn bị đi đổ rác.

Nó hơi giật mình quay lại, từ sáng sớm đến giờ Huyền không nói câu nào, giờ bỗng lên tiếng, chắc có điều khó nói. Nhìn cái mặt lưỡng lự cùng với hai gò má đỏ kìa là biết.

- Hôm qua, lúc về ấy, anh Long mắng tớ. - Huyền cúi mặt xuống. Cô hơi ngượng khi nói ra điều này. Chắc cô sẽ phải xấu hổ đến nỗi đào một lỗ nẻ mà chui xuống nếu phải nói thêm là cô không cãi được câu nào, chỉ ngồi im nghe. May mà cô không nói.

- Thầy ấy mắng cậu cái gì? - Nó kéo Huyền cùng ngồi xuống, tò mò hỏi.

- Anh ấy nói tớ bộp chộp, nóng nảy, dễ tin người, luôn nổi nóng khi chưa biết rõ sự thật, không tin tưởng người yêu,...

- Nhiều đến thế á? - Nó tròn xoe mắt hỏi lại.

- Có phải tớ sai rồi không? Huyền lưỡng lự, hai tay vịn lên vịn xuống cái quai thùng rác.

Nó ngẫm nghĩ một chút. Thôi thì... thuốc đắng dã tật vậy.

- Ủ. - Nó gật đầu.

Huyền càng cúi thấp đầu xuống. Vẫn biết đó là sự thật nhưng khi nghe nó đồng tình nhanh gọn như thế, cô vẫn thấy náo lòng. Sai thật rồi.

- Nhưng cũng tại Trang. Con bé đấy thích đùa dai. Tối qua tớ định mắng nó một trận thì nó đã nhanh chân lĩnh đi mất. - Nó chống cằm, chau mày tức tối kể tội Trang.

- Đó là bạn cậu à? - Huyền hỏi, giọng cô khá trầm.

- Đây là bạn cấp hai của tớ. Con bé vui tính và sống thật. Giống cậu ở điểm nóng tính không ai bằng. - Nó nhận ra âm điệu buồn trong câu nói của Huyền. - Yên tâm đi. Cậu là bạn thân của tớ, Trang cũng là bạn thân của tớ. Tớ sẽ không bỏ người này chơi với người kia đâu.

- Ủ. - Huyền mỉm cười. Đó cũng là sự băn khoăn trong Huyền. Nhưng nó đã nói như vậy thì chắc chắn nó cũng sẽ làm được. Huyền hiểu nó mà.

- Cậu cứ thử chơi với Trang đi, tính hai người giống nhau lắm đấy. Biết đâu lại thân nhau hơn sau. - Nó cười khì.

- Không. Cô ta là kẻ cướp người yêu tớ, cô ta thách thức tớ, cô ta chia rẽ chúng tớ, tớ và cô ta chỉ có thể là kẻ thù chứ không thể là bạn được. - Huyền lắc đầu nguầy nguậy, vừa mới ỉu xiu như bánh đa nhúng nước mà giờ đã hùng hùng hổ hổ được.

Nó bật cười. Mồm nói ghét thế thôi, đây đôi bạn thân cũng bắt đầu từ mâu thuẫn mà. Nó với Trang hồi đầu cũng không ưa nhau vì một hiểu lầm, kể ra thì cũng dài dòng, chỉ biết là từ khi Quân bắt đầu bày trò phá phách nó, Trang đã đứng cảm đứng ra bảo vệ nó, thế là thân nhau từ bao giờ cũng chẳng biết.

Nó cầm khăn lau bảng đứng dậy, vỗ vai Huyền.

- Đi xin lỗi thầy Long đi. Chỉ cần nịnh một tý là thầy ấy hết giận ngay. Và lần sau đừng cãi ngang với thầy ấy nhé.

Huyền giật mình. Sao nó biết? Cô nhớ cô đâu có kể cho nó là cô đã cãi cùn khi bị Long mắng. Hay là mặt cô dễ bị phát hiện? Hay là Phương có con mắt nhìn xuyên thấu mọi chuyện?

Nó vừa đi vừa tủm tỉm cười. Công nhận lúc này nó như người lớn vậy. Khuyến Huyền như đúng rồi ấy. Thật ra nó có biết gì đâu, chẳng là đêm hôm qua tầm hai ba giờ sáng thầy Long... gọi điện cho nó nhờ tư

vấn tâm lý con gái. Biết ngay là có chuyện mà, nó ngái ngủ hỏi vài câu là Long kể hết ra. Đúng là chết cười. Lúc này may mà Huyền cứ cúi mặt xuống chứ không chắc cái mặt cổ nín cười của nó đã bị Huyền kéo dẫn ra từ lâu rồi.

Nó đi giặt khăn lau bảng, nơi nó giặt khăn gần với sân sau của trường. Trường nó có xây một dãy những bồn rửa ở ngoài trời, giống như ở Nhật Bản vậy. Ngắm lại trường nó cũng có một số kiến trúc giống như trường học Nhật Bản, may là đồng phục học sinh không giống. Nó thà chết không mặc váy đi học, mặc váy dễ gây scandal “lộ hàng” lắm.

- THẰNG ÔN CON, MÀY LÀM CÁI GÌ Ở ĐÂY? - Một tiếng quát chanh chua vang ầm lên.

Cái giọng sắc như dao lam khiến nó giật mình. Là giọng nữ mới chết. Con gái mà sao lại danh đá thế, mắng cả con trai mới ghê.

Tiếng quát thoát ra từ sân sau của trường. Khoảng sân không lớn nhưng yên tĩnh và hiếm người qua lại, đặc biệt là có rất nhiều cây. Học sinh trong trường trốn tiết thường hay ra đây. Nó tò mò bước khễ ra sân sau.

Cây cối khá nhiều che mắt tầm mắt của nó. Nhẹ nhàng vạch những tán lá, nó ngó vào nhìn.

Tý nữa thì nó té ngã ra. Trang - trong bộ quần áo bình thường - đang hằm hè tức giận quát tháo.

Chẳng nghĩ nhiều, nó vội chạy ra, không thể để học sinh trường này bị Trang bắt nạt được.

- Sao mày lại ở đây? - Nó kéo vai Trang quay lại mà nhăn mặt. Đã dặn bao nhiêu lần là không được mất bình tĩnh, vậy mà chết không chữa.

- Mày... Đúng rồi. Nó có làm gì mày ở trường không? - Trang vẫn còn tức giận, cô chỉ tay vào người đối diện mà hỏi nó, từng hơi thở của Trang như những ngọn lửa, rực cháy đầy sát khí.

Nó quay lại nhìn. Ai mà khiến Trang tức giận như vậy?

Nhận ra người đối diện, nó giật mình đến nỗi suýt khuỵu xuống. Nó biết vì sao Trang “bốc hỏa” rồi.

Nó vội bám lấy cánh tay Trang để khỏi ngã, nhìn trân trân vào Quân. Từ sau lần ở trụ sở phía Nam, nó luôn day dứt dần vật. Nó luôn tự hỏi bản thân rằng: chia tay với cậu ấy liệu có đúng. Nó không ngờ cả hai lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Ánh mắt của Quân vẫn vậy, ánh mắt có ma lực xuyên thấu tâm can nó. Đến bao giờ nó mới đủ can đảm để nhìn vào đôi mắt ấy, đủ can đảm để dũng cảm đối diện với sự thật là nó và Quân đã chia tay. Và đến bao giờ... nó hết yêu Quân...

- Có phải nó vẫn bắt nạt mày không? - Trang đỡ lấy tay nó, nghiêng rằng trèo trẹo, quay sang Quân. - Mày là oan hồn à? Mày còn theo nó đến tận đây để ám. Nhìn đi, nó còn không đứng vững khi nhìn thấy mày đấy.

Quân nhú mày nhìn Trang. Mới trốn tiết xuống đây, định ngủ một tý mà đã bị làm phiền rồi. Hơn nữa lại còn gặp Phương. Giới hạn chịu đựng lại bị khuấy động một lần nữa. Nắm chặt tay, cố nén yêu thương và nỗi nhớ kia lại, Quân trầm giọng hỏi:

- Cô là ai?

- Cái gì? Mày không nhớ ra tao? - Trang tròn mắt nhìn Quân. Một lớp trưởng năng nổ, một con người nổi tiếng trong trường, hơn nữa lại là người đã khiến Quân bị đình chỉ học, vậy mà trong não của kẻ đáng chết kia lại không nhớ một chút gì. Thật là một sự sỉ nhục quá mà.

- Không. - Quân nhú mày chặt hơn. Mà cũng phải. Quân chuyển trường từ năm lớp bảy, tính đến bây giờ cũng bốn năm, nhớ làm sao được. Gần đây Quân còn quay cuồng trong đồng công việc nữa. Cũng khó trách Quân được.

Nó cảm thấy cơn giận của Trang đang dần chạm đến mốc đỉnh điểm. Không thể để Trang thêm gây rối nữa, nó vội vàng kéo Trang đi, trước đó không quên nói với Quân:

- Xin lỗi cậu.

- Này bỏ ra... Tao chưa nói xong... Tao còn phải thanh toán nợ nần với nó... Bỏ ra, đừng có kéo rách áo... Đào Duy Quân, nghe cho rõ đây, Cao Minh Trang này nhất định phải ày một trận, nhất định phải bắt mày quỳ xuống xin lỗi bọn tao... - Trang đánh đá quay mặt lại nói, ra sức vùng vẫy khỏi tay nó.

- Mày im lặng chút đi, nói lắm quá. - Nó nhả mặt nói với Trang. Kéo mãi mới chịu đi.

Một phần vì không muốn để Trang làm náo loạn lần nữa, nhưng lí do lớn hơn là vì nó sợ... đối mặt với Quân. Rõ ràng đã cúi đầu xuống rồi mà nó vẫn cảm nhận được đôi mắt lạnh của Quân đang nhìn thẳng vào mình. Lòng ngực lại nhói rồi.

Trang chỉ choé liên tục. Cô không chấp nhận được chuyện này. Còn nó thì im lặng, vừa đi vừa cúi gầm đầu xuống. Ra khỏi khoảng sân sau dãy cây cối ấy, nó mới dám thả lỏng. Khoé mắt lại cay rồi. Nó nhớ đến lần nghe lên ở trụ sở phía Nam, Quân lao vào làm việc không ngừng nghỉ để tránh mặt mọi người, Quân không chấp nhận hôn ước và Minh Hà. Vậy hai lần nó nhìn thấy Quân hôn Minh Hà thì sao? Nó luôn quay cuồng trong các câu hỏi ấy. Nó không tìm được câu trả lời thích đáng.

Mãi cúi gầm mặt mà đi, nó vô tình va phải một người.

- Này! Đi cái kiểu gì đấy?

- Xin lỗi. - Nó cúi đầu xin lỗi dù chẳng biết mình đã va vào ai, rồi nó bước đi tiếp, nó muốn về lớp.

- Cô tưởng xin lỗi là xong à? - Một cánh tay níu nó lại. Nhưng cánh tay ấy lập tức bị bật ra.

- Thế còn muốn như thế nào? - Trang hất mặt. Trang ghét nhất kiểu người thích bé xé ra to như thế này.

Nó lập tức quay lại, chủ yếu là muốn cản Trang, nó sợ nhất bao nhiêu ức chế vừa nãy Trang lại trút hết lên những người này, nôm na là “giận cá chém thớt”.

Chả biết có phải nó bị ông thần xui xẻo ám không mà người nó va vào lại là một con bé trong năm đứa em gái của Minh Hà. Năm con bé nhìn nó và Trang đầy hung hãn.

- Nhìn nhiều, móc mắt đấy. - Trang trợn mắt lên. - Cái loại dùng điện thoại và phao thi để *** hại người khác, tôi đã không thêm để ý thì thôi lại còn gây sự à?

Năm đứa con gái đi cùng nhau chẳng hện nhau mà giật mình. Rất nhanh, chúng nó đã hiểu được vấn đề.

- Cô là người đã rút hết những thứ đấy ra khỏi học tử? - Một đứa chỉ tay về phía Trang.

- Nào cũng có tý gọi là nếp nhăn rồi đấy. - Trang gạt gù tán thành đầy mỉa mai.

Nó không hiểu tất cả đang nói gì, nhưng nhìn cái kiểu gườm nhau như thế này chắc chắn có chuyện chẳng lành xảy ra rồi. “Trang ơi là Trang, sao đi đến đâu mày cũng gây rối chỗ đó thế?”

- Muốn chết à? - Một con bé khác định lao lên nhưng những đứa đằng sau đã cản lại, đánh nhau giữa thanh thiên bạch nhật như thế này không phải là một ý hay.

- Đánh nhau không? - Trang cũng chẳng vừa. Cô hất mặt đầy ngạo nghễ khiêu khích.

- TRANG! - Nó quát lên. Trang vượt qua khuôn khổ cho phép rồi.

Hiếm khi Phương phải quát lên như thế nên Trang đành nhường một bước vậy. Nhưng không thể bỏ đi một cách im lặng được, như thế là sỉ nhục con người có lòng tự trọng cao như Trang.

- Hôm nay tạm tha. Lần sau sẽ làm thật.

Bọn con gái kia tức điên lên nhưng không làm được gì, đơn giản vì chúng nó đang ở giữa sân trường. Mà dù có cơ hội, chắc gì chúng nó đã đánh lại được Trang, đến Phương chúng nó còn không đánh nổi cơ mà.

Nó im lặng đi tiếp. Trang mang cảm giác khó hiểu đi bên cạnh. Nếu như bình thường thì nó đã mắng Trang một trận đau đớn rồi, đằng này lại chỉ im lặng. Rõ ràng có “biến”.

Trang níu tay nó lại, cô nhìn thẳng vào mắt nó, ánh mắt giống như... gà mẹ chăm gà con vậy.

- Này. Làm sao thế?

Nhận được cái lắc đầu và kiểu cười như không cười của nó, Trang tiếp tục dò hỏi:

- Có phải là do thằng Quân không? Ở trường nó làm gì mà?

- Cậu ấy không làm gì tao. - Nó lắc đầu. - Bọn tao đã từng... yêu nhau.

- Gì CỜ?? - Trang hét lên. - Ừ... ừ...

Nó vội bịt mồm Trang lại. Mồm to như cái loa phồng ấy.

- Đừng hỏi gì cả. Chiều nay đến quán bác Lan. - Nó thì thầm. - Tao về lớp đây, mà đừng có làm loạn nữa.

Trang sút tung viên sỏi dưới chân. Lại phải chờ đến chiều à? Cô nhìn theo dáng nó chạy xa dần. Hai năm qua, cuối cùng thì đã có bao nhiêu chuyện xảy ra với Phương?

Buổi trưa. Tại nhà của Phương.

Đang rửa bát thì nó có điện thoại. Lau vội tay vào cái khăn bên cạnh bồn rửa, nó lấy điện thoại ra xem. Là Trang gọi.

“Tình hình là tao ứ đến quán bác Lan được.” Giọng Trang buồn rầu như sắp khóc.

- Sao vậy? - Phương hỏi lại.

“Bố tao đang ở Việt Nam. Tao phải trốn đi đã. Bố tao mà bắt được tao thì tao chỉ có nước về Pháp.” Trang phụng phịu.

- Tao tưởng mày được phép về Việt Nam? - Nó thốt lên. Biết Trang ngang ngược quậy phá, nhưng nó không ngờ Trang lại ngông cuồng tự ý trốn về Việt Nam. Mà Trang mới 16 tuổi, cô luôn lách kiểu gì mà trốn được về, bao nhiêu thủ tục xuất nhập cảnh như vậy.

“Diên.” Trang tắc lưỡi. “Mà kể chuyện đó đi. Tao đã có cách rồi. Cái chính là gọi điện hỏi mày cái này này, bứt rứt từ tối qua rồi mà chưa hỏi được đây. Hôm qua mày nhờ ai đệm tiếng kèn hamonica vậy? Mày đã đề phòng từ trước rồi à?”

- Chứ không phải mày làm hết à? - Nó ngạc nhiên. Hôm đấy nó đã chắc chắn mười phần là tất cả đều do Trang làm, thế nên nó chẳng hỏi lại nữa. Chuyện đó có ai ngờ.

“Tao chơi guitar rồi làm sao mà chơi được hamonica nữa. Nhưng mà hay phết mày nhỉ? Tiếng hamonica ”mix” với guitar vui thế cơ mà. ” Trang hớn hở trở lại, vừa này còn phụng phịu cơ mà.

- Ừm... - Nó trầm tư suy nghĩ. Không phải Trang thì là ai. Ai là người đã âm thầm giúp nó?

Bản khoản là vậy nhưng cũng có chút vui vui, không phải ai cũng quay lưng với nó.

“Thế nhé. Hẹn mày ngày mai nói chuyện. Tao đi trốn tiếp đây.” Trang nói vội rồi cúp máy.

Nó chép miệng. Chẳng biết Trang đang trốn ở chỗ nào nữa. Nó biết bố Trang, bác cực kì hiền, vì Trang là con một nên bác lại càng cưng chiều cô. Nhưng một khi bác đã quyết định là không ai có thể thay đổi được hay làm trái ý bác. Như lần bác đưa gia đình sang Pháp định cư ấy, Trang nằng nặc đòi ở lại mà có được đâu.

Trang cực kì láu cá, chắc cô đã lợi dụng sự thiếu cảnh giác của bác mà trốn về. Nó vẫn tự hỏi, với sức Trang thì làm sao mà thoát được trót lọt như vậy?

Và còn một điều nữa. Là ai đã chơi kèn hamonica? Bạn bè xung quanh nó đâu có biết chơi loại kèn này.

Từ một người không quen?

Năm giờ chiều, tiếng chuông ngoài cổng vang lên chậm rãi. Hẳn là người bấm chuông rất từ tốn và kiên nhẫn.

Nó xỏ vội đôi dép rồi chạy ra ngoài.

- Ô... Bác...

Nó đứng khựng lại. Mẹ của Quân - phu nhân Hoàng Thiên Mai - đang đứng trước cổng nhà nó, trên tay bác là một túi đồ lớn màu trắng.

- Cháu chào bác. - Nó đi đến, vừa mở cổng vừa chào bác.

- Chào con. Lâu rồi bác không gặp con. - Bác mỉm cười dịu dàng, đôi mắt khẽ nheo lại, khuôn mặt phúc hậu và nụ cười rất ấm áp.

Nó đứng sang một bên để cho bác đi vào nhà. Tuy trong lòng đang rất khó hiểu nhưng nó cũng chẳng dám hỏi. Có chủ nhà nào hỏi khách là “đến đây để làm gì” chưa?

- Bố mẹ con đi vắng à? - Bác Mai hơi cúi xuống để tháo đôi giày, rồi bác xếp gọn gàng trước hiên nhà.

- Dạ vâng. Bố mẹ cháu đi công tác ở xa. - Nó lễ phép cúi đầu. Bác Mai rất bình tĩnh và tự nhiên. Đến nhà người yêu cũ của con trai mình mà lại có thái độ như vậy, đúng là chỉ có ở bác.

- Tiếc nhỉ? Vậy mà bác đã chuẩn bị để trò chuyện với ông bà thông gia cơ đấy. - Bác lắc đầu tiếc nuối.

- Gì... gì cơ ạ? - Nó lắp bắp, có phải nó vừa nghe nhầm không, “ông bà thông gia”?

- Thôi không sao, có con là tốt rồi. - Bác Mai xoa đầu nó cười xoa. - Liệu có phiền không nếu bác ở lại chơi?

- Không. Không ạ. - Nó lắc đầu liên tục. Phiền thế nào được, bác Mai đối xử với nó như con đẻ, hơn nữa nó cũng rất kính trọng bác.

- Cảm ơn con. - Bác Mai gật đầu. - Bác cháu mình nấu một bữa đi. Lâu rồi bác không vào bếp. Gần đây mới rảnh rỗi, công việc cũng được một đứa bắt trị làm hộ. Ha ha.

“Đứa bắt trị”? Bác đang nói đến Quân à?

Quân làm việc như hành hạ bản thân như vậy, bác không cảm thấy gì sao? Hay đối với bác, như thế chỉ là một chuyện bình thường?

Có một cái gì đó cuộn lên trong lòng nó.

- Bếp ở đâu vậy Phương? - Tiếng bác Mai vang lên.

Nó bị kéo ra hiện tại. Cố lấy lại bình tĩnh, nó đi song song với bác Mai.

- Để cháu dẫn đường cho ạ.

Vào trong bếp, bác Mai lấy các thứ trong chiếc túi trắng ra. Toàn là đồ ăn sống. Vậy là bác Mai không nói đùa. Nó trợn mắt nhìn đống đồ trên sàn bếp. Nhiều đây cũng đủ để làm hai mâm cỗ. Có phải bác lâu không vào bếp nên không quen với cách tính toán lượng thức ăn cho hai người không?

Tuy là một người có tư chất cao quý, gia thế đồ sộ giàu có nhưng bác Mai lại có khả năng nội trợ cực kì chuyên nghiệp. Bác nấu ăn giỏi không kém mẹ Hương.

- Các con cũng thi xong học kỳ hai rồi nhỉ? - Bác Mai vừa thái thịt vừa hỏi.

- Vâng ạ. - Nó thả cọng rau cuối cùng vào rổ rồi đem rổ rau ra bồn nước.

- Ừm. Thăng nhóc ấy cũng đi thi. Vậy mà bác cứ tưởng nó vì công việc mà bỏ đi thi cơ đấy. Con có biết thứ hạng của Quân không, bác bận quá, không theo dõi được. Mà Quân cũng chẳng nói gì với bác cả, suốt ngày chỉ ở trong phòng làm việc thôi.

- Bạn ấy xếp thứ nhất, đứng trên cháu. - Nó cố giữ bình tĩnh. Bàn tay đang rửa rau vô thức nắm chặt lại, run run. Nhưng ngọn rau trong tay nó đang dần bị bóp nát. Tại sao bác lại có thể vô tâm khi nói về con mình như vậy? Bác không có cảm giác gì khi thấy Quân bị công việc hành hạ, càng ngày càng suy sụp như vậy sao?

- Ừm. Học kỳ một cũng đứng đầu, học kỳ hai cũng đứng đầu. Chắc là nhờ may mắn thôi. Thăng nhóc làm việc nhiều như thế, làm sao có thể. - Bác Mai nhún vai.

Thật sự là nó đang cực kì tức giận. Một người mẹ sao có thể nói về con mình như thế?

Khi tức giận, hành động thường rất mất kiểm soát. Nếu cứ tiếp tục nói chuyện thế này, tất cả câu nói và suy nghĩ đều không thể điều khiển được. Vậy nên nó chọn cách im lặng.

Suốt cả quá trình nấu ăn, nó không hề nói một câu nào. Con giận không vì thế mà vui đi.

Sau khi xếp mọi thứ lên bàn ăn, bác Mai mới nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó. Xem nào, gương mặt nó đỏ bừng, chân mày nhíu lại, trên trán lấm tấm mồ hôi. Phải. Nó đang rất giận.

Bác Mai lấy chiếc khăn tay định lau mồ hôi trên trán nó, nhưng nó đã quay đầu đi né tránh hành động chăm sóc của bác. Đây là hành động không hề được nó điều khiển. Nó làm theo cảm xúc hiện tại.

Giật mình vì hành động vô thức của mình, nó vội quay sang bác Mai. Nó vừa làm gì vậy, thật quá sức hỗn láo.

- Bác... cháu... - Nó lúng túng giải thích.

Điều mà nó không ngờ là bác Mai đang mỉm cười. Bác xoa nhẹ má nó:

- Con vẫn rất yêu thằng bé phải không?

Nó giật mình. Định lắc đầu nhưng bác đã không để cho nó kịp làm.

- Đừng giấu bác. Con đang giận bác. - Bác Mai bật cười. - Dễ thương quá. Ha ha. Con luôn làm bác ngạc nhiên đấy.

- D... dạ... - Nó nuốt nước bọt. Nó ngờ ngợ ra một điều. Hình như bác Mai vừa thử nó.

- Bác muốn xem phản ứng của một cô gái luôn che giấu tình cảm thật sẽ phản ứng như thế nào khi người mình yêu bị chính gia đình bỏ mặc. - Bác Mai nheo mắt nhìn nó.

- Bác. Từ đầu đến giờ bác lừa cháu. - Nó nhìn chăm chăm vào bác Mai, bao nhiêu tức giận uất ức đều giải tỏa hết. Thì ra không phải là thật. Bác Mai thương Quân như vậy, làm sao có thể... Đôi mắt nhoè đi, từng giọt nước lăn xuống, dần ướt đầm mặt nó. Nó đưa tay chặn trước mắt. - Bác... lừa cháu.

Bác Mai gỡ bàn tay đang để trên mắt của nó xuống, nhẹ nhàng dùng khăn lau nước mắt cho nó. Bác nhẹ nhàng và cẩn thận như một người mẹ.

- Nếu không làm thế, sao bác biết được tình cảm thật sự của con. - Bác Mai cười. - Tại sao lại không thừa nhận vậy con gái?

- Cháu xin lỗi... Cháu không thể... - Nó lắc đầu. Bản hôn ước kia, và cả ông nội... Thật sự không thể. Nước mắt lại lăn dài.

- Con thật ngốc. Hai đứa ngốc như nhau vậy. - Bác Mai thở dài, bác lại dùng khăn tay lau nước mắt cho nó. - Nghe bác nói này, phải tự biết giành lấy hạnh phúc cho chính mình. Cao thượng không có gì sai, nhưng tự động rút lui mà làm đau cả hai thì thật dại dột.

Chuông điện thoại của bác Mai vang lên. Bác không nghe máy, chỉ xem người gọi đến rồi tắt máy.

- Tiếc thật. Bác phải về rồi. Xin lỗi vì không dùng bữa với con. - Bác Mai xoa đầu nó. - Con có thể mở cổng giúp bác không?

- Vâng... vâng ạ. - Nó gạt đầu, cầm lấy chùm chìa khoá rồi đứng dậy.

Trước khi về, bác Mai đã ghé vào tai nó mà nói thầm, câu nói khiến nó như bị sét đánh bên:

- Quên nói với con, thằng bé thích chơi kèn hamonica lắm đấy. Thằng nhóc muốn giữ bí mật, tặng con một bản nhạc để làm con bất ngờ.

43. Chương 43

Nó rón rén bước ra khỏi nhà. Đã là chín rưỡi tối, tất nhiên theo luật lệ của gia đình thì nó không được phép ra khỏi nhà vào giờ này, nhưng Trang vừa gọi điện cho nó. Trang nói Trang đang ở đầu ngõ nhà nó.

Thật nhẹ nhàng, cuối cùng nó cũng ra khỏi nhà một cách an toàn, anh Hùng ngủ say như chết, không biết một tý gì. Từ đằng xa nó đã nhìn thấy Trang.

Trang bây giờ giống như một tội phạm truy nã vậy. Cả ngày không biết trốn ở đâu, ban đêm mới thấy cô ra ngoài. Hành tung lén lút thậm thụt nhìn trước ngó sau.

Đến gần Trang, nó khẽ chạm nhẹ vai cô. Chẳng ngờ Trang giật bắn lên, thiếu nước hết toáng thôi. Nó cũng thót cả tim.

- Giật mình. - Trang ôm ngực nhìn nó. - Mà cứ như ma ấy. Đi thôi, “địch” đang ở xung quanh ta đấy.

Trang vội vàng kéo tay nó đi, trước đó không quên kéo mũ áo khoác trùm lên đầu.

Con ngõ nhỏ nơi bác Lan bán hàng dần hiện ra. Quán nem rán vẫn ấm cúng và yên tĩnh. Đã lâu nó không đến đây rồi. Từng nơi, từng góc ngách đều có quá nhiều kỉ niệm...

Vừa nhìn thấy bác Lan, Trang đã hớn hở chào, khi còn ở Việt Nam, Trang và Phương luôn là hai vị khách quen thuộc nhất của bác.

Bác Lan thấy hai đứa thì hơi ngỡ ngàng rồi nhanh chóng nở một nụ cười phúc hậu.

- Lâu lắm mới đến. Cứ tưởng hai cô quên bác rồi.

Nó cười gượng gạo. Đúng là lâu lắm rồi.

Trang thì tốt hơn một chút, cô nhanh chóng ngồi xuống ghế bên cạnh bác Lan, lấy một hộp nhỏ ở trong túi áo khoác ra:

- Quên sao được bu, con mới về Việt Nam là đến quán bu liền. Tặng bu nè, cái này tốt cho bệnh khớp của bu lắm đấy.

Nó bật cười. Trang vẫn luôn nhí nhảnh và quan tâm đến người khác.

Bác Lan cười xoa, nhận lấy món quà từ “cô con gái yêu”. Đối với người phụ nữ trung niên luôn một mình như bác, được một đứa con gái luôn xem mình là mẹ quan tâm chăm sóc, thật chẳng có gì hạnh phúc bằng.

Như nhớ ra điều gì, bác Lan quay sang Phương.

- Bạn con hay đến đây lắm. Thăng bé ngoan và hiểu chuyện, còn giúp bác bán hàng nữa. Bác lỡ mồm gọi nó là “con rể” rồi. - Bác Lan nheo mắt. - Bác cũng hay nói chuyện về con với nó lắm, hình như Thăng bé thích con lắm, lúc đấy toàn im lặng ngồi nghe, mặt thì rõ là lộ liễu tình cảm, vậy mà lúc bác hỏi nó chỉ lắc đầu cười buồn thôi. Con xem thế nào đi chứ mới đây bác thấy tâm trạng Thăng bé không tốt lắm, sức khỏe cũng giảm sút nhiều. Bác cũng thương lắm.

Nó gần như sắp ngã khi nghe bác Lan nói, cơ mặt đóng băng lại. Sững sờ, bàng hoàng và cả đau nữa. Có gì đó nhói lên, có gì đó đang hét lên trong đó, có gì đó đang tát và mặt nó, gào lên rằng: “Mày làm sai hết rồi!”

Nếu như Trang không kéo nó ngồi xuống bàn ở góc trong cùng của quán thì có lẽ nó đã gần trở thành pho tượng, hoá đá và im lìm, đến một cái chớp mắt cũng không có.

Sau khi mang mấy đĩa nem và bánh vào bàn, bác Lan nhờ cả hai trông giúp quán, còn bác thì ra ngoài đi công chuyện. Vậy là cả căn phòng nhỏ chỉ có nó và Trang.

Đưa miếng nem lên miệng nhai nhồm nhoàm, Trang bắt đầu bảo nó kể. Phải rồi, Trang luôn nôn nóng muốn biết chuyện gì xảy ra giữa nó và Quân.

Nó kể, giọng nhỏ và pha lẫn sự buồn bã. Nó kể những chuyện bắt đầu từ ngày Trang đi sang Pháp. Một câu chuyện dài, nhiều hạnh phúc nhưng rồi cũng lắm đau thương.

Trang chỉ im lặng nghe nó kể. Nhưng sắc mặt của Trang “tối” dần.

- Mày thực sự... - Trang nhú mày nhìn nó. - Rất ngu đấy.

MDM Club. 11 giờ.

- Anh chàng đẹp trai, sao lại uống rượu một mình thế này? - Một cô gái mặc áo ống hở gần nửa bộ ngực cùng với chiếc quần soóc ngắn cũn cỡn tì tay lên vai Quân, cả bộ ngực mềm mại áp vào cánh tay của Quân, giọng nói có phần lả lơi - Có muốn em uống cùng anh không?

- Biến đi. - Quân uống hết chỗ rượu còn lại ở trong ly rồi cốc cần nói. Mùi nước hoa nồng nặc khiến cậu thấy khó chịu. Còn cái kiểu cổ tình động chạm kia càng làm cậu thấy ghê tởm. Loại con gái này không thể dùng những lời lịch sự mà nói chuyện được.

- Anh có tâm sự buồn phải không? Để em giúp anh nhé. - Chả quan tâm đến thái độ khó chịu của Quân, cô gái ngồi sát bên cạnh, đôi bàn tay lả lướt vuốt ve cơ thể Quân.

Quân nhú mày, phiền thật. Chẳng muốn nói nhiều, Quân lấy điện thoại, ột người, cậu chỉ nói một câu rồi cúp máy luôn.

- Dọn rác giúp tôi.

Chỉ một phút sau, hai bảo vệ to lớn bước đến chỗ Quân, chẳng nói chẳng rằng túm lấy hai tay của cô gái bên cạnh Quân lôi đi.

Cô gái sững sờ. Chưa lần nào đi tìm “mỏ” mà cô lại bị như thế này. Thật quá nhục nhã mà. Chưa một tên đàn ông nào có thể cưỡng lại sự khêu gợi của cô, vậy mà... Cô gái cố giãy giụa để thoát khỏi bốn cánh tay cứng như thép, miệng la hét chữ i bới ầm ĩ.

Quân không quan tâm, cậu tiếp tục gọi rượu. Hôm nay là một ngày tồi tệ. Hôn ước là thứ vớ vẩn, đính hôn cũng vậy. Đùng bao giờ bó Quân vào trong một cái khuôn khổ vô lý như thế. Cuối tuần tổ chức tiệc đính hôn? Không bao giờ. Đứa con gái giả tạo như thế, đùng bao giờ nghĩ Quân có thể chấp nhận.

Quân biết bố mình là một người con có hiếu. Nhưng cậu không thể hiểu nổi tại sao bố lại có thể vội vàng quyết định mà không thêm để ý đến suy nghĩ của cậu. Mọi quan hệ giữa hai bố con cậu hết sức căng thẳng. Ông Lâm cương quyết bắt Quân phải chấp nhận Minh Hà còn cậu thì ngang bướng không chấp nhận, tình cảm không phải thứ có thể ép buộc được. Chỉ khổ cho bà Mai, đứng giữa hai bố con, hết sức khuyên giải mà tình hình không hề giảm đi.

Anh chàng bartender ái ngại nhìn Quân, này giờ cậu đã uống không biết bao nhiêu là rượu rồi. Nhưng cũng không thể làm gì được, anh bắt lực đưa thêm cho Quân ly Brandy. Rượu mạnh mà nốc như nước lã vậy.

- Tìm thấy anh rồi. - Một giọng nữ vang lên.

Quân ghét cái giọng này kinh khủng. Không cần nhìn cũng biết là ai, Quân khó chịu uống cạn ly rượu rồi yêu cầu thêm một ly nữa.

Minh Hà vội giữ lấy tay Quân, cô khẩn khoản:

- Anh đừng uống nữa, em biết anh đang rất tức giận. Nhưng em xin anh, đừng hành hạ bản thân như vậy nữa, cơ thể anh không chịu được nữa đâu.

- Cô thì biết gì? Mọi chuyện đều đang đi đúng ý cô đấy, về nhà mà tận hưởng đi. - Quân hất tay Minh Hà ra, cậu định đưa ly rượu mới do bartender vừa đưa lên uống thì lại một cánh tay nữa giữ cậu lại.

- Anh uống chưa đủ à? - Huyền giằng mạnh ly rượu ra. Cô cũng đang tức giận không kém. Bị bác trai bắt đi cùng Minh Hà để tìm Quân, cô đã tức giận, khi nhìn thấy anh họ mình bê bê trong rượu thế này, cô càng tức giận hơn.

Phiền thật! Quân đã dặn bảo vệ là không để cho ai đến làm phiền cậu, vậy mà lại có đến hai “cơn ác mộng”. Đưa đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận quay sang Huyền, Quân gằn giọng:

- Đi về đi. Đây không phải là nơi em đến được.

Huyền và Minh Hà rúm người trước gương mặt đặng đặng sát khí của Quân. Chưa khi nào cả hai thấy Quân lại như vậy.

Minh Hà vò chặt gấu áo. Cho đến khi nào Quân mới thôi xua đuổi cô? Không biết từ khi nào, Minh Hà đã yêu Quân. Ngày ấy cô tỏ tình với cậu chỉ là muốn chinh phục được trái tim của hot boy đình đám trong

trường. Cái tôi quá cao cùng với sĩ diện của một người con gái nổi tiếng cao ngạo bất khuất của cô đã khiến cô không chấp nhận cặp đôi Quân - Phương. Cô đã thề là phải cướp bằng được Quân. Có phải rất may mắn không khi mà bản hôn ước xuất hiện trước cô. Cô đã nghĩ cơ hội khôi phục danh dự là đây rồi. Nhưng thực sự rất khó, cho dù cô đã làm đủ mọi cách nhưng Quân không bao giờ mở lòng với cô. Từ ý định lấy lại sĩ diện, cô đã yêu Quân từ lúc nào không hay. Yêu không một lý do, thấy Quân như vậy lòng cô đau như cắt. Giờ mới biết, yêu đơn phương đau lắm.

Cố nén nước mắt, Minh Hà kiên nhẫn thuyết phục Quân:

- Làm ơn đi. Nếu anh không đồng ý, em cũng sẽ nói với hai bác dừng ngày đính hôn. Dừng như vậy nữa.

“Choang!”

Quân ném mạnh ly rượu xuống sàn nhà.

- Dừng xuất hiện trước mặt tôi. - Quân nghiêng rằng. Máu trong người Quân đang sôi lên. Thử nước mắt này không làm cậu động lòng được.

Huyền thấy sợ. Chưa bao giờ anh họ cô đi quá giới hạn như vậy. Không ai có thể ngăn Quân được nữa.

Mà không. Còn một người. Nhưng thật sự rất nguy hiểm, giống như một con dao hai lưỡi vậy.

“Đến MDM và giúp tớ. Chỉ có cậu mới có thể ngăn được anh Quân”.

Nó sững sờ nhìn vào tin nhắn của Huyền. Không suy nghĩ gì, nó vội vàng đẩy ghế đứng dậy, chạy vụt khỏi quán bác Lan, bỏ lại Trang ngồi đó với sự ngỡ ngàng.

“Mày là đứa ngu nhất mà tao từng gặp. Mày bỏ nó khi nó khó khăn nhất. Mày nghĩ như thế là cao thượng à? Mày nhút nhát không dám tự giành lấy hạnh phúc cho bản thân. Mặc kệ cái bản hôn ước đấy, xé nó đi. Mày và nó muốn có hiểu với ông nội quá cố, nhưng liệu có người quá cố nào vui được khi thấy cháu mình như thế không?”

Nó vội chạy ra ngoài đường lớn. Bar MDM trên đường Lạch Tray, cách nơi nó đang đứng khá xa. Bắt vội taxi, nó nói nhanh địa chỉ. Người lái taxi nhìn nó có chút khó hiểu, MDM là nơi không dành cho những người nó. Ngồi trên xe, nó chỉ biết cầu nguyện, mong là Quân không làm gì vượt quá giới hạn.

“Mày có nhìn thấy sự xuống cấp của nó không? Mày có đau không? Có bao giờ mày thấy ân hận vì đã chia tay với nó không? Và quan trọng là MÀY CÒN YÊU NÓ KHÔNG? Tại sao mày lại ngu ngốc như vậy?”

Nó đã gật đầu một cách vô thức trước những câu hỏi của Trang. Trang mắng nó té tát. Mắng như chưa từng được mắng. Dù biết tính Trang nhưng nó vẫn bàng hoàng trước những gì Trang nói. Bởi vì Trang... nói đúng. Những điều nó chôn sâu trong đáy lòng, Trang đều gọi ra hết. Và hơn hết, Trang đã chỉ ra cái sai lầm của nó, cái mà nó luôn lầm tưởng là sự tốt đẹp nó làm cho cả hai.

“Tìm nó, nói với nó những gì mày nghĩ đi. Dừng có tự làm đau mình và làm đau cả người khác nữa. Những gì thuộc về mày thì hãy giữ kĩ, trong tình yêu không có chỗ cho sự chia sẻ đâu. Mày sai, giờ thì sửa đi. Muộn còn hơn không. Và cẩn thận cái cô Minh Hà kia đi.”

Không chỉ có Trang, còn có bác Mai, chính bác đã khuyên nó rất nhiều. Cả Huyền nữa, giờ thì nó hiểu vì sao Huyền đã tức giận khi biết nó chia tay với Quân rồi. Đúng, nó là đứa không hiểu chuyện.

Nó sai. Nó có lỗi với Quân. Tất cả là tại nó.

“Xin lỗi. Thật sự xin lỗi. ”

44. Chương 44

Minh Hà bấu chặt tay. Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào thân hình cao lớn đang ngồi ở quầy bar. Tất cả là tại con bé ấy. Nếu như không có nó, mọi thứ đều thuộc về cô. Con bé ấy đã cướp Quân của cô. Minh Hà không hiểu. Chẳng lẽ từng ấy thời gian, từng ấy những cử chỉ quan tâm chăm sóc mà cô dành cho Quân đều không thể khiến Quân quên được con bé ấy sao? Cậu ấy vẫn giữ những hình ảnh, những video của con bé ấy trong điện thoại, laptop. Đó cũng là lí do mà Quân cấm tất cả mọi người động vào đồ của cậu ấy. Còn cả chiếc khăn len màu xám, thứ luôn được Quân nâng niu nữa. Tại sao lại có thể bất công như vậy? Chỉ vì con bé ấy... Con bé tầm thường không bằng một góc của Minh Hà...

Có bàn tay thô ráp chạm vào vai Minh Hà, giọng nói lè nhè và kịch cớm vang lên cùng với cái kéo vai Minh Hà quay lại:

- Sao lại đứng đây? Anh tìm em mãi. Ra đây chơi với anh.

Một ánh mắt dâm tà đảo qua người Minh Hà. Chiếc áo kiểu Trung Quốc không tay bó sát vào người Minh Hà khiến cô càng trở nên hấp dẫn. Minh Hà nhú mày, cô gạt phắt cánh tay trên vai mình ra:

- Đừng chạm vào tôi, đồ hạ đẳng.

- Kiêu vậy em? Đi với anh, anh sẽ làm em vui. Muốn bao nhiêu tiền anh cũng chiều mà. - Bàn tay thô ráp kia túm chặt lấy tay Minh Hà, người đàn ông tuy đã đứng tuổi nhưng chưa đủ đứng đắn kia ngật ngưỡng kéo Minh Hà đi. Tuy là say rượu nhưng sức ông ta rất khỏe, Minh Hà không thể rút tay mình ra được. Cổ tay cô bị siết chặt.

- BỎ RA. BỎ TAY TÔI RA! - Minh Hà hét lên. Cũng như bao người con gái khác, dù có mạnh mẽ hay cao ngạo thế nào nhưng ở một không gian tối, bị quấy rối bởi một kẻ bệnh hoạn như thế này, trong cô nỗi sợ hãi dần chế ngự. Cả cơ thể Minh Hà dần run rẩy. Điều mà cô có thể suy nghĩ được trong lúc này chỉ là hét lên. Từ bé đến giờ, đâu có ai là người luôn làm cô cảm thấy bình yên để rồi khi gặp nguy hiểm kịp nghĩ đến mà gọi tên cầu cứu.

Không một ai chú ý đến cô cả. Tiếng nhạc ồn ào, mọi người đều đang chìm trong một thế giới của riêng mình. Cảm giác lạc lõng cô đơn giống như ngày ấy...

“Choang!”

Một chai Brandy bị đập vỡ tan tành trên đầu lão già bệnh hoạn kia. Quân giật mạnh tay Minh Hà ra, kéo cô về đằng sau mình.

- Chó chết. - Lão ta chữ i thề, bàn tay thô kệch vội vã che miệng vết thương ở trán. Máu đang loang dần khắp mặt lão. - Là thằng nào? Con chó. Mày có biết tao là ai không?

- Câm mồm. Cút đi trước khi tao giết mày. - Đôi mắt Quân hằn lên những tơ máu đỏ. Ve vãn con gái nhà lành, đúng là rất đáng chết. Đáng chết hơn khi còn quấy nhiễu Minh Hà trước mặt cậu. Tuy rằng Quân không ưa Minh Hà, nhưng không có nghĩa cậu để yên cho bọn dâm tà kia động vào cô. Dù gì trách nhiệm đàn ông cũng là bảo vệ phụ nữ.

Vì không gian tối nên Quân không nhận ra được lão ta chính là người giữ chức giám đốc trong một chi nhánh nhỏ phía Nam của tập đoàn Luxury. Và lão ta cũng chính là kẻ làm Quân điên đầu bao ngày qua khi doanh thu của các chi nhánh phía Nam lại có sự hao hụt mờ ám. Chính lão đã lên rút tiền của công ty để phục vụ cho những nhu cầu cá nhân dâm dục này.

- Anh hai, có chuyện gì vậy? - Một giọng nói lắc cắc phát ra từ sau lưng lão.

Đúng ý lắm, thằng em mà lão thường “đập đá” cùng đã xuất hiện. Ngoài ra còn ba thằng nữa. Vậy là bốn, nhiều đây cũng đủ để hạ Quân.

Quân nắm tay thành quyền. Cậu cũng đang muốn đánh nhau. Thái độ thách thức lắc cắc cùng với men say trong người khiến Quân không cần suy nghĩ nhiều. Và có lẽ đây là hành động thiếu suy nghĩ nhất của Quân từ ngày chia tay với Phương, Quân hát hăm:

- Tất cả chúng mày, lăn hết vào đây.

Trận ẩu đả diễn ra khá căng thẳng. Bọn chúng có bốn người nhưng không có nghĩa là Quân chịu lép vế. Các chai rượu quanh đây đều bị đập vỡ, các mảnh thủy tinh bắn tứ tung. Lão già mặt đầy máu đứng ngoài luôn miệng hô hét ra lệnh cho đàn em đánh Quân.

Huyền không thể vào can được. Nếu như nhảy vào bây giờ thì khả năng “ăn chai” là rất lớn. Huyền rất lo, anh họ cô đánh nhau thì không ai bằng nhưng một mình với nhiều người như thế kia thì thật không dám chắc tình thế có lợi. Bác Lâm mà biết Quân vào đây làm loạn thì không biết hậu quả như thế nào. Vệ sĩ cô cũng đã gọi. Nhưng trong một cái “sàn” đông đúc người như thế này, rất khó để xuất hiện nhanh chóng.

Minh Hà sợ đến nỗi không nói được câu nào. Đôi mắt ướt nhìn không chớp vào cảnh tượng trước mắt. Cơ thể đóng băng, chân tay run lẩy bẩy. Chưa bao giờ cô thấy sợ như thế này. Và cũng chưa bao giờ cô thấy lo lắng ột người nhiều như thế này.

Một thằng trong bọn cầm chai rượu ném mạnh về phía Quân. Nhưng chai rượu không bay về phía Quân mà lại bay về phía... Minh Hà.

Minh Hà hầu như không thể cử động được. Cô chỉ biết đứng im cho chai rượu kia lao thẳng vào mình.

Tay Minh Hà bị giật mạnh, cả người ật ra đằng sau, mất đà ngã xuống. Chai rượu đập vào phiến gỗ ở quầy bar, vỡ tan tành, chất lỏng màu hổ phách bắn tứ tung.

Do lo cho Minh Hà nên Quân không để ý, một thằng đằng sau lợi dụng sơ hở cầm tuýp sắt quật vào đầu cậu.

Có tiếng hét như rạch tan bầu không khí nóng nực.

Phương hét lên đầy khiếp sợ. Nó vội đỡ Minh Hà dậy rồi chạy lại phía Quân. Nếu không có nó kéo tay Minh Hà ngã ra thì chắc giờ này máu đã hoà cùng với mái tóc đỏ của cô rồi.

Một đoàn vệ sĩ, đông hơn tất cả những lần nó gặp, ập đến, tóm gọn bọn thanh niên manh động.

Vết thương ở gần thái dương làm Quân choáng váng, nếu như lúc đấy không quay lại để ý đến Minh Hà thì vết thương này cũng không xuất hiện, bọn tiểu nhân đánh lén. Mắt cậu mờ đi, không nhìn rõ những gì trước mặt, chỉ cảm thấy cho thứ gì mềm mềm đang đặt nhẹ lên miệng vết thương. Một gương mặt bầu bĩnh trắng nõn ở trước mặt, nhoè đi.

Chớp mắt liên tục, cuối cùng Quân cũng nhìn rõ những gì trước mắt. Đập vào mắt cậu là Phương - đang vô cùng hoảng hốt và lo lắng. Chết tiệt! Tại sao Phương lại ở đây? Quân không muốn cho Phương nhìn thấy cậu trong bộ dạng bây giờ, lại càng không muốn để Phương xuất hiện ở nơi chứa nhiều tệ nạn như thế này, một lần kéo Phương vào sàn Hoàng Gia cũng đủ để Quân cách đến già.

Phương không nói gì, nó chỉ nhìn cậu. Gương mặt Phương tái xanh, phải rồi, Quân đang chảy máu mà. Bàn tay Phương run rẩy giữ chiếc khăn cầm máu cho Quân. Bao lâu rồi Quân mới được nhìn thấy gương mặt không một chút né tránh, không một chút vụng về che giấu cảm xúc như thế này.

Quân cầm lấy cổ tay Phương, kéo xuống. Vết thương bên đầu nhói lên. Quân không muốn để nó thấy gương mặt cậu lúc này, thật sự rất khó xử. Đôi mắt sợ hãi lo lắng đang chiếu thẳng vào cậu.

Quân cũng chung một nỗi đau với nó, nhưng Quân hơn nó ở chỗ, Quân biết cách giấu nó đi.

Bọn thanh niên vừa nãy đang bị ghì chặt trên sàn nhà, giãy giụa một cách vô vọng. Lão già bên cạnh đó cũng bị bao vây bởi những người mặc đồ đen. Mặt cắt không một giọt máu, lão biết lão đã động phải người không nên động. Bao lâu “lầm mưa lầm gió” tại đây, lão đã nghĩ mình là ghê gớm nhất. Thế lực lớn như vậy, loại “ếch ngồi đáy giếng” như lão cơ bản không thể huênh hoang được.

- Thả hết ra. - Quân ra lệnh. Một phút tự cho phép mình nổi loạn kết thúc rồi. Cậu quay sang lão già vô liêm sỉ kia. - Vết thương trên đầu ông và vết thương trên đầu tôi, coi như chấm hết. Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy ông nữa.

Những người đàn ông mặc áo đen lôi họ ra. Mọi thứ lại tiếp tục quay theo quỹ đạo vốn có.

Phương bước đến đối diện Quân. Nó vung tay, cái tát bồng rât giáng thẳng vào mặt Quân. Quân không né, cũng chẳng phản ứng gì. Cậu im lìm như một pho tượng.

- Cậu có còn biết suy nghĩ không? Cậu tưởng cậu còn là một đứa trẻ à? Cậu làm loạn hết tất cả lên. Đây là cách cậu chứng minh tính bất khuất của mình à?

Nó quát ầm lên. Thực sự nó đang rất giận. Nếu Quân có mệnh hệ gì thì nó làm sao mà sống ổn được. Quân quá bồng bột.

Khoé mắt lại cay xè. Nhưng nó không khóc. Nó đang gồng mình lên để chống chọi với cảm xúc. Nhất định không được khóc.

- Ổn ào quá! - Quân vỗ đầu nó. Chính cậu cũng đang phải cố tỏ ra bình tĩnh.

Định nói thêm câu “đi về đi” nhưng Quân đã xây xẩm mặt mày, cậu đổ gục xuống người nó.

Nó vội vàng đỡ lấy Quân. Tất cả mọi người đều xúm lại. Tiếng mọi người gọi tên cậu, tiếng ra lệnh đưa cậu vào xe,... tất cả như một mớ hỗn độn vậy.

Khi dìu Quân vào xe, một người đàn ông hỏi nó có muốn đi cùng không. Nó lắc đầu từ chối dù trong lòng rất muốn. Như thế là đủ rồi. Những gì cần nói, nó sẽ chờ cho Quân đủ tỉnh táo để nói. Sự xuất hiện của nó không phải là hay trong lúc này tại nhà Quân.

Nó chợt nhận ra người đàn ông này có chút quen thuộc... Đây là một trong số những người đã cứu nó khỏi đội bóng rổ. Trước khi đi khỏi MDM, nó đã hỏi người ấy. Chú ấy, mà không, nó gọi là chú nhưng người đang ông ấy nhất định bắt gọi là anh, nói rằng anh ta có lệnh bảo vệ nó 24/24. Nhiều đó cũng đủ làm nó bất ngờ thêm một lần nữa.

Thất thủ bước đi trên con đường trải dài phượng vĩ, cứ nghĩ là sẽ khóc nhưng lại chẳng có giọt nước mắt nào. Hay là nó đã cạn nước mắt rồi. Lúc Quân gục xuống, trái tim nó như bị bóp nghẹt. Nhưng nó vẫn chưa đủ can đảm để vượt qua bức tường giữa nó và Quân, chính xác là với gia đình Quân.

Nó là đứa hèn nhát, nó không xúm với những gì Quân dành cho nó. Cậu ấy luôn âm thầm quan tâm chăm sóc nó, còn nó thì chỉ luôn làm đau cậu ấy.

Tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái hiên mỗi ngôi nhà. Một cơn mưa đầu hạ. Chiếc áo cardigan mỏng của nó dần ẩm ướt. Nó không có ý định trú mưa, đôi chân vẫn chậm rãi bước đi.

“Pim... Pim...”

Có tiếng còi xe oto ở sau lưng nó. Nó quay lại nhìn. Chiếc xe oto màu trắng quen thuộc. Đây không phải là xe của...

- Cậu định tắm mưa à? - Quân bước xuống xe, giọng nói đã trở lại bình thường pha chút châm chọc. Một trận nôn thừa sống thiếu chết cũng làm cậu tỉnh táo hơn. Vết thương trên đầu thì chỉ được băng qua loa bằng miếng gạc dày cộp.

Cứ như ảo giác vậy, nó nheo mắt nhìn, đèn xe làm loá mắt nên hình ảnh Quân cứ mờ ảo khó nhìn.

Khi nhìn rõ, nó bỗng... xoay người bỏ chạy. Tâm trạng của nó đang rất thất thường trong lúc này, và nó sẽ không thể giữ bình tĩnh trước mặt Quân được.

- Phương! - Tiếng Quân gọi đằng sau.

Mưa nặng hạt. Rồi mưa trắng xoá.

Quân dễ dàng đuổi kịp nó. Cậu giữ tay nó, kéo lại.

- Bỏ tay tớ ra. - Nó giật ra, cả người ướt nhẹp vì nước mưa.

- Đừng có bướng. - Quân áp tay lên khuôn mặt nó, cậu cười. - Cậu đang khóc.

- Đây là nước mưa. - Nó gạt tay Quân ra, nghiêng đầu né tránh.

- Nước mưa không nóng. - Quân lại cười, ngón tay chạm nhẹ lên những hạt nước ấm nóng trên má nó.

Quân cao giọng.

- Đi vào xe đi.

- KHÔNG. - Nó hét lên. Nó bị bắt thóp, và bây giờ nó đang rất ngượng.
- Sẽ có sấm đấy. - Quân đánh vào điểm yếu của nó.
Nó mặc kệ. Dù có sấm chớp thế nào cũng mặc kệ. Chưa khi nào nó thấy Quân đáng ghét như lúc này.
- Vậy tớ đi đây. - Quân dậm bước chân định quay về xe.
“Uỳnh...”
- AAAAAAAAAAAAA... - Nó hét ầm lên, theo phản xạ chạy nhanh đến... ôm chặt Quân từ đằng sau.

...

Đã có ai nhìn thấy nụ cười thoải mái của cậu thiếu gia ngang ngược này chưa?

Quân cho xe vào trong biệt thự Hoàng Gia. Đối với cậu thì bây giờ là thời gian yên bình nhất.

Cái cái người bên cạnh Quân thì đang run như cây sậy, một phần vì lạnh, một phần vì sợ. Cái khăn bông quàng qua người Phương cứ rung bần bật.

Khẽ nắm tay Phương như trấn an, Quân thoải mái cùng nó bước vào nhà. Tất cả mọi người trong nhà đều sững sờ khi nhìn thấy cả hai, chỉ có Huyền là lén mỉm cười cổ vũ với nó.

- Sao giờ này con mới về? Trán con... - Bà Mai hốt hoảng đến gần Quân. Bộ dạng cả hai thật đúng là làm cho người khác lo sợ.

- Con xin lỗi. Con không sao. - Quân cười trừ.

- Cháu chào hai bác, em chào chị. - Nó cúi đầu chào bác Mai, bác Lâm và cả Minh Hà nữa. Tuy rằng có Quân bên cạnh nhưng nó vẫn rất run, nhất đến nỗi không dám nhìn vào bác Lâm và Minh Hà. Chính vì thế nên nó không thấy được tia tức giận phát ra từ hai đôi mắt phía trước.

- Chuẩn bị phòng đi. - Bác Lâm nói với những người giúp việc bên cạnh rồi nhìn nó và Quân. - Hai đứa tắm rửa rồi đi nghỉ đi, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.

- Cảm ơn bố. - Quân cười, nếu nó không nhầm thì trong nụ cười ấy có chút mỉa mai. Quân cầm tay nó dẫn lên cầu thang, để lại đằng sau những ánh nhìn chứa nhiều cảm xúc khác nhau.

Ngày mai, sẽ có nhiều chuyện để nói lắm đây...

45. Chương 45

Gió thổi lá cây xào xạc, tiếng chim hót chào ngày mới, nắng sớm chiếu xuyên qua các kẽ lá. Một khung cảnh yên bình và rạng rỡ sau một đêm mưa lớn. Mùa hè cũng đã gần lắm rồi. Đầu tháng tư, cái nóng bắt đầu len lỏi vào khí lạnh. Và một năm học cũng chuẩn bị kết thúc.

Lạ chỗ, lạ giường, giấc ngủ của nó cũng không thể nói là tốt. Oằn mình hết sang bên này rồi lại sang bên kia, cuối cùng đôi mắt cũng mở ra. Dụi mắt một cách khó khăn, nó chống tay ngồi dậy, tiện thể cánh tay đang ôm nó cũng trượt xuống. Cái con người nằm bên cạnh vẫn ngủ khì khịt.

Nó nhú chặt mày, ngủ say như chết. Đạp một phát cật lực vào chân người kia, nó lầm bầm: “Mới tối qua còn đi làm loạn, bây giờ vẫn ngủ được.”

Đạp đau đến như thế mà vẫn không tỉnh, đủ để biết Quân ngủ “tốt” như thế nào. Nhìn cái mặt đang ngủ hiên lành ngoan ngoãn đến chết thế kia, nó lại càng bức, tối hôm qua nó đã bị ép buộc ngủ cùng bởi con quỷ mang bộ mặt ngây thơ đáng ghét này. Sao đêm qua không ngủ “tốt” như thế này đi?

Tối hôm qua.

Nó đi theo một chị giúp việc tới phòng ngủ. Lần này nó không nhìn thấy chị Hương đâu, chắc chị đã đi nghỉ. Chị giúp việc này khá im lặng. Dẫn nó vào phòng, chị chỉ nói ngắn gọn về các vật dụng trong phòng rồi lui ra.

Người nó lạnh run. Nước mưa gì mà lạnh thế. Cởi cái áo cardigan mỏng ướt nhep, nó dò dẫm đi vào phòng tắm. Nước ấm cũng đã được chuẩn bị, quần áo mới cũng treo sẵn ở móc - một bộ đồ ngủ màu trắng hình Dô-rê-môn.

Tắm cũng là một nghệ thuật. Còn nó là một người nghệ sĩ làm nghệ thuật tệ nhất. Ai đời bước vào nhà tắm đã trượt chân ngã, may mà không đập đầu vào đâu. Nước ấm đã được chuẩn bị kĩ như thế, nó còn lỡ tay vẩy nhảm vòi nước, xả nước lạnh vào bồn. Thế là lại ngồi chờ nước nóng rồi pha thêm vào. Lóng ngóng đến thế là cùng.

Thả mình trong bồn tắm, nó gần như chìm sâu trong suy nghĩ, một thế giới của riêng nó. Ngày mai, liệu nó có đủ can đảm để dành lại yêu thương? Những gì đã thông suốt cũng đã thông suốt. Bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào quyết định của nó thôi. Khẽ xoay mình, nó lặn dần xuống bồn tắm. Nước ấm mơn man khuôn mặt nó. Cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

Cố gắng lên... tìm lại yêu thương...

Cầm cái khăn bông lau mái tóc ướt, nó bước ra khỏi phòng tắm. Bộ quần áo vừa khít luôn. Lần này nó đi cẩn thận, rón rén bước, sau cú ngã đau thối trời thì nó cũng có chút cảnh giác.

Mắt nó đảo qua hộp y tế ở trên tủ cạnh giường. Có gì đó lóe lên trên đầu nó. Hình như... Quân bị thương...

Làm sao mà nó lại có thể quên được nhỉ? Nó chải qua loa mái tóc ẩm rồi cầm hộp y tế sang phòng Quân.

Cửa không khóa. Nó nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Quân đang nằm thẳng cẳng trên giường, giống như “chết trôi” vậy. Mái tóc ướt, chắc là vừa mới tắm xong. Nó chắt lưỡi trước cái kiểu nằm xấu không ai bằng của Quân. Mà còn rất liều, vết thương trên đầu tuy đã ngừng chảy máu nhưng vẫn ửng đỏ, cả một vùng da bị rách, vậy mà Quân vẫn dễ yên được, miếng gạc vừa nãy đã tháo ra rồi.

Quân lim dim thế kia chắc chả biết nó vào. Nó cũng chả quan tâm, tự tiện đi lên giường, ngồi bên cạnh đầu Quân, sau đó nó mở hộp y tế tìm băng. Trong hộp có đầy đủ vật dụng cần thiết.

Nó nhẹ nhàng đưa miếng bông có thuốc sát trùng vào vết thương. Xót lắm đấy. Nó nhớ hồi nó ngã, mẹ Hương dí miếng bông vào vết thương mà đau chảy nước mắt. Đây lại còn là vết rách ở da, đau gấp bội lần vết xước của nó ngày xưa. Thế mà chả thấy Quân có động tĩnh gì, hay là Quân đã luyện được cảnh giới cao nhất của môn phái “ngủ”?

Chắc chắc, cái này nó phải học tập Quân thôi.

Nhẹ nhàng dán miếng gạc dày lên vết thương, nó còn cẩn thận thổi nhẹ lên đó rồi mới thu dọn định về. Ai ngờ vừa mới quay lưng bước xuống giường thì có hai cánh tay ôm lấy eo nó, kéo nó ngã ập xuống giường. Quân ôm nó vào lòng, nói bên tai nó, cảm giác nóng nóng khiến nó đỏ mặt.

- Sập bẫy nhé.

Nó vội vàng giãy giụa. Chết mất! Hóa ra là Quân chưa ngủ. Con cáo già này, nãy giờ im lìm là lừa nó.

- Bỏ ra. Không tớ đấm cậu ấy.

Quân đùa dai, siết chặt vòng ôm hơn. Kể ra được ôm “yêu thương” sau bao ngày nhưng nhớ không tẻ, cảm giác hạnh phúc hơn ai hết.

Cánh tay đang quơ loạn xạ của nó chẳng may sượt qua vết thương của Quân. Nó trợn mắt, nếu mà mở miệng vết thương chẳng phải rất nguy hiểm sao? Nó vội vã quay người lại, rồi rít xin lỗi, bàn tay cuống quýt xem xét vết thương.

- Xin lỗi xin lỗi, cậu có đau không?

Đúng là con gái, chuyện bé xé ra to. Chỉ sụt nhẹ thôi mà cứ toáng cả lên. Quân nhăn mặt, Phương hốt hoảng quá đà rồi. Nếu cứ để nó hoảng thế này có khi nó lấy cả kim chỉ ra khâu vết thương cho Quân mất. Quân giữ lấy cổ tay nó, cậu nghiêm giọng:

- Cậu có biết là cậu đang... ngồi lên người tớ không?

Nó ngớ người ra. Đúng thật. Quân đang ngồi, còn nó thì gọn gàng trong lòng Quân, người nó thì đang rướn lên để kiểm tra vết thương, tay Quân đang giữ lấy hờ sau lưng nó cho nó khỏi... ngã.

Cảnh này có phải là rất tẻ nhạt đối với một đứa trong sáng như nó không... Ôi ôi!...

Nó lúng túng trượt xuống. Mặt đỏ lừ, đôi mắt rõ xấu hổ.

Quân phì cười. người yêu cậu là một cô nhóc rất ngốc mà. Quân vòng tay ôm nó đổ xuống giường. Cậu vỗ vỗ lưng nó, nói tỉnh rụi:

- Đi ngủ thôi, muộn rồi.

- Này. Bỏ ra. Tớ đi về phòng. – Nó ngo nguây người, dù được Quân ôm nhiều lần nhưng lần nào nó cũng thấy nóng ran người, làn da như bị chích điện, giật giật nhói nhói. Nói chung là xấu hổ lắm.

- Đã bảo có sấm đấy. – Quân nhắc lại chiêu mà cậu dụ nó lên ơ.

- Phòng kín lắm, sấm không lọt vào được. – Nó cố gỡ tay Quân ra, cãi lại.

- Cậu cứ cử động nhiều, chạm vào tớ là tớ bị chảy máu đấy. – Quân vẫn không chịu thua, cậu ôm nó chặt hơn. Tay nó bị khóa chặt, cả khuôn mặt vùi vào lồng ngực Quân. Nhìn cái kiểu nó hoảng hết cả lên khi lỡ tay chạm vào vết thương, Quân đã biết thêm một điểm yếu nữa của nó.

Câu nói của Quân có chút tác động, nó thôi không giãy nữa, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

- Thế thì bỏ ra đã.

Quân ngoan ngoãn bỏ vòng ôm ra khỏi nó. Ngay lập tức nó quay người sang bên kia. Trông có vẻ là tức giận chứ thực ra đang xấu hổ sắp chết, giờ mà nhìn thấy cái mặt Quân thì chắc nó độn thổ mất.

Quân cười thích thú trước cái đứa “trẻ con” trước mặt, cậu với tay tắt đèn rồi kéo chăn lên, phủ lên người nó. Trời mưa mà, lạnh lắm. Lạnh đến nỗi Quân thấy chưa đủ, cậu còn vòng tay ôm lấy cái con người kia, khiến cho con người kia lại bị “điện giật” một lần nữa.

Hai tiếng trôi qua, nó đảo mắt lên đảo mắt xuống. Chỉ có tiếng thở nhẹ bên tai. Kiểu này là Quân đã ngủ say lắm rồi. Nó rón rén định ngồi dậy thì phát hiện ra cái tay ở eo động đậy.

“Thôi xong!”

Quân ấn nó xuống, ngang ngược giữ lấy nó. Cậu vùi đầu vào mái tóc dày và mượt của nó, tiếp tục ngủ.

Nó gần như sắp khóc. Tại sao lại có thể cảnh giác được như thế? Không phải Quân là một con “sâu ngủ” sao? Quân sợ nó đi đến nỗi chỉ một cử động nhỏ của nó cũng làm cậu tỉnh giấc.

Vặn vẹo mãi nó cũng ngủ. Một giấc ngủ không hẳn là sâu nhưng lại có phần dễ chịu. Mùi hương bạc hà thanh mát bao quanh.

Lại nói đến nó lúc này, sau khi đi làm vệ sinh cá nhân xong, cái con người kia vẫn chưa chịu tỉnh. Nó phát hiện ra trong phòng tắm, khăn mặt, bàn chải đánh răng,... đều có thêm một cái mới. Vậy là Quân đã chuẩn bị ột vị khách mới – là nó. Hóa ra bấy lâu ta dần hết ra, chỉ có nó là con thỏ ngây thơ bị con cáo đánh bấy. Biết thế mặc kệ cậu ta với cái vết “dập” trên trán kia.

Nó bĩu môi, đi ra cửa sổ vén rèm lên để đón nắng rồi đi đến giường, co chân đạp vào lưng Quân một phát đau điếng.

- Dậy, nhanh lên. Mấy giờ rồi mà cậu còn ngủ? – Nó quát ầm lên, tiện thể kéo luôn cái chăn mỏng ra khỏi người Quân. Bấy giờ thì nó rất giống một người vợ “hiền” rồi đấy.

Cuối cùng thì con người kia cũng chịu dậy. Quân ôm chần ngồi xếp bằng trên giường, cái đầu gục lên gục xuống, mắt nhắm nghiền.

Cậu ta định ngồi ngủ chắc.

Nó giật cái chần ra lần nữa, tát nhẹ vào mặt Quân.

- Cậu ồn quá. – Quân cần nhả và... khóa môi nó.

Tất nhiên là thêm một cái đập vào bụng Quân, sau đó là màn Quân cười chảy cả nước mắt trong khi mặt nó đỏ lừ.

Ở một nơi khác trong căn biệt thự, cụ thể là phòng khách, một người phụ nữ, ăn mặc giản dị nhưng lại toát ra một phong thái quý phái và rất có uy, đang đọc báo. Bên cạnh bà là một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, để mái ngố, cô gái giống như một con khỉ vậy, cứ ồn ào lách chách, đến nỗi người phụ nữ kia chẳng thể đọc báo được nữa mà phải quay sang trả lời các câu hỏi của cô gái.

- Bác, bác để cho cái đôi đũa ngủ cùng à? - Huyền lay lay cánh tay bà Mai.

- Ừm. – Bà Mai gạt đầu, sự thật đã rõ ràng như thế, Huyền còn hỏi làm gì nữa.

- Thế bác không sợ... - Huyền đảo mắt, cô bỏ lửng câu hỏi, một phần vì tế nhị, một phần vì biết bà Mai đã rõ câu hỏi kế tiếp của cô.

- Bác tin tính tự chủ của Quân và sự gia giáo ngoan ngoãn của con bé. – Nghĩ rằng đó là câu hỏi cuối cùng của Huyền, bà Mai ung dung cầm tờ báo lên, lật sang một trang mới.

- Bác ơi, bác tính sao? Cháu nghĩ thấy mùi nguy hiểm của bác Lãm từ tối qua rồi. - Huyền lại lay cánh tay bà Mai một lần nữa. – Bác nghĩ bác Lãm có bị thuyết phục không?

- Điều đó không quan trọng con gái ạ. – Bà Mai thờ dài, bàn tay thon gọn quý phái xoa đầu Huyền.

Với bà, hai đứa nó biết được sự đại dột của mình, chúng nó sẽ không để mất nhau một lần nữa, như vậy là tốt rồi. Nước chảy đá mòn, chồng bà sẽ không thể mãi ngăn cấm được. Đúng là bản hôn ước kia có uy lực rất lớn, đó là ý nguyện của ông nội Quân để lại. Nhưng đằng sau bản hôn ước kia là cả một mong ước đứa cháu đích tôn được sống hạnh phúc. Nếu thế thì chẳng phải như bây giờ mới là đúng ý nguyện của ông sao? Đời bà chưa bao giờ làm gì để hối tiếc về sau, kể cả chuyện này. Bà tin bà đang đi đúng con đường mà ông nội muốn làm cho Quân. Chỉ có điều chồng rất bảo thủ. Nhưng cũng không trách ông ấy được, lòng hiếu thảo của của chồng bà lớn lắm. Ông nội và chồng bà giống nhau ở chỗ sống rất nặng tình.

- Nhưng con lo bác Lãm lắm. Bác ấy như... trái đất ấy. Vở ngoài thì điềm tĩnh cẩn thận chứ ở bên trong thì nóng như dung nham ấy. - Huyền chau mày, nói về người bác trai của mình như thế này, đúng chỉ có thể nói sau lưng như Huyền.

- Thế còn con thì sao? Không lo giữ cái anh chàng Long kia đi, có ngày bị đứa khác năng mất đấy. – Bà Mai cười vang, chuyển hướng chủ đề là tốt nhất, cứ xoay quanh cái vấn đề kia mãi rồi thế nào Huyền cũng hỏi những câu rất ngây ngô cho xem.

- Không ai cướp được của con. - Huyền lắc đầu.

- Vậy còn cô bé Trang thì sao? – Bà Mai tùm tùm cười.

- Không bao giờ. Cô ta không đủ trình. Long là của con. – Như bị kiến cắn, Huyền giãy lên. Rồi cô chồm đến sát người bà Mai. – Mà tại sao bác lại nhờ cô ta đến giúp Phương? Mấy lần liền ấy.

Huyền phụng phịu. Tất cả những lần Trang âm thầm giúp Phương, từ lần phá bọn đàn em Minh Hà chơi bắn hòm thi học sinh giỏi đến lần đem đàn cho Phương ở đêm dạ tiệc, mới đây nhất là mắng vốn Phương, làm cho Phương hiểu được cái sự đại dột của mình, đều là do bà Mai làm cả. Chính bà đã thu xếp để Trang giúp Phương. Chuyện này Huyền cũng chỉ mới biết đêm qua.

- Bác không nhờ Trang, đây là một cuộc trao đổi. – Bà Mai cười hiền, đuôi mắt nheo lại, tạo thành đường cong hiền hậu. - Vả lại, Trang cũng muốn giúp Phương mà.

- Con không thích cô ta. - Huyền bĩu môi, cô lại đánh đá rồi.

- Chứ không phải con muốn làm bạn thân với Trang à? – Bà Mai đưa ánh mắt sắc liếc qua Huyền, dừng bao giờ ngây thơ là có thể giấu được mọi chuyện trước mặt phu nhân có tài nhìn người này. – Hai đứa hợp nhau đấy.

- KHÔNGGGGGGGGGG. - Huyền vùi mặt xuống cái gối tựa, hét lên đầy tuyệt vọng.

Bà Mai bật cười sảng khoái, tuổi trẻ dễ thương thật.

Nụ cười của bà Mai dần tắt khi bà nhìn thấy bốn người đang bước xuống ở ba dãy cầu thang khác nhau. Chồng bà – ông Lâm vẫn vậy, gương mặt như tượng tạc, không hề cho đối phương biết suy nghĩ của mình. Minh Hà thì khá phờ phạc, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ, vẻ mặt có chút mệt mỏi nhưng vẫn rất kiêu hãnh. Có lẽ Quân và Phương là khá hơn hẳn, nhất là Quân, cậu con trai búng bình của bà cuối cùng cũng tươi tỉnh hơn, cái vẻ âm u thường ngày của hai bố con cuối cùng cũng được xóa bỏ. Chỉ hơi lạ là con trai bà lại vừa đi vừa ôm bụng.

Không khí thông thoáng có phần dễ thở, chẳng đặc quánh và nặng nề như mọi ngày. Có lẽ là do sự xuất hiện của một người...

Bà Mai thấy vui vẻ hơn, bà gọi chị Hương mang đồ ăn sáng bày lên bàn rồi quay sang nói với mọi người.

- Hiếm khi chúng ta cùng dùng bữa như thế này, hãy ăn cho no nhé. - Rồi bà chuyển tách cà phê còn nghi ngút khói sang cho chồng – ông Lâm. Thói quen lâu năm của ông - uống cà phê vào mỗi sáng.

Bữa sáng diễn ra trong im lặng. Thỉnh thoảng Huyền lại pha trò một chút để khuấy động. Nhưng xem ra mọi người đều thích bầu không khí im lặng mà không nặng nề này hơn.

Cứ im lặng như thế, cho đến khi chẳng còn ai có ý định ăn thêm, ông Lâm mới gọi người giúp việc đến dọn dẹp bát đĩa.

Nó biết thời khắc quan trọng đã đến. Tự nhiên lồng ngực căng ra, cảm giác giống như quả bóng bay bị bơm quá nhiều không khí, chuẩn bị nổ. Hồi hộp đến khó thở.

Một bàn tay khẽ đặt lên tay nó. Nó quay sang nhìn Quân, cậu ấy chỉ gật đầu.

Chỉ như thế cũng đủ để truyền thêm dũng khí cho nó.

- Bọn con có chuyện muốn nói. – Quân ngồi thẳng dậy, nhìn về phía ông Lâm và bà Mai nói.

- Nói đi. – Ông Lâm đan hai tay vào nhau, tựa vào thành ghế.

- Con muốn hủy hôn ước giữa con và Minh Hà. – Quân vào ngay vấn đề, cậu không thích vòng vo nhiều. Từng đấy ngày chịu đựng nhẫn nhịn là quá đủ rồi.

Dù đã biết trước nhưng sắc mặt của ông Lâm vẫn có những thay đổi, cụ thể là đôi đồng tử giãn ra, hàng mày khẽ nhíu lại. Ông đang tức giận. Phải nói là rất tức giận, chưa khi nào cảm xúc lại lộ ra trên cơ mặt của ông.

Cả cơ thể Minh Hà giật nảy lên vì câu nói của Quân. Cuối cùng thì cô chẳng là gì trong Quân cả. Cô giống như một người đang đứng ở mép vực, đằng sau lưng là cả một hố đen khổng lồ sâu hun hút, có một cánh tay đưa ra như cho cô cả hy vọng, nhưng rồi chính cánh tay ấy đã đẩy cô ngã xuống vực thẳm. Cậu nói không một chút giấu diếm như đâm thẳng vào trái tim cô vậy. Mím chặt môi, cô không muốn khóc. Cho dù lúc trước, nước mắt chính là vũ khí của cô, nhưng lần này cô không hề muốn sử dụng nó một chút nào. Cô phải giữ lấy lòng tự trọng cuối cùng của mình.

- Trước đó, tự tay gạch tên mình trong gia phả và đừng gọi ta là bố. – Ông dần mạnh tách trà xuống. Câu nói dứt khoát khiến ọi người đều bàng hoàng.

- Bố bảo thủ như thế chưa đủ à? – Quân cũng tức giận không kém.

- Chính con mới là một kẻ không hiểu chuyện. Ân nghĩa mà ông nội Minh Hà làm cho gia đình ta chưa khiến con nghĩ là quá lớn sao? – Ông Lâm nhìn Quân. – Vì cứu ông nội con mà ông nội Minh Hà đã hy sinh trong chiến dịch Xuân – Hè. Nếu không có ông nội Minh Hà, thử hỏi con có tồn tại được đến bây giờ không?

- Con nói rồi, con không chấp nhận. – Đôi mắt Quân chứa đầy lửa giận.

Nó khẽ giật tay Quân, sẽ là tốt hơn nếu biết trấn an bản thân để nói chuyện một cách bình tĩnh. Chính nó cũng không ngờ bác Lãm lại có phản ứng gay gắt như thế. Nhưng cũng phải thôi, dùng tính mạng của mình để bảo vệ bạn, chính nó cũng phải thấy nề phục.

Nhưng tình cảm là không thể ép buộc...

Minh Hà khẽ nhắm mắt lại. Nước mắt đắng chát đang chảy ngược vào tim. Bản hôn ước là thứ cuối cùng của gia đình cô để lại, nói đúng hơn là thứ để chứng minh – cô có một GIA ĐÌNH. Quân luôn phản ứng gay gắt trước bản hôn ước đó. Còn cô thì chẳng có một người thân để được bảo vệ, duy chỉ có bác Lãm, nhưng hành động này lại xuất phát từ gánh nặng tình nghĩa. Suy cho cùng, cô vẫn chỉ có một mình.

Lạc lỏng trong một căn nhà lớn cùng với sự lạnh nhạt của chính người đàn ông mình yêu, xem ra việc này cũng là kỉ tích đối với một con người có lòng tự tôn cao như cô.

- Cháu xin phép, có lẽ cháu ở đây không tiện. – Minh Hà đứng dậy rồi vội đi ra ngoài. Chỉ cần một giây nữa thôi cô sẽ khóc mất.

Nó đứng dậy đuổi theo. Điều này khiến Quân ngỡ ngàng. Cậu cũng vội đứng dậy.

Minh Hà chạy ra thềm cỏ phía tây. Cô đứng chống tay bên thân cây cổ thụ thở dốc. Nước mắt bắt đầu rơi, dù đã cố kìm nén nhưng tiếng khóc tủi hờn vẫn thoát ra. Đôi vai Minh Hà run lên. Cô nắm mạnh tay vào thân cây xù xì. Con bé đó luôn gặp may mắn mà. Nó sẽ phải là người hã hê nhất trước sự thất bại của cô. Cô hận. Chết tiệt!

Nó bước đến gần Minh Hà. Tiếng động làm Minh Hà giật mình.

Cô vội vàng gạt nước mắt, xoay người đối diện với nó.

- Chị ổn không? – Nó đưa chiếc khăn tay cho Minh Hà. Nó hiểu cảm giác của Minh Hà lúc này.

Minh Hà gạt mạnh chiếc khăn tay kia. Cô không cần sự thương hại nào cả.

- Cút đi. – Minh Hà quát lên. – Cút hết đi!

Nó ngỡ ngàng. Một hot girl hòa đồng đã thay đổi thành một con người khác hoàn toàn.

- Chị... – Nó sững sờ nói.

- Bây giờ cô mới chịu lộ nguyên hình phải không? – Giọng Quân đều đều ở sau lưng nó.

- Thì sao? Sau từng đấy nỗ lực thì tôi nhận được gì? Sự thờ ơ, hắt hủi à? – Minh Hà đi đến, giật lấy cổ áo Quân. – Các người thì hiểu gì? Các người ban phát sự thương hại rẻ tiền rồi lại trở mặt với tôi, tốt đẹp quá nhỉ?

- Cô nghĩ cô bất hạnh? Ác giả ác báo ,đây là hậu quả của sự giả tạo và xảo quyệt của cô. – Quân kéo tay Minh Hà ra.

Một Quân vô tình ở trước mặt nó. Nó không muốn nhìn Quân như thế này. Cậu ấy cũng đang rất mất bình tĩnh sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi với bố. Và nó nghĩ chắc chắn có điều gì ẩn sau con người của Minh Hà, Minh Hà không đơn thuần chỉ là mưu mô tính toán.

Quân đang sai. Và nó sẽ phải đưa Quân ra khỏi vết trượt này.

Nó kéo tay Quân ra, đứng trước mặt Minh Hà. Quân có ý cản nó nhưng nó đã gạt đi.

- Chúng ta sẽ nói chuyện bình tĩnh, được không? – Nó chạm nhẹ vào tay Minh Hà.

Minh Hà vội rút tay lại. Cô sẽ không để bản thân tan chảy bởi sự đồng cảm này.

- Nếu chị đang tức giận, vậy thì... đánh em đi. – Nó bình tĩnh nói. – Đánh em làm chị bình tĩnh hơn thì làm đi.

“Chát.”

Không hề ngần ngại, Minh Hà vung tay tát vào mặt nó. Đôi mắt của cô đại đi. Nó nói đúng, cô đang rất muốn đánh người. Chỉ có đánh người mới làm cô “hạ hỏa”.

Má trái bóng rớt. Minh Hà tát đau thật. Nhưng thà như thế còn hơn, nó không muốn vì nó mà mọi chuyện trở nên rối ren hơn.

Minh Hà thở dốc nhìn nó. Về mặt cam chịu của nó lại khiến cô có cảm giác nó đang thách thức cô. Cô nghiêng rãnh vung tay lần nữa.

Nhưng cánh tay của cô bị giữ lại ở trong không trung.

- Đủ rồi.- Quân nhìn Minh Hà, đứng yên nhìn người yêu bị đánh một lần đã khiến cậu nóng máu rồi.

Như bình tĩnh sau cơn giận, đôi dần trở về bình thường. Cô nhìn nó, bên má trái đỏ ửng. Giờ cô mới ý thức được mình vừa làm gì. Cô giật tay mình ra khỏi Quân.

Bước chân vô thức đi lùi lại. Rồi cô vụt chạy.

Hụt hẫng và đại dột...

46. Chương 46

Hôm nay lại là một ngày nắng. Nóng thật. Quân ngồi trong phòng làm việc cũng phải phe phẩy tập tài liệu cho đỡ nóng. Nếu không phải vì quy định thì cậu đã cởi phăng cái áo vest ra rồi.

Thư kí Bảo còn khổ hơn, anh ta chạy đi chạy lại nhiều, đã vậy cơ thể còn đồ con hơn Quân, thế là mồ hôi suốt mồ hôi, cảm giác như ở trong phòng xông hơi, nóng đến mờ cả mắt.

- Tôi bật điều hoà được không? - Không chịu nổi, thư kí Bảo quyết định lên tiếng.

- Không. - Quân vừa viết vừa trả lời.

- Cậu không thấy nóng à? - Thư kí Bảo gần như là nổi giận, nóng quá khiến đầu óc cũng chẳng minh mẫn như trước nữa.

- Lắm mồ như anh mới thấy nóng. - Quân ngẩng lên nhìn thư kí Bảo, suýt nữa thì cậu phì cười khi nhìn thấy bộ dạng của anh ta. Tuy rằng Quân cũng thấy hơi nóng nhưng cậu vẫn chịu được, phải hành hạ “con lợn” lắm mồm kia đã.

Thư kí Bảo nuốt giận. Anh biết anh là người của Chủ tịch, mà vị giám đốc trước mặt anh lại là người luôn chống đối Chủ tịch. Rõ ràng ép người quá đáng thế này là vì mưu thù cá nhân chứ chẳng phải là “tiết kiệm điện cho trụ sở” như Quân thường nói.

Nhưng mà... nóng quá. Anh chịu nóng kém nhất, sau đó mới là chịu đói.

Anh khẽ liếc sang Quân. Đúng là quái vật, chẳng có tí mồ hôi nào. Thật ghen tỵ quá mà.

Quyết tâm liều mạng, thư kí Bảo lăm lét lấy điều khiển điều hoà. Nếu Quân có muốn...

đánh nhau thì chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về anh, dù gì anh cũng to hơn Quân mà.

“Tít”.

Quân ngẩng đầu lên. Cái tiếng “tít” khởi động điều hoà không lẫn vào đâu được. Cậu quay sang nhìn thư kí Bảo. Anh ta đang cười trừ với cậu.

Xem ra anh ta đang thoả mãn với cái không khí mát mẻ này. Dám trái ý Quân à? Biết Quân không có quyền sa thải thư kí chính thì anh ta lộng hành được à?

Quân mỉm cười ma mĩnh:

- Mát chứ?

- Tuyệt. - Thư kí Bảo ngây thơ trả lời.

- Còn tôi thấy hơi khó chịu. Sẵn đây có anh đang thoải mái, làm giúp tôi đồng này nhé. - Quân cười để lộ hàm răng trắng, chuyển hết đồng giấy tờ cao ngút đi sang bàn thư kí Bảo.

- O... - Thư kí Bảo ngỡ ngàng.

Quân đã trở lại bàn làm việc từ lúc nào, cậu mở laptop ra, kết nối wifi và... đánh Dota. Chả tội gì mà không cho bản thân thư giãn vào lúc này.

- Nhưng đây là phần việc của cậu? - Thư kí Bảo bất mãn nói.

- Làm đi. Anh bật điều hoà khiến tôi khó chịu trong người, không làm được. Cố mà làm cho xong đi không Chủ tịch đến kiểm tra là anh chịu hết đấy. - Quân rê chuột xem danh sách bạn, tuyệt, chúng nó ở trên đây hết.

Thư kí Bảo méo mặt. Vị giám đốc kia trái tính dã man. Mới tuần trước còn lao đầu vào làm việc như điên, thế mà bây giờ lại sinh ra lười biếng. Anh để ý tâm trạng cậu ta cũng khác thường, tuần trước thì âm u như một đám mây đen còn bây giờ thì lại mát rượi như một ngọn gió.

Hay cậu ta làm việc theo cảm xúc nhỉ...

Quân chẳng quan tâm đến cái tên thư kí lảm nhảm kia nữa, cậu bắt đầu chơi. Vì trong room chưa đủ 10 người nên Quân cùng lũ bạn nói chuyện.

“Ngài giám đốc rảnh quá ta. Đánh Dota cơ đấy.”

“Vừa mới đáp việc cho con lợn làm.”

“Anh sắp cưới chưa? Khi nào cưới gửi thiệp mời cho bọn em đi.”

“Im đi. Chúng mày cứ bỏ bô trước mặt Phương thì anh giết. Cưới xin gì, dẹp hết.”

Quân chất lưỡi. Mấy thằng ở 11B3 “troll” thật. Đã cố lời đi rồi mà chúng nó còn gọi lại.

Chả là hôm qua Minh Hà đánh Phương rồi bỏ chạy, Quân bị Phương mắng té tát. Ừ thì đúng là cậu sai thật. Lúc đấy tâm trạng một người con gái đã không tốt, Quân còn cầm thêm nhát dao lún cán vào trái tim Minh Hà. Như thế đúng là có tàn nhẫn.

Nhưng nếu Phương biết được những gì cô ta đã làm với Phương thì liệu Phương có hiểu cho Quân không?

Mà chắc cũng chẳng có gì thay đổi đâu, cái tính thương người “mù quáng” của Phương Quân còn lạ gì. Có là kẻ thù không đội trời chung gặp nạn, Phương cũng chẳng ngại ra tay giúp.

Còn Minh Hà thì Quân không quan tâm. Cô ta có ở đâu cũng không liên quan đến Quân. Cậu còn đang gặp rắc rối với vị Chủ tịch đáng kính kia đây.

“Vào trận đi, full rồi.”

Quân gõ bàn phím nói với Host.

Đánh mãi cũng chán. Quân thì không nói chứ trong team có nick toàn làm feeder. Thế là chán. Được ba ván thì Quân out.

Nãy giờ không chú ý, giờ mới thấy thư kí Bảo chăm chỉ thật. Anh ta ngồi cặm cụi làm việc, được cái da thịt khô ráo chứ không mướt mồ hôi như lúc nãy. Đấy, giám đốc Quân tốt như thế còn gì nữa.

Quân vươn vai. Ngồi nhiều khó chịu quá. Cậu gấp laptop lại, quay sang nói với thư kí Bảo:

- Tôi đi sang trụ sở phía Nam.

Thư kí Bảo cũng lục đục định đứng dậy. Theo quy định thì thư kí phải đi cùng giám đốc. Đặc biệt là vị giám đốc bất trị này.

- Ở lại làm nốt việc đi. - Quân hất mặt về đồng giấy tờ cao ngút bên cạnh thư kí Bảo. - Chủ tịch đến kiểm tra mà chưa xong thì tôi sẽ làm đơn đề nghị sa thải anh đấy.

Thư kí Bảo gần như mếu. Đúng là Quân không có quyền sa thải thư kí, nhưng Quân lại có quyền làm đơn yêu cầu sa thải thư kí đưa lên Chủ tịch. Thời buổi này kiếm được công việc khó khăn, nay lại còn bị chèn ép một cách đau đớn thế này...

Quân ung dung đi ra khỏi phòng, thỉnh thoảng bắt nạt người khác cũng vui. Lâu rồi Quân chưa được “bắt nạt” ai. Mà nói đến “bắt nạt” thì Quân lại nghĩ ngay đến Phương. Lấy điện thoại ra xem giờ, tầm này chắc Phương đã đi học về.

Phương đi học với Huyền. Để Phương đi một mình Quân không yên tâm. Mặc dù vệ sĩ đã đi theo nhưng Phương là con bé là chúa nghịch ngợm. Có khi mấy người vệ sĩ còn chả theo kịp mấy trò nghịch ngợm của con bé.

Mà khi có sơ hở, trường hợp nó gặp nguy hiểm rất cao... Vì tai mắt của bác cậu ở khắp nơi. Giống như một con rắn đang rình mồi, chỉ cần còn mồi sơ hở, nó sẽ không ngần ngại đớp lấy.

Nghĩ đến là lại nhớ. Quyết định đi, đến nhà người yêu “xin” bữa cơm vậy. Phải bắt Phương đền bù cho cậu. Hôm qua Phương cũng đã xin lỗi Quân về những việc trước kia. Quân tuy rằng đã tha thứ nhưng lại ranh mãnh đặt điều kiện. Xem ra đây là cơ hội tốt rồi.

Thật sáng suốt khi lừa tên thư kí nhiều chuyện kia ở lại mà. Quân ung dung quay chùm chìa khóa trong tay, bước xuống gara lấy xe.

Cổng nhà Phương lúc nào khóa như thế này tức là lúc đấy Phương ở nhà một mình. Nhiều lúc Quân cũng lo cho Phương, con gái mà toàn ở nhà một mình, võ vè thì không biết có đánh nổi ai không.

Quân... lười bấm chuông. Cậu xắn tay áo, vận dụng hết các kĩ năng trèo tường trốn học của mình, “đột nhập” vào nhà Phương. Biết là làm thế này kiểu gì cũng bị Phương mắng nhưng Quân vẫn thích. Đôi khi làm người khác bất ngờ còn thú vị hơn cả nhận được bất ngờ từ người khác.

Hai giây ột lần đột nhập. Xem ra Quân đã luyện thành tinh môn võ này. Cậu dút tay vào túi quần, bước vào nhà nó như bước vào nhà mình. Căn nhà vẫn ấm cúng và có chút... thanh mát dễ chịu.

Phương đang lọ mọ trong bếp. Lại ở nhà một mình. May là nó được Trang và Huyền cùng lúc xúi dại, yêu cầu anh Hùng phải mua đồ ăn để trong tủ lạnh cho nó. Thế là giờ đây nó mới có thể làm một bữa ăn đúng nghĩa thay vì mì gói.

Đang khệ nệ bê bát canh rau ngót ra mâm, bỗng nó thấy có người đằng sau mình.

“Á!”.

Nó giật mình hét lên. Con gái một thân một mình ở nhà, tự nhiên có người đằng sau lưng. Một là ma, hai là trộm. Mà nó thì sợ cả hai.

Cái bát canh trong tay nó sóng sánh. Quân vội vàng đỡ lấy. Nước canh nóng hổi văng vào tay cậu.

Quân không phản ứng gì, mà không, tay cậu hơi giật lên rồi lại thôi. Cậu bình tĩnh đặt bát canh vào mâm, sau đó quay ra nhìn nó. Con bé sợ tái xanh mặt. Người đầu mà thần kinh yếu thế.

- Cậu... bị... bỏng rồi. – Nó nhìn vào cổ tay Quân, “kinh hoàng” nói.

Quân cũng nhìn vào cổ tay mình, đỏ ửng lên rồi. Phương chớp lấy cổ tay cậu, kéo vội ra bồn rửa gần đấy. Con bé xả nước xối xả vào cổ tay cậu.

Bôi thuốc cho Quân cẩn thận, nó mới chịu để ý đến cậu ấy. Áo vest vắt trên tay, ăn mặc rất chỉnh tề, giống như... công chức nhà nước vậy.

- Cậu làm gì ở đây thế? – Nó hỏi Quân.

- Xin vợ bữa cơm. Hôm qua vợ bảo muốn gì vợ “chiều” mà. – Quân cười nhả nhả.

Nó đâm nhẹ vào tay Quân. Lúc nào cũng nhả nhả được. Quân là đồ bịa đặt, hôm qua nó chỉ nói là nó sẽ bù đắp lại những gì nó gây ra với Quân. Nói gì thì nói, tất cả mọi chuyện đều là do sai lầm của nó. Chính nó cũng làm tổn thương Quân. Nhưng nó không ngờ cậu ta lại có thể xuyên tạc như thế.

Tự nhiên Quân áp tay lên má nó. Gương mặt cậu cũng thay đổi hẳn.

- Còn đau không?

Ừm, bên má đó hôm qua bị Minh Hà tát. Nó lắc đầu. Minh Hà còn đau hơn nó nhiều. Đôi mắt dại đi, hẳn lên những tia nhìn oán hận đau đớn của Minh Hà ám ảnh nó.

- Ha ha... Ăn cơm thôi. – Quân kéo tay Quân xuống, cười trừ rồi đi ra nhà bếp.

Quân cũng đi theo nó. Quân biết mà, lòng tốt của nó lại đặt không đúng chỗ. Nhưng Quân cũng không thể can ngăn được. Điều duy nhất mà cậu có thể làm là âm thầm bảo vệ nó thôi.

Đúng là cơm “vợ” nấu. Quân ăn ngon lành. Một hương vị khó quên.

Nó mỉm cười nhìn Quân. Chăm sóc người mình yêu quả thật rất hạnh phúc.

Mỗi ngày đều được như thế này thì thật là tuyệt vời.

Như nhớ ra điều gì, nó nhấp nháy mắt với Quân:

- Tớ còn giữ ít pháo đẩy, ăn cơm xong chơi pháo với tớ đi!

Minh Hà đưa cốc rượu trong tay. Viên đá chạm vào thành thủy tinh tạo thành tiếng kêu “leng keng”. Quán bar nhỏ và khá yên tĩnh. Mới có sáu giờ chiều, chưa đến giờ “bay”.

Cô chống tay nhìn nữ ca sĩ đang hát trên sân khấu. Toàn là nhạc nhẹ, nhiều đây chưa đủ làm dịu đi cơn “sóng thần” trong lòng cô. Thứ cô cần là một không gian ngập ngụa tiếng bass đập, tiếng hò hét, một không gian ngột thở, không hờ một giây nào để suy nghĩ.

Siết chặt cốc rượu trong tay, cô nhếch mép lên cười. Cười cho chính bản thân mình. Cô không nghĩ là cô đủ bình tĩnh để ngồi ở đây cả ngày và chỉ nhâm nhi gần hết chai rượu nhẹ. Tửu lượng của cô khá kém, phải là rượu mạnh, cực mạnh thì may ra cô mới say. Khi say thì đầu óc cô trống rỗng, mọi phiền phức đều biến hết.

Từ lúc biết uống rượu đến giờ, cô chỉ say duy nhất một lần. Đó là khi cô được dẫn đến mộ của bố mẹ. Hai ngôi mộ liền kề nhau, hương khói lạnh ngắt. Không một tấm ảnh, tất cả những gì cô thấy chỉ là dòng chữ khắc tên bố mẹ cô trên hai bia mộ. Cô khóc nức nở ở đây, sau đó cô tìm đến rượu. Lần ấy cô say, cả người mềm nhũn như chết rồi. Dương - người nhận nuôi cô – đã đóng băng mọi tài khoản của cô trong một tháng để phạt cô.

Xem ra hôm nay sẽ là ngày đánh dấu một Minh Hà say xỉn lần hai. Cô không ngại dương nữa, dù sao cô cũng tách khỏi dương từ lâu. Cô đưa cốc rượu lên miệng uống một ngụm nhỏ. Sẽ say, nhưng không phải ở đây. Quán bar nhỏ này chỉ là nơi dừng chân nghỉ ngơi của cô để chuẩn bị ột chuyến “bay” thông đêm. Chẳng còn gì để cô phải gồng mình khoác lên cái mác ngoan hiền nữa. Hôm qua cô đã tát con bé đó, người cô yêu còn chứng kiến việc đó. Xem ra không còn đường mà chối cãi nữa. Lộ nguyên hình rồi cũng hay, sống thoải mái hơn rất nhiều. Ngày hôm qua, những gì tích tụ trong lòng đều đã được cô xả hết ra. Còn ngày hôm nay, cô sẽ chìm trong ảo giác, mọi thứ trong tâm trí sẽ thật tuyệt.

Hơi nheo mắt lại để xem giờ, thời gian trôi nhanh thật, nghĩ ngợi lung tung một tý mà đã bảy giờ kém. Đi thôi, lên đến đó, ngồi nghỉ một chút là đến giờ “bay”.

Kéo ghế đứng dậy, Minh Hà lấy trong ví ra chiếc thẻ tín dụng, đưa cho phục vụ. Chiếc thẻ tín dụng này dương cô cấp cho, sau đó dương bỏ cô ở lại Việt Nam, sống một mình trong căn hộ cao cấp, còn ông ấy lại sang Anh tiếp tục công việc làm ăn. Nếu không phải có mấy đứa em gái, đặc biệt là Dương, bầu bạn thì chắc cô đã lên cơn tâm thần vì tự kỷ mất.

- Em làm gì ở đây vậy?

Giọng nam hơi trầm vang lên. Minh Hà quay lại, cô hơi nhú mày, không phải anh ta tìm đến cô để bóc mẽ sự giả tạo của cô trước kia chứ?

- Không liên quan đến anh. – Minh Hà cốc cằn trả lời.

- Tâm trạng em không tốt à? – Thư kí Bảo chưa nhận ra được sự thay đổi kì lạ và nhanh chóng của cô, anh kiên trì tiến đến gần cô và hỏi.

- Đã nói không liên quan đến anh mà. – Minh Hà gắt lên và bước nhanh ra ngoài.

Cô hơi bất ngờ khi thấy thư kí Bảo chưa có phản ứng gì thể hiện là anh ta đã biết chuyện cả. Hay là con bé đó chưa nói gì?

Chắc là chưa đến tai anh ta thôi.

Cô ngồi vào trong xe, nói với tài xế riêng khởi hành. Trước khi xe lăn bánh, cô kịp nhìn thấy thư kí Bảo đang chạy ra ngoài cửa quán bar và gọi tên cô.

Kệ. Chẳng quan tâm. Một kẻ quá nhiệt tình và đầy rẫy phiền phức.

- Chú cho xe đi nhanh hơn hộ cháu.

Hôm nay Phương lại được nhìn thấy một Quân “trẻ con”. Cả hai đốt pháo nổ ầm ầm. Thật may là hàng xóm hai bên đều khá dễ tính, chứ không chắc họ đã gọi tổ trưởng tổ dân phố đến... bắt vì tội “tàng trữ và tiêu thụ hàng quốc cấm” mất.

Nghịch xong đồng pháo khổng lồ cũng đã là tám giờ. Nó lấy chân đạp đạp vào người Quân – lúc này đang “lăn lê bò toài” trên sàn nhà.

- Cậu... không về à?

- Không. – Quân bướng bỉnh trả lời.

- Vì bố cậu à? – Nó đến ngồi cạnh Quân.

- Không. – Quân gồi đầu lên đùi nó, khép mắt lại, giống như đang ngủ vậy.

- Đừng có bướng. Đó là bố cậu đấy. – Nó cốc nhẹ vào đầu Quân. – Bác ấy chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Nghe tớ đi, quay trở về, bình tĩnh nói chuyện với bác ấy. Tớ không tin một Quân đầu đội trời chân đạp đất mà lại không dám thuyết phục bố mình đâu.

- Buồn ngủ quá. – Quân ngáp dài. Thái độ này là muốn trêu tức nó đây mà. Rõ ràng là đang rất nghiêm túc, thế mà Quân lại vô tâm phá hỏng.

Nó giận run người. Nó đứng phắt dậy, đầu Quân mất điểm tựa đập cái “cốp” xuống sàn.

- Cậu không coi lời tớ ra cái gì à? – Nó nghiêng răng trèo trẹo. Không thể tha thứ được.

- ... – Quân xoa đầu nhìn nó, đau thật. Còn vết thương trên trán nữa chứ, Phương nhăn tâm quá.

- MỘT LÀ CẬU...

Nó định quát lên đe dọa Quân thì tiếng chuông cửa vang lên, chặn ngang cổ họng nó.

Nó lườm Quân một cái cháy mặt rồi hậm hực đi ra ngoài cổng. Quân ngơ ngác đi theo, may mà có tiếng chuông, không thì cậu chết với Phương mất.

Dương sốt ruột đứng trước cổng nhà nó, khi cánh cổng vừa được kéo ra, con bé đã vội vã chộp lấy Phương:

- Chị Minh Hà... Cô có thấy chị Minh Hà đâu không?

- Không. Có chuyện gì vậy? – Nó lắc đầu trả lời. Hiếm khi thấy Dương hốt hoảng như vậy.

Cả nó và Dương đều quay sang nhìn Quân.

- Không biết. Từ hôm qua đến giờ đã về nhà đâu. – Quân cũng lắc đầu.

- Vậy chị ấy đi đâu? Tôi tìm khắp nơi rồi. – Dương giật tay áo của Quân. – Anh không biết chị ấy liệu linh như thế nào đâu. Mau đi tìm chị ấy đi.

Sắc mặt của cả Quân lẫn nó đều tái đi sau khi nghe câu nói của Dương. Chẳng nói chẳng rằng, cả hai đều chạy vụt đi.

Gần như là mọi góc ngách trong thành phố đều được cả ba đến tìm. Nhưng Minh Hà thì vẫn chẳng thấy đâu. Đã là chín giờ. Minh Hà có thể đi đâu được?

Điện thoại của Quân đổ chuông. Là thư kí Bảo gọi. Giờ này còn làm phiền nhau là thế nào đây.

- Alo – Quân khó chịu bắt máy.

“Minh Hà có ở nhà cậu không?”. Giọng thư kí Bảo có phần ngập ngừng. Thái độ của Minh Hà lúc ở quán bar nhỏ kia khiến anh hơi lo.

- Chúng tôi đang đi tìm cô ta đây. Anh có gặp cô ta ở đâu không? – Quân lập tức hỏi, có một chút hy vọng.

“Tôi gặp cô ấy ở bar Love cách đây một tiếng. Nhưng cô ấy đã bỏ đi ngay lúc đấy rồi.” Thư kí Bảo càng lo lắng khi nghe Quân thông báo.

- Anh có biết cô ta đi đâu không?

“Tôi không biết, nhưng xe của Minh Hà đi về phía đường Sở Dầu.”

- Tôi biết rồi.

Quân quay sang nó và Dương nói:

- Minh Hà đi về phía đường Sở Dầu. Chắc cô ta muốn lên Hà Nội. Cô có biết cô ta hay đến chỗ nào ở Hà Nội không?

Mặt Dương tái nhợt. Con bé lẩm bẩm nói, giống như tự nói với chính mình hơn:

- Lên Hà Nội. Chị ấy đến sàn Next Top.

- Cô ta bị điên à? Ở đây thiếu gì sàn mà phải lên tận đấy. – Quân vò xù tóc rồi hậm hực vào xe.

- Cậu còn nói được như thế à? Đi nhanh lên. – Nó mắng Quân. Trong lúc “nước sôi lửa bỏng” như thế này mà còn nói một câu như thế, thật quá đáng mà.

Chiếc xe oto màu trắng rồ ga phóng đi về phía đường Sở Dầu, theo sau là chiếc xe oto màu đen. Một mối lo lắng lên trong lòng cả ba.

Minh Hà – cô ấy thật ngu ngốc!

Nexttop Club. 10 giờ 30 phút.

Sàn Nexttop với một màu xanh pha lê đặc trưng. Dù càng lúc càng về đêm nhưng người trong này vẫn đông như bình thường. Không khí ngày càng nóng lên. Bấy giờ nhạc mới chính thức là bắt đầu “lên”. Thứ âm nhạc này mới chính là món quà dành cho dân “bay”, rõ hơn thì là cần thuốc hút cỏ phải có âm nhạc như thế này mới thích hợp. Những người đánh Dj ở chính giữa kia phải thật chuyên nghiệp. Chỉ cần làm hỏng một đoạn nhạc nhỏ thôi cũng có thể khiến cho dân “bay” gây thuốc.

Minh Hà ấn đầu lọc điếu cỏ vào gạt tàn. Cô kiêu ngạo đứng dậy, bàn tay thon chĩnh lại vạt váy ngắn cũn. Cô đi ra chính giữa – nơi mà những con người đang sôi động nhất. Hút cỏ xong là phải đến chỗ có nhạc lớn để nhảy. Như thế mới thật sự là “bước vào cõi tiên”.

Cô lắc lư điệu nghệ theo điệu nhạc. Một người thanh niên bước đến, ngang nhiên ôm lấy eo cô và cùng cô nhảy.

Minh Hà đang say, còn cả “phê” cỏ nữa. Vì thế nên cô chẳng có phản ứng gì. Cô để cho bàn tay kia tự tiện động vào mình.

Nhảy mệt nghỉ, cơn say “cỏ” cũng dần tan. Minh Hà rời đến quầy bar để nghỉ. Cô châm lửa ột điếu cỏ nữa. Người thanh niên kia cũng đi theo cô. Hắn ta ngồi ngay cạnh cô và gọi một ly rượu giống hệt cô.

- Ra ngoài cùng anh không? - Hắn ta uống cạn ly rượu rồi nhìn Minh Hà.

- Đi đâu? – Minh Hà chống tay nhìn hắn, cười không kiểm soát.

- Bão. - Hắn ta đưa mặt mình sát vào mặt Minh Hà.

- Tôi không muốn đi “bão”. Tôi buồn ngủ rồi. – Minh Hà cười. Cô nói câu này là không có mục đích gì cả. Chỉ là hút cò và nhảy nhót xong thì cô mệt, cơn buồn ngủ gần như xâm chiếm. Thêm nữa là cô đang say, cho nên lời nói của cô cũng chẳng câu nệ gì.

- Vậy thì anh đưa em đi ngủ. - Hắn ta đỡ Minh Hà đứng dậy, sau đó rút trong ví ra tập tiền đưa cho bartender.

Minh Hà ngật ngưỡng theo hắn ta ra ngoài. Cô chẳng suy nghĩ được gì nữa. Những gì cô cần lúc này là một cái giường êm ái để phục vụ cho giấc ngủ.

Cả cơ thể cô giống như chìm trong ảo giác vậy. Nửa thực nửa hư. Cô không biết mình đang ở đâu. Người cô được đặt một tấm đệm êm ái. Không khí mát lạnh hơn. Có tiếng xả nước nữa. Nhưng Minh Hà mặc kệ, cô kéo chiếc chăn mỏng lên và tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Ngủ một giấc thật dài để quên đi mọi chuyện.

Có một bàn tay vuốt ve sau lưng cô. Tiếng kéo khóa ở lưng váy rít dần. Và còn cả thứ da thịt mát lạnh đang mơn trớn cô nữa. Minh Hà cảm nhận được những điều đấy trong giấc ngủ, nhưng cô không thể phản ứng được. Rượu và “cỏ” khiến cô chóng mặt. Mặc dù trí não đã ra lệnh cho từng bộ phận trên cơ thể là phải phản ứng lại, nhưng từng cái nhấc chân nhấc tay đôi với cô bây giờ cũng là một sự khó khăn.

Minh Hà nhắm mắt. Khó chịu quá. Còn có cả sự ghê tởm nữa.

Cô bắt đầu cựa quậy. Sau dần là giãy giụa. Nhưng cánh tay cô bị khóa chặt. Cổ cô nóng ran. Một bàn tay đang vuốt ve đùi cô.

Minh Hà chột mở to mắt. Cô đang ở đâu đây? Một gã đàn ông đang nằm trên cô.

Cô giật mình hét lên.

Thấy cô có phản ứng, hắn ta bắt đầu khống chế cô. Cô càng sợ. Cô không nhớ có chuyện gì xảy ra. Minh Hà gào lên.

- CỨU TÔI! CỨU TÔI VỚI!

Gã đàn ông bản thủ kia bịt chặt miệng cô.

“Ưm... ưm...” Minh Hà không nói thành tiếng.

“Rầm!”

Cánh cửa phòng bị bật ra, âm thanh chói tai.

- Thằng chó. Cút ra.

Quân và thư kí Bảo lao vào ngay lập tức. Gã đàn ông kia bị bắt ngờ. Quân và thư kí Bảo đánh hắn không thương tiếc. Đặc biệt là thư kí Bảo. Anh ta gần như phát điên, anh đánh hắn không một chút gượng tay.

Phương và Dương chạy đến bên cạnh Minh Hà. Nó vội lấy chiếc chăn mỏng quây xung quanh Minh Hà. Chiếc váy trên người Minh Hà cũng gần như tuột xuống rồi.

- Này. Dừng lại được rồi đấy. – Quân giữ lấy tay thư kí Bảo. Nhan sắc của kẻ “yêu râu xanh” kia vị bóp méo đến độ đáng sợ.

- Bỏ ra. Tôi phải tặng nó “món quà” này nữa. – Thư kí vảo với lấy cái đèn ngủ, giơ lên.

Gã đàn ông kia hét lên đầy khiếp sợ.

- Đã nói dừng lại. – Quân giật lấy cái đèn ngủ ra. Sau đó cậu quay sang gã đàn ông đang run rẩy kia. -
Biến đi.

Tất nhiên là hắn ta vội thu lượm quần áo rồi bỏ chạy.

- Cô bị điên à? – Quân gần như điên lên với Minh Hà.

- Chuyện của anh à? – Minh Hà cũng không vừa, bây giờ cô đã tỉnh táo hơn. – Tôi làm gì kệ tôi. Tôi có chết cũng không liên quan đến anh.

“Chát!”

Một cái tát giáng thẳng xuống mặt Minh Hà. Là của Phương.

- Cái tát này tôi dành cho chị. Giữ cho đến hết đời đi. Đừng có bán rẻ nhân phẩm của người con gái như thế. Chị còn trẻ. Đừng làm gì để rồi ôm lấy ân hận về sau. Trình tiết chỉ có một, giữ lấy và giành cho người đàn ông xứng đáng. Chị đâu có muốn sống buông thả như thế này. – Nó gần giọng. - Chị có biết chúng tôi khó khăn như thế nào mới tìm được chị không? Và chị có biết là chị đang lãng phí sự quan tâm của mọi người không?

Tất cả điều sững sờ trước hành động của nó.

Minh Hà ôm phần má bị tát không nói lên lời. Quá kinh ngạc mà.

- Đứng dậy và đi về đi. Tôi mong chị sẽ không đại dốt như thế này lần nữa.

Nó kéo tay Quân và bước nhanh ra ngoài, để lại ba người đang chết đứng trong phòng.

Ra đến ngoài gara, nó mới chịu dừng lại. Nước mắt bây giờ mới chịu lăn xuống. Nó lấy tay áo lau đi.

- Có đáng để cậu khóc vì cô ta không? – Quân thở dài và lau nước mắt cho nó. Cái tính thương người của nó bây giờ đang rất phiền phức đấy.

- Cầm cậu nói thế... Chị ấy không giống như cậu nghĩ... – Nó vừa nói vừa nấc lên. Lần nào nói chuyện mới Quân về Minh Hà, nó đều bệnh Minh Hà hơn.

- Rồi. Cậu đứng. – Quân lau nước mắt cho nó. Cậu thở dài. Luôn là thế mà.

- Nhưng vừa nãy tớ tát có mạnh không? – Nó lúng túng hỏi Quân.

- Có. – Quân thần nhiên gạt đầu.

Người nó giật nảy lên. Lúc đấy thật sự là rất giận. Giận sự nhẹ dạ của Minh Hà. Và cả sự bất cần đến đại dốt của cô ấy. Vì thế nên nó mới tát Minh Hà. Không có gì khác ngoài mục đích làm Minh Hà hiểu.

- Cậu không làm sai đâu, đừng làm bộ mặt đó nữa.

Quân cúi xuống, cạ trán mình vào trán nó. Cái gương mặt đầy ân hận và cắn rứt của nó khiến cho cậu thấy... hay hay. Đến Quân còn không ngờ nó có hành động đấy. Đúng là làm người khác “bổ ngựa” ra mà.

Chỉ là cố gắng vui vẻ trước nó thôi. Quân biết ngày mai, bố cậu sẽ không để yên cho cậu đâu...

47. Chương 47

Sáng sớm, tại căn biệt thự Hoàng Gia. Bữa sáng diễn ra theo đúng quy trình thường ngày. Tất cả lại im lặng. Nhưng trong cái im lặng ấy còn có pha trộn thêm một chút ngượng ngập hổ thẹn khó giấu, đó là của Minh Hà. Cho dù cô đã cố ép bản thân phải tỏ ra thật tự nhiên nhưng những gì biểu hiện trên mặt cô đều nói lên tất cả.

Tối hôm qua, sau khi hứng trọn cái tát của Phương cùng với việc bị mắng xối xả, cô còn bị nghe thêm hai “bài ca bất tử” từ đứa em bất cần là Dương và gã đàn ông quá nhiệt tình và phiền phức là thư kí Bảo. Cuối cùng cô cũng biết tối qua bản thân cô đã gây ra thứ tày đình gì. Chính vì thế mà sáng nay cô không dám ngẩng đầu lên dù chỉ là một lần.

Kết thúc bữa sáng một cách nặng nề, nếu như ngày thường thì ông Lâm sẽ trở lại phòng sách hoặc sẽ tiếp tục cùng vợ mình đi kiểm tra lượng doanh thu và tình trạng kinh doanh của các chi nhánh thì hôm nay, ông ngồi đó - điem đàm một cách kì lạ.

Quân không để ý lắm đến sự kì lạ của bố mình. Cậu vẫn luôn hình thành suy nghĩ rằng - bố mình là một vị Chủ tịch “thất thường”. Khi cậu đứng dậy định xin phép đi học - một ngày hiếm hoi Quân đi học để gặp Phương - thì ông Lâm lên tiếng:

- Hai đứa chuẩn bị hành lý đi, ba ngày sau làm thủ tục đi du học.

Cả Quân và Minh Hà đều sững người khi nghe thông tin đó. Bà Mai còn phản ứng hơn khi đánh rơi tờ báo trên tay.

- Bố đùa à? Con không đi. - Quân nhìn về phía ông Lâm.

Như biết trước được Quân sẽ phản ứng thế, ông Lâm ung dung ngả người tựa vào ghế, trả lời Quân:

- Con phải đi. Bố quyết định rồi. Con không thể ở Việt Nam được nữa.

- Con chắc chắn không đi. - Quân cứng đầu nói.

- Không bàn cãi nữa. Hai đứa có ba ngày. Còn Minh Hà, sang đây cháu hãy tự chăm chỉ học hành và suy nghĩ về những hành động của mình đi. Còn một chặng đường dài để cháu đủ tiêu chuẩn làm dâu nhà họ Đào. - Ông Lâm nhìn sang Minh Hà, giọng nói đanh lại.

- Dạ... vâng... Cháu hiểu ạ. - Minh Hà cúi đầu xuống, cảm giác hổ thẹn lại tràn đầy trong lồng ngực. Không gì qua được con mắt của ông Lâm. Chuyện chỉ mới xảy ra đêm qua nhưng đã đến tai ông Lâm. Cô không còn gì để thanh minh cho bản thân nữa.

Quân khẽ liếc mắt sang Minh Hà. Cũng biết xấu hổ cơ đấy. Nếu cô ta biết nghĩ thì đã không có chuyện ngày hôm nay.

- Con không bao giờ đi. Nhất là đi cùng với cô ta. - Quân nói rồi đứng dậy, cầm cặp sách và đi học.

Hai cái lớp 11B2 và 11B3 sát ngay cạnh nhau, hiển nhiên có gì ồn ào náo động là biết hết.

Giống như ngày hôm nay, Quân đi học là một hiện tượng lạ. Bên lớp 11B3 chào đón Quân rầm rộ.

- Người anh em, “nổi lại tình xưa” rồi à? - Quang khoác vai Quân nói, Quang là người ngồi cùng bàn với Quân, hơn nữa Quang nghịch chỉ thua mình Quân, vậy là hiển nhiên Quang và Quân thân nhau nhất.

- Mà biết cái gì, còn non trong chuyện tình cảm lắm. - Quân hất cái tay của Quang ở vai mình ra, lắc lắc ngón trỏ trước mặt Quang, giọng rất đần anh.

- Đây, làm thế nào đấy? - Quang sấn vào hỏi. Quang là một thành viên trung thành trong hội F.A nên tò mò về chuyện này là hẳn rồi.

- Cái này khó nói lắm. Nhưng chú phải như anh. Là thằng đàn ông thì phải có cái uy. - Quân vênh mặt. - Và còn một điểm quan trọng nữa, đó là phải biết được điểm yếu của đối phương.

- Thật hả? - Quang tròn mắt nhìn Quân.

- Ừ. Chỉ thế thôi. - Quân thật thà gật đầu.

Chàng trai trẻ tên Quang lập tức lấy giấy bút ra hý hoáy ghi chép. Tội nghiệp. Nghe lời Quân thì chỉ có nước bán nhà đi thôi.

Hết Quang, Quân lại bị “làm phiền” bởi hội DotA của lớp. Hội này thì thần tượng Quân thôi rồi, cũng vì cái tài đánh DotA của Quân.

- Làm trận DotA ăn mừng đề anh. Bên Mạc Đình Chi thách đấu trường mình đấy.

- Chấp hết. - Quân phẩy tay. - Nhưng mà cho anh nợ đi, giờ anh bận quá. Khi nào rảnh anh “Monter Kill” bọn đấy cho.

- Nhớ đấy nhé. - Cả hội mắt sáng như sao.

Và câu chuyện kết thúc với lời hứa DotA của Quân cùng với tiếng gót giày công cốc trên hành lang, báo hiệu bà cô “nghĩa Địa” đang đến.

Quân đã trưởng thành hơn rất nhiều kể từ ngày ông nội mất, nhưng cậu vẫn luôn tự điều chỉnh bản thân để phù hợp với hoàn cảnh. Trên lớp, cậu vẫn luôn là thằng nhóc nghịch ngợm, là học sinh cá biệt lắm trò trong mắt giáo viên, là một con người hòa đồng trong mắt các bạn cùng lớp. Cũng như Huyền, Quân chọn cách sống “đa nhân cách”. Nhưng Quân khác Huyền ở chỗ, ở trong tất cả các trường hợp, Quân luôn là một Quân rất thật. Quân không tỏ ra bộ mặt cố gắng cam chịu như Huyền trong các bữa tiệc nhàm chán.

Bên lớp 11B2 thì cũng không kém tý nào, bằng chứng là Phương đang quay như chong chóng trước mấy nghìn câu hỏi của bọn bạn. Cũng không trách chúng nó được, tự nhiên thấy Quân và Phương lại tiếp tục cùng nhau đi học, lại còn rất “sến súa” – theo lời của cái Nhi “điệu”. Chúng nó bao vây Phương, chơi chiến thuật “xáp lá cà”, tấn công dồn dập tới tấp khiến cho con bé không thở nổi.

- Thì tao đã nói là không có gì mà. – Phương kêu lên đầy thống khổ. Con bé bị nghe ù cả tai, trả lời khan cả tiếng.

- Không được. Mày không được giấu chị em. Kể cho bọn tao nghe xem nào. – Cái Nhi “điệu” dẫn đầu bọn con gái tra khảo.

- Con điên. – Phương vung tay gạt cái vòng vây nghệt thở này. Nó cười nham hiểm. – Hay chúng mày ghen tị với tao. Thôi đừng buồn, kiếp F.A không phải là bất tận đâu.

- Á à. Chị em đâu, lên “quất” nó cho tao. – Cái Nhi nghiêng răng ken két.

Cả lũ con gái không ngần ngại xông vào... cù Phương khiến nó giãy giụa và cười chảy cả nước mắt.

Bọn con trai cũng không để cho nó yên. Chờ cho lũ con gái tra tấn Phương xong, chúng nó mới túm lại hỏi loạn xạ lên. Chủ yếu là hỏi về Quân – thần tượng đồng thời là tác giả của vô vàn các trò quậy phá long trời lở đất - của chúng nó. Quân trở thành một hình mẫu lý tưởng để bọn con trai phấn đấu trở thành, bởi vì chả có đứa nào có khả năng đập phá nghịch ngợm hơn Quân.

- Chúng mày trật tự xem nào. Chuyện nhà người ta mà cứ tọc mạch như chuyện của nhà mình ấy. - Huyền ngồi gác chân lên ghế, chống cằm lèm bèm.

Chúng nó chẳng thèm để ý thái độ “lè nhè như say rượu” của Huyền, tiếp tục tấn công Phương. Do rất đông nên đứa này xô đứa kia, chả hiểu sao lại có đứa loạng choạng thế nào va phải Huyền, tiếp theo là một cú nổ động trời...

Cái ghế của Huyền đang ngồi đổ ầm xuống, Huyền thì đang gác chân lên ghế, thế là mất đà ngã theo. Cú ngã đau thấu trời.

- BỌN RANH CON CHÚNG MÀY! - Huyền gào lên. Cô đau đến mức không thở nổi rồi.

Biết mình vừa gây họa lớn, lại đứng phải người mà không-phải-ai-cũng-động-vào-được, mấy thằng nhóc thụt lùi về đằng sau. Hưng “ngáo” đại diện cho “hội mạnh động” gãi đầu tiến lên, “bén lên” cười với Huyền:

- Lớp phó trật tự à, chúng tớ xin lỗi nhé.

Nói đoạn, cả lũ vùng chạy tán loạn như đàn vịt.

- CHÚNG MÀY ĐỨNG HẾT LẠI. - Huyền gào lên lần nữa. Nếu không phải vì toàn thân ê ẩm thì cô đã cầm chổi đuổi theo chúng nó đến tận cùng.

Nó lon ton chạy lại đỡ Huyền ngồi dậy. Cái mặt nó cũng đang rất nhẹ nhõm. Thoát được cái lũ này là phúc ba đời của nó rồi.

- Con lợn Phan, nó còn cầm tay thằng Hưng chạy đi nữa chứ. - Huyền ngồi lăm bằm đầy tức giận sau khi an tọa trên ghế.

- Thôi mà, đôi trẻ ấy mới được tác thành. – Nó tùm tùm cười. – Sao hôm nay cái kính thế?

Như bị gài vào chỗ ngứa, Huyền lập tức nói:

- Còn tại ai nữa, hôm qua cái cô tên là Trang ấy, cô ta dám gạ đánh nhau với anh Long. Bực không tả được.
- Huyền vung tay loạn xạ trong không trung.

Nó bật cười ha hả. Thì ra là vì lý do này. Huyền giữ thầy Long như giữ của ấy. Vụ này thì nó biết, mối thù truyền kiếp giữa Trang và thầy Long.

- Không phải lo đâu, tại vì hồi trước, lúc Trang chưa sang Pháp ấy, Trang chưa một lần nào đánh thắng được thầy Long. – Nó vỗ vai Huyền, nháy nháy mắt. – Cũng tại thầy Long cơ, hồi đấy còn thách thức, bảo là nếu Trang thắng thì thầy ấy sẽ gọi Trang là “tỷ tỷ”.

- Cái gì? Không được, cô ta nhất quyết không thể thắng được. Tớ không để cô ta trở thành “chị dâu” của tớ đâu. - Huyền giật thót người, cô xua xua tay, giọng hoảng hốt.

Nó lại cười sặc sụa lần nữa. Cười đau cả bụng. May cho Huyền đấy, thầy Long là võ sư chuyên nghiệp nên thắng được thầy ấy cũng là rất khó.

Nhưng mà không biết nếu Trang làm “chị dâu” của Huyền thì sẽ như thế nào nhỉ?

- Thôi không cười nữa. Tôi là tôi ghét cô lắm nhé. Bây giờ cô hạnh phúc hơn tôi rồi đấy. - Huyền đánh nhẹ vào người nó, giọng giả vờ ghen tị.
- Thôi đi, cô cũng không kém nhé. Anh Long của cô tốt đến thế còn gì. – Nó cũng chẳng vừa, cười tít mắt trêu lại Huyền.

Vậy là cả hai cùng ngửa mặt lên trời mà cười lớn, giống như các “trang nam tử” thời xưa ở trong truyện kiếm hiệp vậy.

Thật ra tác giả nói hai lớp 11B2 và 11B3 náo loạn lên vì “đôi bạn” này thì có hơi khiêm tốn, thật ra là gần như cả trường. Bởi vì qua một thời gian dài, họ cũng đã quen thuộc hơn với hình ảnh Quân và Minh Hà đi cùng nhau. Giờ nó và Quân trở lại, không ngờ ngàng làm sao được.

Trước lạ sau quen. “Đôi bạn” của chúng ta cũng không để ý đến vấn đề ngoại cảnh này cho lắm.

Tan học, Quân lại “đòi” về nhà Phương ăn cơm. Cậu chọn lí do “làm việc nhiều dẫn đến tình trạng suy nhược” để “ăn vạ” Phương. Tất nhiên là Phương chẳng tin cái lí do “củ chuối” ấy, nhưng nó cũng muốn thử cảm giác chăm sóc người mình yêu, thế là đồng ý.

Quân lăng xăng giúp nó làm bữa ăn. Rút kinh nghiệm từ lần đi Đà Lạt, nó không dám để cho Quân làm việc nặng. Và thế là Quân đảm nhiệm công việc “nhặt rau, bóc hành, đuổi mèo”.

Nói chung công đoạn làm mâm cơm không có sự cố đáng tiếc nào xảy ra ngoài trừ việc Quân làm vỡ hai cái bát lúc lau bát. Nhưng như thế cũng là kì tích cho cậu công tử mười bảy năm chưa biết vào bếp là gì rồi.

Khi đang chuẩn bị ăn cơm thì nhà nó có khách. Một vị khách kì lạ đến vào tầm này.

Vị khách đó là... phu nhân Mai, tức mẹ Quân.

Cùng lúc đấy, tại biệt thự Hoàng Gia.

“Love is just a history that they may prove.

And, when you're gone, I'll tell them my religion's you.

When 'Punk'-tious es to kill the king upon his throne,

I'm ready for their stones.”

(Bloody Mary – Lady Gaga).

- Lắm nhảm cái gì đấy? – Dương nhú mày hỏi.
- Hát thôi. – Minh Hà trả lời, khóe môi khẽ nhếch lên.

Mặc kệ cho Dương cau có, Minh Hà tiếp tục hát, đôi chân thon dài đung đưa trên chiếc xích đu trắng ở thềm cỏ phía tây căn biệt thự Hoàng Gia. Cô thần thờ đến mức chẳng có tâm trí mắng Dương vì câu nói cộc lốc kia.

Cô mệt rồi. Sau tất cả những suy tính, mưu mô, cô vẫn chẳng được gì. Tất cả chỉ là niềm vui nhất thời. Đến khi nhìn lại, cô không còn gì ngoài sự lạc lõng cô đơn.

Sáng nay cô đã có ý định xin phép dọn đi với bác Lâm ngay sau khi kết thúc bữa sáng. Chẳng còn mặt mũi nào mà ở nữa. Mọi chuyện đều bung bét hết cả rồi. Vậy mà chính bác ấy lại không hề đuổi cô đi, thậm chí còn chuẩn bị cho cô và Quân đi du học. Cô cực kì thán phục trước sự nặng tình và trọng chữ hiếu của bác Lâm.

Minh Hà đã muốn từ chối nhưng sự uy lực của bác Lâm đã làm cô cứng họng. Cô không dám nói một câu phản đối nào. Tất cả chỉ là sự chấp nhận vô điều kiện. Chính cô còn ngạc nhiên bởi sự phục tùng của mình ngay lúc đó.

- Nếu chị đi du học, mày có nhớ chị không? – Minh Hà nói vu vơ.

- Không. – Dương trèo lên cây cổ thụ, ngồi vắt vẻo.

- Phũ vậy? – Minh Hà bật cười.

- Em sẽ đi du học với chị. Nhớ nhưng cái gì. – Dương ngắt một chiếc lá, xé nó ra làm đôi.

Minh Hà không nói gì nữa. Bên cạnh cô vẫn còn đứa em gái kết nghĩa “đáng yêu” này đây thôi.

Tự cho phép bản thân cố gắng thêm một lần nữa xem sao. Ở một phương trời mới, chỉ có cô và Quân. Liệu trong thời gian đi du học, Minh Hà có đủ khả năng làm Quân yêu cô không?

Quá khó!

Minh Hà biết điều ấy. Nhưng cô tự cho phép bản thân mình hy vọng. Lần cuối thôi. Cô sẽ cố gắng.

Bằng chính sức mình. Không một thủ đoạn. Không một mưu mô.

Khó lắm. Cô biết. Nhưng cô vẫn muốn.

- Chị vẫn chưa “chán” à? – Dương lên tiếng. Con bé đã nhiều lần khuyên Minh Hà từ bỏ khi nhìn thấy sự sa đọa lẫn tiền tệ của cô.

- Ủ. – Minh Hà gật đầu. – Đây là lần cuối cùng. Chơi đẹp.

- Nếu thua thì đừng tìm đến em mà khóc nhé. – Dương ngắt một chiếc lá khác.

Minh Hà ngẩng đầu lên nhìn Dương. Con bé này ăn nói chẳng kiêng nể gì cả.

- Thôi ngay cái hành động phá hoại môi trường ấy đi.

Huyền lững thững đi trên vỉa hè, trên tay cô là cả một túi đồ ăn vặt. Chẳng trách vì sao có nhiều người nhìn cô khi cô bước ra từ siêu thị. Cái túi trên tay cô chứa đầy kẹo và bánh.

Tan học nhưng Huyền không về nhà ngay. Cô đi bộ đến siêu thị để “thỏa mãn” cơn khát đồ ngọt của mình.

“Cái con đường này sao hay tắc thế!”. Huyền tặc lưỡi nghĩ thầm. May mà cô đi bộ đấy, cô mà đi bằng máy cái xe oto “công kênh” kia thì chắc đến tối mới về đến nhà mất. Đi bộ tốt thật, vừa rèn luyện sức khỏe vừa bảo vệ môi trường, lại còn tránh được tắc đường nữa chứ.

Nhưng mà đi bộ cũng có một cái rủi ro thê lương, đó là...

- Á á á! Tránh ra! Tránh ra!

Cái xe đạp màu bạc lao vào Huyền, chủ nhân của nó - tức cô gái buộc tóc cao - thì hét như chưa từng được hét.

Tránh làm sao được. Huyền bị cái xe đạp tông phải, cô ngã một cú đau điếng, hai chân dựng thẳng đứng. Túi đồ ăn vặt trên tay Huyền rơi xuống đất, kẹo bánh văng tung tóe.

Ngoài cái nhược điểm là hay gặp nạn khi đi bộ ra thì tất cả đều tuyệt khi đi bộ.

Chủ nhân của chiếc xe đạp kia cũng ngã lăn quay ra đất nhưng đã ngay lập tức đứng dậy, vội vã chạy ra phía Huyền.

- Này này, có làm sao không? – Cô gái ríu rít hỏi.

Huyền lờ mờ mở mắt ra. Cái gương mặt lo lắng đập ngay vào mắt cô. Là cô ta.

- Lại là cô. Cô cố tình phải không? - Huyền chỉ chóa.

- Ô... ơ... A, tôi nhận ra cô rồi. – Trang chỉ tay về phía Huyền. – Bà già hay ghen!

- Cô nói cái gì cơ? – Huyền nghiêng răng ken két.

- À không. Có gì đâu.

Trang gãi đầu cười trừ. Cô ngoan ngoãn chạy đi thu gọn đồng bánh kẹo vương *** trên nền đất. Dù gì Trang cũng có lỗi mà. Tất cả là vì tránh tắc đường mà đi lên vỉa hè rồi lại loạng choạng tông vào người ta.

Mà đúng là oan gia ngõ hẹp. Đám phải ai không đâm, Trang lại đi đâm trúng vào Huyền.

Chờ cho Huyền đứng vững, Trang mới chìa cái túi đồ mà cô vừa nhặt lại, cười hềnh hếch với Huyền.

- Xin lỗi. Chân thành xin lỗi. Là tại tôi.

- Cô mà cũng biết xin lỗi. - Huyền khập khiễng đến gần nhận lại túi đồ.

- Cô đau chân hả? Để tôi chở cô về nhà. Dù gì cũng là do tôi. – Trang dừng lại cái xe đạp “cào cào” màu bạc.

Huyền cũng định thế. Cô tập tễnh bước về cái xe. Nhưng Huyền vô tình nhìn thấy chân Trang – nó đang chảy máu ở đầu gối. Còn cả cổ chân nữa, tím bầm. Thế mà cái mặt Trang vẫn hớn hớn như chẳng có chuyện gì xảy ra. So với Huyền, Trang còn bị đau gấp bội. Huyền may mắn hơn nhiều khi chỉ bị hơi nhói ở chân.

- Cô không biết đau à? - Huyền nhú máy nhìn Trang.

- O... À à. – Trang ngơ ngác rồi nhìn xuống chân mình, cô phẩy tay cười. - Không sao. Bị nhiều quen rồi

- Cô bị điên à? Ra nhiều máu quá. - Huyền đưa cho Trang cái khăn tay. - Cầm máu đi, để tôi chở cô.

Trang ngơ ngác nhìn Huyền. Tốt bụng đột xuất!

Ừ thì Trang không ngại. Cô vui vẻ cười.

- Thế thì chở đi. Đưa tôi đến nhà cái Phương.

Trang ngồi lên yên sau, vỗ vỗ tay vào yên trước ra hiệu cho Huyền lên xe. Nhưng mà Huyền lên xe mãi rồi mà vẫn chưa thấy xe khởi hành.

Nhìn Huyền có vẻ lóng ngóng, Trang rướn cổ lên hỏi:

- Này, có biết đi xe đạp không đấy?

- Sao lại không. - Huyền giật thót người mà trả lời. - Chẳng qua lâu không đi nên chưa quen thôi.

- Thế thì đi thôi. Tôi đói lắm rồi. Nhanh nhanh còn đến nhà cái Phương xin bát cơm. – Trang giục.

- Thì từ từ. - Huyền nhấn pedal. Cái xe “tráng trướng”, nghiêng hẳn về bên trái.

Trang vội vã chống chân làm trụ, hai tay bám vào eo Huyền. Cái miệng của Trang lại được phép hoạt động.

- Á á.... Cô đi kiểu gì thế?

- Ngồi yên xem nào. - Huyền nạt.

Cái xe xiêu vẹo đi như người say rượu. Trang sợ xanh mặt, cô phải bám chặt vào cái yên sắt. Với cái kiểu đi như thế này có ngày Trang được đất mẹ ôm hôn vào lòng mát.

Có những lúc tưởng như sắp ngã, vậy mà không ngã. Thế mới hay. Vậy cũng đủ biết Huyền đi xe đạp “tổ lái” như thế nào.

Cái xe đạp màu bạc phanh kít trước cổng nhà Phương. Trang loạng choạng bước xuống. Đúng là đáng sợ. Lúc học võ, bị thầy Long quật ngã cũng không làm cô thấy sợ như lúc này. Chắc chắn là Huyền cố tình đi như thế để trả thù cô.

- Lần đầu đi xe đạp cũng không tồi chứ nhỉ? - Huyền hấp háy mắt, cười.

- Cái gì cơ? Lần đầu á? - Trang hét lên. - Cô bị điên à? Nỡ cô quật tôi ngã ra giữa đường thì sao?

- Thì đã ngã đâu. - Huyền phẩy tay.

- Ngã thì nó báo trước cho cô à? - Trang lườm Huyền rồi khập khiễng đi mở cổng, hành động rất tự nhiên như ở nhà mình. Trang quen với cái nơi này quá mà, hồi cấp hai đến đây suốt.

Lẽ ra Huyền không định vào nếu như cô không thấy đôi guốc quen quen trước hiên nhà Phương. Hình như là của... bác Mai.

Huyền tò mò ngó vào. Đúng là bác Mai đang ở đây. Hình như bác vừa mới đến.

- Này, cô cũng đến đây xin cơm à? - Trang hồn nhiên hỏi.

- Suyt. Im nào. - Huyền vội bịt miệng Trang.

Huyền kéo Trang tiến sát tới cửa nhà Phương. Nhưng cô không vào. Cô đứng ép sát vào tường, ghé tai vào nghe ngóng. Trang thấy là lạ nhưng rồi cũng bắt chước theo. Kiểu này giống Ninja, mà Trang thì là fan cuồng của Naruto. Bắt chước các thần tượng chắc cũng không có tội đâu nhỉ?

Cả Phương và Quân đều bất ngờ trước sự xuất hiện của bà Mai. Không khí trở nên ngột ngạt và nặng nề hẳn. Nó không dám ngẩng lên nhìn bác Mai - đang ngồi phía đối diện.

- Mẹ đến bắt con về à? - Quân nhú mày hỏi.

- Con cảnh giác đến thế à? - Bà Mai đưa cốc nước lên uống một ngụm nhỏ. - Từ khi nào mà gan con bé đi thế?

- Mẹ... - Quân cứng họng trước câu nói diêm dâm mang chín phần “chọc ngoáy” cậu.

- Mẹ đùa thôi. Mẹ đến là để nói với hai đứa chuyện này. - Bà Mai nhìn sang Phương. - Hai con đi Đà Lạt đi.

- Dạ? - Cả Quân và Phương đều đồng thanh.

- Mẹ nghi ngờ từ lâu rồi. Con không thấy có điểm gì khác lạ ở cái hôn ước từ trên trời rơi xuống này à? Mẹ chắc chắn có uẩn khúc và có thể nó liên quan đến... bác con. - Bà Mai khẳng định. - Đà Lạt là nơi gắn bó với ông nội con nhất sau mảnh đất quê hương này, chính vì thế nên mẹ nghi rằng mọi bí ẩn đằng sau chuyện này đều được ông nội con cất giấu ở Đà Lạt.

Phương ngơ ngác, nó không hiểu bà Mai vừa nói gì. Toàn những thứ quá lạ đối với nó. Nhưng Quân đã ra hiệu cho nó ngồi yên. Cậu trầm tư nói:

- Con chưa nghĩ đến trường hợp đấy. Vì tất cả những gì diễn ra đều rất hợp lí. Ông nội cũng từng kể với con về người bạn đã anh dũng xả thân cứu người kia.

- Chính vì cái “rất hợp lí” đấy mà mẹ cảm thấy “vô lí”, mọi chuyện đi theo một con đường đã được sắp đặt tính toán một cách cẩn thận. Tin mẹ đi. Trực giác của mẹ chưa bao giờ sai cả. - Bà Mai lấy trong túi xách ra một chiếc phong bì trắng. - Trong này là vé máy bay và giấy tờ cần thiết. Hai đứa nên đi sớm, các con chỉ có ba ngày thôi.

- Con hiểu rồi. – Quân gật đầu.

- Vậy mẹ về đây. Bố con cũng sắp phát hiện sự vắng mặt của mẹ rồi. – Bà Mai đứng dậy.

Nó vội đứng dậy tiễn bác Mai. Trong nó giờ đang rất hỗn loạn với nhiều câu hỏi xoay vòng. Mọi chuyện bác Mai nói với Quân đối với nó như sương mù vậy, rất khó để hiểu hết được.

Tiến bà Mai đi khỏi xong, nó mới nhìn Quân. Cũng không cần phải hỏi nhiều, ánh mắt nó đã nói lên tất cả.

- Vào nhà đi. Tớ sẽ cho cậu biết chuyện này. – Quân cầm lấy tay nó dẫn vào nhà.

Quân kể cho nó tất cả. Cậu biết rằng đã đến lúc để cho nó biết bí mật của cậu. Kể cho nó, tâm hồn cậu cũng thanh thản phần nào. Cậu không kể nhiều, các câu nói ngắn gọn đủ hiểu, không cần dông dài hay kể lể. Khuôn mặt Quân khá trầm, giọng nói cũng theo đó mà giảm xuống nhiều cung bậc.

Nó ngồi chăm chú lắng nghe. Tâm trạng của cả hai như hòa làm một. Cùng thấu hiểu nỗi lòng nhau, cùng chung một cảm nhận. Một sự đồng cảm không lời.

Tự nhiên nó thấy giận bản thân quá. Yêu nhau cũng đã hơn một năm, vậy mà nó vẫn vô tâm, vẫn không đủ tinh tế để nhận thấy sự che giấu bí mật của Quân.

Là do Quân quá giỏi trong việc chôn cất bí mật hay là do nó không đủ nhạy cảm?

- Vậy bây giờ, mà không, rất lâu rồi, tớ đã lọt vào tầm ngắm của bác cậu? – Nó hỏi.

Quân gật đầu, cậu thở hắt ra, bộ dạng giống như người có lỗi:

- Tớ xin lỗi. Là tớ đã kéo cậu vào sự rắc rối này.

- Đồ ngốc. Tớ không thích vẻ mặt ấy. – Nó nhéo hai bên má Quân, kéo cao lên. Khóe môi Quân theo đó cũng tạo thành nụ cười “ngoác”. - Lẽ ra cậu phải cho tớ biết sớm hơn. Cậu giữ bí mật lớn như vậy trong người mà... bụng không phệ nhỉ?

Nói xong, nó phì cười. Rồi nó ôm bụng cười, tự nhiên nghĩ đến hình ảnh Quân “bụng phệ” khiến nó không kiểm soát được cơn cười của mình.

Quân cũng bật cười. Cậu đã rất căng thẳng khi kể cho nó biết sự thật. Cậu sợ nó sẽ... bỏ cậu, hoặc đại loại thế, vì sự nguy hiểm ẩn nấp đằng sau kia. Ngốc thật. Phương làm sao có thể như thế được chứ. Quân tự cốc vào đầu mình. Cái đầu này nhiều lúc lo sợ toàn những điều không bao giờ xảy ra.

- Tớ và cậu, chúng ta sẽ cùng vượt qua chuyện này. Vẫn có cách để đưa bác cậu ra khỏi vũng lầy đó. – Nó mỉm cười, không khí đã nhẹ hơn nhiều rồi.

Quân nhú mày nhìn nó. Bảo vệ Phương khỏi người bác đã là điều rất khó, Phương lại còn muốn “cảm hóa” người bác từ lâu đã chai sạn kia à?

Phương đưa tay vuốt nhẹ lên hàng lông mày của Quân, nó thấy các cơ mặt Quân từ từ dần ra. Lúc này nó mới nhẹ nhàng giải thích:

- Đừng lo lắng gì cả. Khả năng tự vệ của tớ tốt lắm. – Nó vỗ vỗ vào má Quân. – Và tớ cũng nói với cậu rồi mà, hãy để tình cảm chân thật cảm hóa tất cả. Không phải lúc nào làm căng mọi chuyện cũng là cách giải quyết đúng. Đừng làm mọi chuyện đi theo chiều hướng xấu chứ.

Quân biết điều đấy chứ. Nhưng đã có một cơ hội nào cho cậu để nói chuyện đàng hoàng với bác cậu chưa? Hay tất cả chỉ là sự mưu mô hiểm ác, những hành động ở trong bóng tối. Suy nghĩ của Phương còn đơn giản quá. Nếu như không phải có đội vệ sĩ luôn theo dõi bảo vệ Phương 24/24 thì không biết Phương của ngày hôm nay sẽ như thế nào. Sau nhiều lần bị đội vệ sĩ ngăn chặn kế hoạch bắt cóc Phương, bác cậu đã tạm thời ngưng tay, lui về tiếp tục chờ đợi cơ hội. Nhưng chẳng thể nói trước được điều gì. Tất cả có thể sẽ là một sự bất ngờ mang mất mát lớn.

Thấy khuôn mặt Quân lại tiếp tục trầm ngâm, nó liền ôm lấy cánh tay Quân, làm ra vẻ kéo dây, miệng lách chách nói:

- Đi ăn cơm thôi. Ngươi hết cả rồi.

- Này, về đi. - Huyền thì chào.
- O, về đâu? Tôi đến đây xin cơm mà. – Trang ngơ ngác định đi vào trong nhà.
- Ghizzz... Cô điên à? Vào bây giờ là chết ngay. Để tôi dẫn cô đi ăn. - Huyền lập tức túm Trang lại.
- Thức ăn có ngon hơn thức ăn Phương nấu không? – Trang hoài nghi hỏi.
- Hơn là cái chắc. - Huyền trả lời rồi rón rén kéo Trang đi ra khỏi nhà Phương.
- Ăn xong rồi đi mua vé bay sang Đà Lạt nhé. – Trang đặt điều kiện rồi cũng ngoan ngoãn đi theo.

48. Chương 48

Trong phòng sách của biệt thự Hoàng Gia, luôn là sự im lặng bao trùm lấy. Hai vợ chồng – cũng là hai trong số những người làm chủ tập đoàn Luxury - ngồi trầm ngâm. Trước mặt họ là những tập tài liệu, văn kiện. Có vẻ như họ đang làm việc, phải rồi, công việc quản lý tập đoàn luôn là bận rộn. Nhưng trong tâm trí họ có đang tập trung toàn tâm vào công việc trước mặt hay không thì chỉ có họ mới biết.

Rất lâu sau đó, vị Chủ tịch đáng kính mới ngẩng đầu dậy, đôi mắt mở to đầy cương nghị và quyết đoán, ông cất giọng hơi trầm và khàn nói với vợ mình:

- Em gọi cho Quân và Minh Hà đi. Anh đổi ý rồi, ngay trong tối nay hai đứa phải sang Anh.

Vị phu nhân giãn dị mà quý phái, nổi tiếng với khả năng nhìn người giết mình, bà lập tức rời mắt khỏi đồng văn kiện, nhìn chồng mình mà sưng sờ nói:

- Chẳng phải anh nói chúng nó còn ba ngày sao? Hôm nay mới là ngày thứ hai.
- Anh quyết định rồi. Em gọi cho hai đứa đi. Hai ngày hôm nay không thấy Quân đâu, nó lại đi lêu lổng ở đâu không chịu về nhà phải không? – Ông Lãm hừ lạnh.

Phu nhân Mai nuốt khan. Quân và Phương đều đã đi Đà Lạt từ sáng nay. Chuyện này bà không ngờ tới. Ai lại nghĩ chồng bà đổi ý chứ.

Chuyện đã đến nước này, có giấu diếm cũng chỉ là hạ sách.

...

“Rầm!”

Ông Lãm tức giận đập bàn. Khuôn mặt đỏ gay, đôi lông mày rậm nhí nhếch cao, đôi mắt trợn to. Tất cả đều là minh chứng cho cơn giận khó kiểm soát của ông.

- Thế là thế nào? Nó dám tự ý đi Đà Lạt?

Cơn tức giận của ông Lãm còn nằm ngoài dự kiến của bà Mai, biết rằng đây không còn là chuyện nhỏ nữa, bà Mai vội vàng nói:

- Anh để em giải thích. Là em đã để cho con đi.
- Anh không muốn nghe nữa. – Ông Lãm gạt đi rồi ra khỏi phòng sách.

Đầu đó bên ngoài cửa còn có tiếng nói tức giận của ông Lãm: “Chuẩn bị máy bay, tôi sẽ bay sang Đà Lạt.”

Bà Mai thả người xuống ghế, tựa lưng vào ghế, đôi mắt nhắm lại đầy mệt mỏi. Như vậy là kết thúc rồi à? Những gì có thể làm được bà đã cố gắng hết sức, những gì còn lại đều phụ thuộc vào vận may.

Nhưng hình như thần may mắn không mỉm cười với hai đứa trẻ trong sáng kia.

“Cánh!”

Cánh cửa mở ra lần nữa. Bà Mai từ từ mở mắt ra. Đập vào mắt bà là khuôn mặt ảm đạm của Minh Hà.

Bà giật mình ngồi thẳng dậy.

- Con biết... Ngay từ đầu con đã không xứng. – Minh Hà ghen ngào nói, từng giọt nước mắt lã chã rơi trên gò má. – Nhưng con mong bác, cả Quân nữa, mọi người nếu có làm gì, xin đừng để con biết. Giả dối cũng được, nhưng con đã rất mong muốn một cuộc sống gia đình hạnh phúc như thế này.

Nén một tiếng thở dài, bà Mai chậm rãi bước đến bên cạnh Minh Hà.

- Bác ghét con lắm phải không? – Minh Hà vẫn nói trong nước mắt. Cô như nói với chính mình, nói ra cái điều mà cô đã cố gắng bác bỏ.

- Bác không ghét con. Không ai ghét con. – Bà Mai ôm lấy Minh Hà, vỗ nhẹ vào lưng cô.

Xung quanh lại trở về vẻ im lặng vốn có, thỉnh thoảng chỉ có tiếng nấc ghen của Minh Hà.

Chờ cho Minh Hà khóc thỏa thích, bà Mai mới đưa cô đến bàn, nhẹ nhàng dùng khăn lau nước mắt, hành động ân cần giống như người mẹ chăm sóc con.

- Có phải đối với ai bác cũng đối xử thế này không? Ý cháu là ân cần như chăm con vậy. – Minh Hà hỏi.

- Một người lẩn lộn trên thương trường lâu năm thì chẳng có ai có thói quen này đâu con ạ. Bác chỉ làm thế đối với những đứa trẻ bác coi như con đẻ. – Bà Mai nheo mắt cười, nụ cười dường như đã trở thành thói quen trên gương mặt bà.

Đôi mắt Minh Hà mở to, cô nhìn trân trân vào bà Mai. Nói như vậy thì bà Mai vẫn luôn coi cô như con đẻ.

Nhưng tại sao...

- Đừng băn khoăn gì con gái ạ. Những gì bác làm đều là tốt cho các con. – Như đoán được suy nghĩ của Minh Hà, bà Mai khẽ xoa gò má cô và nói.

- Con chưa hiểu ý bác. – Minh Hà lắc đầu.

- Con gái ạ, suy cho cùng thì một cô gái nên lấy người yêu cô ấy chứ đừng nên lấy người cô ấy yêu. – Bà Mai nắm lấy hai tay Minh Hà, lắc nhẹ. Giọng bà thủ thỉ tâm tình như giọng của một người mẹ khuyên nhủ con gái.

- Chẳng có ai yêu con cả. – Minh Hà lắc đầu lần nữa. Cô biết chứ, loại người như cô thì bị ghét thôi cũng đã là nhẹ nhàng rồi.

- Đừng bi quan thế. Đừng chán, nhìn lại xung quanh xem. Con không cô đơn đâu. – Bà Mai nói nhỏ.

Minh Hà chợt suy nghĩ. Đúng là có một người luôn bên cạnh cô.

Anh ấy nhiệt tình giúp đỡ cô trong những ngày cô bước vào biệt thự Hoàng Gia.

Anh ấy không ngần ngại nói chuyện, chia sẻ với cô.

Anh ấy không xua đuổi, xa lánh cô khi cô lệt lết mặt nạ lâu ngày.

Anh ấy gần như phát điên khi thấy cô gần như bị *** hiếp.

Và còn nhiều nữa. Cô không thể đếm xuể những gì anh làm cho cô. Mặc kệ thái độ cộc cằn và thô lỗ của cô, anh vẫn kiên trì theo đuổi.

Anh không nói yêu cô, anh biết trong cô đã luôn có hình bóng người khác. Nhưng anh không vì thế mà bỏ mặc cô, anh đã âm thầm theo sát cô, anh luôn muốn cô hạnh phúc.

Còn cô thì sao? Vẫn luôn là ngu ngốc đại dột.

“Anh khờ lắm, anh biết không?”

Minh Hà nở một nụ cười nhẹ.

- Hiểu chứ? – Bà Mai hỏi.

- Con hiểu. Con hiểu hết rồi. - Một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má Minh Hà, nhưng đây là giọt nước mắt hạnh phúc muộn màng, giọt nước mắt của một người luôn mù quáng đã tìm ra lối thoát. Như nhớ ra điều gì, Minh Hà vội ngẩng đầu lên, nói với bà Mai. - Con có thể gọi bác là “mẹ” không?

Minh Hà đã luôn mong có một người mẹ. Một người mẹ luôn ôm cô vào lòng, trấn tĩnh cô mỗi khi cô thấy bất an, một người mẹ luôn hướng cô tới con đường tốt đẹp nhất, một người mẹ luôn là hiểu con mình nhất.

Cô không bố mẹ, nhưng ngay bây giờ, tình cảm gia đình đang len lỏi trong từng tế bào của cô.

- Tất nhiên rồi, con gái của mẹ ạ. - Bà Mai ôm Minh Hà vào lòng. Cuối cùng cũng đã giải quyết ổn thỏa, ít nhất là chuyện của Minh Hà.

- Cảm ơn mẹ. Vì tất cả.

Đà Lạt vẫn luôn là thế, mát mẻ và ngập sắc hoa. Dù mới chỉ là đi Đà Lạt một lần nhưng ấn tượng về nơi đây in sâu trong đầu Phương. Đà Lạt quả là thiên đường đối với nó, đủ các màu sắc từ những bông hoa pha trộn với màu xanh của lá cây, tất cả điều quyến rũ nó một cách rất tự nhiên. Quả không bỏ hơn một tiếng ngồi máy bay để tới đây.

Mọi chuyện ở trường và ở nhà của nó đều có bà Mai lo hết. Nó và Quân đều đã thi học kì xong, khoảng thời gian còn lại cũng không khác gì nghỉ hè. Còn chuyện anh Hùng hay bố mẹ thì phu nhân Mai đã nói chuyện. Bác Mai đã hứa với cả hai là sẽ giải quyết ổn thỏa.

Quân không được lạc quan mà có tâm trạng ngấm cảnh như nó. Cậu ngồi yên trên xe, im lìm suy nghĩ. Chuyến đi này khiến Quân có linh cảm xấu. Khẽ liếc sang nó, Phương đang hờn hờ chăm chú nhìn qua cửa sổ, Phương luôn có những suy nghĩ đơn giản, nhiều lúc lại giống trẻ con. Quân bật cười. Vậy cũng được. Mọi ưu tư lo lắng gì dồn hết cho Quân, Phương luôn như thế này đi.

- Hoa hồng kìa - Phương bất ngờ quay lại, giật giật tay Quân. Nó vẫn luôn là “fan cuồng” của hoa hồng mà.

Quân cũng nhìn ra phía bên ngoài. Một cánh đồng hoa hồng đỏ, không chói lóa như hoa phượng mà kiêu kì như một quý cô sang trọng. Lần đầu đến Đà Lạt nó cũng thế, trầm trồ ô a mãi khi nhìn thấy hoa hồng.

- Nhìn giống nhĩ? - Nó lấy mặt dây chuyền hình hoa hồng từ cổ áo ra, giơ lên khoe với Quân. Hình bông hoa vẫn sáng bóng như ngày đầu, mặt đá cẩm thạch màu xanh nổi bật giữa những cánh hoa hồng màu đỏ.

- Cậu vẫn còn giữ à? - Quân hơi ngạc nhiên, hỏi nó.

- Ý gì? Tất nhiên là phải giữ rồi. - Nó bĩu môi. - Hoa hồng sẽ giải cứu tớ.

- Chưa hiểu. - Quân thờ ơ tựa đầu vào tay, ngả người ra ghế.

- Đồ ngốc.

Nó lắc mặt hoa hồng trong tay, lẩm bẩm nói. “Cậu đã nói là nó sẽ bảo vệ tớ mà.”

- Thế thứ này có giải cứu được tớ không?

Nó quay sang nhìn Quân. Chính xác là nhìn vật hình chữ nhật màu đỏ đang lủng lẳng trên tay cậu ấy.

Là chiếc bùa cầu may nó đưa cho Quân từ dịp Tết của hai năm trước!

- Cậu cùng còn giữ? - Nó gần như thốt lên.

- Lúc nào mà chẳng ở trong người. - Quân nhún vai.

...

Trên chiếc xe oto màu trắng lúc này có một đứa con gái đang cực kì xúc động và cảm kích. Đôi mắt đứa con gái ấy long lanh, hai má đỏ hồng. Phần vì bất ngờ, phần vì cảm động. Chỉ là một món quà nhỏ thôi mà cái cậu ngốc nghếch kia luôn mang trong người.

Đâu ai biết rằng trong lòng cậu thiếu gia kia cũng đang rất vui mừng. Đã có ai nói Quân rất ngố khi nghĩ là trong thời gian chia tay, Phương hận Quân đến nỗi chắc phải đáp đi hết những gì Quân tặng chưa?

Căn biệt thự mà được coi là “nơi nghỉ dưỡng” của ông nội Quân dần hiện ra. Lần này thì nó chẳng xông xáo lên đòi đi ngắm cảnh hay thăm thú khám phá khu vườn rộng lớn hay đòi đi chơi nữa. Thời gian không còn nhiều, nó và Quân nhất định phải tìm ra được sự bí ẩn đằng sau bản hôn ước đáng ngờ kia.

Quân đưa cho nó chìa khóa phòng thư viện. Rất có thể những gì cần tìm sẽ nằm ở trong ba nơi: thư viện, phòng của ông và nhà kho phía sau biệt thự. Nó và Quân chia nhau ra, nó sẽ tìm trong thư viện, Quân sẽ đến phòng của ông. Cuối cùng là cả hai sẽ tìm ở nhà kho.

Đi mãi trên dãy hành lang dài bất tận, cuối cùng nó cũng tìm được phòng thư viện – căn phòng có cánh cửa màu đồng khắc hình rồng và phượng hoàng.

Khê tra chìa khoá vào ổ khoá, cánh cửa bật nhẹ ra. Từng kệ sách lớn dần dần hiện ra. Ở chính giữa là một bàn làm việc lớn. Mặt bàn trống trơn. Tuy là đã lâu không có người ở trong biệt thự nhưng bên trong rất sạch sẽ gọn gàng.

Nó không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ sưu tầm sách truyện khổng lồ ở trong căn phòng. Không biết ông có đọc hết tất cả chỗ này không nữa. Nhiều vô kể.

Nhận thấy bản thân đang làm lãng phí thời gian, nó vội đi vào trong tìm kiếm. Mỗi kệ là một thể loại sách. Nó lật từng quyển sách để xem.

Một tấm ảnh rơi xuống khi nó đang kiểm tra. Nó mừng rỡ nhặt lên. Bức ảnh hơi cũ. Ảnh chụp trong một căn phòng, cách bố trí trong phòng khiến nó nhớ đến ngôi nhà hai tầng nằm ở ngoại thành. Có lẽ bức ảnh này được chụp từ lâu rồi.

Trong ảnh là bốn người đàn ông mặc vest chỉnh tề. Cả bốn người đều nghiêm nghị. Nó nhận ra đó là ông nội, bố và chú của Quân. Khuôn mặt ông nội Quân ít nếp nhăn hơn, đôi mắt sáng và cương nghị hơn.

Một cảm giác ứ nghẹn đẩy lên đến cổ họng nó. Sống mũi lại cay xè. Khê thở mạnh để trấn tĩnh, nó tiếp tục nhìn vào bức ảnh.

Người đàn ông lạ mặt kia nó không biết. Liệu đây có phải là bác của Quân?

Có thể lắm chứ. Nó cất tấm ảnh vào trong cái cặp nhỏ đeo bên mình. Lát nữa hỏi Quân sẽ rõ.

Ngoài tấm ảnh đó ra thì nó chẳng tìm được gì trong thư viện nữa. Trong này đơn giản là sách và có lẽ mục đích của người vào trong này cũng chỉ là để đọc sách thư giãn.

Quân đi vào trong phòng của ông nội. Đâu đây vẫn có những vết tích để lại của ông. Như một thói quen thường ngày, ông sắp xếp bàn nước bên cạnh cửa sổ, trên bàn nước là chiếc cốc sứ màu trắng mà ông yêu thích, hộp trà ô long, tủ đồ bên cạnh giường, còn giường thì gần cửa ra vào. Căn phòng bài trí khá đơn giản. Chính vì thế nên phòng đã rộng nay càng rộng hơn.

Quân mở tủ đồ ở cạnh giường ra. Ngăn thứ nhất còn sót lại vài cái kẹo gừng nhỏ. Hồi còn sống, ông thỉnh thoảng bị hạ đường huyết. Chính vì thế ông mới hay mang kẹo gừng bên cạnh.

Tự nhiên Quân thấy nhớ ông. Nhớ những ngày ông còn sống, những khoảng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng tràn ngập hạnh phúc của hai ông cháu. Ông cậu tuy bận rộn là thế nhưng đối với gia đình, ông vẫn không bao giờ lãng quên. Ông ra đi một cách đột ngột, để lại nhiều chuyện dang dở mà mãi mãi Quân không bao giờ được hỏi ông.

Tiếp tục mở các ngăn tủ còn lại, Quân tìm được một tập phong bì lớn màu trắng, bên ngoài đề là: “Kết quả chẩn đoán bệnh tim của bệnh nhân Đào Duy Bội”.

Quân ngồi xuống giường, mở ra xem. Bệnh nhồi máu cơ tim. Ông bị bệnh này từ năm năm trước. Và Quân thì chẳng biết gì.

Tệ thật. Trong năm năm ấy, Quân đã làm gì để cho ông yên lòng?

Chẳng làm gì cả!

Quân vò mạnh tóc mình. Cảm giác căm hận bản thân lại sôi lên. Rõ ràng Quân là đứa cháu bất hiếu mà.

Hơn một giờ đồng hồ sau đó, Quân đã tiếp tục tìm kiếm. Nhưng thật sự chẳng còn gì. Trong tủ quần áo thì trống trơn. Lật tấm đệm trên giường ra thì cũng chỉ thấy vài tờ báo - một thói quen để báo dưới đệm của ông Duy Bội.

Quân mệt mỏi đổ người xuống giường. Đầu đây vẫn còn cảm giác thân quen của ông nội. Cậu vùi mặt mình vào chiếc gối trắng.

“Cháu nhớ ông”.

Phương khẽ đẩy cửa đi vào phòng ông. Hơn một tiếng đồng hồ tìm kiếm cẩn thận nhưng cuối cùng vật thu được cũng chỉ là một tấm ảnh cũ bị để quên trong quyển sách.

Nó nhìn thấy Quân trên giường. Quân nhắm nghiền mắt, nằm nghiêng đầu trên gối trắng. Gương mặt cậu ấy như đang tìm kiếm những kỉ niệm xưa.

Nó biết chứ. Quân đang nhớ ông. Trong cậu ấy vẫn luôn tồn tại sự ân hận ngày xưa.

Nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Quân, nó nói:

- Đã lâu lắm rồi mới được trở lại. Mọi thứ vẫn vậy nhỉ?

Quân vội ngồi dậy. Bây giờ cậu đang chìm trong hồi ức mà quên mất thực tại - không còn nhiều thời gian nữa.

- Ừm. - Quân dụi mắt. - Cậu có tìm thấy gì không?

Nó lục trong cặp, lấy bức ảnh đưa cho Quân. Khẽ mỉm cười, nó nói:

- Một bức ảnh cũ. Đây là bác cậu phải không?

Nhìn theo ngón tay nó chỉ, Quân hơi nhú mào. Bức ảnh này đã chụp từ lâu rồi. Có lẽ khi đó Quân còn chưa ra đời. Người đàn ông trong ảnh đúng là bác cậu. Tuy hơi cũ nhưng vết sẹo trên mặt người đàn ông ấy khiến cậu không thể nhầm được.

- Ừ. - Quân gật đầu một cách nặng nề. Người bác luôn đem lại những rủi ro tai nạn, làm sao cậu quên được. Trong Quân luôn tồn tại sự căn hận đối với người bác vô tình bắt hiều, người mà đến tang của bố cũng không trở về.

Nhưng tình ruột thịt lại không để Quân vô tình với bác. Mọi thứ đối lập mâu thuẫn với nhau khiến cho Quân nhiều khi không thể định hướng được cậu sẽ làm gì khi gặp bác.

Thấy gương mặt của Quân như vậy, nó cũng không hỏi nhiều nữa.

- Tệ thật. Trong này chẳng có gì. Tớ chỉ tìm thấy sự ngu ngốc của bản thân ngày xưa thôi. - Quân cười gượng gạo.

Nó nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Quân. Chỉ có cách này mới giúp Quân giải tỏa được sự day dứt của bản thân, và cũng là cách để nó làm dịu đi nỗi nhớ về người ông đáng kính đang ở trong lòng. Nó vỗ nhẹ nhẹ vào vai Quân, khẽ thủ thỉ:

- Đừng tự trách bản thân nữa. Ông ở trên đây sẽ không vui đâu.

49. Chương 49

Nhà kho khá lớn, nằm ở phía sau biệt thự. Thiết kế của nhà kho rất đơn giản, chỉ là nhà mái ngói đỏ, tường sơn trắng và cánh cửa bằng sắt màu xanh còn mới. Bên cạnh là cây gạo lâu năm. Tán lá rộng và xum xuê, nắng buổi chiều chiếu qua in một khoảng đen rộng lớn mát mẻ dưới nhà kho. Đầu đó dưới gốc cây có những chiếc lá gạo, có lẽ những người làm trong biệt thự chưa kịp quét đi. Có một chút gì đó bình dị và thân thương lẫn vào trong sự xa hoa tinh tế của khối biệt thự rộng lớn này.

Quân chắc chắn chỉ có ba nơi mà có thể ông nội sẽ cất giữ những gì quan trọng nhất: thư viện, phòng ông và nhà kho. Đơn giản vì ông là một vị Chủ tịch rất kỹ tính và cẩn thận. Hơn nữa ba nơi này không phải ai cũng có thể lui đến được, chỉ có người thân cận nhất với ông mới được tìm đến.

Cánh cửa màu xanh lam cốt kết mở, một làn bụi mỏng thoát ra. Nơi này người giúp việc không bao giờ được vào, mọi thứ trong này đều là một tay ông sắp xếp và quét dọn. Quy định này vẫn tiếp tục ngay cả khi ông mất, chính vì thế nên trong này có bụi bẩn mạng nhện là điều không tránh khỏi. Phương đột nhiên hắt xì, có lẽ là do bụi. Quân lấy trong túi quần hai chiếc khẩu trang, một cái đưa cho nó.

- Đeo vào đi, bên trong còn bụi hơn thế này đây. – Quân cũng đeo chiếc khẩu trang còn lại.

- Bên trong... có rần không? – Nó đón lấy chiếc khẩu trang, hỏi Quân với giọng hơi run.

- Đồ ngốc, làm gì có. Ngoài cậu ra thì bên trong không có gì đáng sợ đâu. – Quân cốc nhẹ vào đầu nó, nheo mắt cười.

- Tổ sẽ giết cậu. – Nó lườm Quân rồi bước vào trong nhà kho.

Bên trong khá tối, ánh sáng bên ngoài lọt vào yếu ớt mặc dù thời gian mới chỉ chuyển sang buổi chiều chưa lâu. Nếu không có bóng đèn trong này chắc nó cũng chẳng dám vào. Đúng là trong này rất nhiều bụi. Nhưng điều đó cũng không đáng lo ngại nữa, bắt tay vào tìm kiếm thôi.

Nhà kho khá ngăn nắp, khác xa với tưởng tượng của nó về một cái nhà kho mà bên trong vô vàn đồ vật nằm chồng chéo lên nhau. Những bao đồ đựng gọn gàng thành hàng dựa vào tường. Một kệ sắt dài và lớn, trên đó là đồ dùng cơ khí, đại loại là búa, máy khoan, ốc vít, kìm,... Tất cả đều đã cũ, rỉ sét và có những vết dầu mỡ đã khô. Một lượng lớn gỗ được xếp cẩn thận. Gỗ còn mới, vẫn có thể sử dụng được. Có lẽ là mới được chuyển vào nhà kho. Góc trong cùng là một cái thang sắt hơi cũ.

Kiểm tra hết tất cả chỗ này cũng phải tốn một lượng thời gian lớn đây.

Từng bao đồ được Phương và Quân dỡ ra kiểm tra cẩn thận. Bên trong toàn là những đồ vật vụn vặt: thanh inox không thể sử dụng, quần áo cũ hỏng,... hay thậm chí là những quyển sổ tay nhỏ. Nó và Quân cũng đã xem kĩ các quyển sổ tay nhỏ đấy, trong đó cũng chỉ có những dòng chữ ghi lại quá trình quản lý căn biệt thự, không có gì quan trọng. Kệ sắt và những chồng gỗ mới cũng được xem xét.

Mọi thứ đều bình thường và không có một chút manh mối nào. Có gì đó sai sót trong đây? Hay mọi thứ vốn dĩ đều rất bình thường, chỉ có những suy nghĩ, những niềm tin hy vọng luôn bám chặt lấy thứ gọi là “bí ẩn” để rồi tự huỷ hoại mình, ép bản thân phải cật lực tìm kiếm?

Nó và Quân mệt mỏi ngồi xuống. Vậy là kết thúc rồi phải không? Linh cảm của bác Mai lần này có lẽ là sai rồi.

Quân nén tiếng thở dài. Cậu đã từng hy vọng rằng sẽ có manh mối để lật đổ bản hôn ước quái đản kia. Cậu đã mệt mỏi với nó lắm rồi. Nhưng chẳng có gì giúp được cả.

Xem ra lần này cậu phải tự mình đấu tranh với vị Chủ tịch khó tính kia thôi.

Có lẽ nên quay về. Có nán lại cũng chẳng ích gì nữa.

Phương đảo mắt nhìn quanh nhà kho, giống như cố gắng lưu lại tất cả hình ảnh nơi này trước khi trở về. Tạm biệt tất cả.

Bỗng có một vật lóe sáng ở cửa sổ thông gió trên tường. Có lẽ là thủy tinh, vì ánh nắng ngoài kia chiếu vào nên mới lóe sáng.

- Quân! – Nó giật lấy tay áo Quân, chỉ về phía cửa thông gió. – Trên kia có cái gì phải không?

Quân theo hướng nó chỉ mà ngược lên. Đúng là có một vật ở trên đó. Do vì ở trên cao nên Quân và Phương không để ý.

Quân nhanh chóng lấy chiếc thang sắt cũ kĩ kia dựng vào tường rồi trèo lên. Nó cũng hiểu ý đứng giữ thang cho Quân.

Đó là một khung ảnh thủy tinh hình chữ nhật, bên góc trên phía ngoài dính chìm những hạt kim cương nhỏ xếp lại thành hình hoa hồng. Quân khẽ thổi lớp bụi mỏng trên mặt thủy tinh. Trong khung là một bức ảnh... cười. Không phải là ông bà nội Quân mà là của... hai bác trưởng. Tức là bác Lâm và Lê Bích Ngọc - vợ bác. Lại thêm một thắc mắc nữa, tại sao ông nội lại giữ ảnh của hai bác ở nhà kho?

Phương và Quân lật qua lật lại khung ảnh, thậm chí là tháo rời tấm ảnh ra xem, nhưng cũng chẳng có gì kì lạ cả.

Trong khoảnh khắc, một tia hy vọng đã lóe lên. Nhưng bây giờ lại vụt tắt.

“Cách”.

Quân ngao ngán đưa tấm ảnh về lại chỗ cũ rồi đóng miếng thủy tinh đằng sau khung ảnh.

Cả hai cùng giật mình, đưa mắt nhìn nhau. Có gì không ổn?

- Cậu có nghe thấy tiếng “cách” vừa nãy có vấn đề không? – Nó chỉ tay vào khung ảnh, ngược mắt hỏi Quân.

- Cậu cũng thấy thế à? – Quân hỏi lại, vậy là không chỉ có cậu nghe nhầm.

Quân và Phương lập tức ngồi bệt xuống đất, ngón tay Quân linh hoạt gõ vào mọi vị trí đằng sau khung ảnh. Đúng là có gì đó không ổn. Tiếng gõ phát ở vị trí bên cạnh miếng thủy tinh mà Quân vừa gõ vào rõ ràng thanh hơn tiếng gõ ở chỗ khác. Nói cách khác, hình như bên trong chỗ này có khoảng... rỗng.

Quân tháo miếng thủy tinh ra, nhìn vào các khoảng trống trên khung ảnh. Cạnh dài phía trái ở khoảng trống có một vết nứt. Chính xác hơn là một hình elip dài được khắc cẩn thận, phía cuối hình elip đó còn có một cái lỗ nhỏ.

- Cái này giống ở điện thoại cậu nhí, như chỗ để sim ấy. – Nó thì thầm.

Quân “à” lên, sau đó cậu đặt khung ảnh vào tay nó rồi đứng lên, đi về phía dàn sắt han gỉ kia tìm kiếm. Mặt nó thộn ra, Quân vừa bị “hack não” à? Tự nhiên hơn hử chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

Lục lọi tìm kiếm một hồi, Quân quay trở lại chỗ nó ngồi. Khuôn mặt cậu lấm lem đầy vết bẩn, trên tay là một thanh sắt nhỏ như cái kim. Nhìn thấy mặt Quân, nó phì cười:

- Cậu muốn đi bán than à?

- Vậy cậu đi bán cùng tớ. – Quân cười đều rồi vung tay, quẹt lên mặt nó một đường dài đen sì.

- Á! – Nó thét lên. Vốn định cho Quân một trận nhưng nhớ ra là không còn nhiều thời gian, nó đành hạ tay xuống, làu bàu. – Không đùa với cậu nữa, cậu lấy cái đấy làm gì?

- Cậu nói cái này giống chỗ để sim điện thoại tớ mới nhớ. Biết đây là cái gì không? – Quân giơ thanh sắt nhỏ ra trước mặt nó. – Dụng cụ đẩy khay chứa thẻ sim.

Quân lấy khung ảnh trên tay nó, tỉ mỉ dùng thanh sắt cắm vào lỗ nhỏ kia. Lập tức hình elip hẹp dài kia bật ra, đầu của một cái khay nhỏ lộ ra. Quân nhẹ nhàng kéo cái khay đó ra, trên đó là một... chiếc chìa khóa. Vì phía trong có trang một lớp gương nên chiếc chìa khóa này không bị lộ ra.

Chiếc chìa khóa màu đồng, thiết kế bình thường giống như mọi chiếc chìa khóa khác. nhưng chiếc chìa khóa này mỏng hơn bình thường rất nhiều, chính vì thế nó mới vừa khít với khoảng rỗng trong chiếc khung ảnh vốn dĩ đã mỏng đẹp kia.

Nó gần như reo lên khi nhìn thấy chiếc chìa khóa. Rõ ràng là vẫn còn hy vọng mà.

- Chiếc chìa khóa này là để làm gì? - Nó tò mò hỏi.

- Mở ổ khóa. – Quân thản nhiên trả lời.

- Đừng có đùa. – Nó đập nhẹ vào vai Quân.

Quân ngồi xếp bằng trên nền đất đầy bụi. Cậu công tử này chẳng còn quan tâm đến vấn đề sạch bẩn gì nữa. Cái tay đặt trên cằm, những ngón tay thon dài vuốt ve mánh mê cằm, về mặt lại dăm chiêu. Càng nhìn càng giống thám tử đi phá án.

Chìa khóa để trên khung ảnh của vợ chồng bác cả. Còn gì nữa? Ảnh Phương tìm thấy trong thư viện...

Đúng rồi!

Quân đứng bật dậy lần hai khiến cho nó đang chăm chú nhìn cũng giật mình. Hai vai nó bị Quân túm lấy, lắc nhẹ đầy vui sướng.

- Cậu tìm thấy bức ảnh ở thư viện phải không? – Nét sung sướng trên mặt Quân ngày càng hiện rõ.

- Hốt cả hồn. Ủ, rồi sao? – Nó thở mạnh. Tỷ nữa thì vắng tim ra ngoài.

- Đi thôi, chỉ cho tớ chỗ để quyển sách kẹp bức ảnh ấy. – Quân hăm hở kéo tay nó đi ra khỏi nhà kho.

- Nhưng mà... sao lại thế? – Nó vừa đi vừa hỏi.

- Chìa khóa này với nơi để quyển sách kia rõ ràng có liên quan với nhau. – Quân lắc lắc chiếc chìa khóa màu đồng trên tay. - Bức ảnh có hình của bác cả, chìa khóa ở trong khung ảnh của vợ chồng bác cả. Như thế đã đủ chưa?

Nó bỏ qua cái mặt đắc thắng của Quân, đưa tay di di môi ngẫm nghĩ. Cũng phải. Làm gì có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến thế. Nó lập tức ngẩng lên nhìn Quân.

- Cậu thông minh gần bằng tớ rồi đấy.

Cánh cửa phòng thư viện lại được đẩy ra lần nữa. Hai khuôn mặt tràn ngập hy vọng thò vào. Không để Quân hỏi, nó hăm hở đi vào tìm quyển sách mà từng bức ảnh. Điều mà Quân phục nó ở cái trí nhớ bất tận. Cả một phòng sách lớn không tưởng được mà nó lại có thể tìm được quyển sách mới chỉ nhìn thấy một lần trong mấy phút.

- Đây rồi, quyển có gáy màu đỏ đun. - Nó quệt tay lên trán lau đi vài giọt mồ hôi lấm tấm.

- Vắt vả cho đồng chí quá.

Quân cười cười nhận lấy quyển sách dày cộm, trong lòng vẫn chưa hết thán phục bộ não của nó. Quyển sách hơi cũ, in tiếng nước ngoài, là thứ tiếng gì thì Quân cũng chịu, bìa sách dính nổi những hoa văn uốn lượn mạ vàng, từng góc cạnh được bọc kim loại cẩn thận. Rõ ràng đây là một quyển sách quý và rất có giá trị.

Lại là một trò chơi oái oăm nữa khi mà quyển sách này hoàn toàn bình thường. Nhưng Quân và nó không chịu thua. Hễ có một điều gì đó bình thường ở căn biệt thự này là chắc chắn sẽ có một sự bất bình thường ẩn trong đó.

Nó nhìn quanh thư viện. Giống như cách mà nó làm ở nhà kho, biết đâu lại có cái chìa khoá nào nữa.

- Thôi đừng nhìn nữa, ông nội không có thói quen lặp lại hai lần một mảnh đầu. - Quân giữ lấy cái đầu đang xoay tròn của nó.

- Vậy cậu có cách gì không? - Nó hỏi. Nếu Quân đã nói vậy thì chắc cũng phải có cách chứ.

- Ừm. Chắc là có. - Quân gật gù. - Để tớ nghĩ đã.

Quân nhớ mang máng là cậu đã bỏ qua một chi tiết nào đó trong quá khứ. Khi còn bé ông nội cũng vài lần đưa cậu đến đây. Trong trí nhớ của Quân thì đây là nơi nhàm chán nhất quả đất. Toàn những quyển sách dày như cục gạch với nội dung khô khan. Và Quân là đứa trẻ bướng bỉnh luôn nằng nặc đòi đi chơi trong lúc ông đọc sách.

“Con muốn đi. Con không thích ở trong này.”

“Vậy để ông chỉ cho con trò ảo thuật này nhé.”

“Trò ảo thuật hả ông? Sao lại có tắm bông với nước gì thế này ông?”

“Thằng nhóc này, con hấp tấp và bướng bỉnh quá. Đây. Cầm tắm bông chấm qua nước thần rồi viết chữ lên giấy. Đợi chữ khô rồi con hơ giấy lên lửa, chữ sẽ hiện ra. Ông viết sẵn rồi đây, bật lửa đây, con làm thử xem. Cẩn thận nhé, nghịch với lửa dễ bị bỏng đấy.”

“Con biết mà. Ông đưa bật lửa cho con mượn đi.”

“A... a... a... Ông ơi có chữ thật này. Là chữ ‘Ông nội yêu Quân’ ông ơi!”

Từng dòng hồi ức chợt hiện về. Cậu vẫn nhớ rõ gương mặt cương nghị mà phúc hậu, vẻ ân cần nuông chiều của ông khi dỗ cậu bằng trò ảo thuật đơn giản ấy. Và cả đôi mắt quan tâm của ông theo dõi cậu nữa. Để ột đứa trẻ con nghịch với bột lửa, hẳn là ông đã rất tin tưởng vào khả năng “trông trẻ” của mình. Sau này lớn lên Quân mới biết, đó đơn giản chỉ là một thí nghiệm, thứ nước kia là nước chanh, chữ hiện lên là do phản ứng của acid trong chanh với lượng nhiệt cao.

Chỉ với một thí nghiệm hoá học đơn giản mà có thể giữ chân một đứa trẻ bướng bỉnh như Quân trong thư viện, đúng là chỉ có ông nội mới làm được.

Những ngón tay thon dài của Quân khê miết trên từng trang giấy. Ông đi xa hay ông vẫn còn ở rất gần?

Một cảm giác hơi lạ khi Quân sờ đến một khoảng trang sách. Cảm giác gờn gợn không giống với các trang khác. Quân nhìn xuống trang sách mà cậu đang giữ. Ở trang này còn thừa một khoảng trắng do hết chương.

Lại một điều gì đó loé lên trong Quân. Có lẽ nào trò ảo thuật đơn giản ngày xưa...?

- Cậu nghĩ ra gì rồi phải không, mặt thộn quá! - Nó chọc ngón tay trở vào má Quân. Nó không đủ kiên nhẫn chờ Quân nữa. Nãy giờ chỉ ngồi ngẩn ngơ như ngó, tay chân thì vuốt ve quyển sách.

- Hấp tấp quá, nha đầu. - Quân giữ lấy ngón tay nó, mặt vẫn dăm chiêu.

Nếu như suy đoán của cậu là đúng, vậy thì...

Quân đi đến bàn đọc sách, lấy trong hộp đựng bút cái kính lúp. Bây giờ mới là giữa chiều. Nắng vẫn tuyệt lắm.

Thấy Quân không nói không rằng cầm kính lúp và quyển sách đi ra ban công, Phương cũng tò tò theo sau. Bình thường Quân hay trêu chọc nó là thế nhưng đến lúc suy nghĩ thì tập trung tuyệt đối.

Ánh nắng từ ban công chiếu xuống, đi xuyên qua mặt kính lúp, hội tụ lại ở trang sách mà Quân phát hiện có điều kì lạ. Nắng chiều không gay gắt như nắng giữa trưa, đủ nóng để làm từng con chữ hiện lên mờ mờ. Vậy là Quân không nhầm. Cậu hươ qua hươ lại cái kính lúp trên mặt giấy. Dòng chữ màu nâu thẫm ngày càng rõ trước đôi mắt tròn xoe của Phương và nụ cười thoả mãn của Quân.

“Bên phải. Tầng hai. ”

Đây đúng là nét chữ của ông nội. Cứng cáp và rắn rỏi.

Tự nhiên trong lòng Quân dấy lên một thắc mắc. Có phải ông đã dự đoán trước được mọi chuyện không? Giống như đi tìm kho báu vậy. Nhưng điều khác lạ ở đây dường như chủ nhân của kho báu đã được chọn. Hay nói cách khác, người tìm ra kho báu chỉ có một.

Và đó là Quân.

Tất cả những manh mối để tìm kho báu đều liên quan đến Quân. Chỉ có riêng Quân và ông nội biết những “mánh” này. Ngay cả chiếc chìa khoá kia ông đã từng có lần nhắc đến, tiếc là đầu óc Quân lúc đấy chỉ là đầu óc của một đứa nhóc nghịch ngợm long gười lỗ đất. Đến bây giờ ngồi định thần suy nghĩ lại thì mới nhớ ra.

- Đi thôi. Xuống tầng hai rẽ phải nào! - Nó kéo lấy tay Quân. Nhìn thấy dòng chữ kia mà nó hào hứng hẳn lên. Một trò chơi truy tìm kho báu mà nó muốn được chơi từ lâu cuối cùng cũng xuất hiện. Bỗng chốc nó quên đi thời gian gấp rút, người bác nguy hiểm hay bố của Quân. Trẻ con dễ bị cuốn vào mấy trò hấp dẫn, vậy tại sao nó lớn thế này rồi mà vẫn không thoát khỏi ma lực trò chơi này?

- Không phải xuống tầng hai. - Quân níu tay nó lại, tiện thể véo cái má phúng phính kia nữa. - Thứ ông nội cất giữ là ở trong này. Xuống tầng hai rẽ phải là va đầu vào cây đấy.

Sự thật đúng là như vậy. Phía bên phải căn biệt thự là một hàng cây cổ thụ cao lớn. Thân cây to hơn cả những cột nhà tinh tế trong căn biệt thự đứng ngay bên phải. Có vẻ đây là điều bất lợi nhưng thực sự thì mục đích của chủ nhân nó chính là những bóng mát rộng bất tận phủ lên căn biệt thự.

Mãi chìm trong thành công khi tìm thấy dòng chữ kia mà nó quên hết kiến trúc của căn biệt thự này.

- Thế ở đâu nhỉ? - Nó nhú mồm, cái tay xoa xoa cằm.

- Tầng hai... Bên phải... - Quân lẩm bẩm.

- Nếu thế thì tìm trong này đi. Bên phải từ cửa bước vào thì có phải thấy ngay kệ sách này không? - Nó chỉ tay vào kệ sách lớn phía bên kia.

Thấy cũng có lý, Quân gật đầu rồi nắm tay nó đi về phía kệ sách đó. Vẫn luôn là những quyển sách bất động. Nó nghịch ngợm lấy một quyển sách nằm ở tầng thứ hai trong khi Quân cẩn thận kiểm tra xung quanh kệ sách.

Trong sách toàn là tiếng nước ngoài mà nó không thể nào dịch được. Vậy là nó lại ngậm ngùi cất quyển sách vào chỗ cũ.

Khoan đã!

Tường phía sau kệ sách này, cụ thể là chỗ trống của quyển sách nó vừa lấy ra không bình thường cho lắm. Hình như bị rạn nứt lạ thường.

- Quân đầu to ơi, ra đây tớ bảo cái này. - Nó vẫy tay gọi Quân.

- Huh? - Quân đến đứng cạnh nó, cúi xuống nhìn theo hướng tay nó chỉ.

- Tớ thấy lạ lạ ấy. Tường chỗ này có vấn đề. - Nó trình bày suy nghĩ với Quân.

- Ủ. Bình thường thì một tháng sẽ có người đến kiểm tra lớp sơn vôi cẩn thận, không thể có vết rạn này được. Trừ khi... - Quân vuốt cằm nhìn nó. - Đây là do ông nội cố ý để lại.

Nó nuốt nước bọt. Tại sao lại thấy rờn rợn thế này.

- Ha ha. Vậy để tớ thử xem nào. - Nó cười thành tiếng, cốt là để xua tan đi cái cảm giác rờn rợn kia. Ngón trở lóng ngóng chọc vào khoảng tường ấy.

Cảm giác lún xuống ở đầu ngón tay...

“Két...”

Nó giật mình rút tay về, cả cơ thể theo bản năng nép sau lưng Quân. Đôi mắt nó mở to nhìn về khung cảnh trước mắt.

Quân cũng sửng sờ không kém.

Kệ sách tự tách làm hai, đẩy sang hai bên giống như hai cánh cửa tự động. Phía sau hai cánh cửa ấy là một căn phòng. Một căn phòng bí mật.

- Cái này... giống trong phim ấy. - Nó túm lấy áo phía sau lưng Quân, lắp bắp nói.

- Nhiều lúc cậu cũng được việc ấy. - Quân bật cười. - Vào thôi, tìm thấy nơi cất giữ kho báu rồi.

Nó lưỡng lự theo sau Quân, bàn tay nhỏ nắm gọn trong tay Quân. Dù gì đối với một đứa hay tưởng tượng như nó thì cảnh vừa lúc này cũng đủ để nó nghĩ ra hàng trăm con ma quỷ để rồi tự nhát ma mình.

Căn phòng không lớn, chỉ tầm mười lăm hai mươi mét vuông. Quân đưa tay lên tường tìm công tắc đèn. Có ánh đèn mọi thứ rõ hẳn. Một tủ gỗ nhỏ tinh xảo để trên một bộ bàn ghế đủ lớn cùng kiểu dáng. Tất cả chỉ đơn giản thế thôi.

Bây giờ thì Quân biết phải làm gì rồi. Cậu lấy chiếc chìa khoá mỏng kia ra và mở tủ. Quả nhiên là mở được.

Bên trong là một quyển nhật kí hơi cũ, một vài phong thư màu trắng. Tất cả đều sắp xếp gọn gàng. Quân nhẹ nhàng lấy hết tất cả những gì ở trong tủ ra, để lên mặt bàn.

Nó ngồi cạnh Quân. Cả hai cùng chăm chú vào quyển nhật kí. Ông nội viết nhật kí, nhưng không thường xuyên. Ông chỉ viết khoảng một hai câu ngắn gọn thôi, và thường là không có chủ ngữ.

Dòng nhật kí đầu tiên được viết vào năm năm trước.

”Ngày... tháng... năm...

Hôm nay gặp ác mộng. Thấy Ngọc Anh. Có phải con hận ông nội lắm không? Ông nội nhớ con lắm. Khi nào thu xếp xong công việc ông sẽ đi gặp con.”

Nó trợn tròn mắt, miệng há hốc.

- Cậu cũng biết phải không? Ngọc Anh là chị họ tớ, con bác cả. Nhưng chị ấy mất từ năm tám tuổi rồi. - Quân nhẹ giọng nói.

Nó biết Quân buồn. Tự nhiên trong lòng thất lại. Bàn tay nhỏ khẽ nắm lấy bàn tay lớn. Là an ủi.

Ngày tiếp theo lại là nửa năm sau đó.

”Ngày... tháng... năm...”

Nhận được tin. Minh Hà chết rồi. Đứa trẻ có hôn ước với Quân bị oto cán chết. Cũng là chấn thương sợ hãi giống Ngọc Anh.”

50. Chương 50

“Minh Hà chết rồi?”

Một Minh Hà quá cổ khác, vậy Minh Hà hiện tại là ai?

Quân nhìn vào trang giấy đã ngả màu. Đây có phải là một manh mối? Nếu như vậy thì Minh Hà của bây giờ là giả mạo. Minh Hà kia đã chết, vậy là bản hôn ước cũng theo đó mà hóa thành tro bụi mới phải.

Cảm xúc của cả hai đều khó tả. Một chút vui vì biết được hôn ước kia đã không còn tồn tại, nhưng rồi lại dấy lên một cảm giác buồn thương, cô gái Minh Hà xấu số kia đã chết khi còn rất trẻ. Minh Hà của bản hôn ước bằng tuổi Quân, vậy là cô ấy chết khi mới chỉ mười ba tuổi.

Tiếp tục lật sang trang mới, ngày viết là ngày tiếp theo.

“Ngày... tháng... năm...”

Tang lễ là một ngày mưa. Minh Hà được chôn ở Đà Lạt, nghĩa trang X. Người anh em, xin lỗi vì đã không bảo vệ được cháu của ông.”

Nghĩa trang X chỉ cách căn biệt thự này chưa đến một cây số. Vậy có phải ông nội xây căn biệt thự gần nghĩa trang cũng là để thuận tiện hơn cho việc chăm sóc phần mộ của Minh Hà. Ông nội luôn là vậy, hối hận với tất cả mọi thứ, kể cả những việc đều không phải do ông gây ra. Cái chết của Ngọc Anh - người cháu ruột của ông là một nỗi đau lớn, vậy mà chỉ vài năm sau, cô bé mà ông coi như cháu ruột, cô bé mà ông đã hứa với người anh em vào sinh ra tử rằng sẽ bảo vệ cũng đã không còn.

Có phải chưa một giây nào ông không sống trong ân hận không?

Trang nhật kí tiếp theo là ngày đầu tiên mà ông gặp Phương, đó cũng là ngày ông từ Anh trở về.

“Ngày... tháng... năm...”

Con bé giống Ngọc Anh như đúc. Từ gương mặt bầu bĩnh thánh thiện cho đến cả giọng nói trong veo. Nếu như không phải Quân nói trước qua điện thoại thì tôi đã nghĩ đó chính là Ngọc Anh. Cảm giác nhìn thấy con bé thật lẫn lộn. Vừa là đau thất nhưng cũng lại là vui mừng. Giống như được gặp lại đứa cháu quá cố. Có phải đây là món quà của cuộc đời gần đến hồi kết này không? Nhất định phải đối tốt với con bé, chỉ có con bé mới làm cho sự hối hận này yên dịu được một phần.

Lâm có lẽ cũng nghĩ con bé là Ngọc Anh thứ hai. Vậy nó đã nghĩ gì khi thuê người tông xe vào con bé?”

“Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay Phương cười rất nhiều. Phải rồi, lúc còn sống Ngọc Anh cũng cười nhiều như thế. Hai đứa nó còn giống nhau cả tiếng cười. Được thấy con bé cười là mãn nguyện lắm rồi, nếu có nhắm mắt xuôi tay lúc này cũng không có gì để hối tiếc nữa.

Căn bệnh đang chuyển biến xấu.

Mấy đứa ngốc lắm. Bệnh của bố làm sao mà bố không biết được. Chỉ mong khi bố mất, mấy đứa nhất định không được sa sút tinh thần. Nhất định phải duy trì phát triển tập đoàn.

Và ba đứa phải đoàn tụ. Đứa con cả của bố đã đi chơi trong một thời gian dài rồi...”

Cả quyển nhật kí có đúng năm ngày. Chỉ năm ngày nhưng mọi tâm tình ông chôn sâu đều hiện lên. Vị Chủ tịch quá cố trong mắt mọi người luôn là con người của công việc, có ai ngờ được đằng sau bức tường nghiêm nghị ấy lại là cả một biển tâm tình khó có ai phát hiện ra.

Sống vì người khác có lẽ đã trở thành “thói quen” của ông.

Lật thêm vài trang nữa, chỉ có duy nhất một dòng chữ ghi bằng bút đỏ, đánh dấu một sự quan trọng: “Đào Duy Lâm, đừng bao giờ trượt dốc nữa. Con là ai không quan trọng, quan trọng là con là con trai của bố.”

Có lẽ đọc hết quyển nhật kí ngắn ngủi này thì tâm trạng của cả hai đều trùng xuống. Đôi mắt Phương đã đỏ hoe từ lúc nào. Còn Quân thì trầm ngâm nhìn xoáy sâu vào quyển nhật kí. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, hai con người cùng tiếp thêm sức mạnh để chịu đựng cơn sóng xúc động này.

Chiếc xe oto lao nhanh trên đường. Chuyến bay gấp chút trục trặc nên thời gian đến Đà Lạt của hai vợ chồng ông bà Lâm bị kéo dài. Còn một đoạn khá dài để đến được biệt thự.

Hai con người ở trên xe mang hai dòng suy nghĩ khác nhau. Bà Mai có phần bồn chồn lo lắng cho hai đứa trẻ. Thời gian từ lúc đây đến bây giờ không phải là nhiều, liệu hai đứa có tìm được thứ mà linh tính bà mách bảo. Khẽ liếc sang người chồng ở bên cạnh, lòng bà không khỏi nén xuống khi thấy gương mặt nặng nề của ông Lâm. Hẳn ông đang rất tức giận. Phải rồi, đứa trẻ sẵn tính bướng bỉnh kia lại tự ý bỏ nhà đi, người làm cha làm mẹ ai chẳng tức giận. Bà có một phần trách nhiệm trong việc này. Cũng phải, là chính bà đã thu xếp cho hai đứa trẻ đó đi mà. Nhưng bà không hối hận, chưa khi nào bà hối hận về quyết định của mình. Và cũng chưa bao giờ bà quyết định làm mà chưa nắm chắc phần thắng trong tay.

Đôi mắt bà trở nên xa xăm. Đôi khi lời nói của ông Bội lại vọng về. Cuộc nói chuyện trong những ngày cuối đời của ông ở Đà Lạt bà không bao giờ quên được.

“Bố chỉ biết cho đến lúc chết, bố nhất định phải bù đắp cho con bé. Bố sợ rằng khi bố nhắm mắt xuôi tay, những gì bố để lại sẽ làm cho con bé buồn. Bố có quá đáng khi ảo tưởng về hai con người tuy không có máu mủ nhưng lại giống nhau như hai giọt nước không?”

Những gì ông Lâm để lại? Khi nhìn thấy bản hôn ước, bà đã nghĩ đến câu nói này. Là ông sợ bản hôn ước sẽ làm con bé buồn. Nhưng bà tin chắc rằng bản hôn ước kia không tồn tại. Vậy điều mà ông để lại khiến con bé buồn, đó chắc chắn là sự hụt hẫng của Phương khi biết mình chỉ là vật thế thân để cho ông Bội chuộc lại lỗi lầm năm xưa. Hay nói cách khác, tình thương yêu, sự chăm sóc của ông Bội là dành cho đứa cháu gái Ngọc Anh đã chết chứ không phải dành cho Phương.

Có phải ông Bội đã suy nghĩ quá nhiều? Bà biết Phương, con bé sống tình cảm và hiểu chuyện. Chắc chắn con bé sẽ không giận ông đâu.

Nếu không bị ám ảnh bởi câu nói đó, có lẽ bà đã hành động sớm hơn để dập tắt hôn ước kia rồi. Sự do dự, chần chừ của bà đã khiến hai, mà không, là ba, Minh Hà vô tội cũng bị lợi dụng, cuốn vào vòng xoáy ấy. Cả ba đứa trẻ đều bị chịu nhiều khổ cực.

- Anh còn nhớ lần cuối cùng bố nói chuyện về bản hôn ước không? – Bà Mai bắt ngờ lên tiếng, đã đến lúc tác động vào người chồng quá cứng nhắc kia rồi.

- Là năm năm trước. – Ông Lâm trả lời.

- Anh không thấy có gì lạ sao? Từ thời điểm ấy cho đến lúc bố mất, bố không hề nhắc lại chuyện hôn ước ấy thêm một lần nào nữa. – Bà Mai có dấy lên một sự nghi ngờ.

Đôi mắt của ông Lâm hơi dao động. Đúng là có chuyện này. Trước đó, ông Bội thường dặn ông là nhất định phải tìm đứa trẻ trong hôn ước và chăm sóc cô bé đó cẩn thận. Như rồi sau lần đi về Việt Nam ấy, ông đã không bao giờ nhắc lại thêm một lần nào nữa. Ông Lâm nhớ lại, khuôn mặt của ông Bội lúc từ Việt

Nam quay về Anh là rất thống khổ. Tất cả mọi người đều gặng hỏi nhưng ông không nói gì nữa. Dáng vẻ của ông Bội lúc ấy đúng là rất bất lực. Giống như bất lực vì không thể bao vệ được thứ quý giá...

- Anh có nhận thấy điểm khác lạ không? – Bà Mai tiếp tục hỏi.

Ông Lâm nhú mày. Mọi việc ráp nối lại với nhau đều có một lỗ hổng.

Sau một lúc im lặng, ông Lâm nặng nề trả lời:

- Một chút.

Biết rằng ông Lâm đang dao động, bà Mai quyết định nói trực tiếp:

- Em nghi ngờ rằng hôn ước giữa Minh Hà và Quân là giả!

Theo như lời chỉ dẫn trong quyển nhật kí, cuối cùng nó và Quân cũng tìm được mộ của Minh Hà ở nghĩa trang X. Bức ảnh cô gái trên bia mộ hơi xước. Đã lâu lắm rồi. Đó là một cô bé có gương mặt trong sáng, mái tóc đen tuyền và đôi mắt màu hổ phách. Khi trưởng thành nhất định sẽ là một mỹ nhân. Nhưng tiếc là cuộc đời của cô bé quá ngắn ngủi.

Nó đặt bó hoa cúc trắng lên mộ trong khi Quân đốt nén nhang. Khói hương dần dần bay lên. Cậu nhẹ nhàng cắm nén nhang vào bát hương rồi cả hai cùng chấp tay vái ba vái. Đây là nghi lễ thường thấy khi đi thăm mộ.

- Mong chị hãy yên nghỉ. – Nó nói khẽ.

Quân đỡ nó đứng dậy. Quân cũng là người sống tình cảm. Hình ảnh cô gái nhỏ trên bia mộ kia khiến cậu thấy đau lòng. Ra đi khi còn quá nhỏ, liệu đây có phải là sự công bằng?

“Ừc... ừc...”

Nó vội đưa tay che bụng. Ra khỏi nghĩa trang là cái bụng biểu tình ngay. Giờ mới để ý, cả nó và Quân đều chưa ăn gì từ khi đặt chân lên Đà Lạt.

Nhưng tự nhiên kêu to thế này, lại còn ở bên cạnh Quân... Thật là mất mặt quá!

- Đi ăn thôi, tớ nhận ra là “em trai” tớ đói quá. – Quân xoa xoa bụng, tự nhiên như không có gì xảy ra. Cậu hồn nhiên cầm tay nó kéo đi.

- O... ừ... – Nó vội gật đầu rồi đi theo Quân.

Bỗng Quân đứng khựng lại. Có gì đó thiếu thiếu. Hình như cậu để quên... túi đồ ở biệt thự. Mà tất cả tiền đều ở trong đấy.

- Cậu đến quán ăn trước đi. Tớ về biệt thự đã. – Quân vỗ vai nó.

- Cùng về đi. – Nó thắc mắc.

- Nhanh thôi. Cậu cứ đến đấy trước đi. – Quân lắc đầu, làm sao có thể cho nó biết lí do cậu quay về chứ, ngượng chết!

- Nhanh nhé. – Nó hơi nghi ngờ nhìn Quân nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Vậy là cả hai đi về hai phía, nó đi bộ ra quán ăn gần đấy còn Quân chạy về biệt thự.

Vừa đi nó vừa lắc lư. Có thể gọi là vui nhiều hơn buồn không nhỉ? Cuối cùng cũng giải quyết xong. Mọi nỗ lực đều đem lại kết quả thỏa đáng mà. Còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của bác Mai nữa, nếu không có bác thì không biết hai đứa sẽ như thế nào.

Bên cạnh quyển nhật kí là một vài phong thư màu trắng. Trong từng phong thư là bản hôn ước đã không còn giá trị, những bản ghi chép của ông nội về... hoạt động của bác cả. Thì ra ông nội đều theo sát từng bước chân của bác cả. Ông nội còn bí mật giải quyết tất cả những khó khăn của bác cả. Nói như vậy, ông nội chưa từng có suy nghĩ từ mặt con.

Nó khê thở dài. Những điều ông nội làm liệu có ai hiểu?

Nó suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhưng nó lại quên mất điều quan trọng nhất, là ai đã biến Minh Hà bây giờ thành con tốt để gián tiếp quá hủy mọi thứ?

Trang ngồi gật gù trong quán ăn. Đi cả một chặng đường dài như thế khiến cô mệt lả. Cứ ngỡ Đà Lạt gần lắm, vậy mà... Những lúc như thế này đồ ăn được lên ngôi thần được giúp cô lấy lại sức khỏe.

Huyền chống tay ngán ngẩm nhìn Trang. Ăn khỏe thật. Cũng tại Trang cơ, ngồi trên máy bay nói long óc nên bây giờ mới mệt như thế này. May mắn là Huyền khá hơn Trang một chút, dù gì cô cũng đang đi máy bay không ít lần.

Nói đến máy bay lại bực mình. Nếu không tại Trang đến muộn thì cô đã ở đất Đà Lạt này lâu rồi. Mắng Trang thì Trang cũng chỉ ra hiệu im lặng rồi thì thầm to nhỏ là: “Trốn khủng bố Al – Qaeda, bố già đuổi gắt quá!”. Toàn những câu Huyền không hiểu nổi. Trang như kẻ đa nhân cách vậy, lúc thì bát nháo xấc xược, lúc thì lại lén lút như tội phạm, có lúc lại ngô nghê như đứa trẻ con. Cuối cùng thì cũng chỉ giống Huyền ở cái tính nóng như lửa.

Nhưng cũng phải nhờ Trang Huyền mới đến được Đà Lạt. Huyền trốn đi Đà Lạt nên không có chuyện có người giúp Huyền làm thủ tục, mà tuổi của Huyền thì làm sao có thể tự đi máy bay được. Cũng may là có Trang, nghe đâu có người làm giúp cho cả hai, thế là được đi máy bay miễn phí.

- Này, cô ăn đủ chưa? - Chờ mãi mà Trang chưa ăn xong, Huyền ngán ngẩm lên tiếng.

- Cốc nước của cậu tan đá rồi này, đưa đây tớ uống hộ cho. – Trang chẳng bận tâm đến thái độ sốt ruột của Huyền, cô rướn người chộp lấy cốc nước cam hút ròn rột.

Huyền trợn mắt nhìn, rõ ràng là Trang không phải con gái mà.

- Khà... No quá! – Trang xoa xoa bụng. Sau đó cô mới nhìn Huyền. – Cậu lo cái gì, hai đứa chúng nó tự biết phải làm gì. Tớ sang đây để ngắm cảnh thôi. Mà thấy “tay trong” của tớ lợi hại không? “Chăm phẩy” một tý là đã có vé sang Đà Lạt rồi. Lần trước tớ từ Pháp về cũng là nhờ “điệp viên nằm vùng” này đấy.

Mặt mũi Huyền méo xệch nhìn Trang. Cười hềnh hếch như không có gì xảy ra vậy. Cô sang đây với mục đích là giúp Phương và Quân tìm manh mối, cuối cùng lại bị cuốn vào cái đồ “ruột để ngoài da” này. Huyền tự hỏi nếu Trang cứ vô tư thế này thì liệu ra ngoài đời có làm ăn được gì không nữa? Càng lúc càng thấy Trang giống... Trương Phi.

- Ê, này. Kia có phải cái Phương không? – Trang thốt lên, chỉ tay ra về phía cửa sổ.

Huyền nhìn theo tay Trang chỉ, đúng là Phương. Phương đang đi một mình trên đường, hình như cũng là vào quán ăn này.

Nhưng tại sao đằng sau Phương lại có mấy người áo đen kia? Phương hình như đang mãi suy nghĩ nên không biết có theo sau. Linh cảm không lành cuộn lên trong Huyền.

Trang định vẫy tay gọi Phương thì bỗng thấy một gã áo đen cầm miếng khăn trắng bịt miệng Phương từ phía sau.

- Không xong rồi. – Trang vội vã chạy ra ngoài.

Huyền cũng chạy theo sau. Xui xẻo cho Huyền là cô bị nhân viên giữ tay lại.

- Này, định quýt à?

- Cầm giúp cháu. - Huyền đặt vội ví của mình lên tay người nhân viên rồi chạy hết sức ra ngoài.

Khi Huyền chạy ra ngoài thì cũng là lúc Trang đang dùng hết sức kéo Phương ra khỏi vòng vây của những kẻ áo đen. Phương đã ngất thuốc mê, bất tỉnh không hay biết gì.

- Chết tiệt. Bỏ ra. – Trang một tay giữ Phương, một tay kéo gã áo đen kia ra khỏi Phương.

Bọn chúng có khoảng bảy, tám người. Hơn nữa lại rất cao to. Trang quyết không chịu thua. Dù gì cô cũng là một học viên xuất sắc trong lớp học võ kia mà.

Huyền đã đến từ lúc nào, cô đỡ lấy Phương thoát ra khỏi vòng vây đó.

- Đỡ nó rồi chạy đi. – Trang quát lên rồi dùng một cú đá hạ gục gã áo đen phía trước.

Huyền lập tức làm theo lời Trang.

Tiếc một điều, Trang dù có giỏi võ đến đâu, kỹ thuật tốt như thế nào nhưng cô là con gái. Và một người con gái thì khó có thể thắng được bảy, tám gã đàn ông to lớn kia.

Trang từ thế chủ động thành thế bị động, trong một phút bất cẩn cô đã để tay mình bị khóa. Một chiếc khăn bịt chặt miệng và mũi, mùi thuốc mê xộc đến.

Trang chìm dần trong cảm giác mê man.

Huyền cũng không ngoại lệ. Cho dù cô đã cố hết sức nhưng vẫn không thoát khỏi thứ mùi cay hắc của thuốc mê.

Trước khi mất đi ý thức, Huyền cảm thấy cơ thể mình bị quăng lên xe oto, bên cạnh là Trang và Phương.

51. Chương 51

Tiếng cửa sắt bị mở ra một cách tàn bạo - có lẽ là bằng chân - kéo nó thoát khỏi cơn mê man. Nó nhận ra cả cơ thể đang bị vác trên vai một kẻ khá vạm vỡ và bặm trợn.

“Bộp!”

Hắn thô bạo ném nó vào trong gian phòng tối đen. Bụi bắn. Một thứ mùi không mấy dễ chịu. Nó vừa đau ề ảm vừa khó thở. Nơi quỷ quái nào đây?

Tiếp theo đó là hai tiếp “bộp” nối tiếp nhau. Nó khó khăn nhìn sang. Đôi đồng lập tức giãn ra. Tại sao Trang và Huyền lại ở đây? Cả hai vẫn hôn mê, miệng bị dán miếng băng dính đen, tay chân bị trói.

Chuyện gì xảy ra đây? Nó chẳng thể nhớ nổi nữa. Khẽ cựa mình, thì ra nó cũng bị trói. Cổ tay đau buốt, đoạn dây thừng to chắc siết chặt hai cổ tay nó. Có lẽ là bị trói lâu lắm rồi, hai bàn tay tím ngắt, đến cả một chút cảm giác nó cũng không có.

Bất cóc. Chắc chắn là bất cóc. Nhưng là ai đứng sau?

Nó đảo mắt nhìn xung quanh một lượt. Gian phòng tối đen, ánh sáng từ cửa chính yếu ớt. Có lẽ đây là một nhà kho bị bỏ hoang. Mùi ẩm mốc xộc lên mũi nó một lần nữa, thật sự rất khó chịu.

“Bác cả là một con người ngày càng chìm vào trong bóng tối. Để có được thứ mình muốn, bác chắc chắn sẽ không từ một thủ đoạn nào. Chính vì thế nên người của nhà tớ mới bảo vệ cậu 24/24.”

Lời nói của Quân chột vang vọng. Có thể lắm chứ, người đứng sau việc này là bác cả của Quân.

- Nhìn vẻ mặt thế kia chắc là đoán ra được rồi. Đúng là rất thông minh!

Giọng nói khàn khàn khó nghe vang lên nơi cửa chính làm nó giật mình. Cánh cửa sắt đã được mở rộng hơn, ánh sáng cũng lọt vào nhiều hơn, đủ để cho cái bóng ở trước cửa trải dài đến tận chỗ nó ngồi.

Người đàn ông từ từ bước đến gần. Một kẻ bặm trợn khác từ bên ngoài cũng đi vào theo, hắn tiện tay bật điện trong phòng. Vậy là có thể nhìn rõ người đối diện.

Người vừa nói lúc nãy là một người đàn ông trung niên. Ông ta sẽ được coi là bình thường nếu không có vết sẹo chạy dài trên sườn mặt. Mái tóc hoa tiêu, đôi mắt sâu luôn hằn lên những tia sáng lạnh lẽo. Đúng là có những nét giống người nhà Quân, nhưng ông ta không có vẻ ôn hòa thân thiện như người nhà Quân. Từ đầu đến chân đều là dấu hiệu của... thần chết.

Bước chân trầm ồ tiến dần đến trước mặt nó. Ông ta ngồi xổm, đối diện với nó. Bàn tay thô ráp nâng khuôn mặt của nó lên, khẽ đẩy qua đẩy lại, giống như là đang chiêm ngưỡng.

- Cháu có biết vì sao bác không bịt miệng cháu như hai đứa trẻ kia không? - Ông ta chậm rãi lên tiếng, giọng cười như có như không. - Là vì bác không muốn gương mặt của Ngọc Anh này bị tổn thương.

Đôi mắt nó cứng đờ nhìn về ông ta. Nó không nhầm. Ông ta chính là Đào Duy Lâm. Vậy là ông ta đã chờ ở đây rất lâu rồi, chỉ cần một chút sơ hở thôi là nó đã bị tóm gọn.

- Ngọc Anh... đã chết rồi. - Nó nói, cơ miệng cứng đờ khó khăn nặn ra từng tiếng. Người đàn ông trung niên trước mặt khiến nó sợ. Cho dù ông ta không đe dọa, không đánh mắng, nhưng cách mà ông ta dùng ngữ khí bức người kia thật sự đã thành công.

- Đúng. Đã chết. - Đào Duy Lâm gật đầu, giọng nói nhẹ như không, giống như ông ta đang tự nói với chính mình. Bất chợt, ông ta nhìn thẳng vào mắt nó. - Cháu có biết vì sao Ngọc Anh của bác chết không?

Đào Duy Lâm nhấn mạnh chữ “Ngọc Anh của bác”. Có lẽ chưa bao giờ ông ta quên được đứa con gái bé bỏng ấy.

- Là... do tai nạn. - Nó trả lời. Ánh mắt như con dao sắc khiến ngay cả nhịp thở của nó cũng bị đông cứng.

- Không sai. Là do tai nạn. - Đào Duy Lâm bắt đầu đi vào hồi tưởng, đôi mắt sâu kia vẫn không rời khỏi mắt nó. - Nhưng cũng là do ông ấy giết. Đào Duy Bội giết.

Cả người nó nảy lên. Khi nhắc đến ông nội, đôi mắt của ông ta giống như đôi mắt của... quý. Một sự cảm hận không giới hạn loé lên nơi đôi mắt tối tăm ấy.

- Không phải. Ông nội không bao giờ làm việc ấy. - Nó lắc đầu liên tục, miệng phản bác lại lời của Đào Duy Lâm.

- Cháu thực sự nghĩ thế à? - Đào Duy Lâm nhếch mép, ném cái nhìn khinh khỉnh về phía nó.

Nỗi sợ trong người nó đã gần chạm đến đỉnh điểm. Càng nhắc đến chuyện năm xưa, ánh mắt của Đào Duy Lâm càng giống như muốn giết người ngay lập tức.

- Để bác...

- ĐỪNG CÓ NÓI BỪA!

Tiếng quát vang ầm trong căn phòng lạnh lẽo. Câu nói “Để bác giúp cháu hiểu chuyện năm xưa” chưa kịp thoát hết ra khỏi miệng Đào Duy Lâm thì tiếng quát lớn kia đã chặn lại.

Đào Duy Lâm chậm rãi nghiêng đầu sang hướng phát ra tiếng nói.

- Tỉnh rồi à? - Ông ta nhàn nhạt lên tiếng.

Huyền nhỏ miếng băng dính màu đen trong miệng xuống đất. Có lẽ cô là người duy nhất có khả năng tháo lớp băng dính chắc chắn kia bằng miệng.

- Bác đừng nói bừa. Mọi chuyện không liên quan gì đến ông nội cả. Chị họ tôi chết là có lỗi của bác. - Huyền giận dữ nhìn Đào Duy Lâm.

Gã bặm trợn kia định đi đến chỗ Huyền ngồi nhưng Đào Duy Lâm đã ngăn hãm lại. Dích thân ông ta đi đến trước mặt Huyền. Khẽ cúi người, ông ta gần giọng:

- Như thế nào là lỗi của bác?

Mười bảy năm trước.

Thủ đô London - Anh. Chiếc xe oto đen bóng chậm rãi dừng lại. Người đàn ông ước chừng ngoài sáu mươi tuổi bước xuống xe. Gương mặt ông mệt mỏi xen lẫn phần thất vọng và đau đớn. Cũng phải, mới ngày hôm qua thôi ông đã đưa ra một quyết định khiến tất cả mọi người kinh ngạc, truất quyền kế vị của người con trai cả. Điều này còn khiến ông đau buồn hơn cả chuyện phải đối mặt với việc đền bù bản hợp đồng bạc tỷ kia. Tất cả là vì người con trai cả kia đã đánh cắp bản thiết kế trang sức của tập đoàn bán cho Golden Gate - đối thủ luôn cạnh tranh ác liệt với Luxury. Quyết định đã đưa ra, chắc chắn sẽ không có chuyện ông

rút lại. Có người nói ông tuyệt tình, nhưng ông không hề bị lung lay. Đó mới chính là điều tốt nhất dành cho con trai ông.

Chưa kịp bước vào trong sảnh lớn của trụ sở chính, một bóng đen đã chặn ông lại.

- Bó! Bó có thể làm như thế được à? - Đào Duy Lâm gần giọng, từ quần áo cho đến hơi thở đều là mùi rượu.

- Thay vì ở đây than vãn thì hãy ở nhà mà suy nghĩ về những lỗi lầm mà con gây ra đi. - Ông Duy Bội nhủ mày nhìn con trai mình.

- CON KHÔNG CAM TÂM. - Đào Duy Lâm đột nhiên gào lên. - Bó hiểu không, con không phục.

- Không còn là lúc gào khóc như đàn bà nữa. Đã là một người đàn ông thì phải dám làm dám chịu, tất cả những gì của hôm nay đều là một tay con gây ra. - Ông Duy Bội gạt Đào Duy Lâm sang một bên. - Về đi!

Đào Duy Lâm phẫn nộ nhìn ông Duy Bội. Vị trí tưởng như nằm chắc trong tay nay lại bị mất đi một cách dễ dàng, tất nhiên là không phục. Hơn nữa, những lời nói như của Lê Bích Ngọc - vợ Đào Duy Lâm - khiến ông như bị ma quỷ sai khiến, nhất định phải đòi lại “công bằng”. Đào Duy Lâm cho rằng vợ ông nói đúng, bố ông không công bằng với ông.

- Bó đứng lại. Con phải nói rõ với bố. - Đào Duy Lâm vội đuổi theo, một lần nữa đứng chắn trước mặt ông Duy Bội.

- Anh cả, anh say rồi. - Đào Duy Lâm từ trong trụ sở bước ra cản Đào Duy Lâm. Đằng sau là Đào Duy Lập cũng đang vội tiến đến.

- Bỏ ra, mày không có tư cách nói chuyện với tao. - Đào Duy Lâm hất mạnh tay của Đào Duy Lâm trên vai mình ra. Ông định tiếp tục tranh cãi với bố mình thì...

“Bốp!”

Một cú đấm chuẩn xác nhắm thẳng vào mặt Đào Duy Lâm. Ông Duy Bội phúi tay, ánh mắt tức giận nhìn về người con cả đang ngã trên mặt đất.

- Người không có tư cách mới chính là con.

Từng ấy năm tham gia quân đội không phải là vô ích, điều ấy lý giải tại sao dù ở độ tuổi này, ông Duy Bội vẫn đủ sức hạ gục đối phương chỉ bằng một cú đấm.

Bên đường bỗng có tiếng khóc dần lớn. Ông Duy Bội vội quay lại, ông nhận ra đây là giọng của đứa cháu gái mới tám tuổi của mình.

- Ông ơi... Bố ơi... - Cô bé Ngọc Anh oà lên nức nở từ phía bên kia đường.

Đôi chân nhỏ thoăn thoắt bước sang đường. Bàn tay nhỏ liên tục đưa lên mắt lau nước mắt.

- NGỌC ANH, ĐỨNG YÊN ĐÂY CHỜ ÔNG SANG! - Ông Duy Bội hét to.

Ngọc Anh không để tâm đến lời của ông nói. Cô bé đang rất sợ. Đôi chân nhỏ vô thức bước nhanh hơn. Cô bé không quan tâm gì cả, điều mà Ngọc Anh muốn bây giờ chỉ là sang bên kia đường thật nhanh để đến bên mọi người. Nỗi cô đơn đã che lấp đi sự cảnh giác của Ngọc Anh.

- Ông ơi...

“Rầm!”

- NGỌC ANH!!!

Chiếc xe oto lao nhanh đâm thẳng vào cơ thể nhỏ bé của Ngọc Anh. Cô bé văng xa khoảng một mét. Sau đó là nằm bất động. Máu dần nhuộm đỏ một khoảng đất lớn.

Lái xe cũng là một gã say xỉn, gã điên cuồng phóng xe với tốc độ kinh hoàng trên đại lộ.

Cho dù khi ấy có bao nhiêu cố gắng thì tất cả đều đã muộn. Ngọc Anh đã ra đi...

- Nếu như ngày hôm ấy bác không để chị ở nhà một mình, nếu hôm ấy bác không uống rượu đến mức say xỉn thì mọi chuyện sẽ không như vậy. - Huyền nhìn Đào Duy Lâm. Câu chuyện của quá khứ mà cô vừa kể ra khiến ọi nghi vấn trong lòng nó được sáng tỏ.

- Im đi. - Đào Duy Lâm không còn giữ được bình tĩnh. Ông ta túm lấy cổ áo Huyền, gằn giọng. - Ngọc Anh là do ông ấy hại chết. Chính ông ấy đã làm con bé hoảng sợ.

- Là bác làm chị ấy hoảng sợ. Thử hỏi có đứa con gái mới tám tuổi nào dám bình tĩnh khi thấy bố mình chết chìm trong đồng rượu. - Huyền đáp lại. - Chính ông nội đã lao đến cứu chị ấy, vết sẹo trên cổ chân ông cũng là do chiếc xe ấy gây ra.

- Cháu có được chứng kiến từ đầu không? - Ngữ điệu của Đào Duy Lâm không hề suy giảm sự căm giận. - Đúng, ông ấy lao ra. Nhưng con bé đã bị đâm. Nếu ông ấy hành động sớm hơn thì người chết đã không phải là con bé.

Nghे câu nói cuối cùng của Đào Duy Lâm, Huyền đờ đẫn mất mấy giây. Ông ta vừa nói gì cơ?

- Ý ông là người đáng chết phải là ông nội? - Huyền sững sờ hỏi lại. Cô kích động gào lên. - Đồ mất tính người, ông có thể nói câu đấy được ư? Đấy là bố ông đấy!

- NHƯNG NGỌC ANH CŨNG LÀ CON BÁC! - Đào Duy Lâm gầm lên, át đi cả tiếng quát tháo của Huyền.

...

Không khí trong phòng càng lúc càng đặc quánh, Phương vô thức đẩy lui người dán chặt vào bức tường lạnh. Nếu bảo Đào Duy Lâm giết người ngay lúc này cũng không khiến nó ngạc nhiên nữa. Đôi mắt ông ta đỏ ngầu, vết sẹo chạy dài trên mặt co giật liên tục, bàn tay thô ráp túm chặt cổ áo Huyền. Thậm chí nhịp thở của ông ta cũng mang theo mùi thuốc súng.

Huyền bị dọa đến tái mặt. Trước mắt cô không còn là người đàn ông luôn mang vẻ bình tĩnh mà nguy hiểm, thâm sâu. Đào Duy Lâm bây giờ như một quả bom hẹn giờ. Từng câu nói của Huyền sẽ là từng tác động mạnh làm quả bom nổ sớm hơn.

“Cộc! Cộc!”. Là tiếng gõ vào cửa sắt.

- Đừng nên kích động như thế, chú Lâm.

Giọng nam không nhanh không chậm vang lên từ phía cửa. Cả ba đôi mắt không hẹn mà tập trung vào nhân vật mới xuất hiện kia.

- Thầy... thầy...

- Anh Long!

Người con trai mái tóc màu nâu đỏ chậm rãi bước vào phòng, đi đến bên cạnh Đào Duy Lâm. Anh ta đưa điện thoại đến trước ông.

- Có điện thoại từ bố cháu. Ông ấy muốn gặp chú.

Đào Duy Lâm buông cổ áo Huyền xuống, miễn cưỡng cầm lấy điện thoại rồi gật đầu, đi ra ngoài căn phòng.

Chỉ còn lại bốn người trong phòng. Huyền và Phương nhìn trân trân về phía người con trai lạ mà quen kia, Trang vẫn còn đang ngất thuốc mê.

Long khẽ nhếch mép. Vẫn là gương mặt ấy, thân hình ấy nhưng tại sao lại xa lạ đến thế. Huyền và Long hiện tại giống như chưa từng có một mối quan hệ nào. Thái độ xa lạ của Long khiến Huyền nghệt thở. Cô vẫn đang cố gắng tìm kiếm một lí do thật hợp lí để giải thích cho việc Long đột nhiên xuất hiện.

- Tại sao thầy lại ở đây?

Phương lên tiếng. Nó là người thoát ra khỏi trạng thái bàng hoàng sớm nhất. Long xuất hiện, chắc chắn không phải là cứu bọn nó. Hành động vừa rồi của anh với Đào Duy Lâm đã xóa bỏ hết vọng tưởng trong nó.

Long không nhìn nó. Ánh mắt anh loé lên tia thích thú trước sự sững sờ của Huyền.

- Đoàn Vĩnh Hoà là bố của tôi.

Câu nói đơn giản này lại giống như tiếng nổ vang trong đầu cả hai.

Đoàn Vĩnh Hoà?

Phương thì chỉ được Quân kể qua thôi nhưng Huyền thì biết rõ người này. Đoàn Vĩnh Hoà là một con cáo già. Ông ta cùng với tập đoàn Golden Gate là đối thủ không đội trời chung với tập đoàn Luxury. Hơn một lần mẫu trang sức của Luxury bị Golden Gate cướp mất bản thiết kế. Và kẻ tiếp tay cho Đoàn Vĩnh Hoà không ai khác chính là Đào Duy Lâm. Cũng vì lí do này mà Đoàn Duy Lâm bị truất quyền thừa kế tập đoàn Luxury. Đào Duy Lâm đã mưu mô, Đoàn Vĩnh Hoà còn xảo quyệt hơn rất nhiều.

- Bác tôi là người của bố anh? - Huyền hỏi, thật sự là cô vẫn chưa tin. Mọi chuyện rất rõ ràng như vậy nhưng cô vẫn cố bám trụ vào một niềm tin vô lí nhất.

- Đúng vậy. - Long gật đầu. Rất tự nhiên, anh nói, giống như việc này không hề liên quan đến mình. - Theo như anh được biết thì quan hệ giữa cả hai chính là trực lợi lẫn nhau.

- Việc anh tiếp cận tôi chỉ là để moi móc thông tin? - Huyền hỏi tiếp.

- Đúng, nhưng em quả thật rất cảnh giác, một chút thông tin cũng không tiết lộ. - Long cười.

- Không phải là cảnh giác, là do tôi may mắn. Thật may là ngay lúc tôi đang định nói tất cả với anh thì anh lại để lộ bản chất giả tạo này. - Huyền cũng cười, nụ cười đắng chát.

Câu tiếp theo, Huyền như thì thầm, giống như tự nói với chính mình: “Nhưng cũng thật xui xẻo, tôi tại sao lại yêu anh.”

Long định nói gì đó nhưng lại thôi. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành rồi.

“Két!”

Cánh cửa sắt lạnh lẽo lại mở ra lần nữa.

- Tôi bắt được một con chuột. - Giọng nữ phấn khích vang lên.

Cô gái vừa bước vào lời bóng đen trên tay đáp về phía bọn Phương.

Khi nhìn rõ gương mặt của cô gái mới bước vào, đôi đồng tử của Phương lập tức giãn ra.

Là chị Hương giúp việc trong gia đình Quân!

- Thật không ngờ gia đình chúng tôi lại có nhiều gián điệp đến thế. - Huyền cười khẩy.

- Tiểu thư rất thông minh. - Hương vỗ tay tán thưởng.

Gặp Hương ở đây đã là điều bất ngờ, nhưng khi nhìn thấy bóng đen cô ta vừa ném vào lại càng bất ngờ hơn. Vì bóng đen đó chính là Dương!

Tay con bé bị trói ngược ra đằng sau lưng, mái tóc xoăn lộn vàng rồi tung, trên gò má còn có vết tím bầm. Với bản tính cao ngạo không chịu khuất phục thì chắc chắn con bé đã chống cự rất kiên cường.

Dương lơ mơ mở mắt. Con bé không bị thuốc mê, này giờ mê man là do bị đánh.

- Chết tiệt! - Đó là câu đầu tiên mà con bé nói. Hai tay bị trói sau lưng giãy giụa một cách vô ích.

- Tỉnh rồi à? Khoẻ thật. - Hương cười khinh bỉ.

- Kh-ôn n-à! Đồ hồ ly. - Dương buông tiền ch-ửi thề rồi ném cái nhìn căm hận mà bắt lực về Hương.

Hương chẳng mấy may quan tâm đến thái độ của Dương. Cô ả để ý đến Phương hơn cả. Rất tự nhiên, cô ta nửa ngồi nửa quỳ trước nó, thân thiết dùng tay ôm lấy gương mặt bầu bĩnh trắng nõn.

- Lâu rồi không gặp, em càng ngày càng dễ thương đấy. Chắc! - Hương khẽ lắc đầu tiếc nuối, mười phần thì đến chín phần giả tạo. - Lẽ ra em “được” như thế này sớm hơn một chút nếu như con bé kia không liên tục nhảy vào phá đám.

Giọng nói của Hương rất nhẹ nhàng, với người khác thì sẽ được gọi là “rót mật vào tai”, nhưng đối với nó thì lại là thứ thuốc độc, cực độc. Cô ta giống như một kẻ mang gương mặt thiên thần nhưng lại có tâm hồn ác quỷ.

- Phá đám? - Nó hỏi lại, nó ngờ ngợ nhận ra...

- Phải. - Hương gật đầu, cô ta mỉm cười nói tiếp. - Tổng cộng là ba lần. Khi chị tiếp cận em ở biệt thự Hoàng Gia, nó đã lấy cớ đuổi chị đi. Lần thứ hai là lúc chị bịa chuyện Quân đập phá đồ đạc để lừa em, vậy mà nó cũng “đánh hơi” được. Lần thứ ba là thi học sinh giỏi, chị đã tử tử mĩ cho người giữ chân em để em bị muộn thi, lúc đấy chị sẽ xuất hiện với tư cách là người đòi lại công bằng cho em, vậy mà vẫn là con bé ấy, nó đã đi trước một bước, cảnh báo cho em để em sinh ra cảnh giác. Cả ba lần đều thất bại, vốn định lừa bắt cóc em thì bị phá sản hết. Em nói xem, nó có phải khắc tinh của chị không? Chị đã cố luôn lách khỏi mạng lưới vệ sĩ của gia đình họ Đào, vậy mà lại bị một con ranh xỏ mũi hết lần này đến lần khác.

Đáp lại những lời buộc tội của Hương, Dương chỉ nhếch mép cười khẩy. Con bé quả thật rất lì, chưa bao giờ thấy nó cúi đầu với ai ngoài Minh Hà.

Thái độ cộc cằn của Dương, những hành động tưởng như đều mang ý xấu,... thì ra tất cả đều là giúp nó. Trong ngày hôm nay, các lớp mặt nạ đều được lột hết ra. Người mà nó cho rằng luôn có ý định hãm hại nó thì thật ra lại là người luôn âm thầm giúp nó, kẻ mà nó luôn đinh ninh là người tốt thì lại là kẻ đang âm thầm từng ngày một thực hiện âm mưu bắt cóc nó.

Xem ra nó đã quá ngu ngốc rồi.

- Luyện thuyết thể đủ rồi. Ra ngoài chuẩn bị giấy tờ chuyển nhượng uỷ quyền đi. - Long hắt cằm về Hương, có lẽ là đã hết kiên nhẫn rồi.

Hương tiếc nuối bỏ gương mặt nó ra, phụng phịu đứng lên, đi ra khỏi phòng. Trước khi đi cô ta còn thở dài một đoạn.

- Haizzz... Biết rồi biết rồi. Giấy tờ chuyển nhượng tập đoàn chứ gì, tôi làm xong từ tối qua rồi, chỉ cần thẳng nhóc Quân kí vào là cái Luxury gì đó sẽ là của ngài Lâm.

- Gì cơ? - Huyền tròn mắt. - Ông ta dùng bọn tôi để uy hiếp lấy lại tập đoàn?

- Đúng là thế đấy, cháu gái ạ. - Đào Duy Lâm bước vào, tiện tay thấy chiếc điện thoại sang Long. Cuộc nói chuyện với Đoàn Vĩnh Hoà có vẻ khá dài.

- Tôi không ngờ ông lại đề tiện đến mức đấy. - Huyền nghiêng răng.

- Cẩn thận lời nói của mình đi cháu gái. Bác sợ bác sẽ lấy lưỡi của cháu gửi về cho Duy Lập. - Đào Duy Lâm cười nhẹ, nhưng trong câu nói kia thì chẳng có một chút gì là đáng cười cả.

- Ông... - Huyền nghiêng răng ngược lên nhìn Đào Duy Lâm.

- Ừm... Ừm...

Tiếng kêu bị bịt chặt chặn lời Huyền nói lại. Là kẻ mà theo lời nhận xét của Huyền thì là “ruột để ngoài da” đã tỉnh lại. Trang vụng về giãy giụa trong lồng dây thừng ở tay và lớp băng dính chắc chắn trước miệng.

Long thở dài bất đắc dĩ rồi tiến đến tháo băng dính giúp Trang.

- Anh yêu, anh đến cứu em phải không? - Trang ngô nghê hỏi. Thoát khỏi lớp băng keo dày kia với cô đúng là rất dễ thở.

- À không, anh bắt em mới đúng. - Long cũng rất “ngô nghê” trả lời.

Huyền chỉ biết nhắm mắt thất vọng. Tình hình đến thế này mà cô ta vẫn có thể nghĩ được thứ quái đản như thế. Phương thì đã quá quen với một Trang “hỗn hợp” của mọi thứ trái ngược nên chỉ biết thở dài. Người ngạc nhiên nhất có lẽ là Dương, lần đầu tiên con bé thấy một người ngốc đến như thế.

- Đùa đủ rồi. - Đào Duy Lâm lên tiếng. - Xem đứa nào thích hợp thì chặt tay gửi về gia đình đi.

Có phải nó vừa nghe nhầm không? Là “chặt tay”?

- Không cần phải máu me như thế, chú Lâm. - Long cười ôn hoà. - Giữ lại Phương, còn lại nên thả hết ra.
- Cái gì? - Đào Duy Lâm trợn mắt. Đây là ý tưởng điên rồ nhất.
- Nếu chỉ gửi thư đe dọa thì cháu e là người nhà đến hơi lâu. Chi bằng giữ lại người quan trọng nhất, để những “nhân vật phụ” được chứng kiến tận mắt về thuật lại, tiến độ công việc sẽ nhanh hơn.

Không chờ cho Đào Duy Lâm trả lời, Long đi đến trước bốn cô gái, giọng nói đầy lên ột nhịp.

- Khi trở về nên nói đúng sự thật một chút. Tốt nhất là nên giục gia đình họ Đào đến sớm một chút, đúng tám giờ tối có mặt ở nhà kho X trên đường Y, nếu đến muộn một phút thì cứ lấy một ngón tay của học trò tôi làm vật đền bù cho tổn thất thời gian.

Dứt lời, Long bước đến gần nó, bất ngờ vung tay giáng mạnh xuống mặt con bé. Phương chỉ kịp hét lên một tiếng, cả người đổ ập xuống nền đất lạnh, phần da ở gần xương quai xanh đau nhói, giống như bị vật nhọn đâm xuyên qua.

- Anh... anh làm cái gì vậy? - Huyền hét lên.
- Con mẹ nó, anh có phải thằng đàn ông không? - Dương gầm tiếng ch-ửi thề.
- Phương... - Trang lo lắng nhìn về nó, cô biết cơ thể con bé khá yếu, liệu nó có chịu được đòn của Long không.

Đòn đánh của Long lúc này cũng đồng nghĩa với lời đe dọa: “Cứ thử làm trái lời tôi xem.” Không khí vốn đã đặc quánh nay còn đậm mùi bạo lực hơn. Hành động của Long đã đi quá sức tưởng tượng của tất cả.

- Không cần ngạc nhiên như thế, nhớ kĩ đi, nếu báo công an hay đến chậm thì cứ tính một ngón tay một phút đi. - Long chậm rãi nói.

Rồi Long quay sang Đào Duy Lâm.

- Chú cho người bịt mắt cả ba lại, đưa đi ra xa rồi cởi trói ấy đũa.
- Được. - Đào Duy Lâm gật đầu. Cách giải quyết của Long đã thuyết phục được ông ta.

Rất nhanh chóng, những kẻ bặm trợn bước vào, dùng phải đen bịt mắt của ba. Hình ảnh cuối cùng còn lưu lại trong mắt cả ba chính là Phương vẫn nằm bất động sau cú đánh không gượng tay của Long.

Cả ba bị áp giải đi một đoạn khá xa. Tất nhiên là không nhìn thấy gì, cả ba cô gái chỉ cảm nhận thấy dưới chân là tiếng cành cây gãy và lá khô.

Đến khi nghe thấy tiếng ồn ào thì cả ba mới được nhìn thấy ánh sáng. Khăn bịt mắt được tháo ra, dây trói cũng tự động rơi lỏng. Những kẻ áp giải đã biến mất như không khí từ bao giờ.

Cả ba đang ở trên một con đường khá lạ. Người dân quanh đây không nhiều, cũng chẳng có ai quan tâm đến bộ dạng nhếch nhác của ba cô gái.

- Tôi biết chỗ này, đi khoảng ba mươi phút sẽ về đến biệt thự nhà mấy người. - Dương lên tiếng.
- Vậy cậu dẫn đường đi. - Trang trả lời, nét vô tư cũng biến mất trên gương mặt, cô biết mọi việc rất nghiêm trọng, không hề có sự đơn giản nào như cô tưởng tượng cả.

Trang vô tình thấy Huyền quệt nhẹ khoé mắt. Là Huyền khóc. Cô khóc vì thương Phương bị chịu đòn vô lý. Cô khóc cho cả tình cảm chân thật của mình đã bị lợi dụng. Người cô yêu thì ra lại là kẻ thâm hiểm, hẳn đã lừa cô. Trong chuyện này, chỉ có Huyền là ngu ngốc tự mình đi vào bẫy. Niềm tin trong Huyền thật sự đã bị vỡ tan.

- Tôi sẽ cho bọn chúng biết, thả người ra là một quyết định ngu xuẩn nhất. - Trang quả quyết.
- Cô định làm gì?- Huyền giật mình bởi thái độ khác lạ của Trang. - Không phải cô định báo công an chứ? Chẳng phải bọn chúng sẽ động đến Phương nếu làm trái lời sao?

- Ngu ngốc. - Dương lên tiếng. - Trong một trận đánh phải nắm lấy thế chủ động. Nếu cô định rằm rắp làm theo lời bọn chúng thì kẻ tan xác chính là cô.

- Đúng. - Trang mỉm cười tự tin. - Tất nhiên là sẽ không làm lộ liễu, tôi sẽ cho bọn chúng chết trong lúc thoải mái nhất.

- Đi thôi. - Dương nhắc.

Cả ba bắt đầu chạy trên con đường nhựa. Phải về càng sớm càng tốt.

Không ai phát hiện ra thiết bị nghe trộm gắn trên áo mình. Cuộc nói chuyện vừa rồi đã có người nghe thấy hết.

Một người thanh niên ngồi nhàn nhã trên ghế xoay, tai nghe vẫn đeo ở tai.

Nhếch mép tạo ra nụ cười như có như không.

“Mọi việc đi đúng hướng rồi đấy!”

Phòng khách im lặng. Bốn người ngồi lặng lẽ trên ghế, đối diện nhau. Căn biệt thự tại Đà Lạt chìm trong sự lo âu căng thẳng. Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa có tin tức gì về Phương. Quân là người lo lắng nhất. Trong một phút bất cẩn, cậu đã để nó đi một mình. Tại sao lại có thể quên được nguy hiểm luôn rình rập quanh con bé chứ? Nếu ông bà Đào Duy Lâm kịp thời đến và giữ Quân lại thì có lẽ cậu đã điên cuồng đi tìm Phương. Trong lúc này, bình tĩnh là điều rất quan trọng. Nhưng Quân vẫn không thể bình tĩnh được. Bác cậu...

Ông Lâm khẽ thở dài nhìn cậu con trai phía đối diện. Ông biết dù có nói gì cũng không thể làm dịu đi sự nóng giận của Quân. Hơn nữa, ông là người có lỗi. Những giấy tờ, quyển nhật kí và cả dòng chữ nhắn gửi của ông Duy Bội nói với Đào Duy Lâm đủ để ông hiểu hết tất cả. Chỉ là chiêu trò của Đào Duy Lâm. Ông đã bị mắc lừa. Là một vỏ lớn. Hơn nữa, ông còn làm tổn thương hai đứa trẻ. Lần này Phương mất tích cũng là lỗi do ông.

- Con đừng lo, tất cả người của tập đoàn đều đã đi tìm con bé. Đừng lo lắng thêm nữa. Rồi sẽ tìm thấy thôi. - Bà Mai lên tiếng. Không khác Quân, bà cũng đang rất lo lắng. Nhưng bà cũng rất tin vào đội ngũ vệ sĩ trung thành của gia đình.

Quân không nói gì. Cậu chỉ lặng yên gật đầu. Lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Lao đi tìm kiếm điên cuồng không phải là một ý hay, nhưng cứ ngồi chờ đợi một cách vô vọng như thế này liệu có phải là có tác dụng.

Một người ngồi phía bên cạnh Quân cũng đang lo lắng không kém. Đó là Đào Duy Lập. Huyền bỏ nhà tự ý đi Đà Lạt. Đứa con gái độc nhất mà ông luôn yêu thương đến giờ vẫn chưa liên lạc được. Mọi người đều đang nỗ lực tìm kiếm, nhưng suốt một giờ đồng hồ kia mà kết quả vẫn chỉ là số không.

Tiếng bước chân vội vã chạy thẳng vào phòng khách, đánh tan sự im lặng đáng sợ kia. Huyền, Dương, Trang hốt hoảng đến nỗi ngay cả giày cũng chưa cởi.

- Các con... - Bà Mai và mọi người đồng loạt đứng dậy đi vội đến.

Không để ọi người kịp hỏi, Huyền vừa thở vừa nói:

- Bác... bố... ông ấy... Đào Duy Lâm... bắt cóc Phương rồi...

- Cái gì? - Quân hỏi lại. Quả nhiên không sai.

- Không còn thời gian đâu. Mọi người mau đến cứu cậu ấy đi. Ông ấy nói nếu tám giờ anh Quân và mọi người không có mặt ở trước nhà kho X ông ta sẽ không để yên cho Phương. - Huyền kéo tay ông Lập, khẩn thiết nói. Nước mắt cũng vỡ òa mà lăn dài trên má.

- Chết tiệt! - Quân nghiêng răng. Không chờ một ai, cậu lập tức chạy ra khỏi phòng khách, hướng về nơi đỗ xe.

- KHOAN ĐÃ! - Dương quát lên, tiếng quát làm dừng bước chân của Quân.

Đợi cho Quân đứng lại, Dương mới nói tiếp:

- Định một mình lao đầu vào chỗ chết à? Anh nghĩ ông ta dễ dàng thả con bé nếu anh chịu ký vào giấy chuyển nhượng tập đoàn hả?

- Ông ấy muốn tập đoàn? - Bà Mai hoảng hốt.

- Cháu nghĩ cần thêm chi viện. - Dương gật đầu quả quyết. - Bác có thể cho cháu mượn điện thoại được không?

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía con bé. Ở đâu ra sự tự tin vững vàng như vậy?

Nhận được điện thoại, Dương bấm vội số điện thoại. Nhưng con bé lại hơi chần chừ trước khi chạm vào nút gọi.

- Bố... - Dương đề giọng mình trầm xuống một nhịp. - Con đang ở Đà Lạt, bạn con gặp nguy hiểm... Bố đến được không?

- <...>

- Vâng. - Con bé thở nhẹ, trả lời ngắn gọn rồi cúp máy.

Khi trả điện thoại lại cho ông Lâm, gương mặt con bé có phần nhẹ nhõm hơn.

- Bố cháu là Đại tá. - Con bé thấp giọng giải thích. - Cháu nghĩ sự có mặt của ông ấy sẽ ít nhiều giúp cho chuyện này sớm được giải quyết.

- Cảm ơn cháu.

Ông Lâm gật đầu. Quả thật là rất thuận lợi.

Huyền lén lau nước mắt. Mọi chuyện đến dồn dập như vậy nhưng cô vẫn không quên được sự phản bội của Long. Con người hai mặt ấy đã khổ công diễn kịch trước mặt cô một thời gian dài như vậy. Đúng, cô rất ngu xuẩn. Làm sao mà có thể êm đềm hạnh phúc như vậy? Còn cả sự gặp nhau ngẫu nhiên nữa. Tất cả đều là do anh ta sắp xếp. Tất cả tình cảm thật lòng trong sáng của cô đều bị lợi dụng. Anh ta không yêu cô, anh ta chỉ lợi dụng cô. Cô đã rất tin Long, thậm chí khi Long thừa nhận anh ta là con của Đoàn Vĩnh Hoà, cô vẫn giữ niềm tin về anh. Nhưng rồi tất cả đều bị phá tan khi Long đánh Phương không hề chùn tay. Trước mắt cô lúc đó là một con người hoàn toàn khác. Không còn là Long dịu dàng, một người luôn là chỗ dựa vững chắc cho cô nữa.

Đau lắm. Thì ra cảm giác bị phản bội là như thế này. Tim đau dữ dội, giống như có cả ngàn kim đâm.

Trang tình ý nhìn thấy được giọt nước mắt lặng lẽ của Huyền. Cô giả vờ không biết, nói với bác Lập:

- Cháu xin phép, Huyền bị trầy xước một chút.

Nói xong, không chờ cho ai phản ứng Trang đã kéo Huyền đi lên phòng.

- Khóc đi. - Trang quàng cái khăn mặt ướt cho Huyền khi cả hai đã ở trong phòng.

Huyền cầm khăn lau gương mặt lấm lem của mình.

- Tôi không muốn khóc. Tôi muốn cứu Phương. - Huyền lắc đầu.

Trang liếc qua Huyền. Cô gái này mạnh mẽ hơn Trang nghĩ.

- Ừm. Ý kiến hay. - Trang gật đầu.

- Đi xuống thôi. - Huyền đứng dậy. - Chờ cho bố của Dương đến chúng ta sẽ bàn kế hoạch “đánh úp”.

- Ừ. - Trang gật đầu. Cô đi nhanh đến cạnh Huyền, thì thầm. - Đừng lo, anh yêu Long của tớ sẽ giúp.

- Anh yêu Long? - Phía ngực trái của Huyền nhói lên. - Đừng đùa.

- Tớ không đùa. Là anh yêu Long của tớ, không phải tên kh-ôn kia. - Trang nghiêng răng.

- Rồi rồi. Cô luôn đúng. - Huyền ất đi. Cô không muốn nhắc đến con người kia thêm một chút nào nữa.

Không biết là bao lâu, đôi mắt Phương mới chậm chạp mở ra. Phần mặt bên trái của nó rất đau. Phải mất một lúc, nó mới quen mới bóng tối trong phòng.

Bị bắt cóc. Bị đe dọa. Rồi cú đánh của Long. Một mùi cay hắc xộc thẳng vào mũi. Sườn mặt trái đau. Đó là tất cả những gì nó nhớ.

Phương khó khăn ngồi dậy. Hai tay bị trói ở phía thắt lưng đau nhức và rất lạnh. Có lẽ đã bị thâm tím đến mức mất cảm giác rồi.

- A...

Phương khẽ kêu lên. Khi ngồi dậy, dựa vào tường được thì nó mới phát hiện ra phần da dưới xương quai xanh đau. Khẽ nhìn xuống, áo sơ mi trắng của nó đã thấm máu. Có gì đó cắm vào da nó khiến máu chảy ra.

Dây chuyền. Là sợi dây chuyền có mặt hoa hồng mà Quân tặng nó. Không phải là đã vỡ rồi chứ?

Lúc bị đánh ngã, người nó đập mạnh xuống sàn. Vậy khả năng mặt đá màu xanh ngọc bích kia đã bị vỡ.

Nó vội đảo mắt về nơi nó vừa nằm xuống. Có một vài mảnh nhỏ lấp lánh, đúng là đã vỡ.

Tệ thật. Thứ mà nó luôn nâng niu giữ gìn cuối cùng vẫn bị phá vỡ. Có lỗi. Là có lỗi với Quân.

Khoan đã!

Nó đã từng đọc tư liệu. Mặt đá ở sợi dây chuyền này khi bị vỡ, các mảnh vỡ sắc không khác dao. Bằng chứng là vết thương ở trước ngực nó.

Nếu dùng mảnh vỡ kia cắt dây trói thì liệu có cắt đứt được không?

Nó từ từ đẩy người lên, chân phải duỗi ra.

Khi mũi giày gần chạm vào các mảnh vỡ thì ngoài kia có tiếng mở cửa.

Nó vội vàng co chân lại hai đầu gối che trước ngực, che luôn cả vết thương kia.

Là Đào Duy Lâm bước vào. Ông ta như thần chết vậy, nhìn thấy Đào Duy Lâm nó không rét mà run.

Điện trong phòng bật lên. Đào Duy Lâm đến gần nó. Khi ông ta ngồi trước mặt mình, nó mới nhận ra trong mắt ông ấy thoáng có một sự... đau xót. Từng ngón tay thô ráp của ông ta khẽ nâng mặt nó, gạt những sợi tóc loà xoà trên má sang một bên. Nó đã sợ đến mềm nhũn người nên không dám phản ứng, chỉ dám ngồi chờ hành động tiếp theo của ông ta.

Đào Duy Lâm lấy ra một miếng cao trắng hình vuông, cẩn thận dán lên vết bầm tím trên mặt nó.

- Cố gắng giữ gìn. Ngọc Anh hồi ấy rất sợ bị thương trên mặt.

Đào Duy Lâm nói rồi đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Là vì Ngọc Anh quá cố nên ông ấy mới giúp nó giải quyết vết thương trên mặt. Đúng là một người cha yêu thương con hết mực. Nhưng ông ấy lại quá mù quáng.

Đúng như Quân nói, “đối với bác tớ, tớ không biết là phải căm thù hay đồng cảm nữa. Bác ấy có nỗi khổ riêng, nhưng bác ấy không có quyền lấy nỗi khổ của mình làm lý do cho những hành động sai trái.”

Nó rón rén thực hiện tiếp công việc dang dở lúc nãy. Chân phải từ từ duỗi ra, mũi giày đặt lên những mảnh vỡ, rồi từ từ thu chân về. Các mảnh vỡ theo đế giày cuốn gần đến chỗ nó.

Phương nheo mắt tìm mảnh vỡ to nhất, rồi xoay người, các ngón tay tuy đã mất cảm giác nhưng vẫn cử động được một chút. Nó cố gắng với lấy mảnh vỡ vừa nhìn thấy và giữ chặt trong lòng bàn tay. Tiếp đó là xoay người dựa vào tường, trở lại tư thế cũ.

Cả quá trình tốn không ít thời gian. Tay nó bị trói chặt, cơ thể đau nhức. Mỗi cử động là đau đến nghẹt thở, còn chưa kể đến sự khó chịu khi tay bị khoá kia nữa.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt hắt vào phòng, nó đoán bây giờ cũng phải hơn bảy giờ tối. Vậy là chỉ còn một tiếng nữa là nó sẽ bị đưa đến nhà kho X. Với tư cách là “con tin”.

Lần thứ hai cánh cửa phòng bị mở ra là do Long. Long cầm thức ăn cho nó. Nhưng nó nhất quyết không ăn. Ngay cả nhìn mặt Long cũng khiến nó khó chịu rồi. Con người hai mặt thâm sâu khó lường. Người mà nó cho rằng đáng tin nhất thì lại là kẻ nguy hiểm nhất.

Long cũng chẳng mấy phiền lòng vì thái độ chống đối của nó. Anh dùng khăn lau vết nước sốt trên khoé miệng nó - kết quả của việc kiên quyết không quay mặt không ăn - rồi thu dọn khay đồ. Trước khi ra khỏi phòng, Long dặn nó, có vẻ rất “chân tình”:

- Cố gắng hợp tác một chút. Biết đâu đôi bên cùng có lợi, bắt tay ra về trong an toàn.

52. Chương 52

Bảy giờ ba mươi phút, Phương bị đẩy lên một chiếc xe oto màu đen, nó bị khoá chặt bởi hai gã áo đen lực lưỡng. Tay nó vẫn giữ chặt mảnh đá vỡ.

Trời đã tối nên nó không thể định hình được con đường đang đi, chỉ biết là bên đường có rất nhiều cây. Nếu không nhầm thì phía Tây là một cánh rừng. Bỏ chạy vào trong rừng, cơ hội trốn thoát có vẻ cao hơn một chút.

Trong lúc nhập nhằng giữa mê và tỉnh, nó đã lơ mơ nghe thấy địa điểm mà Long chọn, là nhà kho X. Mà nơi bọn áo đen này đưa nó đến lại cách nhà kho ấy một khoảng khá xa. Làm việc cũng thận trọng thật. Nếu suôn sẻ thì không sao, nếu có trục trặc thì vẫn có nó làm con tin để bỏ trốn.

Lần này nó lại bị chuyển đến một căn phòng khác, nếu so sánh về độ bụi bặm bẩn thỉu thì phòng này số hai không một cái nào xứng đáng làm số một, bẩn không thể tả được. May mắn Phương không phải dạng con gái quá sạch sẽ nên nó vẫn có thể chịu được. Ngoại trừ cơn ho dữ dội khi mới bước vào phòng thì nó thấy ở đây thoải mái hơn là ở trên xe. Mấy tên “chó săn” không thắt chặt cảnh giác như lúc trên xe.

Nó lăm lét nhìn mấy tên áo đen đang ngồi hờ hững trên ghế sắt ở trước mặt. Nếu cẩn thận một chút có lẽ sẽ không bị phát hiện là đang “tạo phản”. Nghĩ là làm, nó từ từ mở bàn tay, mảnh vỡ theo đó lăn xuống, các ngón tay nhanh chóng giữ lấy. Tiếp đó, nó cố gắng cứa sợi dây thừng. Tay phải cứa, tay trái giữ sợi dây thừng.

Mảnh vỡ sắc hơn nó tưởng. Đúng là sợi dây chuyên sẽ bảo vệ nó - theo lời Quân nói.

Tám giờ, tại nhà kho X. Quân và ông Lâm đã chờ ở ngoài từ rất lâu.

Chiếc xe đen thông thả đỗ trước cửa nhà kho. Đào Duy Lâm, Long và Hương cùng bước xuống, theo đó là một người đàn ông dáng người thấp bé, quần áo bạc phếch cũ kĩ. Ông ta nhanh nhẹn lấy chìa khoá mở cửa nhà kho.

Quân liếc qua những “vị khách” mới đến. Người bác bí hiểm; kẻ được gọi là thầy dạy võ tốt bụng và cô ả người làm chăm chỉ, hai kẻ với nghìn khuôn mặt. Quân đã nghe Huyền nói về những kẻ phản bội này nên không lấy làm ngạc nhiên. Nhưng bàn tay cậu vẫn siết chặt, đáy mắt là một sự căm hận không hề che giấu khi nhìn thấy gương mặt bình thần của Long. Chính hắn đã động đến người con gái mà cậu yêu thương nhất.

Quân thề, nếu không bắt hắn chịu lại gấp mười lần, Quân sẽ không phải là người nhà họ Đào.

- Phương đâu? - Quân nhìn xung quanh, bọn chúng không đưa Phương đến.

- Cháu không phải lo lắng, bác đảm bảo về sự an toàn của cô bé. - Đào Duy Lâm trầm giọng trả lời, trong đó mang sáu phần mỉa mai, bốn phần lại có chút... dịu dàng. Nhắc đến Phương, kí ức về đứa con gái ngày thơ hiện về trong ông.

Người họ Đào không có thói quen làm việc rề rà, họ thích nhanh gọn hơn. Chính vì thế nên Đào Duy Lâm đi thẳng vào vấn đề, ông ta cầm lấy tập hồ sơ giấy tờ giầy cộm mà Long vừa đưa, thả xuống bàn:

- Kí đi, việc còn lại người của bác sẽ lo nốt.

- Dã tâm của anh cả “to lớn” đến vậy hả? - Đào Duy Lâm khinh khỉnh liếc xuống tập giấy trên bàn. Anh trai ông - Đào Duy Lâm - đã quá u mê rồi. Tại sao phải lao tâm khổ tứ khi mà chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi, những gì ông muốn sẽ đều là của ông.

- Đừng nhiều lời. - Đào Duy Lâm hừ lạnh. - Làm đi.

Gần nửa giờ đấu chọi với cái dây thừng, cuối cùng nó cũng thắng. Nó thận trọng chỉ cửa gần đứt, cần thêm một lực nhỏ thôi là sợi dây thừng sẽ buông tha cho cổ tay đau nhức của nó. Bù lại, đầu ngón tay trở của nó cũng phải chịu một vài vết cứa, là do không cẩn thận. Phương len lén nhặt mảnh vỡ lên, tiếp tục giấu trong lòng bàn tay.

Cố gắng lên. Mà sẽ làm được!

Phương không thể mãi là con bé suốt ngày dựa dẫm vào người khác được. Đúng là nó đã rất sợ, nhưng bây giờ tinh thần trách nhiệm còn lấn át mạnh mẽ hơn. Nhất định không được để mọi người lo lắng.

Nhận lấy tập giấy tờ với chữ kí đầy đủ của Quân, gương mặt Đào Duy Lâm không khỏi ánh lên vẻ thoải mái. Lần trả thù này đã đi được một nửa rồi.

- Thả Phương ra. - Quân vất cây bút bi xuống bàn.

Đào Duy Lâm vẫn tập trung kiểm tra giấy tờ, Long bên cạnh liền lấy điện thoại, bấm một dãy số gọi.

- Mang người đến đây.

Đào Duy Lâm kín đáo nhếch môi cười. Sự thật là Long chẳng gọi cho ai cả. Đây chỉ là một kế hoạch “nhỏ” để trấn an hai kẻ đối diện. Người của Đào Duy Lâm và của tập đoàn Golden Gate đã sớm bao vây tại đây. Xem ra lần này ông ta đã câu được một mẻ cá lớn. Vừa lấy được một khối tài sản khổng lồ lại vừa có thể rửa được mối hận suốt gần hai mươi năm qua.

Một mối hận vô lí nhưng lại ăn mòn trong tâm trí của Đào Duy Lâm.

“Tít!”

Một trong những gã côn đồ đã canh giữ nó lấy điện thoại ra xem. Là tin nhắn được gửi đến. Hắn hơi nhíu mày đọc, sau đó quay ngược màn hình cho những kẻ khác xem, gương mặt có chút nghi ngờ. Những kẻ khác cũng có phần ngờ vực, nhưng rồi một gã nhún vai, hất đầu về phía Phương đang bị trói. Tất cả đồng loạt đứng dậy đi về phía con bé.

- Đi. Đến nhà kho X. - Một gã cầm lấy cánh tay nó, xốc dậy.

Cơn đau nhức từ bả vai truyền xuống tới từng đầu ngón tay. Phương cắn răng để không phát ra tiếng kêu. Nó khó khăn nhấc chân đi.

Để tránh bị người đi đường phát hiện, bọn chúng còn cẩn thận dùng khăn che đi hai tay đang trói sau lưng của nó.

Ra đến ngoài, nó len lén xung quanh. Phía bên trái vẫn là cánh rừng ấy. Rất tốt!

Có tổng cộng ba tên. Một kẻ lái xe và hai kẻ giữ nó trên xe. Kẻ lái xe đã đi về phía bãi đỗ để lấy xe, hai kẻ còn lại có vẻ hơi chủ quan. Cũng đúng, một đứa lúc bình thường đã trói gà không chặt, nay lại bị trói nữa. Gương mặt lấm lem cùng với miếng cao trắng bên má, thêm nữa là trang phục nhếch nhác, thỉnh thoảng cơ thể còn run rẩy trước cái lạnh của đêm Đà Lạt. Có khi bọn chúng còn nghĩ nó không đứng nổi chứ đừng nói là bỏ trốn.

Kẻ áo đen bên trái nó bỗng xoay người bỏ đi. Kẻ còn lại hoài nghi hỏi:

- Đi đâu đấy?

- Mua thuốc. - Hắn trả lời và đi về quán tạp hoá đang khép hờ cửa gần đấy.

Kẻ đang đứng canh chừng nó khẽ văng một tiếng chửi thề.

Chiếc xe oto màu đen tấp vào lề, ngay trước mặt nó. Gã áo đen bên cạnh nhanh chóng tiến đến định mở cửa xe.

Trong khoảnh khắc ấy, không một ai kèm chặt nó. Nó biết đây chính là cơ hội có một không hai mà nó luôn chờ.

Hai tay lập tức dùng hết lực, giật đứt sợi dây thừng.

Nó xoay người. Chân lập tức chạy thật nhanh, bao nhiêu sức nó đều dồn xuống chân.

- Mẹ kiếp!

Tiếng chửi vang lên sau lưng nó. Tiếp đó là tiếng động cơ oto đuổi theo nó.

Nó vội chuyển hướng chạy sang bên đường. Hoảng hốt đến nỗi không để ý đến xe cộ.

Có vẻ như tử thần đã ưu ái nó khi mà chiếc xe tải đang lao đi chỉ cách lưng nó có vài centimet.

Sau một giây hoảng hồn, nó vội chạy vào trong rừng. Đêm tối, rừng không phải là nơi an toàn. Nhưng đây là đối với người khác, còn đối với nó, rừng tuyệt đối vô hại trong lúc này. Cành cây khô dưới đất kêu lên rảng rác bởi những bước chạy của nó. Bàn chân sớm đã tê dại, cổ chân sỏi đá cửa xước, cành cây đâm phải. Nếu biết trước thế này, nó đã sớm chọn đôi giày thể thao tốt hơn.

Tiếng bước chân dồn dập sau lưng nó. Vì địa hình khá trắc trở nên oto không thể đi vào được. Nó lại nợ cánh rừng này thêm một lời cảm ơn rồi.

Nhưng trước hết phải chạy. Chạy thật nhanh để thoát khỏi nanh vuốt kẻ thù.

- Đứng lại! Con ranh con! - Tiếng gầm đầy tức giận vang vọng cánh rừng già.

Mười lăm phút ngồi đầu trí trong im lặng, ngoài cửa nhà kho bỗng có tiếng động lạ. Tuy là rất nhỏ nhưng Quân đã kịp nghe thấy. Mà không, phải là bố con ông Đào Duy Lâm đã tinh ý nhận ra. Đào Duy Lâm khẽ nhếch môi:

- Hạ màn đi, lừa nhau thế là đủ rồi.

Đôi mắt Đào Duy Lâm thoáng hoảng hốt nhưng rồi lại sớm che đậy bằng sự ngạo mạn. Ông ta không nhanh không chậm nở nụ cười đắc thắng. Không biết bằng cách nào, ông đã liên lạc với bên ngoài, cửa nhà kho bật tung.

Nhưng nụ cười đắc thắng kia lại bị hoá đá khi thấy đoàn người bước vào. Nụ cười ấy lại chuyển sang hai người phía đối diện. Ông Duy Lâm và Quân chậm rãi đứng lên, nụ cười càng thêm đậm:

- Anh nghĩ tôi sơ suất đến nỗi chỉ đi người không đến đây?

Đoàn người ập đến, người dẫn đầu không ai khác chính là người của Đại tá Minh Hải Hoàng - bố của Dương cùng với Giám đốc Công an Thành phố Đà Lạt và Trưởng phòng C46 Cảnh sát kinh tế thành phố - Nguyễn Khắc Long, bên cạnh Long là Trần Mạnh Hùng, người đã tốn không ít công sức giúp anh tìm được chứng cứ phạm tội của Đào Duy Lâm và Đoàn Vĩnh Hoà. Nhiều nhân vật lớn xuất hiện như vậy, xem ra vụ án lần này không phải là nhỏ nữa rồi.

- Các người... - Đào Duy Lâm sững sốt đứng bật dậy.

- Đào Duy Lâm, ngài bị nghi ngờ có hành vi bắt cóc tổng tiền và có dấu hiệu trốn thuế, sử dụng trái phép hoá đơn giá trị gia tăng. Mời ngài theo chúng tôi về đồn. - Sau hành động chào cơ bản của công an, Đại tá Minh Hải Hoàng nói.

Huyền, Trang, Dương đứng núp ở một góc nhỏ nhìn. Cả ba đã lén theo đi mà không ai biết. Nhìn thấy Đại tá Minh Hải Hoàng, Dương vẫn hồ hững, giống như trước mắt nó không phải là người bố công an lừng lẫy, nhưng đầu đó trong đôi mắt con bé lại kín đáo ánh lên tia tự hào. Trang khẽ dùng vai hích Huyền - cô gái đỡ dẫn bên cạnh - thì thầm: “Thấy chưa, tớ đã bảo là anh yêu Long của tớ sẽ giúp mà!” Huyền chẳng thêm để ý đến lời của Trang, đơn giản vì cô đang rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh Hùng - anh trai Phương.

Hai người công an trẻ lập tức áp sát khống chế Đào Duy Lâm. Long và Hương cũng không thoát khỏi chiếc còng số tám lạnh lẽo.

Gương mặt Đào Duy Lâm sau nửa phút ngạc nhiên đã trở lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Khi chiếc còng số tám gần đến cổ tay Đào Duy Lâm, ông tay bất ngờ hất mạnh, dùng cùi chỏ tấn công vị cảnh sát trẻ, tiếp đó là cú đá không thể chuẩn xác hơn vào vị cảnh sát còn lại.

Biết chắc vòng vây đã bị phá vỡ, lợi dụng lúc hỗn loạn, Đào Duy Lâm lập tức vùng chạy ra ngoài nhà kho.

- Đuổi theo mau!

Đoàn người đông đến hơn tám mươi người chạy đuổi theo.

Và con đường Đào Duy Lâm chọn chính là khu rừng già cằn cỗi phía Tây.

Phương núp sau hàng cây xà cừ thở dốc. Thân cây xà cừ to lớn và những bụi cỏ rậm rạp che gọn cơ thể nó. Tiếng bước chân rầm rập băng qua. Những kẻ còn đồ không tìm thấy nó.

Khi đã chắc chắn là bọn “chó săn” kia đã đi khá xa, Phương chống tay vào thân cây nhẹ nhàng đứng dậy. Trời đêm tối đen khiến nó không thể tìm thấy đường ra. Con bé không còn cách nào khác là men theo hàng cây bước mò. Để tránh phát ra tiếng động, nó quyết định cởi đôi giày thể thao, đi chân trần. Mặc dù lòng bàn chân rất đau nhưng nó vẫn cố chấp, chỉ có cách này mới không thu hút được sự chú ý của kẻ thù.

Khu rừng già thỉnh thoảng lại có tiếng sột soạt do côn trùng di chuyển trên bụi cỏ, tiếng động vật chạy, tiếng ve râm rân. Khi này mãi chạy thục mạng nên nó không hề để ý xung quanh, bây giờ mới nhận ra, bóng tối đáng sợ là thế này. Giọt mồ hôi lạnh trên trán trượt qua mắt nó, cay xè. Nó vội dụi mắt. Thì lực phút chốc mờ đi.

Một cơn gió phật qua, hơi lạnh giống nhưng một sự tấn công dữ dội vào sự “dững cảm” mỏng manh của nó. Hai tay bất giác ôm chặt. Trong đầu con bé là đủ thứ ma quỷ thường thấy trong rừng. Tiếng xào xạc trên từng cành cây là do ma làm, rồi tiếng cành lá khô dưới chân thỉnh thoảng gợn lên, có phải là do bọn ma quỷ đang đuổi nhau. Bao nhiêu câu chuyện bị ma trêu dẫn lạc đường trong rừng, chuyện bị nhập hồn,... rồi cả các cảnh tượng trong mấy bộ phim ma nó đã từng xem, thậm chí là hình ảnh rừng rợn nó bị “lừa” xem bởi các page trên mạng xã hội, tất cả đều nhảy loạn trong đầu nó. Mồ hôi sau lưng túa ra như tắm. Nó sợ đến nổi ngay cả hơi thở cũng bất ổn.

“Không sao! Không sao! Chỉ là do mày tưởng tượng thôi!”

Nó tự vuốt ngực trấn an bản thân. Bước đi hoảng loạn, đôi chân nó run rẩy chỉ thiếu nước ngã khụy xuống.

Bỗng nó nhìn thấy ở đằng xa có thứ gì đó loé sáng. Một ánh sáng trắng lập loè. Nó đưa tay dụi mắt lần nữa. Đúng là có thứ gì sáng trắng phía trước.

Đừng nói là ma trời nhé!

Lòng ngực nó giật thót. Làm gì có chuyện ma là thật. Thế nhưng con bé vẫn vô thức ngồi thụp xuống, cả cơ thể run rẩy nép sau thân cây khô rập.

Bỗng có tiếng nói chuyện vọng lại từ xa.

“Bên đó thế nào rồi?”. Tiếng hỏi vọng từ bên trái.

“Chúng tôi vẫn đang tìm. Chưa xác định được dấu hiệu của đối tượng Đào Duy Lâm.” “Ánh sáng trắng” trả lời.

Phương trợn tròn mắt. Đào Duy Lâm? Nói vậy họ là người của “phe” nó. Con bé lập tức đứng dậy, tay đập vào đôi chân còn run rồi chạy nhanh đến nơi “ánh sáng trắng”.

Tiếng động phát ra không nhỏ khiến cho những người ở xa giật mình.

- Ai?

Chiếc đèn pin chiếu về phía nó, đôi mắt không quen với ánh sáng ngay lập tức nheo lại, bàn tay che trước mắt, bước chạy cũng vì thế mà dừng lại.

- Phương? - Là giọng ngờ vực lẫn mừng rỡ của Quân.

- Quân!

Con bé reo lên, đôi mắt chớp liên tục để quen với ánh sáng của đèn pin từ đằng xa. Bàn chân lại thoăn thoắt trên nền đất lạnh. Thì ra là Quân dẫn người đi tìm nó.

Nhưng sao gương mặt Quân lại tự nhiên biến sắc thế kia? Đột nhiên, Quân vụt chạy đến chỗ nó, miệng quát lên: “Không được!”

Phương vẫn ngơ ngác chưa kịp hiểu gì thì đã có một cánh tay lực lưỡng kẹp ở cổ, tiếp đó bên thái dương có một thứ kim loại lạnh lẽo chạm vào.

- Đứng im, nếu không tao bắn nát đầu con bé.

Âm thanh khản đặc khó nghe của Đào Duy Lâm vang lên bên mang tai. Phương như gặp phải thần chết, cơ thể như bị rơi xuống vực.

- Ông... đừng làm liều. - Bước chân Quân chậm lại, gương mặt anh tuấn biến sắc nhìn thấy khẩu súng trên thái dương của Phương. Chết tiệt, ông ta cướp được khẩu súng từ lúc nào vậy?

- Đừng nhiều lời, tất cả chúng mày đều đứng im. - Đào Duy Lâm lớn tiếng đe dọa, khẩu súng dí sát vào thái dương con bé hơn, ngón tay cũng chuẩn bị bóp cò.

Quân miễn cưỡng đứng lại. Đoàn người đang truy tìm Đào Duy Lâm chẳng mất nhiều thời gian đã bao vây khu vực này.

- Đào Duy Lâm, chống cự là vô ích. Yêu cầu ông thả con tin, theo chúng tôi về đồn để được hưởng khoan hồng. - Tiếng của Đại tá Minh Hải Hoàng vang vọng, vừa có uy lực nhưng cũng lại là thuyết phục.

- Cám mồm! - Đào Duy Lâm quát lên.

Đào Duy Lâm kéo theo nó dần lùi về phía sau, khẩu súng vẫn giữ chặt trên đầu nó.

- Không cần phải nhiều lời, hôm nay tao nhất định phải trả được món nợ mười bảy năm trước. - Đào Duy Lâm nói tiếp.

Tiếng nước chảy róc rách tuy rất nhỏ nhưng Đào Duy Lâm có thể nghe ra. Đúng như ông ta nghĩ, cả hai đều đang đứng gần mép vực. Bên dưới là một con sông nhỏ.

- Muốn trả nợ? - Quân nhướn mày. - Vậy thì tôi ở đây, thả người ra rồi tôi sẽ giúp ông thanh toán nợ nần.

- Mày yên tâm, nhất định tao sẽ lấy mạng mày.

Đào Duy Lâm kéo nó lùi thêm một bước nữa. Cánh tay siết ở cổ khiến nó cảm thấy khó thở. Không biết có phải đứng ở ranh giới giữa sống và chết mà nó liều mạng hay không, nó khó khăn nói ngắt quãng với Đào Duy Lâm:

- Không còn nợ... Ông nội đã... bị dẫn vật... mười bảy năm... Không ai có lỗi...

- Cháu không hiểu. - Đào Duy Lâm lắc đầu. - Ông ấy không muốn cứu Ngọc Anh, là vì Ngọc Anh không có quan hệ máu mủ gì với ông ấy. **TẤT LÀ CHỈ VÌ BÁC LÀ CON NUÔI.**

Câu cuối, Đào Duy Lâm gầm lên, đó cũng là bí mật cuối cùng mà ông ta cất giữ.

Từng hơi thở đông cứng, sự bàng hoàng hiện lên trên mỗi khuôn mặt. Sự thật mà Đào Duy Lâm vừa nói ra như một quả bom phát nổ vậy. Như chưa thoả mãn với biểu hiện ngạc nhiên tột độ này, Đào Duy Lâm còn nói tiếp:

- Ngày ông ấy đuổi bác ra khỏi tập đoàn, tất cả đã được tính toán. “Phản bội”? “Bán đứng tập đoàn”? Chỉ là cái cớ để ông ấy sút văng bác ra rồi nhường lại quyền lợi cho hai người em kia. Ông ấy đã tính toán hết tất cả...

- Cảm ơn! - Tiếng nói đồng loạt phát ra từ đoàn người phía trước, là của anh em Đào Duy Lâm và Đào Duy Lập.

Ông Lâm nói tiếp:

- Đừng bao giờ phun những lời hồ đồ như thế khi anh chưa hiểu hết về bố.

- Hiểu? - Lần này Đào Duy Lập bị kích động thật sự. - Mày nói đi, phải là như thế nào mới là hiểu? Ông ấy nhận tao từ trại trẻ mồ côi, từ ngày chúng mày sinh ra ông ấy đã không còn nhìn tao dù chỉ bằng nửa con mắt. Tập đoàn cũng là dành cho chúng mày, đến đứa con gái tao cũng là do ông ấy thấy chết không cứu.

Đôi mắt Đào Duy Lâm đỏ ngầu, giọng nói ngày càng khản đặc.

- Hừ, bác luôn đòi hỏi quyền lợi của mình mà không bao giờ nghĩ đến địa vị của ông nội. - Quân siết chặt bàn tay, quả thật cậu đang rất tức giận thay cho ông Duy Bội. Cả đời vì con vì cháu vậy mà cuối cùng lại bị chính con mình vu oan như vậy.

- Mày im đi. Còn cả mày, mày cũng chỉ là đứa may mắn được hưởng thụ thành quả của lớp trước. Tất cả đều không công bằng. Mày hiểu không? Là KHÔNG CÔNG BẰNG.

Khẩu súng trong giây lát rời khỏi thái dương nó, vụt một khắc, tiếng nổ ngay bên tai.

“Đoàng!”

Viên đại găm vào ngực trái của Quân. Cả cơ thể cậu bật ra sau.

Tai nó ù đi. Mùi thuốc súng đậm đặc trước mắt.

Tất cả đều nhoè đi.

Mọi việc xảy ra chưa đầy nửa giây.

Cả Đào Duy Lâm cũng chưa hoàn hồn vì hành động bộc phát do kích động của mình.

Trước khi cảnh sát kịp hành động, một tiếng quát vang lên kéo nó về hiện tại:

- Đá khẩu súng ấy đi!

Chân trái làm trụ, chân phải giơ lên, đá mạnh vào tay cầm súng của Đào Duy Lâm. Khẩu súng lập tức văng khỏi tay ông ta.

Cú đá này, thầy dạy võ đã giúp nó luyện nhuần nhuyễn.

Cơ thể của cả nó và Đào Duy Lâm đều chao đảo.

Phía sau là vực sâu. Nó biết.

Như một bản năng, nó dùng hết sức còn lại đẩy Đào Duy Lâm về phía trước còn mình thì ngã ra sau - nơi mà vực sâu đang cận kề.

Và tất nhiên, chân nó trượt xuống vực, cả người dần biến mất sau vách đá.

Tiếng thét, tiếng người gọi tên nó, tiếng gào vang vọng khu rừng già cần cỗi.

Nó chỉ kịp nhận ra có một bóng trắng lao về phía nó, nhảy xuống cùng nó, ôm chặt nó.

Có phải sắp chết rồi không?

- QUÂN! PHƯƠNG!!!

53. Chương 53

Hai cơ thể rơi xuống vực sâu, chìm vào trong bóng tối. Quân bị trúng đạn nhưng chưa bất tỉnh, trước khi đôi mắt mờ đi, cậu vẫn nhìn thấy cơ thể của Phương, giống như một làn gió mà rơi xuống vực. Quân chỉ biết cậu phải bảo vệ Phương bằng mọi giá. Tay chân hoạt động trước khi kịp suy nghĩ, Quân lao lên, ôm lấy Phương, vòng tay rộng lớn bảo vệ con bé trước mọi nguy hiểm.

Những người thân thiết nhất đều chạy đến mép vực mà gọi tên hai người một cách vô vọng. Sự thất thần trên gương mặt ông Lâm và chú Lập. Huyền gào tên Quân và Phương điên dại, giống như ngày ông nội mất, cô tuyệt vọng đến tột cùng. Trang và Dương ngày thường đều không thể nhìn ra một chút bi quan mà bây giờ cả hai đều thấy sợ, nỗi sợ rất lớn. Bởi ai cũng biết, vực thẳm kia nguy hiểm như thế nào, khả năng sống sót khi bị rơi xuống là cực thấp.

Nhờ Phương đẩy ngã vào trong nên Đào Duy Lâm đã thoát chết. Chứng kiến cảnh con bé ngã xuống, đôi mắt hoảng hốt, bàn tay hẫng giữa không trung không một ai giữ lấy, gương mặt trắng bệch dần bị bóng tối nuốt chửng, ông ta không khỏi nhớ đến cảnh tượng kinh hoàng năm ấy, đứa con gái tám tuổi trước khi chết cũng là gương mặt ấy. Mười ngón tay ôm lấy đầu, vò tung mái tóc hoa tiêu, đôi mắt ông ấy dại hẩn đi, miệng run rẩy gọi: “Không... Ngọc Anh... Ngọc Anh...”

- Lập tức tìm đường xuống đáy vực cứu người. - Đại tá Minh Hải Hoàng là người đầu tiên trở lại sự bình tĩnh mà điều khiển đoàn người.

Tiếng đó, ông xoay người nhìn về một nhóm cảnh sát đang khống chế ba tên côn đồ đuổi theo nó vào rừng mà họ bắt giữ được khi này:

- Đưa các đối tượng bắt cóc lên xe. - Ông chỉ về phía Đào Duy Lâm không còn khả năng kháng cự ở phía trước.

- Rõ.

Những người đang ở mép vực vội vã xoay người đi theo đoàn cảnh sát đang tìm đường xuống đáy vực. Không được mất niềm tin khi mà vẫn còn một tia hi vọng cuối cùng. Đại tá Minh Hải Hoàng chạy song song với họ, giọng ông cứng rắn và cực kì chắc chắn, rất đáng tin cậy:

- Tôi khẳng định tính mạng hai đứa trẻ không gặp nguy hiểm. Mọi người đừng nên lo lắng.

Đường vòng xuống vực cách đó không xa, chỉ mất mười lăm phút là có thể đến nơi. Phía trước đang có rất đông người. Tiếng người nhón nháo và cả tiếng khóc của con gái rộn lên một vùng.

Khi đến nơi thì họ thấy nhân viên y tế đang khiêng cáng đi ra, người nằm trên đó không ai khác chính là Quân. Chiếc áo trắng đã sớm bị bẩn bởi bùn đất và nhuộm màu máu, nơi đậm màu nhất vẫn là trước ngực trái. Gương mặt Quân trắng bệch vì mất máu, mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nề. Cậu dường như đã ngất, vậy mà đôi mày vẫn nhíu chặt. Là vì vết thương ở ngực hay là do vẫn còn lo lắng cho Phương?

Phương khấp khiễng chạy bên cạnh, khóc không thành tiếng. Quân bị thế này là do bảo vệ nó. Khi ngã xuống cậu đã che chở cho nó. Cả khi ngã xuống thì người bị đau nhất vẫn là Quân, cậu vừa phải chịu sức nặng từ nó lại phải chịu va đập mạnh từ sau lưng. Nếu không phải ở giữa vực có lưới bảo vệ thì cả hai đã không thể toàn mạng như thế này được.

Quân lúc nào cũng vậy, luôn ngốc nghếch không ngại nguy hiểm mà bảo vệ nó. Nếu cậu ấy có mệnh hệ gì thì nó làm sao mà sống nổi chứ. Nước mắt rơi như những hạt mưa nặng trĩu. Đầu nó đau buốt kinh khủng. Trí não xoay vòng trong những câu hỏi liên quan đến Quân. Nó sợ lắm. Sợ Quân sẽ rời xa nó mãi mãi. Một năm yêu nhau không thể nói là nhiều, nhưng tình cảm lại rất sâu đậm. Nó đã quen với hình ảnh của Quân luôn tươi cười trước mặt, nay lại thấy cậu không còn chút sức sống vì cứu nó, trái tim như bị siết chặt. Đau thất và không thể thở nổi.

“Làm ơn. Làm ơn đừng chết. Em yêu anh!”

Suy nghĩ cuối cùng của con bé trước khi ngất xỉu. Một mảng đen che kín mắt nó, cả cơ thể nhẹ bẫng mà ngã xuống trước sự hốt hoảng của mọi người.

Tiếng súng nổ.

Mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi.

Tiếng cơ thể đang bao bọc mình va chạm mạnh với lưới bảo vệ.

Máu thấm đầm áo, bắn cả lên mặt.

Gương mặt kiệt sức. Hơi thở yếu ớt.

Chết?

Phương choàng tỉnh. Nó ngồi bật dậy, thở dốc, ngực phập phồng không ngừng, trán ướt đầm mồ hôi. Đầu đau như muốn nổ tung.

- Con tỉnh rồi à? Con hôn mê gần một ngày rồi đó.

Phương quay sang nhìn, nó khẽ mấp máy đôi môi nhợt nhạt:

- Mẹ Hương? - Mẹ Hương và bố Quyền đều đang đi công tác ở tỉnh khác mà, rõ ràng mấy hôm trước còn gọi điện hứa là sẽ về trong hè để đưa nó đi chơi, bây giờ mới đầu hè... Nhưng không còn thời gian để thắc mắc nữa, nó vội nắm tay mẹ Hương, hoảng hốt hỏi. - Quân đâu hả mẹ?

- Thằng bé đang ở bệnh viện. - Mẹ Hương trả lời ngắn gọn.

- Con... mẹ đưa con đến đó đi. - Nó vội vàng định đi xuống giường.

- Uống thuốc đã. - Giọng nghiêm nghị của bố Quyền vang lên, cắt đứt ý định của nó.

Không để cho nó kịp phản kháng, bố Quyền đưa cốc nước ấm cho nó, bàn tay lớn mở rộng, ở giữa là những viên thuốc nhỏ màu trắng.

Nó lập tức uống hết những viên đắng nghét ấy, không dám cãi bố nữa lời.

Bố Quyền có vẻ hài lòng trước sự nghe lời của nó. Ông nhận lấy cốc nước rỗng, bàn tay đặt lên trán nó kiểm tra nhiệt độ.

- Bố... - Đôi mắt ướt ngược lên. - Quân... sao rồi ạ? Bố đưa con đến viện đi.

Đôi mắt bố Quyền chợt loé lên một tia đùa cợt, nhưng rồi lại rất nhanh trở về vẻ nghiêm túc, mà nó thì mắt còn ầng àng nước, không thể nhìn ra sự thay đổi trong chốc lát ấy.

- Bố không đưa. - Bố Quyền lắc đầu.

Nó mở to mắt nhìn bố. Bố đang đùa sao? Không phải bố vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với Quân chứ.

- Con vốn đang ở bệnh viện mà. Quân ở phòng bên cạnh. - Bố Quyền chỉ về vách tường bên cạnh.

Mặt nó nghệt ra trong chốc lát. Ngốc thật, sao nó không chịu để ý đến căn phòng độc một màu trắng với mùi thuốc sát trùng phảng phất chứ. Nó vội nhảy xuống giường, xỏ dép rồi mở cửa chạy ra ngoài. Bây giờ mới thấy hai bàn chân đều băng bó, nhưng nó không thấy đau. Nó muốn gặp Quân ngay bây giờ.

Hàng ghế chờ ở đối diện cửa phòng chật kín người. Toàn là những gương mặt quen thuộc. Bố mẹ Quân, bố mẹ Huyền; Huyền, Trang, Dương, ai cũng mang trên mình vẻ lo lắng. Một dự cảm không lành ập đến. Con bé hốt hoảng đến gần.

Chưa để nó kịp mở miệng, bà Mai nặng nề chỉ tay về phía cửa phòng đối diện, giọng nói khó khăn:

- Thằng bé ở trong đấy. Con vào đi.

Lòng ngực như bị siết chặt, nó cảm thấy khó thở trong giây lát. Giọng nói của bác Mai, gương mặt phiến muội của mọi người, còn cả vẻ giấu giếm của bố mẹ nữa, có phải Quân đã xảy ra chuyện rồi không?

Phẫu thuật không thành công?

Vết thương quá nặng?

Viên đạn... Không phải là viên đạn găm vào nơi nguy hiểm chứ?

Nỗi sợ chèn ép nó đến nghẹt thở, đầu óc không còn nghĩ được gì nữa. Bàn tay trắng bệch run rẩy mở cửa phòng bệnh trước mặt. Thẻ có Chúa, nếu chỉ một trong những điều nó vừa nghĩ xảy ra, nó nhất định sẽ khuyụ ngay lập tức.

...

- A vợ yêu, vợ tỉnh rồi à?

Nó trợn mắt, cầu mắt thiếu nước lộn hằn ra ngoài. Cái người mặt mũi tươi rói ngồi xếp bằng trên giường kia có đúng là Quân không vậy?

Mặt hơn hơn bao giờ hết, tay trái bằng bó lủng lẳng ở cổ, mặt dán một miếng cao trắng, quần áo dành cho bệnh nhân cũng không mặc nghiêm chỉnh, cúc áo mở ra tận ba nút, để lộ những dải băng gạc trắng ở ngực. Có thật là cậu ấy đang ở vị trí bệnh nhân không vậy? Hơn nữa bị thương nặng như vậy mà còn tỉnh trước nó. Thật sự là không thể ngờ được.

Nó nghe thấy tiếng cười nhỏ ở sau lưng, quay lại thì nhìn thấy những gương mặt ở hàng ghế chờ kia đang cố nén cười.

Nó bị lừa dễ dàng thế à?

Trò đùa này chẳng vui gì cả. Nó khép cửa lại và đi đến gần Quân. Gương mặt con bé có giấu giếm chút nhẹ nhõm nhưng lại rất nhiều phần đau lòng. Khẽ nở nụ cười nhợt nhạt, xem ra nó đã lo lắng quá nhiều rồi.

Quân vẫn là Quân, trẻ con không khác trước một tý nào. Thấy nó đến gần, cậu vội cúi người xuống, kéo chiếc ghế sắt lại gần giường hơn.

Nó hốt hoảng ngăn Quân lại, cậu ấy có nghĩ trước khi làm không vậy, vết thương ở ngực còn chưa khá hơn mà đã liều mạng động đến.

Thấy nó yên vị trên ghế, Quân hài lòng ngồi thẳng dậy, tay phải không bị thương gạt tóc mái nó sang một bên, nghiêng người áp trán mình lên trán nó.

- À, đỡ sốt rồi. Vậy mà tớ tưởng cậu bị ốm nặng. Nãy giờ đòi chạy sang thăm mà không được. - Quân cười, nụ cười đẹp nhất mà nó từng thấy.

Nước mắt chọt lặn dài trên gò má, nhanh và vội vã như những hạt mưa. Quân bị thương nặng như vậy, thoát chết đã là một kì tích, vậy mà cậu ấy vẫn ngốc nghếch không thèm để ý đến bản thân mà chỉ bận tâm đến cái đứa ngất đi vì kiệt sức. Tình cảm sâu nặng như vậy, sự quan tâm yêu thương chân thành đến thế, bảo sao nó không cảm động.

Thấy nó khóc, Quân có phần bối rối, cậu vụng về dùng tay áo lau đi nước mắt trên má, giọng nói hơi vội mà an ủi:

- Đừng khóc. Cậu đau ở đâu vậy? Có phải có vết thương nào bị bỏ sót không? Đừng làm tớ sợ nhé, đau là phải nói đấy.

Điều bộ của Quân khiến nó dù đang đau lòng muốn chết mà cũng phải bật cười. Vừa cười vừa khóc. Nó nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Quân. Dù ở trong phòng bệnh nhưng trên người Quân vẫn là mùi bạc hà đặc trưng.

- Ủ, đau. Đau ở tim. Nhưng giờ thì đỡ rồi.

Quân ngốc nghếch chẳng hiểu lời nó, nhưng cậu cũng không nở hỏi lại, nhờ đâu con bé lại không ôm nữa thì tiếc lắm. Có phải Phương thường xuyên ôm cậu thân thiết tình cảm như thế này đâu.

Sực nhớ ra điều gì, nó ngược lên nhìn Quân, hỏi:

- Vết thương ở ngực ấy, viên đạn đi lệch phải không?

- Lệch làm sao được, bác cả nhắm thẳng vào tim. - Quân lắc đầu.

- Vậy sao cậu... vẫn sống? - Nó lấp bắp hỏi lại, biểu cảm giống như vừa được chứng kiến một chuyện ngược đời nhất.

Quân cười tự đắc, lấy trong túi áo trước ngực một thứ rồi cầm bàn tay nhỏ của nó, đặt lên.

- Cậu cứu tớ! Viên đạn chỉ khiến tớ bị thương ở phần mềm.

Trên tay nó là một vật bằng đồng nhỏ, méo mó, ở giữa còn găm một vật hình trụ giống... đầu đạn. Nhìn kĩ lại thì đây chính là đồng xu trong bùa cầu may của nó đưa cho Quân.

Nhớ lại lúc ấy, Quân khoe với nó túi bùa cầu may khi ở trên xe rồi lại cẩn thận cất vào túi áo ngực bên trái. Lúc ấy cậu còn hỏi nó rằng vật này liệu có bảo vệ được cậu không.

Nó bật cười. Cười thành tiếng. Linh đến vậy cơ à? Thật đúng là câu chuyện trùng hợp thú vị nhất.

- Cậu biết không? - Nó giữ đồng xu đã bị méo mó đến mất dạng ở trong tay, cười ngọt ngào mà cầm tay Quân áp lên má mình, cảm nhận hơi ấm của cậu. - Tớ thoát ra rừng được là nhờ sợi dây chuyền mặt hoa hồng ấy. Tiếc là mặt đá xanh ngọc bích ấy đã bị vỡ mất rồi. Mặt đá ấy rất sắc, tớ chỉ mất ba mươi phút là có thể cửa đứt được dây thừng.

Gương mặt Quân chuyển biến theo lời nó nói. Rõ ràng là rất ngạc nhiên mà, đôi mắt đen láy kia còn kín đáo mở to dần.

- Tuyệt vời. Chúng ta đều cứu lẫn nhau. - Quân vòng tay không bị thương sang ôm lấy vai nó. - Để bảo toàn tính mạng cho nhau về lâu về dài, tớ nghĩ cậu nên dọn về ở với tớ làm dâu nhà họ Đào. Tớ gặp nguy hiểm, cậu cứu và ngược lại. Tốt chưa?

Cậu nói rất tự nhiên và nụ cười sáng lạn của Quân mà bất giác đỏ mặt. Đây gọi là thoả thuận hay là... Con bé bối rối cúi đầu, ngượng ngùng giấu đi hai vệt đỏ ở gò má nóng bừng.

Quân định nói thêm điều gì đó nhưng một giọng nói vang lên nơi cửa phòng khiến cậu không thể tiếp tục:

- Gãy ba cái xương sườn, tay trái phải bó bột, chưa kể đến những vết thương ngoài da, vậy mà thiếu gia Đào Duy Quân vẫn còn có sức tươi cười trêu chọc học trò của tôi. Tôi phải nghi ngờ xem thiếu gia thật sự là người hay là trâu đây.

Quân lập tức cầm quả táo trên bàn ném về phía cửa, nói:

- Không đi chết đi còn dám vác mặt đến đây à?

- Đến thăm học trò của tôi, sao không?

Hai lần nghe thấy từ “học trò” khiến nó rợn da gà, không phải là kẻ phản bội đã hại nó, lừa bạn bè nó chứ? Hắn đã bị bắt rồi mà.

Nó cứng nhắc quay người lại, mắt đùng ngay phải con người đã dạy võ cho nó hơn ba năm. Sóng lưng bỗng truyền một cơn lạnh run người. Hình ảnh gương mặt quen thuộc mà như ác quỷ ấy đe dọa, rồi còn cả đánh nó nữa. Tuy cú đánh ấy không đau đến nỗi để lại thương tích lâu dài, nhưng nỗi sợ lại ăn sâu vào máu nó, mãi mãi không quên được.

Long đứng ở cửa, trên tay phải là quả táo mà Quân vừa đập, tay trái để trong túi quần. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy dải băng trắng quấn quanh mu bàn tay trái lấp ló sau túi quần. Nụ cười tươi thường trực bên môi nhưng vết sưng đỏ ở bên má lại chẳng giúp cho hình tượng của Long tốt đẹp gì.

Thấy Phương nhìn chằm chằm vào mình như nhìn vật thể lạ, Long chợt nhớ ra, tay trái rút khỏi túi quần đưa lên mặt xoa xoa bên má sưng đỏ:

- Người yêu em vừa tỉnh dậy đã tặng quà cho thầy rồi.

Rất tự nhiên, Long bước đến, ngồi lên chiếc ghế sát gần nó. Ánh mắt chết cứng của nó vẫn dừng lại ở mắt Long. Rốt cục thì chuyện này là như nào đây?

Lại một trò đùa mới được chuẩn bị trong lúc nó hôn mê à?

Một bàn tay vươn đến, che mắt nó, giọng Quân đúng chất ghen tuông vang lên:

- Đừng có nhìn nữa. Anh ta không đẹp trai bằng tớ đâu.

Long cũng gật gù tán thành:

- Trước khi thiếu gia đắm tôi thì tôi đẹp trai hơn, nhưng bây giờ thì hơi kém một chút.

- Im đi, đừng để tôi ném anh vào phòng lấy cung lần nữa.

Quân ném túi cao Salonpas cho Long, giọng hậm hực.

- Trong đây ngọt ngào lắm, tôi vừa mới trốn được mà.

Long vui vẻ đỡ lấy, dễ dàng hơn bắt quả táo đỏ kia nhiều. Anh tự nhiên lấy một miếng cao, dán lên bên má sưng đỏ kia. Xem ra thiếu gia Quân vẫn chưa mất đi tính người.

Nó vẫn ngơ ngác trước đoạn hội thoại ngắn ngủi của Quân và Long. Quân cộc cằn còn Long từng tưng. Là thế nào đây??

Hiểu được sự rối rắm trên gương mặt nó, Quân nhìn nó giải thích, mặc kệ kẻ từng tưng kia ngồi chống tay lên giường nghe ngóng.

- Đoàn Vĩnh Long là con trai Đoàn Vĩnh Hoà, vì bất đồng không muốn đi theo con đường sự nghiệp của Đoàn Vĩnh Hoà nên đã ở lại tại Việt Nam. Một năm trước Đoàn Vĩnh Hoà chấp nhận không ép buộc anh ta kế thừa tập đoàn Golden Gate nhưng với một điều kiện, đó là hợp tác với bác cả của tớ bắt cóc cậu. Nếu nhiệm vụ hoàn thành thì anh ta tự do. Và nhiệm vụ hoàn thành, anh ta tự do. Chỉ có điều là Đoàn Vĩnh Long còn liên lạc với bạn của mình là Nguyễn Khắc Long - công an Kinh tế - tham gia vụ này. Mặt khác, anh ta còn có lệnh cho bọn bắt cóc đưa cậu đến nhà kho mặc dù trong kế hoạch không có việc này, cốt là để tiện cho việc cứu cậu hơn. Không ngờ là cậu đã tự mình thoát ra được. Lưới bảo vệ đỡ tớ và cậu cũng là do anh ta làm. - Nói đến đây, lông mày của Quân lại nhíu chặt, cậu quay sang Long mà nghiêng rằng. - Chết tiệt, anh không thể dùng đệm hơi được à? Lưới bảo vệ rất đau đấy.

- Kinh tế khó khăn. - Long nhún vai.

Nó mất tận năm giây mới tiêu hoá được những gì Quân vừa nói. Không ngờ được. Vậy là tất cả đều do thầy Long của nó diễn hết. Diễn đạt đến nỗi tất cả đều bị lừa. Nhớ ra một điều không ổn, nó quay đầu sang hỏi Long:

- Sao thầy biết bọn em sẽ ngã mà làm lưới bảo vệ?

- Thầy cũng không biết là có thêm cả em thằng nhóc kia. Đây là kế hoạch B của Đào Duy Lâm, nếu mọi chuyện vỡ lở, ông ta sẽ chạy trốn vào rừng và nhảy xuống vực tự sát. Chuyện này ông ấy không nói với ai cả, chỉ là thầy vô tình đọc trộm nhật kí của ông ấy nên biết được thôi. - Long trả lời.

Nó rung mình. Bác cả của Quân thật sự đã tính toán đến cả nước cuối cùng này ư? Quả không thể xem thường dã tâm trả thù của Đào Duy Lâm. Vậy mới hiểu, con đường mà bác cả chọn mù quáng đến mức nào.

- À, vết thương của em thế nào rồi? Còn đau không? - Long nghiêng người nhìn bên má còn vết tím mờ.

- Em không sao. - Nó lắc đầu cười.

- Thầy đã cố gắng giảm thương tích rồi. - Long thành khẩn “khai báo”. - Vì Đào Duy Lâm là người cực kì đa nghi nên thầy mới để lại trên mặt em vết bầm này, đại ý là thầy cực kì có trách nhiệm với nhiệm vụ này.

- Nhưng em nhớ là tiếng vang rất lớn, nếu bình thường ít nhất cũng phải dập xương, sao em chỉ bị thâm tím thôi? - Nó nhíu mày suy nghĩ.

- À, có dập xương. - Long giơ bàn tay trái bằng bố lên. - Rạn nứt xương bàn tay. Thầy tự đâm vào tay mình. Còn em ngất đi là do thuốc mê từ tay thầy. Đã hiểu chưa?

Nó gật đầu. Ngẫm nghĩ một lát, nó nói tiếp:

- Cảm ơn thầy.

Cuối cùng cũng thông suốt. Xem ra nó hôn mê một ngày mà xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như thế.

Nó còn nhiều chuyện để hỏi nữa nhưng ngại nổi có tên ngố hay ghen ngồi bên cạnh nên đành phải nuốt xuống.

Đến chiều, khi nó đang gọt táo cho Quân thì có khách đến. Là Minh Hà, trên tay cô là bó hoa hồng. Đã lâu không gặp, cô vẫn mang vẻ đẹp sắc sảo ngày nào nhưng lại có nét hiền dịu hơn trước, đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước thu. Hai gò má luôn ửng hồng. Miệng luôn mỉm cười duyên dáng. Có phải Minh Hà yêu rồi không?

Con bé nghệt mặt nhìn một Minh Hà hoàn toàn khác trước mắt. Phải mất mấy giây sau nó mới nhớ ra là nhường ghế cho khách.

Xem ra chỉ có Quân là thờ ơ trước sự xuất hiện của Minh Hà thôi.

- Không cần, em cứ ngồi đi. - Minh Hà mỉm cười rồi đem bó hoa cắm lên lọ trên bàn. Sau đó, cô ngồi ghế cạnh Phương.

Quân có vẻ không mấy hứng thú với vị khách mới. Cậu im lặng từ khi Minh Hà đến. Ác cảm thì không còn như trước, nhưng để có được thiện cảm ngay là điều không thể, dù gì cậu cũng chỉ mới biết được bí mật của Minh Hà.

- Vết thương của cả hai ổn chứ? - Minh Hà nhìn Quân, sau đó nhìn đến nó. Cái nhìn hoàn toàn bình thường, câu hỏi cũng chỉ mang đúng nghĩa là sự quan tâm của bạn bè. Không có ý gì hơn.

Dần quen với thái độ thân thiện của Minh Hà, nó cũng thoải mái gật đầu.

- Vâng, bọn em đều không sao.

- Vậy là tốt rồi. - Minh Hà lại cười, nụ cười mang theo phần nhẹ nhõm. - Chị xin lỗi, Quân và em gặp nạn cũng là do lỗi của chị.

- Đấy không phải là lỗi của cô. Đừng lo lắng gì cả. - Quân bắt ngờ lên tiếng, đây cũng là điều cậu muốn nói sau khi biết được hoàn cảnh của Minh Hà.

Chỉ có nó lại tiếp tục ngơ ngác. Đúng là ngủ trọn một ngày nên thành người lạc hậu rồi.

Người giải thích cho nó lần này là Minh Hà. Cô dịu giọng kể, một câu chuyện không dài nhưng cũng khiến nó ngạc nhiên và sững sốt.

- Chị là một cô nhi, khi chị mười tuổi thì được dưỡng Hoà đưa về nuôi. Dưỡng có một người con trai hơn chị sáu tuổi, là anh Long - thầy dạy võ của em. Năm chị mười lăm tuổi, dưỡng cho chị về Việt Nam, chị sống một mình ở một căn hộ cao cấp trên Plaza. Cuộc sống một mình không có gì thay đổi nhiều vì trước kia ở Anh, dưỡng cũng không để tâm đến chị nhiều. Rồi bất ngờ, dưỡng về Việt Nam, đưa cho chị một tập giấy, nói là nếu có ai đến hỏi thì đưa cho họ. Đúng là mấy ngày sau, bác Lâm đến tìm chị, bác nói chị có hôn ước với con trai bác - là Quân. Sau đó bác thu xếp cho chị sang Anh để gặp Quân - khi ấy Quân đang ở Anh để tiếp nhận tập đoàn. Nếu chị nhớ không nhầm thì ông nội Quân cũng vừa qua đời. Chuyện về sau thì em biết đấy, chị liên tục cản trở cả hai, khiến Quân và em gặp nạn.

- Đấy không phải lỗi của chị. Chị bị dưỡng coi là quân cờ trong tay. - Nó khẩn thiết nắm tay Minh Hà, nhận thấy sự ân hận và đau đớn trong đáy mắt Minh Hà, nó cũng cả thấy thương cô nhiều hơn.

- Em biết không, nhưng khó khăn liên tục mà em gặp phải ở trường là do chị gây ra. Chị đã từng rất ghét em, chị đố kị với em, em có tất cả mọi thứ mà chị muốn. Chị xin lỗi, khi ấy chị đã quá ngu ngốc và ích kỉ. - Minh Hà lắc đầu cười khổ. Sự chua xót dấy lên từ đáy lòng. Cô cũng chỉ mới biết hết tất cả, gia đình mà trước kia cô thâm trầm trọng kia đều sụp đổ hết. Cho dù dưỡng có lạnh nhạt thế nào, anh Long có xa cách gia đình thế nào nhưng cô vẫn không thể ngờ được, cô cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ không hơn không kém.

- Chị đừng tự dằn vặt mình, em đã quên hết rồi. - Nó mỉm cười. Đúng là đã quên hết rồi.

- Cô và anh Bảo thế nào rồi? - Quân hắng giọng hỏi. Cậu sợ Minh Hà nói tiếp về chuyện này thì phòng bệnh sẽ ngập nước mắt mắt. Đôi mắt ngập nước đang cố gắng gương kia chẳng thể giấu được ai.

Nhắc đến thư kí Bảo, đôi mắt Minh Hà lập tức loé lên tia yêu thương hiếm thấy.

- Anh ấy rất tốt với em. Bây giờ em mới hiểu rõ tình cảm của mình. Em đối với anh cuối cùng cũng chỉ là ham muốn chiếm hữu của một đứa cao ngạo, nhưng với anh ấy là yêu thương thật lòng. Em còn không dám tưởng tượng nếu một ngày thiếu đi anh ấy.

- Mới có vài ngày mà đã tiến triển được như thế rồi cơ à? - Quân nhếch môi cười châm chọc. Định nói thêm vài câu đá đểu thư kí Bảo nữa nhưng rồi lại nhận được ánh mắt sắc lẹm như dao cạo của Phương nên cậu đành thôi. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải nên nói cái gì tử tế một chút. Quân nói thật nghiêm túc. - Xin lỗi, trước kia có hơi quá đáng với cô.

- Không sao, có như vậy mới biết Phương may mắn thế nào. - Minh Hà kín đáo nhìn nó.

Con bé chỉ biết cúi đầu lỏn lổn cười, gò má lại ửng hồng.

Phòng lấy khẩu cung.

Ông Lâm bước vào, ngồi đối diện với Đào Duy Lâm. Tất cả cảnh sát đều đi ra hết, chỉ có hai người trầm lặng đối diện nhau. Đào Duy Lâm chống hai tay lên bàn, mười ngón tay xộc vào tóc, nổi hai cổ tay là chiếc còng số tám.

Xem ra ông ta đã đủ suy sụp lắm rồi. Nhưng ân hận? Chắc chắn một chút cũng không, ông Lâm khẳng định sâu trong lòng ông ta, sự căm hận về việc mười bảy năm trước chưa bao giờ nguôi.

Đây cũng là lí do ông Lâm xuất hiện ở đây. Không dồng dài, ông vào ngay vấn đề. Ông đẩy tập giấy tờ sang phía Đào Duy Lâm.

- Di chúc của bố. Bản này chỉ có mình tôi được giữ. Còn đây là cuốn nhật kí của bố viết lúc cuối đời. Đọc đi.

Đào Duy Lâm nặng nề buông tay xuống, cầm lấy từng thứ lên đọc. Ông ta đọc rất lâu, từng chữ từng chữ như giầy xéo tâm gan ông.

Bản di chúc không dài lắm. Gồm năm điều. Đào Duy Lâm không thể nhớ bốn điều trước là gì, chỉ nhớ nội dung điều thứ năm là một con dao sắc bén, đâm thẳng vào người ông.

“Nếu tôi chết, tập đoàn Luxury phải được bán. Số tiền thu được, một nửa cho người con trai cả, là Đào Duy Lâm, nửa còn lại cho con trai thứ và con trai út, là Đào Duy Lâm và Đào Duy Lập.”

Trang nhật kí cuối cùng, lại là dòng chữ đánh mạnh vào sự hiểu thảo vốn dĩ đã chai mòn của Đào Duy Lâm.

“Và ba đứa phải đoàn tụ. Đứa con cả của bố đã đi chơi trong một thời gian dài rồi...”

“Đào Duy Lâm, đừng bao giờ trượt dốc nữa. Con là ai không quan trọng, quan trọng là con là con trai của bố. ”

Từng giọt nước mắt trong suốt lăn trên gương mặt đã chịu nhiều tác động bởi thời gian của Đào Duy Lâm. Ông khóc. Bao nhiêu căm hận ngày nào giờ chỉ là thoáng qua. Ông như một đứa trẻ giận hờn, còn ông Duy Bội luôn bao dung tha thứ, luôn âm thầm theo dõi quan tâm. Trong mười bảy năm qua, rốt cục ông đã làm gì thế này? Căm hận chính người cha của mình, làm bao nhiêu điều tội lỗi, *** hại cả hai đứa trẻ, gây ra bao khó khăn rắc rối. Rốt cục có ý nghĩa gì không khi mà những việc ông Duy Bội làm kia luôn đi ngược lại những gì ông nghĩ. Con nuôi? Đó chỉ là suy nghĩ mặc cảm của Đào Duy Lâm, thực tế ông Duy Bội luôn cố gắng cân bằng tình cảm, thậm chí là ưu ái Đào Duy Lâm hơn để xóa đi suy nghĩ tiêu cực ấy. Vậy mà ông không hiểu được. Lãng phí mười bảy năm để rồi vụt mất bao điều quý giá. Ngay cả gặp mặt bố lần cuối cũng không, đám tang lại càng không xuất hiện. Ngày ông Duy Bội qua đời trên giường bệnh thì ông còn bận rộn toan tính những mưu kế sau này.

Phải, Đào Duy Lâm là một kẻ tội đồ đáng chết. Suy nghĩ tự sát loé lên trong đầu ông ta. Nhưng rồi câu nói của Đào Duy Lâm lại ngăn ông ta lại.

- Đừng cố tìm lấy cái chết. Anh phải sống, dằn vò ân hận từng ngày với những việc mình gây ra. Anh có biết mong ước lớn nhất của bố là gì không? Là anh phải sống, sống để trả nợ bố, anh nợ bố một người con

cả có trách nhiệm với gia đình. Anh phải hoàn thành tâm nguyện của bố là ba anh em đoàn tụ, rồi sau đó anh muốn làm gì thì chúng tôi cũng không cản.

- Cho tôi ngồi tù. Tôi cần thời gian. - Đào Duy Lâm thều thào.

- Tùy anh, đừng phát điên trong đó là được. Nhưng trước hết là cùng tôi ra mộ bố nhận lỗi đi. Bố mong chờ sự xuất hiện của anh suốt mười bảy năm rồi.

Đoàn Vĩnh Long trở về nhà. Đã lâu rồi anh không đến căn hộ gần trung tâm thành phố này. Bố anh đã ngồi trên ghế sofa từ bao giờ. Gương mặt ông bạc hẳn đi vì lo lắng.

Ông là người có tài, tài năng lớn trong lĩnh vực kinh doanh. Nhưng tiếc là ông lại mờ mắt vì lợi nhuận mà sẵn sàng gian lận, phạm pháp. Không sớm thì muộn, cuối cùng tập đoàn Golden Gate cũng bị sờ gáy vì nhiều tội danh, trong đó có trốn thuế. Lần này không thể thoát tội được, người đứng ra giải quyết vụ việc là trưởng phòng C46 trẻ tuổi nhưng lại chưa từng biết đến hai chữ hối lộ - Nguyễn Khắc Long.

- Bố thu tay lại đi, đừng lún sâu nữa. - Long lên tiếng. Anh đã từng nói về vấn đề này nhưng lại khiến mỗi bất hoà giữa bố con ngày càng lớn hơn.

- Anh nghĩ tôi dừng lại được à? Tôi làm thế cũng là để nuôi anh. Lần này không thể thoát được nữa rồi. - Đoàn Vĩnh Hoà lắc đầu chán nản.

- Bố bán tập đoàn Golden Gate đi, con sẽ giúp bố, chỉ một lần này thôi. - Long nhìn thẳng vào mắt bố anh, nói. - Thu tay lại, bố về Việt Nam an phận tuổi già đi, chuyện còn lại con sẽ giúp bố.

Đoàn Vĩnh Long không nói gì nữa. Không khí im lặng đặc quánh. Long ngẫm hiểu đó là một lời chấp nhận.

- Bố cũng nên nói với Minh Hà đi. Con bé chịu nhiều thiệt thòi rồi.

54. Chương 54

Mười ngày sau Quân được xuất viện. Cánh tay trái vẫn còn băng bó chờ ngày cắt chỉ, xương sườn bị gãy không đáng lo ngại vì đều không gây thương tổn đến nội tạng. Cánh tay lưng lửng luôn vung qua vung lại trước cổ Quân khiến Phương không yên tâm, con bé theo cậu gần như là 24/24 để canh chừng, nhỡ vết mổ bị rách thì lại khó lành hơn.

Quân bị thương nhưng không có nghĩa là cậu chịu ngồi lì ở nhà, sau bao nhiêu công sức đấu tranh với gia đình và người yêu thì cuối cùng Quân cũng được “thả”, với điều kiện là phải có Phương đi cùng. Tất nhiên là Quân không khó chịu gì với điều kiện này, quá đúng ý cậu.

Nơi đầu tiên mà Quân muốn đến lại là quán lẩu bình dân trên đường Trần Hưng Đạo. Trong khi Phương đang suy nghĩ xem trong lẩu có đồ ăn hay gia vị gì cần kiêng không thì Quân đã xăm xăm kéo nó vào. Quán lẩu không lớn, bàn ghế kê gọn gàng và sạch sẽ, không quá xa hoa nhưng cũng không đến nỗi tuềnh toàng. Không biết có phải do trùng hợp hay là đã được bàn tính trước mà đập vào mắt con bé là hai người rất quen - là anh Hùng, thầy Long dạy võ - và một người đàn ông cũng khá trẻ, nó đoán cũng chỉ hai mươi tuổi là cùng, gương mặt thanh tú, hiền lành nhưng không yếu đuối, khác xa với vẻ ngổ ngáo của thầy Long hay tính cách lúc nóng lúc lạnh lộ rõ trên mặt của anh Hùng, nhìn qua có thể đoán là một người đàn ông tốt bụng hiền hoà, ở độ tuổi này thật hiếm thấy được sự điềm tĩnh trên gương mặt trẻ ấy. Anh Hùng tuy đã hai tư tuổi nhưng nhiều lúc còn cợt nhả như học sinh cấp ba vậy. Quả là khác xa.

Ba con người, nhìn qua thì ba tính cách, phong thái khác hẳn nhau, vậy mà ngồi cùng một bàn ăn và rất thân thiết, đúng là kì lạ.

Xung quanh nó toàn những con người kì lạ. Bạn và thù thoắt chốc đều bị lật ngược, rồi sau đó lại là một lớp mặt nạ thứ hai bị xé rách. Phân biệt bạn và thù, điều đó không thể chỉ qua vẻ bề ngoài. Trường hợp cô giúp việc Hương là một điển hình cho con người hai mặt. Nhưng Phương cũng đã rất may mắn khi có được sự giúp đỡ âm thầm của thầy Long, mà không, là của rất nhiều người, có những người tưởng như chẳng liên quan chút gì trong việc này. Anh Hùng hay đi làm về muộn là vì giúp người bạn làm ở phòng C46 về việc

trốn thuế của tập đoàn Golden Gate, Dương luôn giúp nó thoát khỏi móng vuốt của cô gái giúp việc Hương, còn theo nó đến tận Đà Lạt, nhờ có sự giúp đỡ của bố Dương nó mới có thể nguyên vẹn trở về,... Đã bảo bọn họ là những con người kì lạ mà!

Quân kéo ghế giúp Phương ngồi rồi cũng vui vẻ ngồi cạnh con bé, bên trái là anh Hùng. Sau màn chào hỏi cơ bản là hai “đứa trẻ” bé tuổi nhất chào ba “người lớn” đã qua “tuổi làm liều” thì Quân nhiệt tình bắt chuyện với mọi người, còn Phương vẫn đang băn khoăn người đàn ông lạ mặt kia là ai.

Thật khéo khi người đàn ông lạ mặt kia lại là người mở chuyện trước.

- Tay chân thiếu gia như vậy mà còn khoẻ đi, thật khổ thân “cục vàng” của bạn Hùng.
- Chứ không phải anh gọi em ra đây à? - Quân lấy dưa bắp miếng thịt nhúng vào nồi lẩu đang sôi.

Con bé thoáng ngạc nhiên rồi cũng thấy nhẹ người khi bớt được một thắc mắc, nghe giọng điệu trêu chọc kia nó khẳng định ba người chơi thân với nhau chắc chắn là do tính cách có phần giống nhau, đó là tính hài hước chuyên châm chọc người khác không lẫn đi đâu được. Gọi nó là “cục vàng của bạn Hùng”, chứng tỏ là có biết nó, vậy tại sao nó lại không biết anh là ai nhỉ?

- Nếu cậu không muốn thì ai ép được cậu. - Người đàn ông lạ nhìn sang Phương. - Không khác tưởng tượng là mấy, Trang nhắc nhiều đến em đấy.

Con bé chợt nghĩ ra, buột miệng hỏi:

- Anh là anh Long phải không?

Nhận được cái gật đầu từ người đối diện, cuối cùng nó cũng tự giải đáp được thắc mắc. Cái con người Long làm Trưởng phòng C46 Công an Kinh tế thành phố mà nó được Trang nói đến nổi đau cả tai trong suốt một tuần qua thì ra mặt mũi là như thế này. Đúng là rất xuất sắc, mặt mũi hiền lành, tuổi đời còn trẻ mà đã ở chức vụ cao như vậy. Cái gì được nghe nhắc đến nhiều thì não bộ cũng hình thành phản ứng khi gặp mặt. Trang riu rít kể về Khắc Long không biết mệt, còn mặt dày nói là nhờ anh sắp xếp nên Trang mới có thể trốn về Việt Nam hay cùng Huyền làm thủ tục bay sang Đà Lạt ngấm ngấm theo dõi nó. Có lẽ cũng nhờ đó mà Khắc Long đã phát hiện được manh mối về Đào Duy Lâm và phối hợp cùng công an triệt phá vụ bắt cóc này.

- Gọi là Khắc Long đi không lại nhầm với thầy Long dạy võ “thần thánh” đấy. - Hùng cười cười vỗ vai Vĩnh Long, nói.
- “Thần thánh” đến nỗi em họ em phải thay số điện thoại và ở lì trong nhà. - Quân cũng cười theo.

Chẳng là Huyền vẫn chưa tha thứ cho Vĩnh Long vì việc anh lừa cô. Theo như Huyền nói thì là anh không trân trọng tình cảm của hai người. Huyền thay đổi số điện thoại, liên tục tránh mặt anh. Phải nói là Long khốn đốn với cô trong suốt một tuần qua, giải thích có, xin lỗi có. Nhưng Huyền vẫn chưa thể tha thứ cho anh. Cũng phải, Vĩnh Long không hề tiết lộ cho Huyền một chút trong chuyện lần này, còn cả việc anh che giấu thân phận với cô trong suốt một thời gian dài, hơi khó tin nhưng gần một năm quen nhau Huyền không hề biết Vĩnh Long là con trai của Chủ tịch tập đoàn Golden Gate, cô có cảm giác cô chỉ là người ngoài vậy, hay nói cách khác, Vĩnh Long không tôn trọng cô. Huyền đã rất trưởng thành, nhưng cô nghĩ trong mắt Vĩnh Long cô chỉ là một đứa trẻ con nên anh không cần phải nói cho cô biết. Ai chẳng biết cô tiểu thư nhà họ Đào giận lâu như thế nào. Lần này Vĩnh Long khổ rồi.

- Tôi đã sớm cảnh báo hai cậu về việc có người yêu nhỏ tuổi mà. - Hùng giữ đôi đũa trắng chỉ về vị trí của Vĩnh Long và Khắc Long, giọng trịnh thượng như kẻ cả.
- Tôi vẫn rất tốt đẹp, hơn được người sống hai tư năm mà chưa có mảnh tình vắt vai. - Khắc Long nâng cốc bia lên, nhìn Hùng với vẻ khinh khỉnh. Anh nén vẻ còn lại vào trong lòng. “Vả lại, chúng tôi đã thật sự yêu nhau đâu.”

Phương cố nén cười trong khi Quân chẳng nề nang gì mà khoé miệng kéo dài hết cỡ, lộ đủ hàng răng trắng sáng.

- Tôi thà ế còn hơn là yêu người kém mình chín tuổi. Chú cháu à? - Hùng đáp lại bằng cái nhìn khinh khỉnh không kém.

Một phép tính hiện ra trong đầu nó, anh Khắc Long hơn Trang chín tuổi, vậy là anh ấy đã hai sáu tuổi. Không phải chứ, gương mặt anh ấy còn trẻ hơn anh Hùng trong khi anh hơn anh Hùng hẳn hai tuổi. Đúng là gương mặt “lừa tình”, khi mới gặp nó còn đoán anh chỉ tầm hai mươi tuổi.

- Đây là do cậu chưa từng yêu thôi. - Khắc Long nhún vai. - Tình yêu không giới hạn tuổi tác.

- Không giới hạn giống cậu Vĩnh Long đây, lụy quá. - Hùng chuyển hướng sang Vĩnh Long, không thương tiếc mà đánh vào nỗi đau đang há miệng của anh.

Vĩnh Long nãy giờ im lặng chuyên tâm uống bia, thấy Hùng dả kích không chút tình nghĩa, theo lẽ thường thì anh sẽ phản bác không nhân nhượng, nhưng bây giờ thì lại ngồi im chịu trận, nở một nụ cười khổ với Hùng.

- Hay là em cho anh số điện thoại của Huyền? - Quân lên tiếng, làm như thế này chắc cũng được tính là “giúp người”.

- Đúng vậy. Lấy được số của cô gái đó thì lấy máy anh nhắn tin này, nếu cô ấy có hỏi là vì sao biết số này thì cứ trả lời là: “Anh cái gì cũng biết, chỉ có nhục là không biết, hay là em làm nhục anh đi.” - Hùng tiếp tục công việc phá bình, anh khoác vai Vĩnh Long khuyên bảo rất “chân tình”.

- Anh Hùng đã thử... - Quân nói lấp lửng.

- ... và không thành công. - Phương nhúng rau cải vào nồi lẩu, cười khi khi. May mắn là nó đã quen với kiểu nói đùa này của anh Hùng chứ không bình thường nó đã sớm đỏ mặt rồi. Là người nhà nên hiểu nhau hơn, thật may mắn.

- Đừng bao giờ nghe lời khuyên của nó, vì cái sự vô duyên không lối thoát đó mà nó không lấy được vợ. - Khắc Long liếc qua Hùng giống như nhìn một kẻ thất bại rồi anh lại nhìn Vĩnh Long. - Hay là cậu thử đến tận nhà “ăn vạ” xem.

Vĩnh Long ngán ngẩm trước hai người bạn thân “tốt bụng”. Anh giả vờ không để ý đến hai lời khuyên “bổ ích” kia, xoay người gọi thêm bia.

Đàn ông khi đi nhậu thì thường nói nhiều hơn là ăn, còn phận phụ nữ ngoan ngoãn không nói leo như nó thì đành im lặng và chuyên tâm ăn uống vậy. Nhưng đây là chuyện trước khi Khắc Long lên tiếng khuyên, con bé ngẫm nghĩ thấy lời khuyên ấy cũng không hẳn là sai. Thế là “phận phụ nữ” bạo gan lên tiếng:

- Hay là thầy đến khu chung cư An Hoà đứng đợi, em sẽ gọi Huyền xuống. - Phương vẫn chưa quên là nhà Huyền ở khu chung cư cao cấp An Hoà, trí nhớ thật tốt.

- Nếu Huyền nhìn thấy thầy thì cô ấy cũng sẽ quay lưng bỏ đi thôi. - Vĩnh Long lắc đầu.

Khắc Long bỗng búng tay, đôi mắt sáng lên. Anh gõ đũa vào bát, giọng nói tuy đã cố nén lại nhưng vẫn cao hơn vài nhịp:

- Tôi có ý này...

Năm cái đầu chụm lại bàn tính. Khắc Long bắt đầu phổ biến, mặt chăm chú giống hệt khi điều tra. Kế hoạch này nghe có vẻ ổn.

- Nhưng nữ bạn ấy biết được lại giận hơn thì sao? - Phương nhăn nhó hỏi. Lừa người như thế này liệu có ổn không.

- Không sao hết. - Ba người còn lại - trừ Vĩnh Long - phẩy tay.

Vậy là kế hoạch tác chiến được mở ra mà không cần sự đồng ý của “đương sự”.

Và những cái đầu ngóc nghếch tin tưởng tuyệt đối là việc này chắc chắn sẽ thành công.

Đừng ai thắc mắc là Hùng hay Khắc Long tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn rất hồ hởi tham gia việc “trẻ con” này, đơn giản là tâm hồn bọn họ vẫn chưa thoát được thời cấp ba nghịch phá. Hay ví dụ gần nhất là Hùng, từng đầy tuổi nhưng vẫn tranh nhau nghịch pháo với em gái mình. Đều là do tính cách từng tưng cả.

Ra khỏi quán lẩu cũng đã gần tối, trời nhập nhoạng, tối không tối hẳn mà sáng không sáng hẳn. Sau một bữa lẩu linh đình và một kế hoạch “làm lành” được vạch ra kĩ lưỡng bởi năm con người, tạm gọi là có kinh nghiệm trong tình yêu, thì mọi người chia tay mỗi người một hướng. Ba người kia có lẽ còn đi chơi đến tối muộn mới về mất, gì chứ anh Hùng nó còn lạ gì, ham chơi đến nỗi bố Quyền có lần còn phải dọa để anh ở ngoài mà khoá cổng thì anh mới chịu về sớm.

- Cậu có nghĩ lần này thành công không? - Nó nghiêng người sang hỏi Quân, bàn tay thon nhỏ nghịch ngợm vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay Quân.

- Cậu nghĩ nhiều rồi. Huyền nó cũng không giận quá được nữa đâu. - Quân bật cười, bàn tay nắm lại, giữ những ngón tay trắng trẻo của nó.

Cũng đúng, mấy ngày Quân và nó nằm viện Huyền đến thăm, nó cũng thấy được sự buồn bực mong nhớ trên gương mặt Huyền. Nhưng vì cũng bận chăm sóc Quân nên nó cũng không tiện hỏi, về sau cũng đoán là cô nhớ thầy Vĩnh Long. Ngốc thật, Huyền đã sớm hết giận Vĩnh Long nhưng cái tính ngốc nghếch trẻ con khiến cô lâm vào tình huống dở khóc dở cười. Xem ra cần phải có người giúp họ thật rồi.

- Kệ nó. Có không giữ mất đừng tiếc. - Quân buông một câu nói vô tình rồi quay sang cười ngây thơ với Phương. Cậu không mặn mà lắm trong chuyện này, phó mặc được cho thời gian thì cứ phó mặc đi, can thiệp làm gì ệt. Cậu không nghĩ Vĩnh Long lại khổ đến nỗi không tìm được cách kéo Huyền trở lại, và cậu cũng không tin Huyền bước đến nỗi lì lợm không đổi mặt với Long.

- Nếu như ngày trước Huyền cũng nói câu đấy thì bây giờ tớ và cậu có lẽ đã không nhìn mặt nhau rồi. - Nó lườm Quân.

Quân định nói gì đấy nhưng xe đã dừng lại trước cổng biệt thự Hoàng Gia, vậy là thôi. Dù gì Quân cũng không lo lắng lắm trong việc này. Chỉ là giận hờn vu vơ thường thấy trong tình yêu thôi. Nếu cứ êm đềm trôi thì đã không gọi là “tình yêu”.

Đứng trước cổng nhà Quân, Phương hồn nhiên nhoẻn miệng cười:

- Tạm biệt. Đêm nay ngủ mơ về tớ là tuyệt vời ông mặt trời rồi.

Quân có vẻ không vui, cậu kéo tay nó lại gần, đầu cúi sát xuống, chạm vào trán nó.

- Cậu có biết là cậu rất lạnh nhạt với tớ không?

- Hử? - Nó tròn xoe mắt hỏi lại. Lạnh nhạt gì cơ, chẳng phải rất thân mật sao?

- Thủ tục chỉ có thể thôi à? - Quân nhắc thêm.

- Thủ tục nào cơ? - Nó vẫn không hiểu được sự mong chờ của Quân.

Cậu thiếu gia nọ thiếu kiên nhẫn, không trực tiếp trả lời câu hỏi của nó mà đầu trượt xuống, môi tìm đến môi của nó. Đôi môi mỏng kia nhẹ nhàng giữ lấy đôi môi màu anh đào mềm mại căng mọng. Con bé hơi giật mình. Nó không nghĩ là Quân sẽ hôn nó giữa thanh thiên bạch nhật như thế. Nhưng rồi nó cũng để yên vậy. Phần vì bù đắp cho Quân, phần còn lại lớn hơn là nó... cũng thích được hôn, chỉ có chút nhược điểm là nó hơi ngại khi thể hiện tình cảm trước thanh thiên bạch nhật.

Nụ hôn của tuổi học trò rất trong sáng, không mang một chút dục vọng như vẩn trần ngập tình cảm.

Quân rời khỏi môi nó có chút tiếc nuối, bưng bình búng vào trán nó mà nghiêm giọng:

- Nhớ chưa? Thủ tục đấy.

Thật may là trời đã tối, nếu không con bé sẽ phát hiện ra hai vành tai đỏ ửng của Quân mất.

Phương cố gắng cười thật tươi:

- Vâng, chúc chồng ngủ ngon!

Đây có phải lần đầu tiên con bé gọi Quân là “chồng” không nhỉ?

Ngồi trên xe, Phương không ngừng ôm má để hạ nhiệt độ của mặt. Con bé vừa ngượng vừa thấy vui vui. Hạnh phúc thật đấy.

Trên đường về gần đến nhà, Phương nhìn thấy có một đám đông bên đường. Hình như là ẩu đả. Người đàn bà trung niên, trang điểm kỹ lưỡng, mặc bộ đầm sang trọng nhưng hành động lại trái ngược với vẻ bề ngoài của mình. Bà ta lao tới tát cật lực vào một cô gái, khiến cô ngã xuống đường. Mái tóc xoăn lộn vàng kia khiến nó giật mình. Nó vội bảo tài xế dừng xe đỗ bên đường.

Đúng là không nhầm, cô gái kia là chính là Dương. Con bé đang chống tay đứng dậy, ngang tàng lau đi vết máu bên khóe miệng.

- Mày giỏi rồi phải không? Bây giờ mày còn dám quần tao. Tao làm gì là việc của tao, mày là con tao hay mày là mẹ tao mà mày dám cấm tao. Để tao nói ày biết, bố mày không có nổi cái hạnh phúc mà người tình của tao cho tao được. - Người đàn bà quý phái kia chỉ thẳng tay vào mặt Dương, to tiếng mắng chửi. - Mày nghe rõ chưa, cút về cái nhà đấy mà yên phận sống. Tao với bố mày cũng gần li dị rồi, cút đi ở với ông ấy, tao không cần loại con lao toét như mày.

- Nếu đã không cần con thì mẹ nên sớm li dị một chút. Con không chịu được cảnh mẹ tối ngày cặp kè rồi dẫn tình nhân về nhà. - Dương nhỏ giọng máu tươi xuống đất, chất giọng ngang phè vang lên đều đều.

- Tao đã bảo mày chưa? Mày là cái gì mà dám chõ mũi vào việc của tao. - Người đàn bà kia quát lên, vung tay định giáng thêm cái tát nữa vào mặt Dương.

Phương lao đến, nó vội vàng đứng chắn trước Dương, giữ lấy tay của bà ta.

- Tránh ra, mày là con nào? - Bà ta giật tay lại, phần nộ quát lên.

Nhưng lẽ thường, Phương dùng những lời nói cơ bản khi xông vào can vạ cãi nhau.

- Bác nên bình tĩnh, đừng nổi nóng không mọi chuyện sẽ xấu đi...

Chưa nói xong thì bà ta đã rít lên:

- Cút ra, mày biết cái gì mà nói.

Đối với những con người ưa sử dụng bạo lực thì lời lẽ chỉ là thứ thừa thãi, bà ta vung tay lên lần nữa, mục tiêu lần này lại là nó.

Nhưng cánh tay lại bị chặn lần nữa bởi người tài xế chở nó. Anh đã nhận nhiệm vụ chở nó về nhà nên không lí gì anh lại ngồi yên khi thấy nó gần bị đánh.

- Xin lỗi, chúng tôi không muốn làm to chuyện. Đề nghị bà giữ chuẩn mực trong hành động.

Chất giọng lạnh cùng với phong thái áp đảo hoàn toàn của người lái xe đồng thời là vệ sĩ của gia đình Quân khiến cho bà ta có phần chùn tay. Cố giữ lại chút danh dự, bà ta giật tay mình ra, lầm bầm vài câu rủa trong cổ họng rồi bỏ đi.

Phương phủ bụi trên quần áo Dương và đỡ con bé lên xe. Tội nghiệp, trước đó chắc Dương cũng bị đánh nhiều, gương mặt đỏ ửng, vài vết xước ngang dọc ở gò má mà con bé cố dùng tóc để che đi. Đường như vẫn chưa ổn định sau trận cãi vã với mẹ mình, con bé vô lực mà theo nó và trong xe. Bây giờ Dương rất cần một nơi yên tĩnh, mà Phương lại rất giỏi trong việc giữ im lặng khi cần thiết.

Lái xe làm theo yêu cầu của Dương, chở cả hai ra thăm cỏ gần hồ Đào. Trời tối, gió thổi tung mái tóc của cả hai. Dương biểu hiện khá hài lòng trước điều này. Gió có lẽ còn thổi tung cả những thứ nặng nề trong đầu con bé.

Hai đứa ngồi bệt trên thảm cỏ, hướng về hồ Đào tĩnh lặng. Phương mua hai lon nước ngọt mát lạnh và đặt vào tay Dương một lon. Dương không ngại, con bé mở lon và tu một hơi dài. Thoải mái phết.

Nó biết ý Dương có chuyện buồn nên cũng ngồi im lặng, bắt chước Dương nhìn về phía trước. Dương bướng, để mặc kệ mấy vết xước và thâm tím trên mặt mà không bôi thuốc hay dán cao. Mấy vết thương đó còn vô tình làm ặt Dương càng trở nên bất cần và ngạo mạn hơn. Quần áo tuy đã được nó phủ bụi nhưng vẫn

còn nhăn nhó và có nhiều vết bẩn. Cái áo sơ mi kẻ ca rô đỏ xộc xệch, quần jeans bám bụi do con bé bị ngã xuống.

Nó đã hết ác cảm với Dương từ lâu, nó biết Dương không xấu mà. Tuy vậy nó vẫn cảm thấy ở Dương có một bí mật luôn giấu kín, điều làm nên sự băng lãnh và ngang tàng của con bé. Dương là một người sống rất tình cảm và thiên về nội tâm hơn. Phải thật tinh ý mới có thể nhận ra được suy nghĩ của con bé. Bởi vậy mới có rất nhiều người bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài của Dương. Nó cũng suýt thì bị lừa, thật may vì đã kịp thời nhận ra được thành ý của Dương.

Im lặng một lúc lâu, Dương mới cất giọng ngang ngang của mình lên:

- Đây là mẹ tớ.

Dừng lại một chút, con bé nói tiếp:

- Bà ấy công khai ngoại tình... Và đã sớm không coi tớ là con nữa.

Nó nghe được sự buồn bã trong giọng nói của Dương. Gia đình của con bé vốn không hạnh phúc.

- Cậu rất yêu mẹ phải không? - Nó hỏi, giọng cũng đượm buồn.

- Đây là chuyện của vài phút trước. Tớ đã cố gắng kéo bà ấy trở về gia đình, rất nhiều lần. Nhưng kết quả cũng chỉ là những trận cãi vã, nhiều đến nỗi tớ phát ngấy, phải sang ngủ nhờ nhà chị Minh Hà. Bà ấy vẫn yêu bố, nhưng vì một lỗi lầm của bố mà bà ấy nhẫn tâm đánh đổ gia đình này. - Dương dốc ngược lon nước, uống hết phần nước còn lại. Nước ngọt nhưng sao con bé vẫn thấy đắng chát?

Nó im lặng, không nói gì thêm. Nó biết Dương không hề ghét mẹ như con bé nói. Đây chỉ là vỏ bọc che đi sự yếu đuối của Dương. Nhưng nó cũng không biết phải làm gì ngoài việc im lặng đồng cảm nữa.

- Có lẽ đến giới hạn rồi. - Dương buông một câu rồi đứng dậy, đá cái lon rỗng văng ra xa. - Về thôi, muộn rồi.

Tám giờ tối tại khu chung cư An Hoà, năm cái đầu thập thò ở bãi đất trống, núp sau bức tường của ngôi nhà cao tầng, năm cặp mắt sáng quắc chiếu thẳng vào căn biệt thự đối diện.

- Tớ gọi Huyền ra nhé. - Một con bé mặt tròn tròn và hai má phúng phính thì thầm.

- Từ từ, chờ cho “diễn viên” đến đã. - Cậu nhóc tóc cắt gọn để dựng mái và cánh tay trái bó bột treo lưng lửng trước cổ ngăn lại.

- Không cần chờ, cứ gọi đi. - Lần này là anh chàng có gương mặt hao hao con bé kia nói, có vẻ như anh rất nóng ruột.

Trong lúc con bé kia bấm số gọi điện cho “đối tượng”, người thanh niên có mái tóc nâu đỏ nổi loạn chần chừ hỏi:

- Anh có chắc là không lộ không?

- Đảm bảo. - Chàng trai trẻ tuổi có sự hiền lành đặc trưng pha trộn thêm ít nhu nhược lộ rõ trên gương mặt, nhưng thực sự tính cách của anh không phải là như vậy, có lẽ là hoàn toàn ngược lại. Rất lừa tình.

- Huyền à? - Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào con bé đang nói chuyện điện thoại, đây là giai đoạn “câu dẫn đối tượng” sa lưới. - Tớ đang ở dưới nhà cậu, cầm sách xuống giúp tớ được không?

“...”

- Ủ, tớ ngồi ở chỗ ghế đá gốc cây bàng nhé. - Mặt con bé hớn hở, giọng nói có phần cao hơn bình thường.

Cúp máy, Phương quay sang nhìn “đồng đội”, bật ngón tay cái lên cười:

- Em làm xong rồi.

- Mấy thằng này trốn ở đâu rồi? - Khắc Long hơi sốt ruột nhìn điện thoại.

- Kệ đi, chờ con bé xuống là họ đến. - Hùng vỗ vai bạn trấn an.

Quân không để ý đến chuyện tới trễ của dàn “diễn viên” kia, cậu ranh mãnh ghé vào tai Phương nói nhưng âm thanh đủ ọi người nghe thấy:

- Hình như có tiếng tim đập ở đây, cậu có biết ai đang hồi hộp không?

- Đừng có trêu thầy Long. - Phương nín cười, dùng khuỷu tay huých huých vào người Quân.

Một cô gái tóc mái cắt bằng, gương mặt trái xoan từ căn biệt thự phía đối diện chậm rãi mở cổng, trên tay là vài cuốn sách - cái cớ mà Phương dụ Huyền ra khỏi nhà.

Năm cặp đồng tử đen láy đồng loạt chuyển động từ vị trí Huyền đang đi dạo sang vị trí bên trái căn biệt thự kia. Tối om!

Khắc Long có phần lúng túng, “diễn viên” trong kế hoạch “làm lành” này là của anh đảm nhiệm, vậy mà “đối tượng” đã xuất hiện mà lại không thấy “diễn viên” đâu. Tất cả là tại gã Hùng nóng nảy bộp chộp kia giục Phương gọi điện cho Huyền. Mà cũng có ai nghĩ là Huyền xuất hiện nhanh đến thế, cứ tưởng từ trong phòng của cô ra đến ngoài cổng phải mất hơn mười phút cơ, căn biệt thự rộng thế kia cơ mà.

Mãi nhìn về mảng tối phía trái căn biệt thự nên cả năm đều quên mất “đối tượng” vẫn đang đứng chờ ở ghế đá dưới gốc bàng. “Thật may” là có âm thanh rất to kéo giật lại sự chú ý. Tại sao tác giả lại cho hai chữ “thật may” vào trong ngoặc kép? Bởi vì cái âm thanh rất to kia chính xác là tiếng người, chính xác hơn nữa là của con gái, và nguyên văn của nó là như thế này:

- CÁI ĐỒ NỒNG NẶC MÙI RƯỢU CÁC NGƯỜI, BỊ ĐIÊN À? ĐỪNG CÓ ĐỘNG VÀO TÔI!

Năm cặp mắt mừng rỡ quét về phía bên phải, quên cả thắc mắc tại sao giao hẹn là xuất hiện ở bên trái mà khi vào vai thì lại ở bên phải căn biệt thự.

Huyền mặc bộ quần áo màu xanh nước biển, tóc buộc gọn, gương mặt cau có bực tức, cổ tay hơi ửng đỏ đang lạch lạch ở trước mặt. Xung quanh Huyền có ba gã đàn ông, bọn chúng không quá già nhưng lại có dáng đi ngật ngưỡng, có vẻ như đang say.

- Diễn đạt thật! - Hùng xoa cảm cảm thán rồi quay sang vỗ vai Vĩnh Long. - Chuẩn bị làm “anh hùng cứu mỹ nhân” kia.

Nhưng có vẻ như người lo phần chuẩn bị “diễn viên” lại không được bình thản như thế, gương mặt Khắc Long biến sắc, thoáng sững sờ trong tích tắc rồi anh vội nói:

- Không phải. Đây không phải là người của tôi.

Bốn cặp mắt trợn trong nhìn Khắc Long. Nói vậy... kia là người “thật”?

Vĩnh Long phản ứng nhanh nhất, anh vội vàng chạy sang đường. Mấy cái đầu ngốc nghếch kia cũng vội lên dây cót và lao ra theo. Năm con người chỉ một loáng là đã đông đủ trước sự ngỡ ngàng của Huyền.

Phương nhìn gương mặt có phần biến sắc mà thấy có lỗi kinh khủng. Mà không, đâu chỉ mình nó, tất cả những người có mặt trong kế hoạch “lừa đảo” lần này đều cảm thấy nhột kinh khủng. Méo mó nhất là Vĩnh Long, anh đã ngờ ngợ rồi mà, tin bọn bạn này đúng là sai lầm.

Trong những lúc như thế này thì những người có học sẽ chọn phương án giải quyết bằng lời nói, nhưng đối tượng lại là kẻ say, ngôn ngữ không thể dùng một câu chữ gì có thể diễn tả hết ngoài từ “tục tũn”. Không những thế, xu hướng bạo lực tăng cao khi có thêm chất xúc tác của cồn. Vậy là cuộc ẩu đả diễn ra. Phương kéo Huyền đi ra xa, giữ khoảng cách để tránh thương tích và bốn chàng trai “to đầu” tham gia. Vì là bốn đánh ba nên chiến thắng dễ dàng cho phe nó. Chỉ tội nhất Khắc Long, anh là công an nên rất rắc rối nếu dính phải ẩu đả, vốn chỉ định tự vệ và ra đòn cảnh cáo, vậy mà ba tên “hung hăng” kia lại không nghĩ vậy, thế nên đến cuối anh lại có thêm nhiệm vụ là giữ cổ ba kẻ kia để tránh gây thương tích cho các “nạn nhân”.

Khi ba “nạn nhân” bị “hành xác” nằm lăn lê trên mặt đất, một phần vì rượu một phần vì bị trúng đòn, thì tiếng xe máy đồng loạt vang lên - điều mà mà Khắc Long không mong đợi nhất, vì tiếng xe máy này rất quen.

- Xin lỗi, bọn tớ đến muộn, giờ này làm “cướp” còn kịp không?

Năm con người đang vây xung quanh Huyền cùng với ba con người nằm lóp ngóp dưới đất đều hướng về phía ba chiếc xe máy có phần phô trương vừa mới xuất hiện.

Mặt Khắc Long trắng bệch, cắt không còn hột máu. Có phải hôm nay ông trời ghét anh không?

Bốn người thanh niên ngồi trên ba chiếc xe máy kia tự nhiên thấy cảnh tượng trước mặt không nói không rằng tự giác nuốt nước bọt. Họ nhận ra Huyền, cô gái mà Khắc Long đã cho xem ảnh từ trước, đang nhìn chăm chú về mình. Ai đời đi diễn kịch mà lại nói oang oang vai diễn của mình trước mặt nạn nhân tội nghiệp kia chứ.

Nếu như ngốc nghếch như Phương, họ sẽ có phần trăm may mắn là không bị lộ, nhưng đây là Huyền - người có đầu óc nhanh nhạy và tư duy khác người. Cô hết nhìn những vị khách đi xe máy mới đến rồi lại nhìn năm con người “ngẫu nhiên” xuất hiện, dần ngờ ngợ ra:

- Diễn làm cướp... Xuất hiện đúng lúc... Chỉ một mình Phương đến lấy sách mà phải có nhiều người đi theo như vậy... - Gương mặt Huyền đột nhiên đanh lại, ánh mắt lườm người đến ghê rợn - sở trường của lớp phó trật tự. - Các người đang lừa tôi phải không?

Ngoài Hùng và Khắc Long ít tiếp xúc với Huyền thì ba người còn lại đều biết cơn thịnh nộ của Huyền như thế nào, bởi vì cả ba đều là người rất hiểu Huyền. Để chứng minh cho sự hiểu biết của mình, Quân hốt hoảng kêu lên:

- Chạy nhanh!

- Các người đi chết đi!

- Á! Á! Á!

Cuộc rượt đuổi không tưởng khiến cho khu chung cư cao cấp vốn rất yên lặng trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Không tính Quân và Phương vì hai đứa còn trẻ con, ngay cả những người lớn tuổi đã qua tuổi làm liều kia cũng vất chân lên cổ mà chạy, diễn viên nam chính Vĩnh Long còn chạy có phần nhanh hơn hai người bạn của mình. Khó nhất là Quân, tay trái băng bó chuyển động theo từng bước chạy, đau đau buốt buốt, khổ cực đủ đường.

Huyền ở phía sau truy sát không ngừng. Nhưng sức con gái làm sao mà độ được với những kẻ cao to lực lưỡng thế kia. Cô dừng lại, hít một hơi lấy dưỡng khí và cúi xuống...

“Bốp!”

Một cái dép đập thẳng vào lưng Quân, không thể chính xác hơn.

Quân loạng choạng suýt ngã khiến cho cái đứa con gái được giao nhiệm vụ chăm sóc cậu cũng lờn nhịp mà dừng lại cùng.

“Viu!”

Tiếng gió rít ngay bên mang tai Phương, mãi lo cho Quân mà con bé quên mình cũng đang bị truy đuổi. Cái dép còn lại xé gió mà lao đến nó. Theo bản năng của con nhà võ, Phương vội vàng né. Hoạ vô đơn chí. Đứng trước Phương lại là anh Hùng. Khi con bé nghiêng người né chiếc dép thì...

“Bốp!”

Lần này khá hơn lần trước rất nhiều, lực mạnh hơn, chuẩn xác hơn, cái dép đập thẳng vào đầu Hùng khiến anh ngã lộn quay.

- Dậy, nhanh! Chết cả lũ bây giờ. - Khắc Long hoảng hốt kéo bạn mình dậy.

Tất cả học tóc chạy nữa.

“Bốp!”

Lại thêm một cái dép nữa vào kẻ gây ra hoạ này - Khắc Long. Khẳng định đây là dép nam vì nó rất nặng và cứng, đau hơn dép xộp của Huyền nhiều.

- Chết tiệt, người yêu chú lấy đầu ra lăm dép vậy? - Khắc Long ôm đầu chạy và mắng Vĩnh Long.

Nhưng anh sớm nhận ra vấn đề trước khi Vĩnh Long trả lời. Một cái đập vào đầu Hùng cùng với tiếng càu kình của chàng trai có gương mặt hiền lành Khắc Long.

- Thằng đàn, cậu làm rơi dép kìa.

Hai phút sau tất cả đã chạy đến nơi đỗ xe. Bốn người nhảy lên xe oto định bỏ chạy, trước đó Hùng còn giơ chân đập Vĩnh Long không thương tiếc và mắng:

- Ổ lại! Giải thích hết đi cho xong chuyện.

- Anh bỏ thầy Long ở lại thật à? - Phương từ hàng ghế sau rướn người lên kéo áo anh Hùng, hỏi.

- Cách tốt nhất đấy. - Hùng bình thản nói, có vẻ như anh không quan tâm đến người bạn đáng thương của mình.

Chiếc xe oto chở bốn người xa dần khu chung cư An Hoà. Phương hơi lưu luyến mà ngoái đầu nhìn qua cửa kính. Không biết với sức lực của thầy Long thì liệu chuyện này có tốt lên không nữa.

Nhận ra vẻ mặt lo lắng của Phương, Quân ngồi cạnh chép miệng:

- Nó không giận được nữa đâu.

Nó hơi lưỡng lự gật đầu. Chuyện này thì nó biết. Huyền có phải là không tim không phổi đâu mà sống thản nhiên trong mấy ngày qua. Thỉnh thoảng những câu chuyện vu vơ của nó có chút liên quan đến thầy Long cũng khiến Huyền giật mình. Hay như có lần Huyền gọi điện rủ nó đi ăn uống mà nó từ chối vì vướng phải buổi học võ “ngẫu hứng” từ thầy Long, nó cũng nghe thấy giọng trả lời có phần đượm buồn của Huyền. Tất nhiên là không phải vì nó không đi được, những lần trước nó vướng bận mà từ chối, Huyền còn vui vẻ hẹn lại và còn dọa bắt nó đòi thôi hết mà. Chắc chắn là do thầy Long thôi. Ngốc thật. Chỉ là nó hơi lo vì kế hoạch đổ bể lần này, lại thêm một lần nữa, tuy không nghiêm trọng nhưng cũng đủ để con bé hơi chột dạ.

Nhìn quanh thấy chẳng ai mang vẻ lo lắng giống nó cả. Vô tư đến nỗi vô tâm. Phương khẽ chép miệng rồi ngã người ra ghế. Kệ vậy, bất quá thì anh Khắc Long sẽ “cầm đầu” tất cả đến giải thích giúp thầy Long là cùng chứ gì.

Quân mở cửa sổ, gió lùa vào khẽ thổi bay lọn tóc dài của nó. Bất chợt, nó nghĩ đến Dương, cái dáng vẻ cô đơn bất lực trước gió, để yên cho gió phá tung bộ tóc xoăn kì công. Rồi cả nỗi buồn không lời trên gương mặt ương ngạnh của con bé. Chỉ mới hôm qua thôi mà.

Nhưng nó lại không nghĩ Dương lấy lại tinh thần nhanh đến thế.

Một tuần sau đến ngày khai giảng. Thật ra khai giảng cũng chỉ là lệ thôi, còn chúng nó đã học chương trình mới ngay trong hè rồi. Năm cuối cấp nên cái lớp nghịch phá này cũng ngoan hẳn. Giờ phải gọi lớp của Phương là 12A2, còn lớp Quân là 12A3.

Lần khai giảng nào con gái trong trường cũng phải mặc áo dài nhưng năm cuối cấp có sự khác biệt là mỗi lớp sẽ cử một vài đứa con gái mặc áo dài đứng xếp hàng ở cổng trường, chào đón khách mời trong lễ khai giảng. Và Phương và Dương là hai trong số những người được chọn để làm việc đó.

Sau lần gặp Dương ở trên đường ấy, Phương không có cơ hội gặp con bé nữa. Cả ngày nó phải lon ton bên cạnh Quân, hơn nữa nó còn phải chịu thêm sự tra tấn của Huyền vì đã “nổi giáo cho giặc”. Vậy là cũng bận cả tuần.

Dương chủ động đứng cạnh nó, mặt con bé trang điểm nhẹ và không khó để nhận ra sự tươi tỉnh đầy sức sống của nó. Phương lén liếc sang nhìn Dương chưa đầy một giây. Lạ thật! Sao tuần trước tâm trạng u ám lắm mà.

Đúng lúc Dương đảo mắt sang. Phương giật thót, vụng về đảo mắt sang chỗ khác. Có tiếng Dương khúc khích cười.

- Đẹp rồi, cứ ngắm đi.

“Lại còn biết đùa nữa chứ.”

Phương vung về nhìn về phía cổng, đúng lúc một vị khách bước vào khiến nó bất ngờ. Là Minh Hà - cựu học sinh cũ của trường THPT Võ Thị Sáu, cũng là người luôn giữ thành tích cao nhất trong khối 12 cũ. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans sẫm màu, không thể giấu diếm hơn. Bất gặp ánh mắt của nó, Minh Hà cười tươi thay cho lời chào. Phương cũng lễ phép cúi người. Có lẽ Minh Hà là khách mời trong buổi khai giảng ngày hôm nay, dù gì cô cũng là một nhân vật từng rất “hot” khi còn học ở trường.

Phương và Dương đứng ở cuối cùng trong hàng áo dài nên phải mất một chút thời gian Minh Hà mới đi đến gần hai đứa. Ngang qua Phương, Minh Hà lại cười, nụ cười mang chút châm chọc thân thiết:

- Đã lớn lắm rồi, em có thể làm cô dâu được rồi đấy!

Còn khi nhìn Dương, nụ cười của Minh Hà hiền hơn:

- Chúc mừng, gia đình lại đầm ấm.

Dương nghiêng đầu nhún vai, ánh mắt cong lên không thể hạnh phúc hơn.

Khi Minh Hà bước cách xa chúng nó một đoạn dài, mặt Phương vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Lại có chuyện gì trong một tuần không gặp Dương vậy? Sao nó lúc nào cũng là người đi sau thời đại thế?

Tất nhiên là nó phải gạt cái bộ mặt thộn thộn ấy ra để tiếp tục tươi cười chào đón với những vị khách mời của trường đang tiến vào.

- Cậu đi ra đây.

Phương cầm tay phải lạnh lặn của Quân kéo xénh xệch ra một góc vắng trên sân thượng. Khi lễ khai giảng vừa kết thúc, Phương lập tức tìm, mà không, là Quân tự vác xác đến trước mặt Phương. Tự nhiên nó có linh cảm Quân có liên quan đến vụ này. Có lẽ tại trong những chuyện khiến nó bất ngờ trước kia Quân đã luôn rõ hơn ai hết.

- Hề hề... Có chuyện gì vậy? – Quân toát mồ hôi lạnh trước vẻ nghiêm trọng của nó, cười giả lả hỏi ngây thơ.

- Cậu chắc chắn biết chuyện của Dương. – Nó bỏ qua bước hỏi chuyện, đi thẳng vào kết luận, cái mặt nghiêm túc với hàm ý “cắm cậu cái”.

- Đâu... – Quân định lắc đầu chối...

Phương nhanh chóng túm lấy cái cà vạt đen trước cổ Quân, kiễng chân dí sát mặt mình vào mặt Quân đe dọa:

- Cậu thích chết không?

Quân tạm quên đi nỗi lo bị nhàu áo, cả người hơi đổ về phía sau, tay vẫn giữ lấy vai Phương để “tạo khoảng cách an toàn”, nhờ Phương cản cậu thì sao.

- Nếu cậu không nói, tớ sẽ... – Phương nghiêng răng.

Một bóng đèn vụt sáng trên đầu Quân, cậu thôi không đổ người về sau nữa mà lại chủ động ghé sát vào mặt Phương. Quân ngắt lời Phương, giọng nói gần như reo lên mà đều giả vô cùng:

- Nếu cậu... hôn tớ, tớ sẽ kể hết cho cậu. Kể không thiếu một cảnh nào.

- Cậu... – Phương tròn mắt nhìn cái mặt nham nhở của Quân...

...

...

- Giờ thì cậu kể được chưa? – Con bé liếc xéo Quân rồi ngồi phịch xuống đất, mặc kệ áo dài trắng tinh.

- Chuyện là thế này. – Quân cũng ngồi xuống cạnh nó, gương mặt ác quỷ thỏa mãn chỉ muốn đắm, rõ ràng cậu là một con quỷ lưu manh nhất.

Công việc của bố Dương không quản thời gian, bởi vì tội phạm hoạt động cũng không phải lúc nào cũng trong giờ hành chính. Làm ở phòng PC14, không phải chỉ làm cảnh sát và còn có thể là một diễn viên. Và đó cũng chính là khởi nguồn của mâu thuẫn trong gia đình Dương.

Vào một đêm tối, khi đang ở nhà, Đại tá Minh Hải Hoàng nhận được tin báo phát hiện đối tượng buôn bán ma túy đang ở trong một nhà nghỉ ở sâu trong một con hẻm vắng. Ông lập tức đến cơ quan, nhanh chóng bàn kế hoạch. Theo như đã tính toán thì Đại tá Minh Hải Hoàng sẽ cùng một nữ đồng nghiệp, cải trang thành một đôi nhân tình đến thuê phòng ở nhà nghỉ ấy.

Thật không may, ngay khi thời cơ chín muồi đã đến, Đại tá Minh Hải Hoàng cùng đồng nghiệp và những anh em đang phục kích xung quanh chuẩn bị ập vào thì vợ ông – bà Phạm Yến - từ đâu đến. Vốn không hiểu chuyện, lại bất gặp chồng mình tay trong tay với người phụ nữ ở nhà nghỉ, máu Hoạn Thư nổi lên, bà làm ầm ĩ chuyện này ngay tại nhà nghỉ.

Chuyện về sau không kể cũng có thể đoán được. Thấy động, lại nhận ra Đại tá Minh Hải Hoàng qua vẻ hóa trang đã bị xộc xệch, bọn tội phạm lập tức tẩu thoát. Mọi kế hoạch đều tiêu tan. Đại tá Minh Hải Hoàng vừa không giải quyết được chuyên án lại vừa bị mất mặt trước đồng nghiệp.

May mắn là một thời gian sau, bọn tội phạm bị tóm gọn nhưng Đại tá Minh Hải Hoàng đã bị kiểm điểm vì sai phạm trong quá trình truy bắt tội phạm.

Khi biết rõ ngọn ngành sự việc, trong lòng bà Phạm Yến dấy lên áy náy, gia đình đã bị bà đảo lộn lên một cách vô cớ. Tuy nhiên cái tôi quá cao, quá lớn của bà đã không để cho bà nói ra lời xin lỗi. Bà tìm cách thể hiện ngầm rằng bà đã hối hận. Nhưng với một người luôn tâm huyết trách nhiệm với nghề lại bị kỉ luật, chưa kể đến danh dự bị ảnh hưởng nặng nề, thì lỗi lầm của bà là quá lớn.

Vậy là chiến tranh lạnh kéo dài trong gia đình Dương. Con bé không hề hay biết chuyện bố mẹ cãi nhau vì trước mặt nó, hai người đều không biểu lộ hành động xung khắc gì cả.

Sức chịu đựng có hạn, khi đã hết kiên nhẫn, sự tức giận của bà Yến là không thể đong đếm được. Khi Dương không ở nhà, bà Phạm Yến quyết định làm rõ mọi vấn đề. Đáp lại sự gay gắt của bà lại là vẻ hờ hững lạnh nhạt của Đại tá Minh Hải Hoàng. Cái ông cần là một lời xin lỗi rõ ràng là thẳng thắn nhận lỗi. Có lẽ là do tính chất công việc đã tôi luyện tính cách của ông. Mọi thứ phải thật rõ ràng rành mạch. Ông đang chờ, chờ sự ân hận vì hành động bộc phát thiếu suy nghĩ của bà. Vậy mà điều ông nhận được lại là như vậy. Ông cũng là con người, và ông cũng biết tức giận. Chưa lần nào ông thấy tức giận như vậy. Và khi cả hai con người đều mất bình tĩnh cãi nhau, kết quả chẳng bao giờ là tốt đẹp.

“Nếu anh không cần cái gia đình này thì tôi cũng chẳng nín kéo làm gì nữa.” Đây là câu nói của bà Phạm Yến khi sự tức giận chạm đến đỉnh điểm.

“Tùy cô”. Câu nói cuối cùng cũng không hề kém giận của Đại tá Minh Hải Hoàng.

Câu nói như giọt nước tràn ly. Đúng ba ngày sau, có người nói với Đại tá Minh Hải Hoàng là nhìn thấy bà Phạm Yến ngồi sau xe người đàn ông khác, có vẻ rất thân mật. Rồi đến lượt Dương hỏi người đàn ông đi cùng mẹ về nhà là ai, sao lại được lên phòng bố mẹ.

Họ lại nói chuyện với nhau, rồi lại cãi vã. Ôn ào đến nỗi chẳng thể giấu được Dương nữa. Con bé dần hiểu ra chuyện và biết được gia đình chẳng còn như trước. Khoảng cách của con bé với bố mẹ ngày càng xa.

Bà Phạm Yến hận, nhưng bà vẫn còn rất yêu. Người đàn ông kia chỉ là người bạn thân thiết của bà, tất cả cũng chỉ là diễn kịch, không hề có sự mờ ám nào cả. Ngay cả người đàn ông đó cũng khuyên bà nên suy nghĩ lại, nhưng bà không hề quan tâm, lí trí của bà đã bị hận làm lu mờ.

Ngày Dương bắt gặp bà đang chuẩn bị đi cùng nhân tình “giả”, con bé đã nín bà lại, nhưng câu nói của con bé lại đánh trúng vào điều khiến bà phải diễn màn kịch này, “Chẳng lẽ gia đình này là chưa đủ, bố còn điều gì chưa đủ để nín mẹ?”, chính vì thế nên bà đã nổi giận mà đánh Dương, những lời nói không kiềm chế đã khiến con bé thay đổi hẳn mọi suy nghĩ về mẹ nó.

Sau khi gặp Phương, Dương không về nhà mà đi... uống rượu. Con bé uống say đến nỗi người mềm nhũn như xác chết. Người chủ quán buộc phải tìm điện thoại trong người con bé, gọi cho “Bố”. Như chưa yên tâm, ông còn lục tìm trong danh bạ, gọi tiếp cho “Mẹ”. Cả hai người đều vội vã đến quán rượu cùng một

lúc. Bất ngờ chạm mặt, đôi vợ chồng chỉ kịp một giây ngỡ ngàng rồi nhanh chóng đỡ Dương về, con bé nôn thốc nôn tháo trên xe.

Về đến nhà, làm đủ mọi cách để giải rượu, khi Dương còn lơ lơ, một trận mắng té tát ập đến từ cả bố lẫn mẹ. Bao nhiêu uất ức về gia đình trong con bé cũng vì đó mà vỡ òa. Lần đầu tiên Dương khóc, vừa khóc vừa trách móc bố mẹ mình như một đứa trẻ con.

Chính hai người lớn cũng sững sờ trước những gì Dương nói. Họ giật mình về những gì họ đã làm trong thời gian qua. Khi Dương vì khóc mệt và do rượu mà thiếp đi thì cũng là lúc họ trấn tĩnh thẳng thắn nhìn vào vấn đề. Cuộc nói chuyện kéo dài suốt đêm. Không ai có thể ngủ được. Và họ nhận ra rằng, gia đình họ mất từng ấy năm xây dựng không thể bị đổ vỡ bởi những lí do kia.

Ai cũng có sai lầm. Họ cũng vậy. Tuy rằng những gì họ làm đã đẩy họ đi xa, nhưng không có nghĩa là họ không thể quay lại. Họ tha thứ cho lỗi lầm của nhau và đợi chờ sự tha thứ của người con gái. Họ cùng nhau gây dựng những thứ đã đổ vỡ.

- Hết rồi. – Quân nhún vai kết thúc câu chuyện mà con bé mong chờ.

Biết ngay là Phương sẽ cười mà. Cười híp cả mắt, hai má phính lại đẩy lên cao. Cậu tiện tay rướn lên bẹo má nó. Thích tay thật!

- Thảo nào sáng nay thấy Dương tươi tỉnh. Hi hi. – Con bé kệ hành động “vô lễ” của Quân, cười nhe răng. Sự nhớ ra điều gì đó, nó hỏi. – Mà sao cậu biết rõ thế?

- À có gì đâu, Minh Hà kể ẹ tớ, mẹ tớ kể lại cho tớ. Lúc ở quán rượu tớ cũng nhìn thấy D... – Quân đã theo đà nói ra, bỗng nhận ra mình vừa nói hớ liền im bặt.

- Gì cơ? Cậu ở quán rượu á? – Tất nhiên là không thể qua mắt được Phương, con bé quay phắt lại, tiếp tục túm lấy cà vạt của Quân mà “ép cung”.

- À... à... Tại tay tớ... nó đau. Mấy anh gọi đi uống rượu... giảm đau... – Quân vừa cười vừa nói lấp, mồ hôi lạnh lại rịn ở trán. Cậu nói thật mà, mấy anh Long, Hùng rủ cậu đi thật chứ, có mỗi đoạn đau tay là cậu nói hơi quá thôi.

- Cậu chết với tớ!

Lâu rồi Phương không gặp Trang đã một thời gian dài. Sau một chuỗi những chuyện kinh hoàng xảy ra, Trang chỉ xuất hiện ở nhà Phương một lần vì gia đình Phương mời cô đến ăn cơm, mục đích là để cảm ơn Trang đã cứu giúp Phương. Phía bên gia đình Quân cũng gửi lời mời đến Trang nhưng trước ngày hẹn một vài ngày thì Trang đột nhiên biến mất. Phương cũng chỉ liên lạc với Trang qua những cuộc điện thoại ngắn ngủi, Phương đoán Trang lại tiếp tục cuộc lẩn trốn bố mẹ. Nhưng về sau đó đột nhiên Trang lại ngắt liên lạc hoàn toàn. Phương rất lo lắng nhưng Quân kịp trấn tĩnh, cậu nhún vai nói là “Trang ở Pháp rồi, anh Khắc Long bảo thế”.

Quả nhiên, sau đó Phương và cả Huyền thường xuyên nhận được những tin nhắn và cuộc gọi từ số điện thoại nước ngoài, lắng nghe đến phát bực những tiếng méo máo khóc lóc về hoàn cảnh hiện tại. Thêm nữa là những tiếng đay nghiến Khắc Long không thương tiếc vì chính anh đã “tiếp tay” với bố mẹ “lôi cổ” cô về nhà.

“Cũng phải thôi, cậu không định học nữa mà đòi ở hẳn đây?” Tin nhắn của Huyền trong hộp chat nhóm.

“Anh Long với bố mẹ muốn tốt ày thôi. Học xong đi, biết đâu lại được về Việt Nam lần nữa.” Phương cũng lạch cạch gõ bàn phím an ủi Trang.

“Gì mà về, tao phải ở đây lấy chồng. Lấy cái gã giun dế kia ấy.” Trang trả lời ngay lập tức.

Phương cười cười, Trang hay gọi Khắc Long là “giun dế”, biệt danh ngộ thật. Mà khoan đã! Gì thế kia?

“Lấy cái gì cơ?” Huyền đã nhanh tay hỏi lại.

Dùng cảm lên!

Phương có đem chuyện của Trang kể cho Quân. Cậu chỉ cười cười và nói lấp lửng: “Anh Long phải đợi lâu quá rồi”. Vậy cũng đủ để con bé hiểu.

Cặp đôi này kì lạ thật!

55. Chương 55

Nắng tháng tư bắt đầu oi nóng. Những học sinh năm cuối cấp vẫn mải miết ôn tập chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp và đại học sắp tới. Quân và Phương cũng vậy. Thời gian của cả hai hầu như đều dành cho việc học ở trường. Một ngày học từ sáng đến tối, giảm thiểu tối đa việc học các môn phụ, tập trung vào các môn chính, ngày ngày ôn luyện làm đề thi. Một số học sinh chăm chỉ hơn nữa thì còn hốt hải từ trường chạy về các lò luyện thi tiếp tục “hành hạ” bộ não, vậy là gần đêm mới được bước chân về nhà.

Quân không tán thành cách học nhồi nhét như thế, việc ôn luyện ở trường cũng đủ khiến đứa con của gió thích bay nhảy như cậu phát điên rồi. Cánh tay và những vết thương trên người cậu đều đã lành hẳn, chỉ còn để lại những vết sẹo mờ mờ, chính vì thế cậu càng ghét bị bó buộc mãi ở một chỗ như thế này. Chỉ duy có một điều khiến Quân hài lòng là được học cùng Phương. Chuyện là Phương học ban D, nhưng con bé muốn thi cả khối A, các thầy cô quyết định “gộp” con bé vào lớp của Quân vì chỉ có duy nhất Phương ở ban D có nguyện vọng như vậy, không thể tổ chức một lớp riêng được. Vậy là một tuần ba buổi, ca từ năm giờ đến bảy giờ, Phương chuyển sang lớp Quân ôn tập thi khối A. Quân cố sống cố chết đuổi thằng Quang ngồi cạnh ra chỗ khác, lôi kéo Phương ngồi cạnh mình. Ngày đầu tiên Phương đến học, hiển nhiên cả cái lớp 12A3 hú hét ầm ĩ, tranh thủ mười phút giải lao mà làm đủ trò treu chọc làm cho da mặt Phương đỏ lựng, đến nỗi Quân phải cuộn quyển vở vung ra không trung để giải vây.

Có một thực tế là khi Quân ngồi cạnh Phương, cậu... chăm chú học hơn. Lý do là vì Quân không muốn Phương gặp phiền phức nữa. Phương cũng đã quyết tâm ôn luyện, hơn nữa nếu Phương bị thụt lùi về sau, chắc chắn cả hai sẽ bị bàn tán là “mãi yêu mà chênh lệch”. Thêm một lí do nữa là Phương... quản cậu chặt kinh khủng. Chỉ duy nhất bằng ánh mắt thôi. Lúc Quân lơ là hay có ý định bắt chuyện với Phương lúc thầy cho làm bài tập, chỉ cần Phương liếc mắt lườm, Quân sẽ tự động ngồi ngay ngắn trở lại, cầm bút lên và làm bài. Thỉnh thoảng cậu còn “giả đồ” rướn người sát gần Phương hỏi bài, và khi Phương giảng giải tận tình cũng là lúc Quân cảm thấy mãn nguyện nhất. “Giả đồ” đôi khi không được áp dụng đúng phương pháp lại “phản chủ”, điển hình là một lần Quân muốn nói chuyện với Phương mà vợ bữa tập giấy trên bàn học ngồi gần lại Phương giả vờ hỏi han “Cái này nghĩa là gì”, ai ngờ Phương lại nhìn cậu một cách quái dị, nhìn lâu đủ để mặt Quân cũng nghệt theo, Phương mới hỏi: “Đang học Hóa cậu lôi Văn ra làm gì?”.

Cuối tuần là một ngày đẹp trời. Thời tiết khá mát mẻ, nắng dịu nhẹ. Cả tuần học hành mệt mỏi khiến đầu Quân muốn nổ tung, nắm bắt được thời cơ, Quân nhất quyết kéo Phương đi chơi để “làm sạch đầu óc” – lí lẽ của cậu khi thuyết phục nó. Quân muốn đưa Phương đến Đà Lạt. Phương nhún vai để tùy Quân quyết định. Con bé cũng nhớ mảnh đất với một chuỗi kỉ niệm khó quên ở đây. Đã lâu Phương không được trở về Đà Lạt.

Ngủ li bì trên máy bay nên khi đặt chân lên Đà Lạt, tinh thần cả hai đều rất hăng hái. Trở về căn biệt thự cổ kính của ông nội để cất đồ, Phương và Quân quyết định sẽ đến thăm mộ của Minh Hà – cô gái đã từng có hôn ước với Quân. Phương kéo Quân ra vườn hoa bát ngát xung quanh căn biệt thự, tự tay chọn lấy những bông hoa tươi nhất, đẹp nhất rồi để Quân giữ, sau đó mới ra nghĩa trang. Nụ cười của cô gái nhỏ vẫn tươi tắn như thế, đôi mắt màu hổ phách sáng đến kì lạ, bức hình trên bia mộ như gắn với linh hồn của Minh Hà. Phương và Quân đặt bó hoa bên cạnh mộ, thắp một nén hương cắm vào chính giữa bát mộ, rồi sau đó vái ba vái kính cẩn. Chính bản thân Phương thấy rất thương Minh Hà, cô ấy chết khi mới chỉ mười hai tuổi. Ban đầu, cảnh sát đã nghi ngờ rằng cái chết của Minh Hà là do Đào Duy Lâm gây ra bởi tai nạn diễn ra giống hệt như ngày Ngọc Anh chết. Điều là bị tại nạn oto, và chết bởi chấn thương sọ não. Nhưng

rất may đó chỉ là một sự trùng hợp. Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm phần nào vì điều đó, chỉ ít Đào Duy Lâm vẫn chưa mất trí đến mức đó.

Theo như di chúc của Chủ tịch Đào Duy Bội, tập đoàn Luxury được chuyển nhượng cho người nắm giữ cổ phiếu cao nhất, là một người đáng tin cậy và cũng chiếm được lòng tin của mọi người trong tập đoàn. Công việc thuyết phục đa phần các cổ đông khác đồng ý cho người này lên nắm quyền điều hành rất dễ dàng và nhanh chóng. Dòng họ Đào lui về làm một cổ đông, nắm giữ 5% cổ phiếu. Toàn bộ số tiền thu về đúng như di chúc, một nửa là của Đào Duy Lâm. Thông tin tập đoàn Luxury - một trong số những doanh nghiệp hiểm hoi trụ vững trong thời kì kinh tế suy thoái - chuyển nhượng khiến cho giới kinh doanh bị chấn động. Và chấn động hơn nữa khi đối thủ không đội trời chung, tập đoàn Golden Gate cũng đồng thời chuyển nhượng. Hai ông trùm trong giới kinh doanh trang sức cùng một lúc thu tay khiến cho những chuyên gia kinh tế phải đau đầu trước một dấu hỏi lớn: “Chuyện gì đã xảy ra với họ?”

Mọi thủ tục đã hoàn thành, chỉ cần Đào Duy Lâm ra tù, tất cả giấy tờ và tài sản trong di chúc sẽ được chuyển đến tay ông. Trong thời gian Đào Duy Lâm ngồi tù, mọi người đều thường xuyên đến thăm hỏi và động viên ông. Đây có lẽ là khoảng thời gian khó khăn nhất của Đào Duy Lâm bởi mỗi giờ ông đều phải quần quai với sự trừng phạt của tòa án lương tâm. Phương biết điều đó, con bé cũng theo gia đình Quân đến thăm Đào Duy Lâm nhưng lại không dám ngoài, chỉ núp từ xa nhìn gương mặt tiền tụy đầy nếp nhăn và thân hình gầy gò của ông. Nó sợ gương mặt giống hệt người con gái quá cố của ông sẽ khiến ông càng đau khổ hơn.

Tất cả mọi người đều chấp nhận tha thứ cho những sai lầm của Đào Duy Lâm. Còn Đào Duy Lâm có lẽ vì tình cảm ruột thịt thân thương kia mà dần có cam đảm, mỗi lần thăm nom, Phương đều có thể mơ hồ nhận ra sự nhẹ nhõm phần nào trên gương mặt già nua kia. Lãng phí bao nhiêu năm như vậy, Đào Duy Lâm mới hiểu ra, gia đình không bao giờ quay lưng với mình.

- Còn một chỗ nữa, đi bộ ra đây nhé. – Quân đỡ Phương đứng dậy, cười nói.

- Ở đâu vậy? – Phương hỏi, nó đoán là ở gần đây.

- Đi theo tớ. – Quân nắm lấy tay nó kéo đi.

Nơi Quân dẫn nó đến là khu rừng già cần cỗi cách nghĩa trang không xa. Con đường dẫn vào trong rừng khá thoáng mát và sạch sẽ. Đây là lần đầu tiên Phương đặt chân vào con đường này, còn một năm trước kia, con bé phớt mắt số phận nhắm mắt chạy bừa, con đường nó chọn lúc ấy mù mịt không rõ lối.

Phương làm sao quên được khu rừng này chứ, ngày Phương bị bắt cóc, con bé đã chạy trốn ở đây. Kỷ niệm ủa về. Cảm giác vòng tay mạnh mẽ của Quân ôm chặt nó, bảo vệ nó khi cả hai cùng rơi xuống vực vẫn còn lưu lại. Rồi cả khi Quân bị trúng đạn, trái tim nó như bị bóp nghẹt nữa. Và còn rất nhiều nữa, đó là những kỉ niệm không thể quên được.

- Nhanh nhĩ. Mới đó mà đã một năm rồi. Mọi thứ khác quá. – Phương đi bên cạnh Quân, cái đầu ngoái đi ngoái lại nhìn xung quanh.

- Sau lần ấy, khu rừng này được quan tâm nhiều hơn. – Quân khẽ siết lấy tay nó.

Đúng là như thế. Con đường trải nhựa bằng phẳng, cây cối bớt khô cằn, màu xanh gần như bao phủ khắp khu rừng, không như năm trước, cành khô và lá rụng khắp mọi nơi mặc dù khi ấy chưa vào thu. Tiếng chim hót thỉnh thoảng vang lên, tiếng lá cây xào xạc bởi những ngọn gió, còn cả không khí trong lành thoáng mát nữa, tất cả đều gợi lên cảm giác dễ chịu. Tuy có sự tác động của con người nhưng khu rừng già vẫn giữ được sự đặc trưng của tự nhiên, tách biệt hoàn toàn với cuộc sống hiện đại ngoài kia.

Tiếng nước chảy róc rách ngày một rõ theo từng bước chân của Quân dẫn đường. Tiếng động này làm lóe lên trong đầu Phương một cảnh vật quen quen. Càng lúc càng đến gần, thậm chí còn có cả hương thơm thoang thoang. Dần dần, mở ra trước mắt con bé là một khoảng không gian riêng chỉ trồng duy nhất một loại cây. Phương từng sờ khi nhìn thấy loại cây này. Thật ra con bé không biết tên của loại hoa này, chỉ là trong một lần lên mạng đọc truyện thấy có hình minh họa là bông hoa này, Phương thấy đẹp liền đem khoe với Quân. Một cây hoa không quá cao, tán lá rộng, những bông hoa thon dài ẩn nấp sau những chiếc lá xanh. Màu hoa cũng rất đẹp, là màu cam đỏ, đậm dần xuống cuối. Bông hoa rủ xuống, đung đưa theo từng đợt gió, mỗi đầu cánh hoa lại cong lên đầy kiêu hãnh. Xung quanh tràn ngập hình ảnh cây hoa này.

Lần đầu tiên nhìn thấy loại hoa ở ngoài đời, con bé mới phát hiện ra, hoa không chỉ đẹp mà còn có hương thơm dễ chịu nữa.

- Đây là hoa chuông. Thường thì được trồng ngoài đảo, cậu không biết là phải. – Quân cảm thấy rất mãn nguyện trước biểu cảm vừa ngạc nhiên vừa thích thú của Phương. Không uống công cậu tự mình tìm kiếm loài hoa này.

- Tất cả chỗ này đều là do cậu làm phải không? – Giọng Phương hơi cao, rõ ràng con bé đang rất vui.

- Không hẳn lắm. – Quân nhún vai. – Vận chuyển cây giống phải nhờ xe, một mình tớ làm sao vác hết được từng này cây.

- Vậy có nghĩa là... – Phương trở mắt. – Một mình cậu trồng hết cả từng này cây?

- Ừ. Cái này thì đúng là tớ tự làm. – Quân gật đầu thật thà.

Bất ngờ, Phương ôm chầm lấy Quân. Con bé dụi dụi đầu trong lồng ngực cậu, khóe mắt hơi ngấn nước. Trong lòng gợn lên thứ cảm giác cảm động và ngọt ngào khó diễn tả. Giống như đang ăn một thanh socola vậy, vị ngọt ngào lan tỏa khắp tâm trí. Phương không ngờ Quân lại tinh tế đến vậy, chỉ là một lần nó cao hứng khoe thôi mà Quân đã dày công chuẩn bị kĩ lưỡng đến vậy.

- Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu rất nhiều. – Phương cười rất nhiều, con bé nói liên tục, cảm động đến nỗi nói năng hơi lộn xộn, hai tay vẫn không ngừng ôm chặt Quân. – Tớ rất vui. Tất cả mọi thứ thật tuyệt.

Quân hơi ngẩn người trước hành động của nó, nhưng rồi rất nhanh, cậu cũng toe toét cười theo. Ai lại ngờ những cây hoa này lại khiến Phương vui đến mức sắp khóc thế này chứ.

- Còn nữa. – Quân đưa Phương tiến thêm vài bước, cậu gạt những tán lá to rộng, để lộ ra hàng rào cao nửa người bằng gỗ. – Cậu còn nhớ nơi này không?

Phía sau hàng rào bảo vệ ấy là một vực thẳm, chính là nơi nơi suýt nữa cướp lấy mạng sống của cả hai. Chỉ là bây giờ khu vực này không còn nguy hiểm nữa, cảnh vật hiền hòa, khác hẳn với đêm tối ấy. Còn cả tiếng nước róc rách chảy của con sông nhỏ dưới kia mà nãy giờ Phương định ninh nữa.

- Nhớ chứ. Nơi mà cậu đã cứu sống tớ. – Phương mỉm cười, đôi mắt chăm chú nhìn khung cảnh hiền hòa trước mắt.

- Không, là chúng cùng cứu mạng nhau. – Quân cười cười, giúp nó sửa lại.

Con bé hạnh phúc lười biếng tựa đầu vào vai Quân. Không khí ở đây yên bình quá. Tự nhiên con bé thấy mình “già” đi. Nó lại tưởng tượng đến một tương lai, của nó và Quân. Yêu nhau đã được hơn hai năm, trải qua những chuyện mà trước kia trong giấc mơ cũng chẳng dám xuất hiện. Bao thử thách ấy cũng đủ để chứng minh được tình yêu của cả hai dành cho nhau. Có những sai lầm, có những giận dỗi, có những suy nghĩ ngốc nghếch, đã từng làm tổn thương nhau, nhưng rồi cuối cùng, không gì có thể chia cách được nó và Quân. Sóng gió cũng đã lắng, nó chỉ mong cuộc sống thật hạnh phúc như bây giờ. Cùng nhau đi học, cùng nhau thi cử, cùng nhau trưởng thành,... tất cả đều ở bên nhau. Ước gì cả hai đều...

- Bên nhau mãi mãi. – Như tiếp nối suy nghĩ của Phương, Quân ôm lấy vai con bé, trầm ấm nói. – Hứa nhé.

Lần này Phương cười thật tươi, đôi môi nở rộ, đôi mắt cong lên, gần như là híp chặt, chỉ thấy hình như có thứ gì đó long lanh gần hàng mi. Phương gật đầu thật chắc chắn, và nó giờ ngón út lên:

- Tớ hứa. Và cậu cũng phải hứa.

Hai ngón tay móc vào nhau. Hai nụ cười như không thể tươi hơn được nữa. Một lời hứa vĩnh cửu, một lời hứa hình thành sau bao sóng gió. Không bao giờ chia lìa nữa.

“Em đã từng nói, anh phải trả lại cho em đoạn tóc năm ấy anh đốt mất của em. Anh không biết phải trả lại cho em như thế nào. Hay là để anh trả lại cho em... một gia đình hoàn hảo nhé!”

__END__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-lam-nguoi-yeu-to-di>